

Quay Lại Nhìn Tôi Cười

Contents

Quay Lại Nhìn Tôi Cười	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	24
9. Chương 9	28
10. Chương 10	30
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	40
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	48
17. Chương 17	50
18. Chương 18	52
19. Chương 19	55
20. Chương 20	57
21. Chương 21	60
22. Chương 22	62
23. Chương 23	65
24. Chương 24	70
25. Chương 25	73
26. Chương 26	76
27. Chương 27	81
28. Chương 28	83
29. Chương 29	86
30. Chương 30	89
31. Chương 31	91
32. Chương 32	94
33. Chương 33	96
34. Chương 34	100
35. Chương 35	102
36. Chương 36	105
37. Chương 37	108
38. Chương 38	110
39. Chương 39	113
40. Chương 40	116
41. Chương 41	119

42. Chương 42	122
43. Chương 43	125
44. Chương 44	129
45. Chương 45	131
46. Chương 46	134
47. Chương 47	137
48. Chương 48	139
49. Chương 49	143
50. Chương 50	146
51. Chương 51	150
52. Chương 52	153
53. Chương 53	156
54. Chương 54	160

Quay Lại Nhìn Tôi Cười

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, nhân tài doanh nghiệp, tâm lí, gương vỡ lại lành, HE. Nhân vật chính : Cố Thần x An LanVai phụ : L

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quay-lai-nhin-toi-cuoi>

1. Chương 1

Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

“Sao tới bây giờ vẫn chưa phát lương vậy?” Buổi sáng chính là thời gian tám chuyện của mấy nữ nhân viên: “Không phải công ty phá sản thật đấy chứ?”

“Ngải Lệ, chẳng biết loại người có chỉ số thông minh như cô làm sao có thể lẫn lộn trong công ty đến tận bây giờ nữa.” Nam nhân viên độc miệng nói: “Tổng công ty của chúng ta ở Châu Âu, sự nghiệp lớn, tài sản lại nhiều. Dù chi nhánh chỗ chúng ta làm ăn không được, cùng lắm thì hủy bỏ chi nhánh, không thì phái một người khác từ tổng công ty đến quản lý, hay là bán đi. Dù sao cũng không thể phá sản được. Cô có biết khái niệm của phá sản là gì không?”

“Lão nương chỉ biết nếu bây giờ không phát lương thì tôi sẽ phá sản.”

Những người đang nói chuyện là người ở bộ phận thị trường tiêu thụ của chi nhánh ở Châu Á thuộc công ty ZL, kể bên bọn họ chính là bộ phận pháp lý.

Khác với bộ phận tiêu thụ cực kì nóng nảy, bộ phận pháp lý nghiêm túc hơn rất nhiều.

Một thực tập sinh hơn hai mươi tuổi lo lắng không yên xem hợp đồng, thỉnh thoảng lại lén liếc mắt nhìn quản lý một cái.

Quản lý của bọn họ là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, dáng người cao gầy vừa đủ, vẻ ngoài nho nhã hướng nội. Loại người như hắn thường làm người khác cảm thấy rất ảm áp.

Hắn là An Lan, sau khi tốt nghiệp đại học xong vẫn luôn làm việc ở chi nhánh Châu Á của công ty ZL, từ một luật sư nho nhỏ bước từng bước lên vị trí quản lý bộ phận pháp lý.

Lúc này, vẻ mặt An Lan trầm ổn, không chút thay đổi xem xét hơn bốn mươi hợp đồng trên bàn. Như thể hắn hoàn toàn không nghe được những lời đồn ‘thiếu hụt hai tỷ đồng’, ‘tổng giám đốc mới nhậm chức’, ‘thay đổi cơ cấu nhân viên trong công ty’ đang được bàn tán ngoài kia.

Dáng vẻ của An Lan luôn chỉ có một kiểu, gặp phải sóng gió vẫn bình tĩnh không sợ hãi, cũng vì phong cách làm việc này rất được cấp trên thưởng thức nên mới không ngừng để bật hân đi lên. Nhưng lúc này, ngón tay nắm những văn từ kia thấm đầy mồ hôi.

Tất cả mọi người đều biết việc thua lỗ hai tỷ đồng là do giám đốc cũ Lương Tư Viễn và quản lý của bộ phận tài vụ Thụy An thông đồng cùng nhau kí hợp đồng với hơn hai mươi công ty có tình trạng kinh doanh không ổn định để thu về số tiền hoa hồng kék xù. Bây giờ mấy công ty kia không phải phá sản thì cũng ngừng sản xuất để tu sửa, không có khả năng thanh toán các khoản nợ. Đối mặt với lỗ hổng hai tỷ đồng này, công ty ZL chỉ có thể cắn nát răng rồi nuốt hết vào bụng. Đồng thời tổng công ty cũng mài dao soàn soạt, nghiêng răng nghiêng lợi muốn bắt được người chịu trách nhiệm trực tiếp để khai đao.

Lương Tư Viễn hơn bốn mươi tuổi bỏ trốn cùng với quản lý Thụy An hơn hai mươi tuổi xinh đẹp như hoa của bộ phận tài vụ, chẳng biết là đi đâu, tạo ra một chấn động cực lớn trong giới kinh doanh. Mà trừ hai người này, người tiếp theo phải gánh vác trách nhiệm chính là quản lý bộ phận pháp lý An Lan.

An Lan luôn làm việc rất cẩn thận, hân vẫn nghĩ tai họa này sẽ không dính lên người mình. Những hợp đồng đó chưa từng qua tay hân, hân chưa từng kí một cái nào, cũng không xét duyệt lấy một cái nên căn bản hân có thể bỏ đó không thèm đếm xỉa tới. Nhưng khi hân mở ra xem, An Lan kinh ngạc phát hiện chữ kí dưới những hợp đồng kia đều là của hân.

Có điều mấy thứ này đều là bản sao, không thể xem thử bút tích là thật hay giả. Mồ hôi lạnh trên trán An Lan tuôn ra từng giọt, hân nghi ngờ mình đã bị người khác gài bẫy.

Loại chuyện này, nói lớn cũng có mà nói nhỏ cũng có, nếu nghiêm trọng thì không những công việc này bay mất mà hân còn có thể ngồi tù.

Sau khi tan làm, đám nhân viên chau mày nhăn mặt về nhà, có mấy đồng nghiệp nam bàn nhau ra ngoài uống rượu, tới gọi An Lan thì An Lan từ chối. Mấy nữ đồng nghiệp liền ồn ào nói: “Bạn gái của quản lý An quản anh ấy quá nghiêm, người ta không thể buông thả thoải mái như mấy người được đâu.” Nữ nhân viên trong công ty đều thích tám chuyện, cuộc sống riêng của An Lan không ngừng bị bọn họ chọc thủng. Cũng chẳng biết bọn họ nghe được từ đâu chuyện hân có một bạn gái làm bác sĩ tâm lí.

An Lan lái xe ngang qua cửa hàng bánh ngọt, ghé mua một hộp bánh trứng sau đó lái tới một ngã tư khá đông đúc của Thành Nam, đứng trước cửa một phòng khám tư vấn tâm lý.

Mặt tiền của phòng khám này không lớn, hân xoay cái cửa thủy tinh màu trắng ngà bước vào, bên trong rất sạch sẽ, một cô học trò ngây thơ đứng ở quầy thu tiền, thấy An Lan bước vào vội vàng gọi: “Anh An.” Rồi chỉ chỉ vào phòng trong: “Cha mẹ của thầy Lý đang ở đây, bọn họ đang ở trong nói chuyện phiếm.”

An Lan để cô nhóc về trường trước, hân thì ngồi ở quầy thu tiền chờ. Lỡ tai dưng lên nghe tình hình bên trong đồng thời mở laptop của mình ra, liên hệ với người quen bên tổng công ty ZL, hân muốn biết tổng công ty sẽ cho dạng người gì đến tiếp quản nơi này. Nhưng miệng của bộ phận nhân sự quá chặt, hỏi nửa ngày cũng không biết tổng giám đốc mới là nam hay nữ, là người Châu Á hay người Châu Âu.

Bên trong vang lên âm thanh kéo ghế, An Lan đóng máy tính lại, đứng lên cầm theo hộp bánh trứng, vội như vừa bước vào. Hân đối mặt với Lý Khách đang mở cửa, hai vợ chồng hơn năm mươi tuổi cực kì có gia giáo đi ra.

Lý Khách thấy hân, không kịp chuẩn bị. An Lan tự bước tới quen thuộc chào hỏi: “Anh Lý, tôi tan làm đi ngang qua đây, ghé vào hỏi xem anh có muốn đi nhờ xe hay không.” Hân chuyển mắt đến cha mẹ Lý Khách: “Hai người là bác trai và bác gái phải không ạ? Cháu là bạn của anh Lý, hai người bọn cháu cùng nhau thuê một căn nhà.”

Hiển nhiên cha mẹ Lý rất muốn nói chuyện với An Lan, bốn người nói nói cười cười đi ra ngoài. An Lan đi trước mở cửa xe phía sau ra mời hai người lớn ngồi vào.

Lý Khách khóa cửa phòng làm việc rồi kéo cửa cuốn xuống. An Lan qua giúp anh ta, ánh mắt hai người chạm vào nhau, An Lan lạnh mặt, thừa cơ nhéo mu bàn tay anh ta một cái: “Sao đột nhiên bọn họ lại đến đây? Anh định cho họ đến nhà chúng ta sao?”

Lý Khách bị đau, nhăn mặt, thấp giọng nói: “Yên tâm, anh đã thu xếp rồi.”

An Lan nửa tin nửa ngờ, trong đầu lại nghĩ đến cảnh tượng sáng nay lúc ra khỏi nhà, trên giường là quần lót chưa giặt của hai người, áo ngủ, trên bàn còn có nửa hộp bao cao su...

May mắn sau khi về đến nhà căn phòng kia đã được dọn dẹp rồi, khung cảnh bình thường giống như bọn họ chỉ là hai người đàn ông cực kì bình thường cùng thuê một căn nhà. Hai phòng ngủ một phòng khách, đồ đạc của hai người đã được phân loại sắp xếp lại, nước giếng không đục tới nước sông.

Lần này cha mẹ Lý Khách đến đây để du lịch, nhân tiện đến thăm con trai. Đêm đến một nhà ba người ra ngoài ăn cơm, bỏ An Lan một người thừa ở nhà. Sau khi trở về Lý Khách xách theo sủi cảo tôm mà hắn thích ăn, sắc mặt An Lan mới tốt lên một chút. Hắn vào phòng bếp tìm chén, bỏ sủi cảo ra.

Lý Khách yên lặng không một tiếng động ôm lấy An Lan từ phía sau, hắn chỉ lo vùi đầu ăn, không thèm để ý đến anh ta.

“Ba mẹ anh chỉ ở một đêm, ngày mai sẽ đi.” Lý Khách nhẹ giọng nói.

“Không phải em không hoan nghênh bọn họ.” An Lan xoay người, cầm dưa và chén, khẽ nói: “Ít nhất bọn họ muốn đến cũng phải nói em biết một tiếng. Lỡ đâu hai người họ phát hiện ra quan hệ của chúng ta thì anh phải làm sao?”

Lý Khách không nói gì. Anh ta chưa từng muốn nói với cha mẹ chuyện mình thích đàn ông. An Lan đã ngã bài với Diệp Linh Phượng từ lâu. Diệp Linh Phượng là một người mẹ rất hiện đại, trừ việc lo lắng An Lan không thể hưởng thụ được tình cảm thân thiết của con cháu, còn lại bà đều chấp nhận rồi.

Trong phòng khách, cha mẹ Lý đang xem chương trình TV, dùng giọng địa phương bình phẩm. Giọng địa phương của bọn họ nói rất nhanh, chung chung là đang bàn về mình tinh trong kia đã diễn những vai nào.

“Bọn họ đang nói cái gì vậy?” An Lan hỏi.

“Em nghe không hiểu sao?” Lý Khách nghiêng đầu nhìn hắn.

An Lan lắc đầu, thật ra hắn có thể hiểu được chút ít.

Lý Khách xoa đầu hắn nói: “Đi ngủ sớm một chút. Hôm nay cha mẹ anh ngủ ở phòng lớn của chúng ta, hai chúng ta ngủ phòng nhỏ, được không?”

An Lan hơi hoang mang hỏi: “Đâu có giường đâu? Không phải anh muốn đối phó với cha mẹ nên mua đại một cái đó chứ.”

Lý Khách cười: “Mười năm trước lúc hai người chúng ta tới thành phố này lần đầu, lúc đó em ngủ trên giường nhỏ ở phòng kế bên anh, em quên rồi sao?”

~Hết chương 1~

2. Chương 2

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

An Lan tắm rửa xong, chào ba người nhà họ Lý một tiếng rồi một mình trở về phòng ngủ. Căn phòng cực kì đơn giản, có thể nhận ra nó vừa được chấp vá xong, một góc sáng lộ ra một chiếc giường nhỏ dài hai mét rộng một mét. Hắn nằm trên giường, lặn qua lộn lại vẫn không ngủ được, giường nhỏ như vậy, hơn nữa còn không có vòng ôm ấm áp của Lý Khách, ừm, một mình cô đơn rất khó ngủ.

Hắn để chân trần chạy xuống giường, tự mình pha một ly cà phê hòa tan, lục tìm một cuốn sách thôi miên.

TV trong phòng khách đã tắt, hiệu quả cách âm của phòng ngủ không tốt lắm nên An Lan nghe rất rõ câu chuyện của cha mẹ Lý và Lý Khách. Mặc dù bọn họ dùng tiếng địa phương, tốc độ nói cũng nhanh lắm, nhưng mấy chữ ‘kết hôn’, ‘tiệc rượu’, ‘mời khách’, ‘ngày tháng’ An Lan vẫn có thể nghe hiểu.

Trên tay An Lan đang đeo một chiếc nhẫn kim cương. Đó là nhẫn Lý Khách tặng, lúc ấy anh ta nói rất hay: “Sang năm chúng ta đi du lịch Châu Âu, thuận tiện đăng kí kết hôn luôn.”

An Lan không tự ảo tưởng linh tinh này nọ, Lý Khách mà bàn chuyện hôn lễ của hai người bọn họ với cha mẹ, trừ khi anh ta không muốn sống nữa.

Cha mẹ Lý Khách, một người là giáo sư đại học, một người là công nhân của một xí nghiệp, tư tưởng rất bảo thủ, hơn nữa cũng rất coi trọng sĩ diện. Bọn họ chỉ có một mình Lý Khách là con trai bảo bối, đang trông chờ vào anh ta để nối dõi tông đường.

Việc này An Lan cũng biết. Có điều bình thường hần và Lý Khách rất hạnh phúc, hơn nữa công việc của hần bề bộn nhiều thứ nên chưa từng lo lắng tới.

Bây giờ nghĩ lại, bản thân thì sắp gặp phải tai họa tù tội, chồng lại muốn ngoại tình, cuộc sống này thật không dễ chịu gì... An Lan một hơi uống hết ly cà phê vào bụng, nóng đến le lưỡi.

Hần về giường nằm một lát, Lý Khách im lặng không một tiếng động bước vào, có lẽ anh ta nghĩ An Lan ngủ rồi nên bước chân rất nhẹ, anh ta dọn dẹp ly cà phê và mấy cuốn sách xong thì đứng cạnh giường sột soạt cởi quần áo.

An Lan xoay người, quay mặt về vách tường, trên bức tường tuyết trắng lộ ra dáng vẻ Lý Khách cởi trần, đang cởi cho xong quần áo.

Dáng người của Lý Khách cực kì tốt, bắp thịt săn chắc, dáng người hình tam giác, tính tình vô cùng tốt, tuy bình thường anh ta rất kiệm lời nhưng những lúc ngọt ngào anh lại rất dịu dàng.

“Em nhìn đủ chưa?” Lý Khách ôm lấy hần từ phía sau, nhỏ giọng hỏi.

An Lan cắn chặt môi, hần không hỏi đến chuyện kết hôn. Trong lòng hần biết, chuyện gì đến thì sẽ đến, không thể trốn được.

Ngày hôm sau, An Lan vào công ty, bên trong náo loạn gà bay chó sủa, không khí ngột ngạt, nam nữ nhân viên la to gọi nhỏ, còn náo nhiệt hơn cái chợ.

An Lan nói thầm trong lòng, chẳng lẽ công ty phá sản thật sao?

Vài nhân viên hơi lớn tuổi đứng gần nhau, cầm sổ lương trong tay giận dữ nói: “Giết lừa thế tội mà.”

An Lan đi tới, liếc qua sổ lương của bọn họ, khoản tiền lương gấp ba! An Lan lập tức tỉnh ngủ hỏi: “Tổng công ty muốn lợc người sao?”

“Không phải là muốn lợc, mà đã lợc rồi.” Trong tay lão Lưu cầm quyển sổ lương, hần không thể đập lên mặt An Lan: “Nhìn xem, An quản lý, lão Lưu tôi ở công ty này mười mấy năm, không có công lao cũng có khổ lao, vậy mà bọn họ lại cho tôi thôi việc, rõ ràng đang muốn đẩy tôi đi làm ăn xin mà.”

Bình thường lão Lưu làm việc không mấy tập trung, đi trễ về sớm, bộ phận nhân sự nhìn ông không vừa mắt lâu rồi, sa thải ông ta là chuyện bình thường thôi. Trong lòng An Lan nghĩ như vậy.

An Lan không hề lo mình sẽ bị sa thải, chuyện hần lo là vị trí quản lý phòng pháp lý có giữ được hay không. Hần cất bước vào phòng làm việc của mình, ngồi xuống cái bàn làm việc cực lớn, nhớ tới mấy bản hợp đồng giả dối như quả bom hẹn giờ trong ngăn kéo, đầu hần lại bắt đầu đau.

Kết cục của hần chắc còn không bằng những nhân viên bị sa thải kia. Những hợp đồng giả dối trị giá hai tỉ đồng kia, trên cơ bản có thể thành lập tội danh lừa đảo, An Lan thầm tính toán thời hạn thi hành án theo số tiền hao hụt, chắc là đời này hần không thể ra được rồi.

Mấy quản lý bên bộ phận tiêu thụ và bộ phận thiết kế tìm An Lan nói chuyện phiếm. Mấy người bọn họ là cấp dưới của tổng giám đốc cũ. Bây giờ tổng giám đốc không có ở đây, bọn họ là những người lớn nhất trong công ty nên dừng hành động đều bị mọi người chú ý đến. Bọn họ chen chúc trong thang máy xuống lầu, đến một phòng họp cao cấp gần đó.

Sau khi ngồi xuống lập tức bắt đầu vấn đề.

“Nghe nói tổng công ty sẽ thay đổi vị trí quản lý của chúng ta, trực tiếp đưa vài quản lý từ Châu Âu đến đây.” Kiều Trì nói: “Bọn họ mà đến thì không biết địa vị của chúng ta sẽ thay đổi thế nào đây?”

“Tôi làm ở vị trí này hai mươi năm, những đồng nghiệp vào đây cùng tôi đã được điều đi Châu Âu làm việc từ lâu mà tôi vẫn giận chân tại chỗ.”

“Nghe nói, bên Đức đang định giảm bớt kinh phí đầu tư cho khu vực Châu Á, mấy người chúng ta càng không có không gian để phát triển.”

“Không thể nào, công ty ô tô ZL ở Châu Á có nhiều khách hàng nhất mà.”

Bọn họ thảo luận về tình trạng của công ty xong thì bắt đầu nói đến bản thân mình. Gần đây tất cả bọn họ đều nhận được cảnh ô liu từ phía công ty khác, điện thoại của bọn họ cũng sắp bị những công ty đó phá nát rồi.

Bọn họ chính là những trụ cột vững chắc của ZL, đồng thời cũng là những tinh anh trong giới, bất cứ ai trong bọn họ cũng có cho mình một vị trí nhất định trong ngành sản xuất ô tô, dù bọn họ đi ăn máng khác (nhảy qua công ty khác) hay tạm rời vị trí công tác đều sẽ ảnh hưởng đến sự dao động của cổ phiếu trên thị trường.

An Lan cũng nhận được rất nhiều thư mời từ nhiều công ty khác. Nếu không có cái đồng hợp đồng kia hẳn đã không chần chừ nhảy đi ăn máng khác từ lâu rồi.

Nhưng bây giờ hẳn không thể đi, cũng không dám đi. Hai tỉ nhân dân tệ như một thanh đao sắc bén đang đưa trên đầu hẳn.

Giữa trưa hôm đó, các bộ phận nhận được thông báo, chiều nay hai giờ tập hợp ở phòng họp, chào đón tổng giám đốc mới.

Cho đến tận bây giờ không ai biết giám đốc mới là người thế nào, trong văn phòng có vô vàn những suy đoán. Có người nói đó là con cả của đại cổ đông tập đoàn ZL, có người nói đó là hoàng thất nước Đức, cũng có người nói là một người mới nào đó trong giới kinh doanh trong nước.

Hơn một giờ chiều, các nhân viên ngồi đây trong phòng họp.

An Lan và những quản lý khác được xếp ngồi phía trước, bọn họ đều tụ lại nói chuyện. Để có một ấn tượng tốt với sếp mới, bọn họ đều ăn mặc rất đẹp và lịch sự, giống hệt như chú rể.

Quản lý bộ phận tiêu thụ Kiều Trì và An Lan ngồi gần nhau, hẳn đến gần An Lan ngửi một chút, hỏi: “Cậu dùng nước hoa hả?”

An Lan lấy ra một bình nước hoa anh đào trong túi: “Cậu muốn dùng hả?”

“Xì, tôi không phải GAY.” Kiều Trì khinh thường nói. Hẳn là một trong số ít người biết khuynh hướng giới tính của An Lan.

An Lan nhìn nhìn hẳn, mặt không chút thay đổi nói: “Trên răng của cậu có một miếng rau kia.”

“Gì!” Kiều Trì kinh hãi, vô đầu bứt tai tìm gương, một đồng nghiệp nữ ngồi phía sau nhin cười đưa cho hẳn một cái gương trang điểm, Kiều Trì soi gương xong mới biết mình bị lừa, xoa tay muốn trả thù.

Đúng lúc đó An Lan nhận được một cuộc điện thoại, là bệnh viện gọi tới, nói lúc Diệp Linh Phương kiểm kê hàng hóa thì cái thang ngã xuống, bây giờ đang ở bệnh viện.

An Lan tắt điện thoại xong lập tức bỏ ra ngoài.

“Cậu đi đâu vậy?” Kiều Trì giữ chặt tay áo hẳn.

“Trong nhà xảy ra chuyện.” An Lan nói thật ngắn gọn.

“Ngay lúc này dù nhà cậu có cháy cậu cũng không được đi.” Kiều Trì cố gắng khuyên hẳn: “Đây là lần gặp mặt đầu tiên với sếp mới, cậu cũng biết ấn tượng đầu tiên rất quan trọng mà. Hơn nữa người nước ngoài ghét nhất là trễ giờ.”

An Lan đẩy tay hẳn ra: “Nếu anh ta có hỏi thì nói mẹ tôi bị bệnh.”

Sau khi An Lan đến bệnh viện, vết thương của Diệp Linh Phương đã được chuẩn đoán, là xương bắp chân bị gãy, bây giờ bà đang nằm trên giường truyền nước biển.

An Lan trách móc bà vài câu, hấn đã sớm không cho bà ra ngoài làm việc, bà không chịu nghe. Hơn nữa còn rất cố chấp tự mình ra ngoài thuê phòng ở, không muốn ở cùng với An Lan.

“Lớn tuổi rồi.” Diệp Linh Phương thở dài đưa tay lên một ít tóc đã có ánh bạc: “Chỉ mới leo lên cái thang kiểm kê lại tí hàng hóa đã không cẩn thận ngã xuống. Năm đó mẹ múa cột ở hộp đêm, xoay tròn ba trăm sáu mươi độ cũng chẳng phải là vấn đề.”

An Lan vừa bực mình vừa buồn cười: “Đây là chuyện mẹ có thể mang ra khoe sao?”

Chập tối, An Lan cần phải ở lại bệnh viện chăm sóc, hấn gọi điện cho Lý Khách, nhờ anh mang tới một ít quần áo để tắm. Lý Khách nghe nói hấn đang ở bệnh viện thì rất căng thẳng: “Em bị cái gì vậy? Ở bệnh viện nào, anh qua ngay.”

“Em không sao, là mẹ em ngã từ trên thang xuống, phải nằm viện vài ngày.”

“A.” Giọng Lý Khách nháy mắt lạnh xuống, anh ta im lặng một lát rồi nói: “Sau khi tan làm anh sẽ qua đó một chuyến.”

An Lan đi làm thủ tục nhập viện rồi ra ngoài mua cho Diệp Linh Phương một ít đồ dùng cần thiết. Giường trong bệnh viện rất nhỏ, người chăm sóc không có chỗ nghỉ riêng, An Lan đành phải tốn thêm mấy chục đồng mua một cái giường gấp.

Tối đến khoảng tám giờ, Lý Khách mang theo một túi giấy to xuất hiện ở cửa, ánh mắt đảo qua Diệp Linh Phương, chào hỏi sơ một câu, nhìn về phía An Lan đưa túi giấy cho hấn rồi nói: “Anh về trước.”

Lý Khách không hề thích gặp Diệp Linh Phương, lúc trước khi còn học đại học, Lý Khách điều trị tâm lý cho An Lan nên biết được tuổi thơ của hấn. Anh ta cảm thấy Diệp Linh Phương là một người mẹ máu lạnh, không đáng để An Lan tốt với bà như vậy.

An Lan biết tính cách của Lý Khách, nhưng mấy ngày nay công việc của hấn rất bận, không thể ở trong bệnh viện hai mươi bốn giờ đồng hồ. An Lan gọi Lý Khách ra hành lang, hỏi: “Ngày mai em phải đến công ty, anh có thể chăm sóc mẹ giúp em được không?”

Lý Khách thật sự rất do dự, một lát sau mới nói: “Tìm một điều dưỡng đi, ngày mai anh có hẹn với bệnh nhân rồi.”

“Cái gì mà tìm điều dưỡng!” An Lan hơi bực rồi: “Em chỉ nhờ anh ngày mai đến đây chăm sóc bà ấy, lấy thuốc đóng viện phí, mấy việc này rất khó sao?”

“Em ầm ĩ cái gì!” Lý Khách mắng, anh ta lấy ví tiền quăng vào tay An Lan, kiên quyết lạnh lùng nói: “Không phải anh bận rộn quá nhiều việc, nhưng cũng không dư thời gian đi chăm sóc cho một người phụ nữ như vậy. Em thích làm đứa con hiếu thảo ngoan hiền thì tùy em.” Lý Khách xoay người bước đi.

Bình thường tính tình của anh rất dịu dàng nhưng lại cố chấp từ trong xương tủy, chuyện anh đã quyết định tuyệt đối sẽ không thay đổi.

An Lan thở hắt hắt cảm tức nhìn bóng lưng anh ta, cuối cùng bất đắc dĩ đành phải xoay người trở về phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, bác sĩ đang đo nhiệt độ cho Diệp Linh Phương, hỏi bà vài câu về chỗ bị thương, y tá đứng một bên đổi cho bà một túi nước biển khác.

An Lan kéo một cái ghế qua, nặng nề ngồi xuống, hỏi bác sĩ: “Khi nào mẹ của tôi mới có thể xuất viện?”

“Ít nhất là ba ngày nữa.” Bác sĩ nói: “Người lớn tuổi sức khỏe yếu đi, cần phải bổ sung nhiều chất dinh dưỡng.”

An Lan gật đầu nói: “Không vấn đề gì, các người hãy cho bà ấy dùng loại thuốc tốt nhất trong bệnh viện.”

~Hết chương 2~

3. Chương 3

Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

An Lan ở bệnh viện ba ngày ba đêm, đến ngày xuất viện, rốt cuộc Lý Khách cũng lái xe tới, xuất hiện ở cửa bệnh viện. Anh ta giúp hai người bỏ hành lý vào cốp xe sau đó mở cửa xe cho An Lan.

Ba người trong xe đều có tâm sự, không ai nói chuyện. Hai mươi phút sau Lý Khách dẫn đầu phá vỡ sự yên tĩnh: “Chúng ta đi ăn cơm trước? Hay đưa mẹ em về nhà trước?”

“Đi ăn cơm trước đi, khoảng thời gian này mẹ không tiện sinh hoạt nên tạm thời bà ấy sẽ ở cùng chúng ta.” An Lan bình tĩnh nói.

Xe đột ngột dừng lại, hai tay Lý Khách đặt trên tay lái, không thể tin nhìn hấn.

An Lan vẫn thản nhiên ngồi đó, không định nói lại một lần nữa.

Diệp Linh Phượng cũng không đồng ý, bà bất an nói: “Mẹ sống một mình quen rồi, bảo bảo, con đưa mẹ về nhà của mình đi.”

“Mẹ nói linh tinh cái gì thế, nhà của con cũng là nhà của mẹ mà.” Giọng An Lan đã dịu đi phần nào.

Lý Khách hừ một tiếng.

“Hai người các con đều phải đi làm, mẹ ở nhà các con sẽ phiền đến hai đứa.” Diệp Linh Phượng nói.

Lý Khách gật đầu, nhìn về phía An Lan, ánh mắt như đang nói: em nghe thấy không?

Giọng An Lan rất lạnh lùng và kiên quyết: “Lý Khách, lúc cha mẹ anh đến, em đã đối xử với bọn họ thế nào? Còn anh đang đối xử với mẹ em thế nào?”

Diệp Linh Phượng vội vàng giảng hòa: “Bảo bảo, đừng cãi nhau.”

Lý Khách nhin lửa giận, quay đầu nhìn bà cảnh cáo: “Đừng có gọi em ấy là bảo bảo.” Anh ta không nói thêm lời nào, khởi động xe chạy đi.

An Lan thở phào nhẹ nhõm, hấn biết anh ta đã chịu nhượng bộ.

Xe chạy thật nhanh vào bãi đỗ, Lý Khách mở cốp sau lấy ra một đồng hành lý bước vào thang máy. An Lan và Diệp Linh Phượng đứng bên ngoài, nói với anh ta: “Lý Khách, cùng nhau đi ăn cơm thôi.”

Lý Khách quay đầu lại, hung hăng đáp một câu: “Không đi.”

An Lan đưa mẹ đi ăn cơm, lúc về có mang theo chút đồ mà Lý Khách thích ăn nhất.

Lý Khách ngồi trong phòng xem TV, ăn vài cái bánh quy và mì ăn liền, ăn thêm một bụng tức giận. Lúc anh ta đang định phát cáu thì An Lan mang theo món chút đồ ngon mềm cùng với khuôn mặt tươi cười nói chuyện với anh ta, tức giận trong bụng tan thành mây khói.

Hôm sau, Lý Khách thức dậy thì thấy chỗ nằm bên cạnh trống trơn. Anh ta hơi thắc mắc, An Lan là kiểu người thích nằm lì trên giường không chịu dậy, chờ anh ta gọi tới gọi lui mới lết xuống giường mà.

Lý Khách chộp lấy áo ngủ cạnh giường khoác lên, lúc mở cửa phòng ngủ ra lại ngửi được mùi trứng ốp và sữa tươi.

Đây là chuyện chưa từng xảy ra trong lịch sử! Lý Khách xúc động, anh ta đi tới phòng vệ sinh, thấy một tay An Lan chống tay lên bồn rửa mặt, mơ mơ màng màng đánh răng. Lý Khách cười hì hì ôm lấy hấn từ phía sau, tình cờ chạm vào vị trí nhạy cảm của hấn, trầm giọng cười: “Nhóc con em hôm nay rất ngoan nha, muốn chồng thưởng cho em cái gì đây?”

An Lan cúi đầu phun bọt kem đánh răng, bình tĩnh nói: “Mẹ em làm.”

Vui vẻ của Lý Khách nhạt đi, hơn nữa anh ta cảm thấy mùi dầu mỡ khắp phòng rất ghê tởm, than thở: “Bà ấy làm cái quái gì vậy, không biết dùng máy hút khói hay sao? Cả phòng đầy mùi dầu mỡ thì làm sao mà ở đây?”

“Đừng nói nữa.” An Lan cắt lời anh ta, liếc mắt nhìn thấy Diệp Linh Phượng đã bưng đồ ăn ra khỏi nhà bếp, hần lấy khuỷu tay chọc chọc Lý Khách: “Anh đi ăn sáng đi.”

“Không muốn ăn.” Lý Khách phụng phịu, một mình rửa mặt thay đồ xong, chộp lấy chìa khóa bỏ ra khỏi nhà.

Diệp Linh Phượng làm một bàn đồ ăn, bà hơi thắc mắc và lo lắng: “Nó, nó không ăn sáng hả?”

“Mẹ đừng quan tâm tới anh ta.” An Lan ngồi vào bàn, cầm ly sữa uống một ngụm, nói với Diệp Linh Phượng: “Lý Khách là một người không có gia giáo, mẹ không cần phải để ý tới anh ta.”

Diệp Linh Phượng cười: “Không sao, chỉ cần nó tốt với con là được rồi.” Bà ngừng một lát rồi lại thử dò hỏi: “Cha mẹ của nó có biết chuyện của hai đứa không?”

“Vẫn chưa biết.” An Lan nói.

“Vậy hai đứa cứ như thế này mãi sao?” Diệp Linh Phượng thân thiết hỏi.

An Lan lột vỏ trứng gà, hơi chột dạ nói: “Lý Khách nói qua một ít thời gian nữa sẽ lật bài với cha mẹ anh ấy. Bọn con định ra nước ngoài đăng kí kết hôn.”

“Vậy là được rồi.” Diệp Linh Phượng yên tâm rồi.

An Lan ăn sáng xong vội vã chạy đến công ty, trên đường, lòng hần rối bởi không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Thời điểm thay đổi lãnh đạo của công ty quan trọng như vậy mà hần lại vắng hợp. Chuyện này đối với hần mà nói chính là một sai lầm nghiêm trọng không thể nghi ngờ. Hần vẫn đang suy nghĩ nên giải thích thế nào với sếp mới, làm thế nào để tạo lại một ấn tượng tốt.

Sau khi vào đến văn phòng, mọi người, không cần biết là quản lý cùng cấp, hay là cấp dưới, nhân viên thực tập hay cả di lao công, ai cũng nhìn hần bằng ánh mắt quái dị. An Lan rất hoang mang, đồng thời hần cũng có một dự cảm không tốt. Hần đẩy cửa phòng làm việc của mình, bên trong vẫn giống như cũ, nhưng ngồi đằng sau bàn làm việc to lớn kia là một người nước ngoài hơn bốn mươi tuổi có dáng cười cao ráo và đôi mắt mắt màu lam.

“Tôi đi nhầm chỗ sao?” An Lan chỉ vào cửa văn phòng của mình, hỏi người kia.

“Ha, chắc cậu là quản lý An.” Người mắt xanh nhiệt tình đứng lên bắt tay với hần: “Xin chào, tôi được tổng công ty điều đến, là quản lý mới nhận chức của bộ phận pháp lý. Cậu có thể gọi tôi là Hải Sâm Bảo.”

Tuy tiếng Trung của hần ta không mấy lưu loát nhưng ý tứ trong câu lại rất rõ ràng.

An Lan không ngờ vị trí của mình thật sự bị lấy mất, hần rất tức giận, trên mặt vẫn giữ được nụ cười lễ độ: “Xin chào, gọi tôi là An được rồi.”

Hần nổi giận dùng dùng bỏ ra ngoài, đụng phải Ngải Lệ đang đi tới.

Hôm nay Ngải Lệ ăn mặc cực kì xinh đẹp, trước mắt đột nhiên xoay đảo, cô ta ‘ai da’ một tiếng, xém chút đã ngã ngồi trên đất, An Lan kéo tay cô ta, hung hăng nói: “La cái gì mà la.”

Ngải Lệ nhìn thấy An Lan, vẻ mặt lập tức tốt lên không ít, cô ta cười duyên nói: “Quản lý An, anh về rồi.”

“Đáng ra tôi không nên về, nơi này chẳng còn vị trí nào cho tôi.” An Lan lạnh lùng nghiêm mặt nói: “Đã xảy ra chuyện quỷ gì vậy?”

“À.” Ngải Lệ chu miệng nói: “Người ta là quản lý được tổng công ty điều tới, tên là Hải Sâm Bảo gì đó.”

“Tôi biết, anh ta là quản lý bộ phận pháp lý, vậy tôi là gì đây? Chẳng lẽ làm sai vặt cho anh ta hả?” Giọng điệu An Lan không tốt lắm.

Ngải Lệ sợ hãi liếc mắt nhìn hắn: “Quản lý An, tôi nói cái này, anh đừng tức giận nha.”

“Nói đi.”

“Bây giờ anh và tôi làm cùng một vị trí.”

“Ừm?” An Lan hoang mang.

“Là thư ký bên cạnh tổng giám đốc.” Ngải Lệ che miệng cười, dường như cô ta rất hài lòng với chức vị này: “Có thể làm việc bên cạnh tổng giám đốc thì sẽ học được không ít thứ nha. Hơn nữa tổng giám đốc mới cực cực kì đẹp trai.....”

An Lan không nén được cơn giận lao đi, oán hận nhấn nút thang máy, hắn muốn đi tìm tổng giám đốc mới đòi một lời giải thích. Đây tuyệt đối không phải là một lần điều động nhân sự bình thường, đây là một sự nhục nhã trắng trợn. An Lan làm việc mười năm, những hợp đồng qua tay hắn cộng lại có thể lên đến hàng trăm triệu, địa vị của hắn trong giới lập lánh như sao đêm vậy mà... Vậy mà bọn họ lại sắp xếp cho hắn một công việc chỉ biết bưng trà rót nước của đám phụ nữ ngực to não nhỏ!

An Lan nắm chặt tay lên đến tầng cao nhất trong công ty, đến trước văn phòng của tổng giám đốc mới.

Bên ngoài có hai gian phòng nhỏ, một cái là của Ngải Lệ, cái còn lại chắc là của hắn.

An Lan khinh thường nhìn cái phòng nhỏ xú kia, thật giống hai con chó canh cửa.

Hắn gõ cửa phòng, bên trong không có lời đáp lại. Nếu hôm nay là những ngày bình thường khác, hắn nhất định sẽ ngồi cạnh cửa chờ một lát hay tìm đến thư kí hỏi thử lịch trình của sếp. Nhưng bây giờ lý trí của hắn đã bị tức giận che mờ, không thêm suy nghĩ gì đẩy cửa bước vào.

Không khí bên trong rất lạnh, bóng hình của người đàn ông mặc vest đen phản chiếu trên cửa sổ thủy tinh. Ánh mắt trời chiếu tới từ phía sau, mái tóc, vầng trán, đôi vai hay thậm chí là dáng vẻ hơi cúi đầu xuống của anh ta đều giống hệt với một người đàn ông nằm ở một nơi rất sâu trong trí nhớ An Lan.

An Lan hoa mắt, hắn đưa tay giữ lấy cánh cửa, ngực trở nên đau đớn dữ dội.

“Cậu là.....” Người đàn ông ngồi gần cửa sổ mở miệng, chất giọng rất đẹp nhưng lại lạnh như băng, hình như anh ta là người rất giỏi tiếng Trung nhưng chắc là không sử dụng nhiều: “Là An Lan có phải không?”

An Lan hít sâu, đi vài bước về phía trước, những ầm ức và bi thương cùng nhau đánh úp lại. Hắn cắn chặt môi, lòng không yên nhưng một lời cũng không nói mà đã khóc.

Diện mạo và dáng vẻ của anh ta giống hệt với Thần Dạ, nhưng rất nhanh An Lan liền nhận ra, anh ta không phải Thần Dạ, chắc chắn là không phải. Thần Dạ không biết dùng ánh mắt xa cách và lạnh lùng ấy nhìn hắn.

“Tôi là An Lan.” An Lan ngây ngốc nói, đồng thời bắt tay với anh ta. Tay hai người đều rất lạnh.

Về mặt Cổ Thần cực kì lạnh nhạt ngồi trên ghế, anh ta rất không vui với kiểu xông vào của An Lan: “Cậu có chuyện gì sao?”

“À, không.” An Lan âm ỉ nói.

“Vậy thì tốt, việc sắp xếp nhân sự mới, cậu đã xem chưa? Nếu chuyện nhà cậu đã xử lí xong rồi thì mau nhận chức đi.” Cổ Thần nói thật ngắn gọn.

~Hết chương 3~

4. Chương 4

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Thấy An Lan ủ rũ mất tinh thần đi ra từ văn phòng Cổ Thần, Ngải Lệ vội vàng bước tới hỏi: “Anh có cãi nhau với sếp không vậy?”

An Lan nhìn cô ta, khẽ lắc đầu. Ngải Lệ an ủi hẳn: “Thật ra, không phải làm ở vị trí nào cũng vậy sao? Cái văn phòng bên trái kia rất rộng rãi, tôi tặng lại cho anh nha quản lý An.”

“Từ nay về sau, công ty này chẳng còn quản lý An nữa đâu.” An Lan ngồi trước bàn làm việc mới, thở dài lạnh lẽo, cảm giác mình từ hoàng cung rớt xuống ổ chó. Đợi chút đã, hợp đồng! An Lan bật dậy, phóng như bay tới bộ phận pháp lý.

Mở cửa, hai thực tập sinh đang ở chỗ Hải Sâm Bảo uống nước nói chuyện phiếm, thấy An Lan vào tới, vẻ mặt bọn họ có chút xấu hổ. An Lan không rảnh quan tâm tới hai người họ, hẳn đi tới trước bàn làm việc của mình, đẩy ghế xoay của Hải Sâm Bảo qua một bên.

Hải Sâm Bảo không vui, hẳn ta ồn ào phản đối: “An, xin cậu hãy chú ý một chút đi, văn phòng của cậu không phải ở đây.”

An Lan lấy chìa khóa, mở ngăn kéo lấy tất cả văn kiện và tư liệu bên trong ra. Thực tập sinh vội vàng đưa cho hẳn một cái hộp giấy.

“Thật ngại.” Hải Sâm Bảo chặn một tay lên trên: “Toàn bộ tài liệu của phòng pháp ký sẽ được tôi tiếp nhận.”

An Lan rút một tờ giấy bên dưới ra, đập vào mặt Hải Sâm Bảo nói: “Đây là phiếu kiểm tra sức khỏe của chồng tôi, anh có muốn lấy không?”

Dứt lời, hẳn ôm lấy hộp giấy mặt không chút thay đổi bỏ ra ngoài để lại một phòng người hóa đá toàn tập.

Xế chiều hôm đó, tin tức về An Lan truyền khắp công ty, đồng nghiệp lầu dưới chẳng ngại gian khổ không ngừng chạy lên nói chuyện phiếm với hẳn để xác nhận tin tức.

An Lan ôm tâm lý vò đã mẻ lại còn nứt, khi thì vui cười nói chuyện với đám đồng nghiệp, lúc thì tức giận mắng rôi là cãi nhau, nửa việc nghiêm chỉnh cũng không làm. Ngải Lệ đứng một bên khua tay múa chân, đưa một ngón tay lên miệng cố gắng ra hiệu mọi người giữ im lặng, đừng quá lớn tiếng: “Mọi người nói nhỏ chút đi, tổng giám đốc Cổ đang nghỉ ngơi bên trong.”

“Sếp cũng đang ngủ trong văn phòng, chẳng lẽ bọn tôi không thể nói chuyện phiếm sao?” An Lan tức giận nói.

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Một đám người lập tức phụ họa, bọn họ đều là những người bị giáng cấp trong lần điều động nhân sự này nên oán giận của bọn họ với tổng công ty và tổng giám đốc mới rất lớn.

Im lặng được một lát thì tiếng chuông điện thoại trong tay An Lan reo lên, bên trên không hiển thị số, An Lan bắt máy không cần suy nghĩ.

“Gi.” An Lan hung hăng nói.

“Tôi vừa xuống máy bay, vẫn còn bị ảnh hưởng vì lệch múi giờ.” Bên kia truyền đến giọng đàn ông trầm thấp.

An Lan hít một ngụm khí lạnh, hẳn nhìn về phía Ngải Lệ, một tay che ống nghe, nhỏ giọng hỏi: “Hiệu quả cách âm của văn phòng sếp kém đến vậy hả!”

Ngải Lệ thở dài, bắt đắc dĩ nhún vai: “Là do giọng anh quá lớn.”

Những người than oán khắp nơi đã chạy mất dạng trong nháy mắt.

Cổ Thần bên kia tiếp tục nói: “Hai giờ chiều nay có một cuộc họp tổng kết quý này, cậu chuẩn bị bài phát biểu cho tôi.”

An Lan vừa định nói hẳn sẽ không làm, không viết bất kì cái gì thì điện thoại bên kia đã tắt.

Ngải Lệ lộ đầu ra nhìn hẳn hỏi: “Cố tổng nói gì vậy?”

“Bài phát biểu gì đó.” An Lan vò đầu, mở máy tính lên: “Tôi mặc kệ, chơi gì đó chút đã.”

Miệng Ngải Lệ mở to đến mức có thể nhét vừa một quả trứng, lấp bắp: “VẬY, anh có thể vào trong xác nhận lại với sếp.”

“Không muốn gặp anh ta.”

Giữa trưa An Lan lái xe đi tìm Lý Khách, thật ra hẳn rất thích phòng làm việc của Lý Khách, ở đó có thể gặp được rất nhiều loại bệnh nhân. Ví như khoảng thời gian trước có một người cha bốn mươi tuổi tới đây để tư vấn, anh ta đã ly hôn từ khi còn trẻ, một mình nuôi con gái lớn lên. Bây giờ con gái xinh đẹp duyên dáng thì trong đầu anh ta lại nảy sinh những suy nghĩ không trong sáng, cũng vì thế nên tâm lý anh ta chịu rất nhiều sự tra tấn. Lý Khách giả làm con gái của anh ta, dẫn đường giúp anh ta nhìn ra những tình cảm và dục vọng trong mình. Người đàn ông đó cúi người khóc rống trên đùi Lý Khách. Sau đó, anh ta như được tái sinh, nhẹ nhàng bước ra ngoài. An Lan trốn bên ngoài cửa thủy tinh nhìn một màn đó, cười muốn rút cơ.

Hôm nay tâm trạng An Lan không tốt, vốn muốn tìm Lý Khách khai thông. Hắn đẩy cửa vào, phát hiện trước quầy không một bóng người, hẳn đang thắc mắc thì tầm mắt lại xuất hiện bóng dáng một thiếu niên mười tám, mười chín tuổi bị đập ra ngoài, ngã rầm một cái trên đất.

Dáng người của cậu ta nhỏ nhắn và hơi gầy, mái tóc màu tím, trên người là cái áo sơ mi rộng thùng thình, mặc quần thụng, bấm lỗ tai, đôi mắt đen lầy rục rờ.

“Cậu không sao chứ?” An Lan đi tới đỡ lấy cậu ta.

Cậu thiếu niên hất tay hắn.

Ngay lúc đó, Lý Khách vác khuôn mặt âm trầm đi ra. Thấy An Lan, anh ta bước tới từng bước, nắm lấy cổ áo cậu thiếu niên kia như nắm một con mèo, ném cậu ta văng ra. Cậu thiếu niên cười u ám, xoa người bỏ đi.

“Anh đánh cậu ta?” An Lan trừng mắt.

Lý Khách nhìn hắn, dường như anh ta không định giải thích, xoa người vào trong.

“Sao anh lại đánh người lung tung như thế?” An Lan rất kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy vẻ mặt Lý Khách đáng sợ như vậy.

“Anh đánh cậu ta vì cậu ta cần, đây là điều mà tâm lý của cậu ta cần, em đã hiểu chưa?” Lý Khách nén giận nói.

Tuy An Lan không hiểu lắm nhưng hẳn nghĩ đến tính chất nghề nghiệp của Lý Khách, dường như anh phải tiếp xúc với đủ loại người nên hẳn không hỏi lại. Hai người ra ngoài ăn cơm, An Lan âm ờ nói lãnh đạo mới rất giống một người.

Phản ứng đầu tiên của Lý Khách là: “Anh ta trông thế nào?”

“Rất đẹp trai.” An Lan nói theo bản năng.

Lý Khách đập đôi đũa lên bàn, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Ồ, khó trách em lại nhớ mãi không quên.”

“Này, người ta đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy.”

“Anh không có hứng thú với sếp của em. Hơn nữa, anh càng không muốn nói chuyện về anh ta.” Lý Khách cầm đũa lên gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, rất nghiêm túc nói: “Những lúc ở cùng anh không được nói về người đàn ông khác, một chữ cũng không được.”

An Lan nghĩ nghĩ, cảm thấy bản thân cũng chẳng có gì để nói.

Sau khi ăn cơm xong về lại công ty, An Lan rót một chén cà phê, nằm bò ra bàn ngủ. Chợp mắt một lát đã đến một giờ bốn mươi, người trong công ty đều mang theo văn kiện đến phòng họp, An Lan cũng xoa mắt đứng lên. Lúc đó, Cố Thần đi ra từ trong văn phòng, nhìn hắn không chớp mắt nói: “Bài phát biểu của tôi đâu?”

Lưng An Lan chợt lạnh, có chuyện này sao? Suy nghĩ cẩn thận một lần nữa, hình như là có. Hắn rất thành thật nói: “Tôi quên rồi. Mặt khác, tôi sẽ không viết đâu.”

Cố Thần dừng bước, cau mày quan sát hắn. Một lát sau, anh ta chuyển hướng sang Ngải Lệ: “Mang văn kiện trong ngăn kéo của tôi đến phòng họp.” Sau đó lạnh nhạt nói một câu: “Cho tôi một ly cà phê.”

An Lan sững sờ đứng đó một lát mới nhận ra mệnh lệnh pha cà phê này dành cho hắn.

Hắn đi tới phòng Cố Thần, cầm cái ly hỏi Ngải Lệ: “Cái người họ Cố này thích uống kiểu cà phê gì vậy, thêm đường? Thêm sữa? Ấm? Nóng?”

Ngải Lệ lắc đầu tỏ vẻ không biết, nói: “Tư liệu cá nhân của Cố tổng nằm trong ngăn tủ của tôi, anh tìm thử xem.”

Tôi đoán là cô không muốn nói thì đúng hơn. An Lan hừ một tiếng, hắn hoàn toàn công thích làm cái việc bưng trà rót nước vật vãnh này. Hắn cầm cái ly của Cố Thần dạo một vòng, đổ số cà phê mình uống còn sót lại vào đó, hào hứng đi tới phòng họp.

Lúc hắn đưa cà phê cho Cố Thần, bên cạnh anh ta là Hải Sâm Bảo, Kiều Trì và những quản lý khác, sau đó là các lãnh đạo lớn nhỏ.

Vị trí của Hải Sâm Bảo vốn là của hắn!

Đến giờ phút này An Lan mới có cảm giác mình thật sự đã rơi xuống nước.

Fucking ZL! Fucking Cố Thần! Fucking Hải Sâm Bảo! Cuối cùng, An Lan trừng mắt nhìn Cố Thần.

“An Lan, cậu mở máy chiếu đi.” Cố Thần không ngẩng đầu lên nói.

Mọi người đưa mắt nhìn về phía An Lan. Trong lòng bọn họ đều nghĩ, có phải quản lý An đã đắc tội với một người có quyền lực ở tổng công ty hay không, đường đường là một quản lý cấp cao lại bị sai bảo như một người hầu. Quản lý An cũng quá tốt đi, địa vị rớt xuống thê thảm đến vậy mà hắn vẫn không từ chức.

An Lan đến bên cạnh Cố Thần, hơi nghiêng người, một tay chống mặt bàn, tay kia mở cái máy chiếu trước mặt hắn, nhẹ giọng hỏi: “Anh còn cần tôi làm gì nữa?”

Cố Thần bưng cà phê uống một ngụm, anh ta nghĩ tới chuyện gì đó, liếc mắt nhìn hắn một cái, bỏ ly cà phê xuống nói: “Sau khi tan họp đến phòng làm việc của tôi một chuyến.”

An Lan trở về bàn làm việc của mình, thấy xung quanh không có người, hắn lén lút mở hộp giấy ra, bên trong là một chồng tư liệu thật dày, đây chính là quả bom hẹn giờ khổng lồ, đủ để hắn bị bỏ tù, thân bại danh liệt.

An Lan mở máy cắt giấy, ngồi xổm bên cạnh chiếc hộp, lấy tư liệu bên trong, chọn ra số tài liệu gốc có ấn và chữ kí, còn lại bỏ vào máy tiêu hủy. Sau khi cắt xong một lần, hắn đổ những mảnh giấy bên trong ra, cắt thêm một lần nữa mới yên tâm.

Sau khi tan họp, những đồng nghiệp khác đều đi hết, An Lan bất đắc dĩ đành phải vác xác đi vào văn phòng Cố Thần.

“Ngồi đi.” Cố Thần cầm ly cà phê, đứng trước tấm rèm màu xanh dương.

“Tôi không muốn ngồi, anh có chuyện gì thì nói luôn bây giờ đi.” An Lan đứng ở cửa, bày ra một tư thế hiếu chiến. Đồng thời quét mắt một lượt văn phòng của Cố Thần, tuy đã thấy qua nhiều lần nhưng hắn vẫn không nhận được cảm thán: Làm tổng giám đốc thật là tốt, phòng làm việc chiếm hết cả tầng lầu, toàn cảnh ba trăm sáu mươi độ nha.

“Cậu đã quen với vị trí mới chưa?” Cố Thần hỏi.

An Lan bỗng hiểu được, có lẽ lần này Cố Thần nói chuyện với hắn là có ý đồ khác, hắn thu lại vẻ mặt bất cần đời, đáp: “Tôi xuất thân từ trường luật, làm ở bộ phận pháp lý mười năm. Công việc thường ngày chính là xem xét hợp đồng, dự đoán về những phiêu lưu trong đầu tư. Năng lực làm việc của tôi, tin chắc tổng công ty có thể nhìn thấy. Tôi không hiểu vì sao mình đột nhiên bị điều đến một vị trí rêu rĩa như thế,

tôi không thể quen với công việc này, nếu tổng công ty cố y sắp đặt như vậy, tôi nghĩ mình sẽ đổi một công ty khác.”

Câu sau là để dò xét suy nghĩ của Cố Thần.

Dường như Cố Thần không định vòng vo nhiều, anh ta đi qua đi lại cạnh cửa sổ, mở miệng nói: “Hội đồng quản trị đã có quyết định thống nhất, đó là tìm ra hướng đi của hai tỷ đồng kia, và người chịu trách nhiệm trực tiếp.....”

Chữ ‘hai tỷ’ vừa ra tới, lòng An Lan lập bộp hai tiếng, quả nhiên vẫn đến, trốn cũng không trốn được, may mắn vừa nãy hần đã hủy hết những bản sao của hợp đồng.

“Cậu là quản lý của bộ phận pháp lý, mặc kệ cậu có liên quan bên trong hay không thì những việc liên quan đến hợp đồng đều do cậu quản lý. Vậy nên, trước kia tra ra sự thật, tôi muốn dời cậu khỏi vị trí quan trọng đó.” Cố Thần nói chậm rì rì: “Thư kí chỉ là cương vị tạm thời, nếu những hợp đồng kia không liên quan gì đến cậu, chẳng những tổng công ty trả lại vị trí cho cậu mà còn cân nhắc cho cậu nhiều không gian phát triển hơn.”

Mồ hôi lạnh của An Lan chảy ròng ròng, lúc hần ngẩng đầu lên, vẻ mặt như trút được gánh nặng: “Thì ra là thế, vậy tôi an tâm rồi.” Hần cười nhạt: “Vậy, Cố tổng, tôi về trước đây.”

“Chờ chút.” Cố Thần gọi hần lại, hơi bực mình nói: “Tuy để quản lý An làm thư kí là không biết trọng dụng người tài nhưng ít nhất cậu cũng không thể đáp lại như vậy chứ, không viết tài liệu, không làm báo cáo không nói, sao đến cả phê cũng không chịu pha vậy?” Hần giơ cái ly trong tay lên: “Sao lại lạnh như thế? Không phải cậu cho tôi uống cà phê thừa đó chứ?”

“Không phải, không phải đâu.” Đầu An Lan lắc như trống bỏi, hần bỏ chạy.

An Lan không về nhà ngay lập tức, hần đi tới ngân hàng kiểm tra tài khoản của mình, chia thành những phần nhỏ gửi hết vào tài khoản Lý Khách. Đến khi hần trở về, Diệp Linh Phượng đã ngủ từ lâu, phòng khách không mở đèn, chỉ có ánh sáng của phim truyền hình lúc sáng lúc tối. Lý Khách mặc áo ngủ, nằm dài trên sofa, hình như anh ta đang ngủ, bên cạnh là một cuốn sách đang mở.

An Lan chỉ mới đến gần anh ta đã tỉnh dậy.

“Hôm nay em về trễ vậy.” Lý Khách dụi mắt, ngồi dậy nói: “Trong bếp có để lại một ít thức ăn cho em.” Dứt lời, hần tự nhấc cuốn sách lên quay về phòng ngủ.

An Lan không đói bụng nên cũng theo anh ta vào phòng ngủ, bò lên giường chui vào chăn bông.

Lý Khách cũng đang buồn ngủ nhưng thấy hần như vậy thì không muốn hần phải mệt mỏi, ngồi xuống ôm đầu hần hỏi: “Hôm nay em sao vậy, công việc mệt lắm hả?”

An Lan vẫn chưa nói cho anh ta chuyện mình bị đổi vị trí, sợ anh ta lo lắng nên chỉ qua loa một câu: “Tổng giám đốc mới nhậm chức, hai ngày nay phải xử lí lại sổ liệu, haiz, thật là phiền.”

Lý Khách nhảy xuống giường, cởi áo khoác, áo len và quần của hần ra, ôm An Lan nói: “Không sao, anh ôm em đi tắm.”

“Ừm.”

Hai người vào phòng tắm cọ rửa xong lại bắt đầu náo loạn, sau đó An Lan không cần thận dụng phải thành bồn tắm, đau đến nhe răng trợn mắt, Lý Khách vội vàng đỡ hần dậy, rửa sạch bọt xà phòng trên người sau đó về lại phòng ngủ.

Lúc Lý Khách xếp lại gối cho An Lan thì hần ôm đầu gối nhìn anh ta, đột nhiên mở miệng nói một câu: “Lý Khách, tổng giám đốc mới của công ty em rất giống một người em biết thời đại học.” Nói xong hần ngẩng đầu nhìn Lý Khách.

“Sao không nói tiếp?” Ngón tay Lý Khách nhẹ nhàng vuốt ve vòng eo mềm mại của An Lan.

“Ai da, chắc là anh không thích nghe đâu, em không nói thì tốt hơn. Dù sao anh cũng là người tư vấn tâm lý cho em, nếu em có tâm sự thì đã nói anh nghe rồi.”

Lý Khách nghe những lời này xong rất vui, anh ta gật đầu: “Em nói đi, anh nghe, anh ta giống ai?”

“Thần Dạ.”

Dường như Lý Khách nghe không hiểu, anh ta nghiêng đầu: “Ai?”

“Thần.....”

Sắc mặt Lý Khách thay đổi, anh ta nhảy xuống giường, bắt đầu mặc quần áo vào, nghiêm túc nói: “Không phải em chịu áp lực quá lớn nên tái phát bệnh rồi đó chứ?”

An Lan chỉ vừa nghe thấy lời này, hẳn biết mình không thể nói thêm gì nữa, vội vàng xua tay nói: “Quên đi, xem như em chưa nói gì hết.”

“Rốt cuộc ý của em là gì? Em đã nhìn thấy cái gì hả?” Lý Khách thật sự rất lo lắng nhìn hẳn, không ngừng nắm lấy vai hẳn lay lay.

“Em không xuất hiện ảo giác.” An Lan sợ hẳn lại làm ra hành động thái quá, hẳn đành phải nói: “Ý của em là, tổng giám đốc mới rất giống..... Quên đi, ý em là anh ta rất đẹp trai, uhm, em thành hoa si thôi.”

“Có thật không?” Lý Khách không mấy tin.

An Lan nhún vai, ánh mắt cực kì vô tội.

Lý Khách ra phòng khách cầm một quyển sách về thí nghiệm chứng ngại tâm lý, cho An Lan làm một vài thí nghiệm rồi lại bảo hẳn vẽ vài hình. Sau khi phân tích, anh ta cảm thấy An Lan không có triệu chứng tâm thần phân liệt.

Lý Khách yên tâm, anh ta nằm xuống thở phào nhẹ nhõm, sau đó suy xét những lời An Lan vừa nói lại cảm thấy không đúng lắm.

“Em nói bộ dạng anh ta rất đẹp? Phải không? Em thành hoa si?” Lý Khách đến gần An Lan, ánh mắt lập lòe nhìn hẳn: “Những lời đó có ý gì?”

An Lan cảm thấy hẳn đã tự đào hố cho mình nhảy, sợ hãi lui về đầu giường, giải thích: “Không có gì, em.....”

Thấy Lý Khách vẫn không ngừng áp sát làm An Lan sợ tới giữa cả người ra sau.

“Khoan đã.” Lý Khách nâng lưng An Lan, kéo hẳn về từ mép giường, trách: “Em sợ cái gì?”

An Lan chôn mặt trong lòng anh ta, nũng nịu nói: “Sợ anh ăn luôn em.”

Lúc An Lan học đại học có một khoảng thời gian bị tâm thần phân liệt, hẳn từng có một đoạn tình cảm với một người tự xưng là tử thần – Thần Dạ! Sau đó hẳn thoát ra khỏi ảo tưởng dưới sự giúp đỡ của Lý Khách. Tiếp đó hẳn và Lý Khách nảy sinh tình cảm, ở cùng với nhau suốt mười năm. Ban đầu có thể An Lan vẫn còn nhớ tới Thần Dạ nhưng qua thời gian, tình cảm cũng dần phai nhạt.

~Hết chương 4~

5. Chương 5

Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Trong công ty, An Lan rất khó khăn trong việc thích ứng với công việc mới. Tuy Ngải Lệ nổi tiếng là một người ngực to não nhỏ nhưng cô ta có mười năm kinh nghiệm làm thư kí, thu thập tư liệu, đóng dấu báo cáo, sắp xếp lịch trình hay thậm chí là chăm sóc cuộc sống hằng ngày của sếp cô ta đều làm rất tốt. Nếu không cũng chẳng đến lượt cô ta làm thư kí cho Cố Thần.

Mà An Lan hoàn toàn trở thành một người thừa, hẳn không có năng lực làm thư kí, cũng chẳng có tí nhiệt huyết với công việc này. Mỗi ngày sau khi đến công ty hẳn đều mở trò chơi để một bên, sau đó âm thầm điều tra chuyện hợp đồng.

Mọi người thấy ngày nào An Lan cũng chơi game, nghe nhạc, xem phim, chẳng làm chuyện gì cho ra hồn, một mặt họ thở dài vì hẳn chỉ biết cam chịu không có chí tiến thủ, mặt khác lại hâm mộ hẳn làm việc cầu thả nhưng vẫn quang minh chính đại nhận được tiền lương.

Vài ngày sau, lác đác lại có người từ bộ phận pháp lý lén lút đến tìm hẳn, hỏi một vài vấn đề về nghiệp vụ. An Lan nể mặt bọn họ là cấp dưới cũ nên giúp bọn họ giải quyết nhưng cũng âm thầm nhắc nhở những vấn đề này họ nên hỏi Hải Sâm Bảo mới đúng, anh ta mới là người đứng đầu, mọi người làm như vậy dù về công hay về tư đều không có lợi cho tập thể, hơn nữa còn làm anh ta khó chịu.

Theo nguyên tắc, An Lan không nên nhúng tay vào chuyện của bộ phận pháp lý, nhất là với thân phận nhay cảm của hẳn hiện nay. An Lan biết rõ đạo lý này nhưng hẳn vẫn làm. Hẳn muốn Hải Sâm Bảo biết mình mới là lãnh đạo của bộ phận pháp lý, là một người đứng đầu không ai có thể kéo xuống được, dù bạn có chỗ dựa vững chắc thế nào, nếu không biết giao tiếp tạo quan hệ thì ở trong công ty này nửa bước khó đi.

Cứ như vậy một nửa ngoài sáng, một nửa trong tối, không bao lâu đã khiến cho không khí trong bộ phận pháp lý trở nên ngột ngạt. Bên trong chia thành hai phe – An và Hải. Bên An là những cấp dưới cũ của An Lan, phía Hải gồm những nhân viên mới và những người gió chiều nào xuôi theo chiều đó.

Vài ngày sau, cuối cùng Hải Sâm Bảo không nhịn được nữa phải chạy đến chỗ Cố Thần báo cáo. Đồng thời cảnh cáo An Lan không cho hẳn nhúng tay vào chuyện của bộ phận pháp lý nữa.

An Lan đối mặt với lời uy hiếp đó, hẳn tốt bụng khoan tay đứng nhìn: “Ok, ok! Đó là địa bàn của anh, tôi không nhìn tới nữa.”

Chập tối vài ngày sau, quá giờ tan làm nhưng An Lan vẫn còn đang chơi game, mãi đến khi bầu trời ngoài cửa sổ tối đen hẳn mới lưu luyến đóng máy tính, thu dọn đồ ra về, lúc nhìn lên chỗ làm việc cũ, xuyên qua cửa sổ nhìn thấy đèn bên trong còn rất sáng, một cậu thanh niên ngồi trước máy tính lật xem tài liệu, mười ngón tay múa trên bàn phím.

Người đó là thực tập sinh mới, mọi người gọi cậu ta là tiểu Khôi, là một người trẻ tuổi cực kì siêng năng và thành thật. An Lan từng hướng dẫn cậu ta một thời gian, cậu ta rất giống với An Lan mười năm trước, thông minh, chịu khó, có chí vươn lên, không có ý đồ xấu xa gì và tin rằng sự cố gắng của bản thân sẽ dẫn cậu ta đến thành công.

An Lan ra góc đường dưới lầu mưa hai ly cà phê nóng, lên lầu một lần nữa, đẩy cửa ra cười hỏi: “Vẫn chưa tan làm hả?”

“Thầy.” Tiểu Khôi cuống quýt đứng lên, cung kính nói: “Thầy cũng chưa về.”

An Lan đặt cà phê lên bàn cậu ta, kéo thêm một cái ghế đến ngồi bên cạnh, bày ra một tư thế chuẩn bị nói chuyện phiếm. Tiếng tăm của hẳn trong công ty rất lớn, tính tình lại tốt, những người trẻ tuổi rất thích tìm hẳn nói chuyện.

An Lan hỏi linh tinh về cuộc sống của tiểu Khôi: tiền thuê nhà bao nhiêu, có bạn gái không, tính khi nào thì kết hôn. Tiểu Khôi rất hào hứng kể về những dự định trong tương lai của mình, đôi mắt trong suốt sáng ngời tràn ngập nhiệt huyết và cảm xúc mãnh liệt.

Nửa giờ sau, An Lan ném ly cà phê trống không vào thùng rác, đứng lên nói: “Đi thôi, cùng nhau về, tôi đưa cậu về.”

“Không được đâu ạ.” Nụ cười trên mặt tiểu Khôi tắt ngúm, thay vào đó là vẻ mặt lo lắng: “Mấy nay có một vụ mua bán xe hơi với Singapore, em còn một vài hợp đồng vận chuyển vẫn chưa viết xong.” Cậu ta nhìn An Lan bằng ánh mắt mong đợi: “Thầy, em có vài điều khoản vẫn chưa quyết định được, thầy có thể xem qua giúp em một chút không?”

An Lan mỉm cười: “Không được đâu.”

Tiểu Khôi buồn bực cúi đầu, bộ dạng ủ rũ: “Sáng mai Hải Sâm Bảo yêu cầu em giao hai bản dự thảo của hợp đồng, nhưng em chưa từng tiếp xúc với ngành giao thông hàng hải.”

“Mấy năm trước tôi từng phụ trách vài dự án kiểu này, có điều..... Sếp đã cấm tôi tham gia vào chuyện của bộ phận các cậu.” An Lan bày ra bộ dạng bất lực.

Hai mắt tiểu Khôi sáng lên nhìn hấn, hấn không thể giơ tay lên thề: “Em tuyệt đối sẽ không nói cho ai đâu, em thề.”

An Lan vẫn lắc đầu, có điều giọng nói đã dịu đi phần nào: “Tôi có thể lấy mấy bản hợp đồng tương tự cho cậu xem, cậu có thể tham khảo một chút.”

“A, vậy thì tốt quá.” Tiểu Khôi kích động nhảy dựng lên.

An Lan đứng dậy rời đi, một lát sau quay lại mang theo một chồng giấy tờ. Tiểu Khôi vươn tay muốn cầm lấy An Lan lại né ra, cảnh cáo cậu ta: “Chỉ xem một lần thôi, biết trong lòng là được rồi, không được chép lại.” Nói xong mới đem hợp đồng đưa qua cho cậu ta.

“Em biết, em biết mà.” Tiểu Khôi kích động chà chà tay, nhận lấy xong lập tức ngồi xuống ghế lật xem thật cẩn thận.

Lúc đọc đến một điều khoản giao hàng, đột nhiên cậu ta nhú mày, hơi hoang mang, lát sau mới mở miệng hỏi: “Theo em biết thì hợp đồng vận chuyển xe hơi trên biển thường dùng hình thức CIF, vậy mới có thể giảm được mức phí lưu của chúng ta, nhưng sao trong hợp đồng này lại dùng hình thức DES, vậy chẳng phải mức độ mạo hiểm sẽ rất lớn sao?”

CIF (Cost Insurance and Freight) và DES (Delivered Ex Ship) đều là thuật ngữ mua bán quốc tế. Loại thứ nhất (CIF) là điều khoản về điều kiện giao hàng tại cảng dỡ hàng, loại thứ hai là điều khoản về điều kiện giao hàng trên tàu.

An Lan nhún vai: “Thông lệ bao năm qua.”

“Uhm.” Tiểu Khôi gật đầu xem như hiểu.

An Lan rút hợp đồng trong tay cậu ta ra, hỏi: “Bây giờ đã hiểu chưa?”

Tiểu Khôi gật đầu thật mạnh.

Trí nhớ rất tốt, năng lực tiếp thu cũng không tồi, nếu cậu ta có may mắn nhất định sẽ trở thành người nổi bật nhất trong những người cùng tuổi. An Lan dặn hấn về nhà nghỉ ngơi sớm một chút, sau đó xoay người đi mất.

Hấn thuận tay cầm lấy cái bật lửa chỗ máy lọc nước, sau khi ra khỏi tòa nhà thì đốt toàn bộ những hợp đồng kia rồi ném vào thùng rác.

An Lan về đến nhà, thấy Diệp Linh Phượng cô đơn ngồi ở bàn ăn cơm, TV gần đó phát ra tiếng của chương trình quảng cáo nhảm chán. An Lan cúi người đổi giày, hỏi: “Mẹ, sao mẹ lại ngồi ăn một mình vậy? Lý Khách đâu?”

Diệp Linh Phượng lắc đầu, nhặt nhèo nói: “Chiều nay hơn sáu giờ nó có về nhà một chuyến, sau đó nói là chỗ làm có việc nên đi rồi.”

An Lan vừa đổi giày xong thì Lý Khách về tới.

“Anh đi đâu vậy.” An Lan ngửi được mùi rượu trên người anh ta. Hấn biết công việc của Lý Khách rất nhàn, tuyệt đối không có loại bệnh nhân nguy cấp gì. Chỗ làm xảy ra chuyện rất định chỉ là cái cớ.

“Đi chơi.” Lý Khách nói ngắn gọn hai chữ. Anh ta biết An Lan không thích mùi rượu, rất tự giác chạy vào phòng tắm thay đồ.

An Lan dựa vào cửa hỏi: “Anh đã ăn cơm chưa?”

“Ăn một ít bít tết rồi.” Lý Khách cởi áo sơ mi, sau đó cầm áo nhìn hấn nói: “Em có thể đóng cửa lại không? Anh đang cởi quần áo.”

An Lan vào phòng tắm, lấy gót chân đóng cửa lại, nhỏ giọng nói: “Không phải anh vẫn luôn ngồi ở nhà hàng Tây dưới lầu chờ em đi lên rồi mới lên theo đấy chứ.”

Lý Khách tháo thắt lưng, cởi quần ra ném vào máy giặt, mặt không chút thay đổi nói: “Em đoán đúng rồi.”

“Anh đang làm cái gì vậy!” An Lan có chút tức giận: “Mẹ em nấu cơm trên lầu, anh không thể giúp bà ấy một tay hay sao chứ? Nếu không anh cứ ngồi trên sofa xem TV cũng được mà! Anh làm như vậy bà ấy sẽ nghĩ anh ghét bà.”

Lý Khách cởi quần lót ném vào thau nhựa, cầm vòi sen mở nước dội lên người, anh ta duỗi lưng, tỉnh bơ nói: “Ghét một gái điểm sao? Anh không có, nhưng ở gần với một người như vậy làm anh cảm thấy rất không thoải mái.”

An Lan trầm mặc nhìn anh ta, lát sau mới nhẹ giọng nói: “Quên đi, chúng ta không nên cãi nhau vì chuyện này.” Hắn cầm một cái thau nhựa đặt dưới chân Lý Khách, nói: “Ngồi xuống đi, em gội đầu cho anh.”

Lý Khách thụ sủng nhược kinh, rất biết điều ngồi xuống một cái ghế nhỏ, mong đợi nhìn hắn.

An Lan cầm lấy vòi sen, chỉnh lại độ ấm một chút, điều chỉnh nhiệt lượng lên đến mức cao nhất, dội lên đầu Lý Khách. Lý Khách kêu lên, nhảy bắn ra góc tường, rất nhiều chỗ bị nước dội đến ừng ực, nhìn anh như một con tôm luộc.

An Lan ném vòi sen đi, nhẹ nhàng bỏ ra ngoài.

Tối đến, Lý Khách quần khăn tắm ngồi trên giường, cầm thuốc trị bỏng trên tay, cúi đầu vẽ loạn lên người, thỉnh thoảng lại đau đớn hít vào. An Lan ngồi bên cạnh ôm laptop chơi game, một lát sau mới dịch laptop qua một bên, nằm úp sấp bên cạnh Lý Khách, nhìn những mảng đỏ trên ngực anh ta: “Anh không sao chứ?”

Lý Khách nhìn cậu một cái, lắc đầu, lưng anh ta, ngực và đùi bị nước nóng tám mươi độ làm phỏng, tuy không nghiêm trọng lắm nhưng rất đau.

An Lan hơi đuối lý nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Ồ, ai kêu anh nói mẹ em như vậy chứ?”

“Được rồi, sau này anh sẽ không nói đến hai chữ đó nữa.” Lý Khách làm hòa.

An Lan cũng biết điều lấy thuốc mỡ trong tay anh: “Để em bôi cho anh, trên đùi anh có bị phỏng không?”

Lý Khách hơi do dự, anh ta xốc khăn tắm lên, cả phần bụng dưới, thậm chí cả hai viên bi cũng đỏ lên.

An Lan lặng đi một lát rồi cười phá lên: “Đau lắm phải không? Ha ha ha ha!”

Hắn dùng ngón trỏ quẹt lấy một ít thuốc mỡ, chậm chậm vẽ loạn lên. Lý Khách cúi đầu nhìn hắn, da An Lan rất trắng nhưng cũng rất hồng hào, ánh mắt đen láy lấp lánh, hàng mi dày cong vút như cánh bướm. Nhìn hắn rất giống với cậu sinh viên hoạt bát kia.

Nhưng Lý Khách biết, bên trong con người này không giống với vẻ ngoài của hắn.

“Đôi khi anh không biết em thật sự ngây thơ trong sáng hay là máu lạnh nữa.” Lý Khách đột nhiên nói một câu như vậy.

Tay An Lan dừng lại một chút, làm bộ như không nghe thấy, tiếp tục bôi thuốc mỡ.

~Hết chương 5~

6. Chương 6

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Hôm sau, An Lan nghe được một ít tin tức trong công ty, hợp đồng tiểu Khôi soạn thảo giao lên cho Hải Sâm Bảo đã được thông qua. Xế chiều hôm đó, chiếc tàu chứa năm trăm chiếc xe hơi rời cảng xuất phát đi thẳng ra Thái Bình Dương.

Chiều đến lại có hai người Đức vào phòng làm việc của Cố Thần, An Lan nhảy bén cảm giác được những người này có thể là nhân viên điều tra vụ việc của tổng giám đốc cũ Lương Tư Viễn.

Hắn vội vàng pha một bình trà, bày ra bộ dạng niềm nở vui vẻ bước vào, châm trà cho từng người một.

Bọn họ đều dùng tiếng Đức nói chuyện với nhau, tuy An Lan nói chẳng được mấy câu nhưng hắn vẫn có thể nghe được. Những người này đang định điều tra nét bút giả trên hợp đồng cùng với những báo cáo tài vụ và tình trạng kinh doanh.

“An Lan, ra ngoài gọi Ngải Lệ vào đây.” Cố Thần thấy An Lan đứng lì trong phòng không chịu đi, anh muốn tìm cách nào đó đẩy hắn ra ngoài, dù sao trong vụ việc này hắn là người có liên quan không ít.

An Lan cung kính đi ra ngoài, đóng cửa lại, nhỏ giọng nói với Ngải Lệ: “Ngải Lệ, cô giúp tôi một việc.”

Một lát sau, An Lan lại vào văn phòng đó một lần nữa, nói với Cố Thần: “Ngải Lệ đến bộ phận khác đóng dấu tài liệu rồi.” Sau đó hắn dùng vốn tiếng Đức ít ỏi của mình hỏi hai người còn lại: “Tôi là thư kí của Cố tổng, họ An! Tôi có thể giúp mọi người việc gì không?”

Cố Thần chưa kịp ngăn cản thì mấy người kia đã cho An Lan xuống lầu chuẩn bị xe.

An Lan vội vàng chạy xuống lầu, trong vòng năm phút tìm được một chiếc xe, cung kính mở cửa xe cho bọn họ, tự hắn vòng qua đuôi xe, ngồi xuống vị trí lái, nghiêng người mở cửa ghế phụ mời Cố Thần lên xe.

Cố Thần lạnh lùng liếc nhìn hắn, không nói gì.

An Lan thở phào nhẹ nhõm khởi động xe. Bọn họ chạy đến một nhà máy từng sản xuất thép. Xe dừng lại trước cửa nhà máy, mọi người đều xuống xe, An Lan đang định cất bước đi tới nhà máy thì thấy Cố Thần dẫn hai người Đức đi thẳng ra phía sau.

Đây là một nhà máy rộng mấy ngàn mét vuông, quy mô khổng lồ, sản lượng thép sản xuất ra đứng đầu cả nước. Có điều đây đã là chuyện của một năm trước, bây giờ toàn bộ nhà máy yên tĩnh không một tiếng động, ngẫu nhiên sẽ có tiếng la hét đến giờ ăn cơm của mấy người bảo vệ.

Hai người Đức bước vào trước, An Lan cũng muốn đuổi theo nhưng hắn bị Cố Thần ngăn lại.

An Lan cười xòa: “Sếp, quản lý nhà máy này biết tôi nhưng lại không biết các anh nên bọn họ sẽ không phối hợp điều tra với các anh đâu.”

“Tốt nhất cậu nên bớt tự cho mình là thông minh đi.” Cố Thần bình tĩnh nói.

An Lan không cười, hai tay hắn bỏ trong túi, cà lơ phát phơ dựa vào xe, với tay vào trong mở radio nghe dự báo thời tiết. Hai ngày tới ở Thái Bình Dương xuất hiện một luồng xoáy nhiệt có thể sẽ gây ra một cơn bão lớn giật cấp 12 trên biển. Những thành phố gần biển đều đã bị ảnh hưởng.

Nửa giờ sau, ba người ra khỏi nhà máy, Cố Thần cầm một túi tài liệu trong suốt trên tay. An Lan liếc mắt qua, nhìn thấy mấy chữ “kiểm tra tài vụ”. Lòng hắn lộp bộp hai tiếng.

Sau đó lại lục tục đi đến vài công ty khác, từ bên ngoài có thể nhận ra tình trạng kinh doanh bên trong, bên ngoài trống trơn, chỉ có mấy chiếc xe của nhân viên bảo vệ đỗ ở đó, bên trong loạn thành một đoàn, giấy tờ rải rác tứ tung. Phần lớn các công ty đều đã ngừng hoạt động, số ít khác thì đã phá sản, cả công ty đang được mang ra bán đấu giá.

Mấy người Đức dự định ở lại hai ngày thu thập chứng cứ và thông tin gửi về. Về phần Lương Tư Viễn và Thụy An, cảnh sát hình sự đã triển khai hoạt động truy nã toàn quốc. Có điều hai người đã sớm trốn sang nước ngoài, chắc sẽ khó bắt được.

Hai ngày sau, công ty vận chuyển trên biển chịu ảnh hưởng từ cơn bão, thân tàu bị hư hại, một nửa số hàng bị ném vào trong biển.

Lúc tin tức truyền đến, người trong công ty không quan tâm mấy, dù sao hàng đã được chuyển lên tàu, tất cả những nguy cơ còn lại bên mua sẽ chịu trách nhiệm. Mãi đến lúc Hải Sâm Bảo kiểm tra lại hợp đồng một lần nữa, phát hiện ra tổ hợp từ DES lẫn trong những điều khoản, trong nháy mắt, anh ta cảm thấy cả người mình lạnh run.

Tiểu Khôi là người soạn thảo hợp đồng, đáng ra cậu ta là người phải đứng mũi chịu sào phụ trách, nhưng cậu ta chỉ là một thực tập sinh nho nhỏ, người thật sự phải phụ trách cho toàn bộ sự việc chính là Hải Sâm Bảo, thân là quản lý bộ phận pháp lý mà một lỗ hổng lớn như vậy cũng không nhìn ra, trên cơ bản anh ta không cần phải ngồi ở vị trí này nữa.

Không bao lâu chỉ thị từ tổng công ty đã truyền đến, triệu hồi Hải Sâm Bảo về tổng bộ, người thay thế giao cho Cố Thần toàn quyền quyết định.

Toàn bộ công ty, trừ An Lan ra không còn người nào thích hợp hơn nhưng Cố Thần lại cố tình bổ nhiệm một tên râu ria nào đó lên làm quản lý bộ phận pháp lý, giao cho An Lan một chức phó quản, đi theo người đó giúp đỡ.

Nhưng dù mang tiếng là giúp đỡ, bằng năng lực và kiến thức của An Lan, tin rằng không bao lâu quyền lực của vị quản lý kia sẽ rơi vào tay hắn.

Bây giờ một mình hắn kiêm hai vị trí, vừa là thư ký cho tổng giám đốc, vừa là phó quản của bộ phận pháp lý, các đồng nghiệp vội vàng chạy tới chúc mừng, tan làm lại ồn ào muốn hắn mời khách. An Lan mang vẻ mặt tươi cười, bị một đám người vây quanh cùng nhau xuống lầu, đột nhiên hắn nhìn thấy tiểu Khôi.

Tiểu Khôi ôm một thùng giấy nhỏ, cúi đầu ra khỏi công ty. Cậu ta mặc một bộ tây trang màu xám và sơ mi trắng, tuy giá tiền không cao nhưng lại thể hiện được sức sống của tuổi trẻ, vẫn mang dáng vẻ của một sinh viên vừa mới ra trường.

Mọi người thấy cậu ta đều giả vờ như không biết nhưng vẫn nhỏ tiếng xuống trong vô thức. Xã hội này tàn khốc như vậy đây, bọn họ đều nhìn thấy được bóng dáng của mình năm xưa trên người của tiểu Khôi.

Bước chân của An Lan chậm dần, chờ mọi người đều đi hết hắn mới đến trước mặt tiểu Khôi, lấy một cái danh thiếp trong túi ra đưa cho cậu ta: “Quy mô của công ty này không khác ZL bao nhiêu, quan hệ của tổng giám đốc công ty họ với tôi không tệ lắm, trước mắt bọn họ vẫn đang tuyển người, cậu có thể đến xem thử.”

Tiểu Khôi ngẩng đầu, đôi mắt lạnh như băng xuyên thấu qua lớp kính nhìn An Lan. Cậu ta thong thả bỏ thùng giấy xuống, nhận lấy danh thiếp, sau đó cúi người chào An Lan một cái, bình tĩnh nói: “Cảm ơn thầy, trong khoảng thời gian này em đã học được không ít thứ từ thầy, nhưng cái này...” Cậu ta cầm danh thiếp, xé chúng thành hai nửa ném vào mặt An Lan: “Tôi không cần.”

Nói xong, cậu ta xoay người ôm lấy thùng giấy, đứng thẳng người bước đi.

An Lan xoay người nhặt hai mảnh giấy dưới đất ném vào thùng rác, bình thần ra ngoài uống rượu vui chơi với đồng nghiệp.

Hắn uống say mèm nên phải nhờ đồng nghiệp đưa về nhà. Lý Khách và Diệp Linh Phượng bị đánh thức, họ vội vàng đến dìu hắn. Vị đồng nghiệp này biết khuynh hướng giới tính của An Lan nên khi nhìn thấy Lý Khách cũng chẳng mấy ngạc nhiên, hơn nữa còn cười rất đen tối, sau đó mới chào hỏi Diệp Linh Phượng: “Đây chắc là bác gái?”

Diệp Linh Phượng không mở miệng, Lý Khách đáp lại một câu: “Là bảo mẫu nhà tôi thuê.” Anh ta vác An Lan lên vai, mời vị đồng nghiệp kia vào uống trà nhưng người ta từ chối, mỉm cười rời đi.

Lý Khách đặt An Lan lên giường rồi lại đứng lên châm trà. Bên kia, hương trà nồng đậm Diệp Linh Phượng pha đã lan đến, bà nói: “Sau khi bảo bảo uống rượu xong thường hay nôn.....”

Lý Khách rầm một tiếng đóng cửa phòng ngủ. Giọng của Diệp Linh Phượng lập tức bị ngăn lại bên ngoài.

Người An Lan đầy mùi rượu, miệng hàm hồ lẩm bẩm gì đó. Dù Lý Khách rất thích hắn nhưng cũng không chịu nổi bộ dạng này. Anh ta ôm lấy chân bông trên giường ra sofa định qua đêm ở đó.

Nửa đêm, An Lan nằm trên giường quay cuồng gọi lên Lý Khách, anh ta vội vàng xốc chăn lên chạy đến cạnh giường đỡ An Lan, vỗ lưng hấn hỏi: “Có phải dạ dày em không thoải mái không?”

Hai mắt An Lan khép hờ, che miệng lao đi, chạy đến nhà vệ sinh nôn không thấy trời đất. Lý Khách ngồi xổm bên cạnh vỗ lưng cho hấn.

Tay áo hai người đều dính mấy thứ dơ bẩn, Lý Khách vừa tức vừa thương, vừa cởi quần áo vừa nghĩ: Đến mai đưa cho em xem đồng quần áo này, xem thử em có xấu hổ hay không!

An Lan bị cởi quần áo xong nằm luôn trên sàn nhà, Lý Khách đang muốn dìu hấn thì bỗng có tiếng điện thoại. Anh ta thẫn mẫn một tiếng, một tay đỡ lưng An Lan, tay còn lại lấy điện thoại trong túi ra. Nhìn thoáng qua dãy số, anh ta lặng lẽ đặt An Lan một bên còn mình thì vào phòng tắm, đóng cửa lại rồi mới nhấn nút nghe máy.

“Chồng à, người ta không còn tiền!” Bên kia truyền đến giọng nói ngọt ngào của một cậu thanh niên: “Em gửi số tài khoản sang điện thoại của anh nhá, được không?”

“Cấm cậu không được gọi điện thoại cho tôi.” Lý Khách bình tĩnh gằn từng chữ: “Nếu không tôi sẽ giết chết cậu.”

Bên kia im lặng một lúc sau đó cúp máy.

Lý Khách ném mạnh điện thoại vào tường. Cái điện thoại vỡ nát thành từng mảnh rơi rải rác trên sàn.

Anh ta trầm mặc bỏ ra ngoài phòng khách, tìm hộp thuốc lá, một mình ra ban công rầu rĩ hút. Nửa tiếng sau chợt nhớ ra An Lan vẫn còn đang nằm trên sàn trong nhà vệ sinh liền vội vàng chạy vào ôm hấn về giường, đi dọn sạch mảnh vỡ điện thoại rồi mới trở về ngủ.

Lý Khách lăn qua lộn lại trên giường không ngủ được, mãi đến bình minh mới mơ mơ màng màng thiếp đi. Anh ta tỉnh lại lúc giữa trưa, nhìn thấy An Lan ngồi đưa lưng về phía mình chơi laptop, trên màn hình là mục quảng cáo nhà, có mấy căn khá đẹp.

Lý Khách mò tới, gác cằm lên vai hấn, mơ màng hỏi: “Em đang làm gì đấy?”

“Mua nhà.”

Lý Khách mở mắt: “Sao vậy? Mua nhà cho ai?”

“Cho em ở.”

“Không phải chúng ta đã có nhà rồi sao?” Lý Khách không hiểu mô tê gì.

Lúc này An Lan mới chịu quay đầu, lạnh nhạt liếc mắt nhìn anh ta, nói: “Mua cho mẹ em.”

“Gi?”

“Em không muốn bà ở nhà của con mình mà lại bị xem là bảo mẫu.”

Lý Khách thẳng lưng dậy, nhìn An Lan như nhìn quái vật: “Này, không phải tối qua em giả vờ say đấy chứ?”

“Em thật sự say.” An Lan lại xem thêm vài trang web, không để ý lắm nói: “Có điều uống rượu với người ngoài, dù say cũng phải giữ lại chút lý trí. Sau khi nhìn thấy anh mới yên tâm ngủ.”

“Ồ.” Lý Khách yên tâm rồi, anh ta ngồi xem trang web với An Lan, hỏi: “Em định mua kiểu nhà gì?”

“Đất nhất.” An Lan thản nhiên nói.

Lý Khách trầm mặt một hồi, định nói chuyện lại với An Lan. Anh ta cảm thấy An Lan y như một tên nhà giàu mới nổi, không cần biết là mua cái gì, câu cửa miệng của hấn luôn là: “Lấy cho tôi cái đất nhất.”

Nhưng đúng là An Lan có rất nhiều tiền, điểm này đến Lý Khách cũng không bì kịp.

~Hết chương 6~

7. Chương 7

Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

An Lan rất thích một câu, một người muốn đạt được một vị trí cao trong xã hội luôn phải trả một cái giá rất đắt. Sau khi chức vị của hắn có sự thay đổi, kéo theo là lượng công việc không lồ cần giải quyết. Dù vậy nhưng hắn cũng rất vui vẻ. Đối với những chuyện bản thân mình không thích, hắn hoàn toàn không muốn đụng vào, nhưng với những việc mình thích làm, làm bao nhiêu hắn cũng không ngán.

Hải Sâm Bảo rời khỏi bộ phận pháp lý đã để lại mấy trăm hợp đồng cần xét duyệt và hàng chục bản đánh giá mức độ rủi ro của những dự án quan trọng. Ngoài ra, trong tay cấp dưới ai cũng cầm một chồng bản dự thảo hợp đồng của những dự án không quan trọng lắm chờ An Lan chỉnh sửa.

Sau khi An Lan đến văn phòng, hắn bắt đầu xử lý những hồ sơ và giấy tờ chất đống trên bàn. Ngải Lệ đứng bên cạnh mỉm cười uống một ngụm trà, ngập ngừng nói: “Quản lý An, anh có muốn uống một ly cà phê không?”

“Thêm đường, thêm sữa, cảm ơn!” An Lan không ngẩng đầu lên nói.

Ngải Lệ yên lặng đi ra ngoài pha cà phê, giữa trưa lại mang tới chỗ An Lan một hộp cơm, chộp tới lại gọi điện mua cho An Lan thêm một phần cơm tối. Lúc cô ta gần về thì giấy tờ trên bàn An Lan đã giảm đi một nửa.

Sáng hôm sau khi Ngải Lệ đến làm thì thấy An Lan đang ngồi trên bàn bưng một ly cà phê, đôi mắt đen láy, tinh thần không tệ.

“Morning, Ngải Lệ.” An Lan vẫy tay.

“Không phải cả đêm qua anh không hề về nhà đó chứ?” Ngải Lệ thử hỏi.

“Đúng vậy đó.” An Lan nhảy xuống bàn, duỗi lưng làm vòng eo thon nhỏ lộ ra dưới vạt áo sơ mi, sau khi duỗi xong thì đứng không vững lắm, vội vàng vịn lấy cái bàn: “Buồn ngủ quá à.”

“Anh đến phòng nghỉ cho nhân viên trên lầu ngủ một lúc đi.” Ngải Lệ tốt bụng nói. Bỗng, cô ta đột nhiên đứng lên cung kính nhìn về hướng thang máy: “Chào Cố tổng.”

Cố Thần khẽ gật đầu đi tới văn phòng, lúc đi qua An Lan thì nói một câu: “Cậu đi ngân hàng lấy một bản hợp đồng về cho tôi.”

An Lan hơi do dự, Ngải Lệ vội vàng đứng ra nói: “Cố tổng, hay là để tôi đi.”

Về mặt Cố Thần hơi bức, Ngải Lệ vội vàng giải thích: “Hôm qua quản lý An tăng ca cả đêm, vẫn chưa chợp mắt được chút nào.”

“Cô đi đi.” Cố Thần nói với Ngải Lệ: “Đi đường cẩn thận.”

“Vâng.” Hai mắt Ngải Lệ tỏa sáng vì câu nói quan tâm của Cố Thần, cô ra đạp giày cao gót chậm rãi đi mất.

Cố Thần liếc mắt nhìn An Lan một cái, đẩy cửa phòng làm việc ra nói: “Vào đi.”

An Lan theo anh vào trong, Cố Thần tiện tay chồng tất cả tài liệu trên bàn vào một chỗ, sau đó chỉ chỉ vào một cánh cửa màu đen: “Đi ngủ một lát đi.”

An Lan cực kì kinh ngạc, đó chính là phòng nghỉ riêng của Cố Thần.

“Cậu đứng ngốc ở đó làm gì.” Cố Thần hỏi hắn.

An Lan nghe lời bước vào phòng ngủ, cởi giày, nằm trên giường king-size, giường rất sạch sẽ, gối nằm mang hương vị của nước đá lạnh, đó là mùi hương đặc trưng trên người Cố Thần.

An Lan chôn mặt vào gối, tuy hắn không thích Cố Thần nhưng mùi hương này không làm hắn chán ghét mà còn làm hắn cảm thấy rất yên tâm.

An Lan không ngờ hắn chỉ mới nhắm mắt một lát đã ngủ thẳng đến giờ tan làm, hơn nữa còn là đối tỉnh. Hắn ra khỏi phòng nghỉ, bầu trời bên ngoài sớm tối đen. Cố Thần đứng cạnh cửa sổ, mắt nhìn ánh đèn lập lòe bên ngoài.

Giây phút đó, An Lan nghĩ anh có thể sẽ nhảy xuống bất kì lúc nào. Hắn đi qua đó theo bản năng, vươn tay định kéo lấy vạt áo anh nhưng tay vẫn chưa chạm tới thì hắn đã ngã ra vì hành động của chính mình, cảm thấy như vậy hơi kì quái, hắn thu tay lại, lạnh nhạt gọi: “Cố tổng.”

“Dậy rồi sao?” Cố Thần nhìn hắn.

“Thật ngại.” An Lan vội vàng giải thích: “Hôm nay tôi hơi mệt.”

“Bây giờ về nhà nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai cậu còn phải cùng tôi ra nước ngoài.” Cố Thần nói.

“Tôi sao?”

“Không cậu thì ai?” Cố Thần hỏi lại.

“Tôi còn một đồng việc chưa xử lý ở công ty, anh có thể mang Ngải Lệ đi mà.” An Lan không ngại đi công tác nhưng hắn cực kì ghét đi công tác với cấp trên vì như vậy hắn sẽ phải lưu lạc thành tôi tớ. Sếp anh uống nước không? Sếp anh có đọc báo không? Sếp anh làm như thế có ổn không? Thật phiền chết.

“Tôi muốn mang theo một thư kí nam.” Cố Thần nói xong, anh cầm lấy chìa khóa và điện thoại lên: “Đi thôi, cùng nhau về.”

Hai người vừa mới ra khỏi văn phòng thì xung quanh chợt tối đen, hoàn toàn không nhìn thấy được năm ngón tay. An Lan hơi sợ nhưng thấy sếp vẫn còn đang đứng bên cạnh nên hắn vội vàng bình tĩnh lại, lấy điện thoại trong túi ra mở flash, chiếu ra một chút ánh sáng.

Hai người đi đến cửa thoát hiểm, An Lan đi xuống trước, một tay cầm di động, tay kia đuổi về phía Cố Thần.

Cố Thần không chịu nắm mà lại lấy mất điện thoại trong tay hắn, cất bước đi xuống cầu thang rồi quay lại nói: “Theo sau tôi.”

An Lan cẩn thận bước từng bước theo sau. Hắn thử nhắm thời gian, đại khái phải đi hơn ba mươi tầng, mỗi tầng hai phút, tổng cộng là một tiếng đồng hồ. Thời gian dài như vậy, không thể không nói chuyện vài câu.

“Cố tổng.” An Lan mở miệng.

“Hửm?”

“Trước kia anh luôn sống ở Đức sao?”

“Cha mẹ tôi di cư sang đó, từ nhỏ tôi đã sống ở đó.”

“Ngày mai chúng ta xuất phát lúc mấy giờ?”

“Bảy lúc tám giờ sáng, đừng tới trễ.”

Ánh sáng từ ngọn đèn in bóng Cố Thần lên đất, kéo dài những đường cong mạnh mẽ trên người anh. Một cơn gió lạnh thổi qua, chỉ cần hai người trầm mặc một lát, tiếng bước sẽ trở nên vang dội hơn.

“Trước kia, một người bạn của tôi từng nói có rất nhiều người lang thang chết đi, quỷ hồn thường trốn ở cầu thang thoát hiểm trên tầng cao nhất bởi vì ở đây rất ẩm, hơn nữa lại ít người.” An Lan bỗng nhận ra những lời này rất không thích hợp, lúc hắn ở cùng Lý Khách, anh ta rất ghét kiểu nói chuyện không đầu không đuôi này, vậy nên từ trước đến giờ hắn chưa từng nói.

“Thật sự có quỷ hồn tồn tại sao?” Cố Thần nhẹ giọng hỏi hắn.

“Có.” An Lan nói rất chắc chắn.

“Chúng ta phải đi nhẹ một chút, đừng đánh thức bọn họ.” Cổ Thần quay đầu nhìn hần, trong mắt lấp lánh ý cười.

An Lan lặng đi một lát, tim hần đau đón mãnh liệt. Hần siết chặt tay, chặt vật gắng gượng chịu đựng những đau đớn kéo tới.

Đi được một nửa thì điện của tòa nhà đã được sửa xong, An Lan và Cổ Thần đi thang máy xuống lầu, tự mình đến bãi đỗ lái xe về.

Sáng hôm sau, lúc An Lan chuẩn bị đi một lần nữa dặn Diệp Linh Phượng phải uống thuốc đúng giờ, đi bệnh viện tái khám đúng hẹn. Sau đó lại nói với Lý Khách: “Em không cần anh chăm sóc mẹ em, nhưng anh không được làm khó dễ bà ấy, cũng không được làm bà ấy khó xử.”

Lý Khách nằm trên giường cuộn mình như một con sâu, anh ta ôm eo An Lan nói: “Đừng đi.”

“Haiz.” An Lan thở dài: “Em muốn kiếm tiền nuôi gia đình.”

Hần quỳ nửa người lên giường, cúi đầu hôn môi Lý Khách. Hai người hôn rất lâu, mãi đến lúc Lý Khách không kiềm lòng được muốn cởi quần áo An Lan thì hần mới đẩy anh ta ra, vội vàng đứng dậy nhìn thoáng qua đồng hồ: “Trễ rồi, trễ rồi.”

Lý Khách thất bại cúi đầu, dục cầu bất mãn trượt từ trên giường xuống, tức giận bùng cháy: “Đã trễ rồi mà em con trêu chọc anh làm gì!”

An Lan nhin cười, thu dọn mấy thứ linh tinh, liên tục nói xin lỗi với anh ta, lúc kéo hành lý đi thì vô tình nhìn lướt qua chiếc nhẫn trên tay: “Tháng sau anh có thể dành ra chút thời gian không?”

“Để làm gì?” Lý Khách thắc mắc hỏi.

“Đi Châu Âu kết hôn.” An Lan bình tĩnh nói, hần nhìn chăm chú vào vẻ mặt Lý Khách.

“À.” Lý Khách áy náy nói: “Tháng sau anh phải về nhà một chuyến, chắc sẽ không có thời gian.”

“Anh về nhà làm gì?” An Lan thuận miệng hỏi.

“Sinh nhật cha anh, bạn học cũ kết hôn, toàn bộ đều tập trung vào tháng tới, chắc anh sẽ ở lại đó nửa tháng.” Lý Khách bắt đầu nói: “Lần trước cha mẹ đến đây anh đã đồng ý với bọn họ là sẽ về. Xin lỗi em.”

“Không sao.” An Lan tháo chiếc nhẫn trên tay xuống, để lên bàn, xoay người kéo va li, lúc chuẩn bị đi hần nói với Lý Khách: “Dù sao em cũng không vội. Nếu anh không lo lắng em sẽ bị một nam sinh trẻ tuổi xinh đẹp bắt đi mất thì anh cũng không cần phải vội.”

Lý Khách cười uy hiếp: “Em dám sao.”

Chờ đến khi An Lan đóng cửa phòng đi mất, nụ cười trên mặt Lý Khách tắt ngúm. Anh ta nhìn chiếc nhẫn đã hơi mòn theo thời gian của An Lan. Anh ta cũng có một chiếc nhẫn như thế nhưng gần như chưa từng đeo.

8. Chương 8

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

An Lan và Cổ Thần đi đến một thành phố ven biển, họ ngủ lại ở một khách sạn năm sao. Đêm đến, những người tiếp đón mời hai người ra ngoài ăn cơm uống rượu, hết náo loạn ầm ĩ rồi lại chơi những trò vô vị đến tận nửa đêm. Sau đó bị đuổi về. Tử lượng hai người đều không tệ, ở ngoài thì giả vờ mơ màng buồn ngủ trước mặt người khác, về đến phòng khách sạn lập tức đứng dậy mở máy tính, châm trà như chưa từng có gì xảy ra.

Lúc Cố Thần đi tắm, An Lan không mấy tập trung mở TV lên xem. Hắn đang buồn bực vì sao bên đón tiếp lại sắp xếp hai người vào một phòng, chẳng lẽ bọn họ không điều tra phương hướng giới tính của hắn sao? Dù họ không biết nhưng chắc Cố Thần cũng phải biết chứ.

Hắn đang suy nghĩ miên man thì Cố Thần đi ra từ phòng tắm, mái tóc đen ướt sũng, nước trên tóc nhỏ từng giọt từng giọt lên khuôn ngực màu lúa mạch, khăn tắm màu trắng choàng trên vai, một bên tay anh cầm khăn lau tóc, một bên ngồi xuống ghế sofa cầm lấy tờ giấy trên bàn, nói: “An Lan, cậu lại đây.”

An Lan ù ù cạc cạc không hiểu gì bước qua, hắn nhìn thấy bản hợp đồng trên tay Cố Thần, chữ kí bên dưới là tên hắn.

“Đây có phải là chữ kí của cậu không?”

“Tên đúng là tên tôi.” An Lan lấy qua, lật xem vài tờ rồi trả lại cho anh, cực kì chắc chắn nói: “Nhưng bản hợp đồng này tôi chưa từng thấy qua.”

Cố Thần suy nghĩ gì đó, anh lật xem hợp đồng.

An Lan hơi thiếu kiên nhẫn nhìn anh, hắn cao giọng nói: “Về vụ việc của Lương Tư Viễn, tôi biết tổng công ty cho rằng tôi có liên quan bên trong, mặc dù tôi là quản lý bộ phận pháp lý nhưng Lương Tư Viễn con người này cực kì chuyên quyền độc đoán, rất nhiều hợp đồng làm ăn chỉ cần ông ta đồng ý thì hoàn toàn có thể bỏ qua quyết định của tôi. Việc này những quản lý khác trong công ty có thể làm chứng. Bốn mươi bản hợp đồng giả dối kia tôi đã thấy bản sao, chữ kí bên dưới đều là tên tôi nhưng tôi có thể lấy danh dự ra bảo đảm những chữ kí đó đều là giả. Tôi chưa từng chạm vào những thứ đó!”

“Trường đại học ở đây có một chuyên gia giám định chữ viết, xế chiều ngày mai chúng ta sẽ tới đó thăm hỏi ông ta.” Cố Thần nói.

“Cũng được.” An Lan hơi uể oải, hắn lùi về sau tựa vào cạnh bàn, nói: “Để tôi giúp anh lau tóc.”

“Bây giờ không cần vội vàng nịnh bợ tôi.” Cố Thần bất đắc dĩ nói: “Đi tắm đi.”

An Lan tắm xong quay ra thì độ cồn trong người bắt đầu có tác dụng, hắn không ngủ được mở máy tính lên chơi trò chơi. Cố Thần nằm trên giường một lát cũng không ngủ được, anh cầm lấy bộ bài trên bàn nói: “An Lan, lại đây đánh bài đi.”

“Tôi không thích chơi cái đó.” An Lan không thèm ngẩng đầu lên trả lời.

“Chơi một ván tôi cho cậu một trăm đồng.” Cố Thần nói.

An Lan buông máy tính, vô cùng hào hứng chạy lên giường Cố Thần, sau khi hai người ngồi xuống thì An Lan bắt đầu chia bài. Ánh mắt Cố Thần dừng lại ở đồng hồ trên cổ tay cậu. Đường như cậu luôn đeo cái đồng hồ này, lúc tắm cũng không tháo xuống.

An Lan để bài xuống giường, hắn lắc lắc đồng hồ trước mắt Cố Thần nói: “Omega, anh thích nhãn hiệu này sao?”

Cố Thần lắc đầu tỏ vẻ không hứng thú.

An Lan cởi đồng hồ cho anh xem cổ tay của mình, nơi đó có một vết sẹo đỏ thẫm xấu xí: “Không cần phải ngạc nhiên, đồng hồ là dùng để che vết sẹo này. Bạn trai tôi không thích nhìn thấy nó.”

“Vì sao?” Cố Thần hơi tò mò.

“Nó do bạn trai cũ để lại.” An Lan cầm bài trong tay, hắn đánh ra một lá, không định tiếp tục thảo luận về vấn đề này, nói: “Anh muốn chơi có thưởng không?”

“Cũng được.” Cố Thần không quan tâm lắm.

“Chơi bao nhiêu đây?” An Lan hỏi, hắn lăm lăm: “Quá nhỏ thì chán lắm.” Rồi lập tức cười nói: “Đánh từ một triệu đến mười triệu được không?”

Cố Thần mỉm cười từ chối cho ý kiến.

“Đùa tí thôi.” An Lan nói: “Vậy thì cược tiền tiêu dùng hai ngày sắp tới của chúng ta đi.”

Hai người chơi tới ba giờ sáng, An Lan thua cực kì thê thảm ủ rũ quay về giường. Hai người nằm trong chăn ngủ như chết, thẳng đến giữa trưa có phục vụ phòng đến quét dọn mới mơ mơ màng màng tỉnh dậy.

Bọn họ vội vàng rửa mặt thay quần áo rồi rời khỏi khách sạn, chặn một chiếc taxi đi ra ngoại thành, rời khỏi thành phố đến một ngọn núi tìm vị chuyên gia giám định kia.

Giới chuyên gia giám định trong nước được hưởng một địa vị rất cao, họ có thể giải quyết rất nhiều vụ án lớn làm náo động dân chúng khắp nơi. Có điều những chuyên gia như họ tính tình rất kì lạ, thích xa rời quần chúng, mấy năm gần đây đều sống trong thâm sơn cùng cốc. Cố Thần phải dùng tới rất nhiều quan hệ mới hẹn được gặp ông ta một lần.

Lúc trên xe Cố Thần có hỏi một câu: “Tất cả tài liệu đều mang theo hết chưa?”

“Mang theo hết rồi.” An Lan giơ tập tài liệu trong tay lên.

Xe chạy hết một tiếng đồng hồ rồi dừng lại ở bãi đỗ dưới chân ngọn núi, nơi này đã bị khai phá thành địa điểm du lịch, trên núi có những bậc thang uốn lượn, bên cạnh là hệ thống cáp treo cực kì náo nhiệt.

Sau khi xuống xe, Cố Thần đứng ven đường chờ còn An Lan thì móc ra tờ một trăm đồng đưa cho lái xe, hắn nói lái xe không cần thối rồi đẩy cửa nhảy xuống. Đột nhiên giật mình phát hiện ra gì đó, hắn sờ tất cả túi trên người, điện thoại và ví tiền đã bị bỏ lại khách sạn.

An Lan suy nghĩ thật nhanh, hắn đuổi theo chiếc xe sắp đi mất, ghé vào cửa xe cười xòa nói: “Chú à, chú trả lại tiền thừa cho cháu được không?”

Lái xe khinh bỉ đưa tiền thừa lại cho hắn, An Lan thở phào một hơi cầm lấy tiền chạy một mạch về chỗ Cố Thần, áy náy nói: “Boss à, tôi quên mang ví tiền rồi.”

Cố Thần lắc đầu thò tay vào túi quần, sau đó mặt anh cũng nghệt ra.

Quần áo của hai người hôm qua đã đưa đi giặt hết, hôm nay mặc đồ mới nên trong túi toàn bộ trống rỗng. Trước khi ra cửa An Lan còn lấy theo ít tiền lẻ còn Cố Thần từ di động, ví tiền, chi phiếu, tiền gì đó đều không mang theo.

Hai người nhìn nhau, lát sau Cố Thần đành cam chịu nói: “Bây giờ trên người cậu còn bao nhiêu tiền?”

An Lan móc toàn bộ túi tiền ra đếm một lượt: “Khoảng hơn một trăm đồng.”

Cố Thần sàu não gần chết, anh cúi kính đi qua đi lại: “Thời buổi này đi công tác đúng là không nên mang theo một thứ kí nam, nhất là một người như cậu!”

An Lan tự biết mình đuối lý, hắn nhỏ giọng an ủi: “Không sao, tiền này đủ cho chúng ta quay về. Nhanh đi thôi.” Nói xong liền bước lên bậc thang, đi được vài bước thấy Cố Thần không theo tới thì quay đầu nhìn lại, anh đang đi về hướng cáp treo.

An Lan vội vàng đuổi theo anh, nhỏ giọng nói: “Boss à, chúng ta đừng đi cáp treo, rất đắt.”

“Không được.” Thái độ của Cố Thần rất kiên quyết: “Tôi sẽ không leo thêm đá.”

“Chúng ta không có đủ tiền.” An Lan vã mồ hôi nói.

“Tôi đi cáp treo, cậu đi bộ lên núi đi.” Cố Thần thản nhiên đáp.

“.....”

Đúng là không phải người!

An Lan bất đắc dĩ đi đến chỗ bán vé bày ra khuôn mặt tươi cười hỏi: “Chào đi, cho cháu hỏi bao nhiêu tiền một người vậy đi?”

“Ba mươi.”

An Lan nhẩm tính, hỏi: “Năm mươi đồng hai người có được không dì?”

“Ai da tên nhóc này, không có tiền thì đi chỗ khác đi.”

“Cháu là sinh viên địa phương.” An Lan giả vờ đáng thương: “Nên không có bao nhiêu tiền.”

Cuối cùng An Lan mặt dày mua được hai vé, hai người ngồi vào xe cáp nhẹ nhàng lướt đi trong không trung.

An Lan ghé sát cửa sổ nhìn đám người và cây cối dần nhỏ đi, hẳn muốn lấy điện thoại ra chụp ảnh nhưng lại nhớ ra mình không mang theo.

” Boss, boss.” An Lan gọi anh: “Bên ngoài có chim nhỏ, còn có mây trắng nữa, anh mau ra xem thử đi.”

Cố Thần vững vàng ngồi ở chỗ của mình, không mấy hứng thú: “Trước kia cậu chưa thấy bao giờ hả?”

“Thấy rồi, nhưng tôi rất thích cáp treo nên mỗi lần được ngồi đều rất vui.” An Lan ngồi xồm xuống, mặt loàn loàn ý cười, hai lúm đồng tiền ẩn hiện trên má.

Cáp treo đi đến chỗ ngoặt, hơn nữa trên núi gió khá lớn, bước chân An Lan không vững lắm, cả người nghiêng ra ngoài, hẳn ‘A’ một tiếng la lên, sợ tới cùng cả người.

Lúc mở mắt ra, hẳn phát hiện mình đang dựa vào người Cố Thần.

An Lan giãy dụa thoát khỏi ngực anh, thành thành thật thật ngồi trên ghế đối diện, miệng mím chặt không nói lời nào. Cố Thần dựa lưng vào ghế, ánh mắt hướng ra ngoài.

Hai người tới đỉnh núi đi gặp chuyên gia giám định. Nhưng mà vị giáo sư già kia cũng quá kiêu ngạo quái gở, ông ta giữ lại bản mẫu rồi lập tức đuổi người, một câu khách sáo cũng không thêm nói.

Hai người bọn họ ôm bụng rỗng ròi khỏi nhà giáo sư, đỉnh núi có người bán nước suối... An Lan mò thử tiền trong túi, nhỏ giọng hỏi Cố Thần: “Boss, anh có đói bụng không?”

Cố Thần bình thản quét mắt nhìn hẳn: “Đói.”

An Lan dịu dàng an ủi anh: “Đỉnh núi bán cái gì cũng đắt, chúng ta uống chân núi ăn đi.”

Cố Thần không nói gì, rầu rĩ đi hai bước rồi lại nhấn mạnh thêm hai chữ: “Tôi khát!”

An Lan bắt đắc dĩ, cắn răng mua một chai nước suối giá rẻ, hai tay dâng cho Cố Thần, dặn: “Anh uống tiết kiệm một chút nha.”

An Lan chạy đến chỗ bán vé cáp treo mua thêm một vé, đưa cho Cố Thần, nói: “Mau vào đi.”

“Cậu thì sao?” Cố Thần thắc mắc.

“Tôi đi bộ xuống là được rồi.” An Lan cười cười: “Dù sao xuống núi cũng không mệt lắm.”

Cố Thần nhìn hẳn: “Mua hai vé đi.”

“Không được, không đủ tiền.....”

“Mua hai vé!” Cố Thần nghiêm khắc nói, anh ngừng một chút lại nhỏ giọng lên tiếng: “Đi mua hai vé đi.... Tôi không ăn gì đâu.”

An Lan đi thẳng tới quầy mua thêm một vé. Trên cáp treo, hai người đói đến không còn sức, ngồi trên ghế không nói lời nào. Cố Thần ngẩng đầu liếc mắt nhìn hẳn, đưa chai nước anh đang uống qua.

An Lan cảm ơn, một hơi uống hết chai nước, liếm liếm môi quăng cái chai vào một góc.

Cố Thần mở miệng: “Không phải vì hôm qua đánh bài thua nên cậu cố ý không đem tiền đó chứ?”

“A, không phải đâu! Không phải!” An Lan vội vàng lắc đầu: “Tuyệt đối không phải.” Để chứng minh, hẳn hào phóng nói: “Ngày mai chúng ta đi ăn chơi xa xỉ kích thích một chút, tôi sẽ bao toàn bộ.”

Cố Thần miễn cưỡng gạt đầu, anh lớn đến như vậy, đây là lần đầu tiên phải phiền não vì tiền. Có điều, về được khách sạn thì ổn rồi, nghĩ vậy, anh hỏi: “Chúng ta còn bao nhiêu tiền? Có thể về được khách sạn không?”

“Còn có bảy đồng, thuê xe chắc chắn không được. Nhưng mà, dưới chân núi có trạm xe buýt.”

“Xe buýt?” Cố Thần nghe như tiếng ngoài hành tinh, anh lặp lại.

An Lan vừa nhìn về mặt anh đã biết người này từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ ngồi xe buýt.

Xuống khỏi cáp treo, hai người đi bộ thêm mười phút, xa xa có một đám người đông nghịt. Cố Thần dừng bước, buồn bực nói: “Tôi không đi thứ này đâu. Tôi sẽ gọi điện cho đối tác bên này, bọn họ sẽ cho xe đến đón chúng ta.”

“Nhưng như vậy rất mất mặt á.” An Lan nói, sau đó tóm lấy cánh tay Cố Thần, tràn đầy lòng tin nói: “Yên tâm, đi theo tôi, nhất định không thành vấn đề.”

Một chiếc xe buýt cũ kĩ lắc lư dừng lại, vẫn còn chưa dừng hẳn đã bị một đám người tấn công. An Lan nắm lấy tay Cố Thần vượt mọi chông gai khó khăn len lỏi lên xe. Có điều trong xe cực kì chật chội, y như đang ép bánh quy vậy. Cơ thể người với người dính cùng một chỗ.

Tuy Cố Thần xuất thân cao quý nhưng cũng chẳng phải là người yếu ớt, sau khi anh đứng vững lập tức bắt được An Lan đang giãy dụa giữa đám người tới cạnh mình.

An Lan không ăn cơm cả một ngày, hơn nữa trong xe rất oi bức, hần cảm thấy đầu óc choáng váng, đầu chậm rãi dựa vào vai Cố Thần.

Cố Thần vốn định đẩy ra nhưng thấy sắc mặt hần trắng bệch như tờ giấy, anh nghĩ nghĩ, cuối cùng bỏ tay xuống.

~Hết chương 8~

9. Chương 9

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Bọn họ ở đó chơi vài ngày, đến ngày cuối cùng hai người ở lại khách sạn để dọn đồ thì Cố Thần nhận được điện thoại của chuyên gia giám định chữ kí. Lúc đó anh đang ở trong phòng tắm nên bảo An Lan mở loa ngoài, kết quả kiểm nghiệm hai người đều nghe thấy: Chữ kí trên hợp đồng đúng là chữ của An Lan.

An Lan ngơ ngác, hần ngẩng ra một lúc mới cầm lấy điện thoại hỏi: “Giáo sư, liệu có khả năng có người lấy chữ kí của tôi chuyển lên hợp đồng không?”

“Nếu các người cần kiểm tra đầy đủ tính chất của hợp đồng thì phải đem hợp đồng gốc đến, mang bản sao tới làm gì!” Vị giáo sư lớn tuổi nổi giận dùng dũa cúp điện thoại.

An Lan giương mắt nhìn Cố Thần: “Cố tổng, trong tay anh có hợp đồng gốc không?”

Cố Thần lấy khăn lau tay, nói: “Hợp đồng gốc bị Lương Tư Viễn mang đi. Bây giờ không cần biết là phía cảnh sát, tổng công ty hay trong tay tôi đều chỉ là bản sao.”

Lòng An Lan chìm đến đáy cốc. Hần ngơ ngác đứng đó một lát rồi quay về giường, mở máy tính ra nhỏ giọng nói: “Chắc là tôi cần mời một luật sư.”

Cố Thần im lặng nhìn hần, đột nhiên anh mở miệng: “An Lan, chuyện này không cần biết có liên quan tới cậu hay không tôi đều sẽ bảo vệ cậu. Vậy nên bây giờ cậu phải nói thật với tôi. Rốt cuộc cậu có tham dự vào chuyện đó hay không?”

An Lan ngẩng đầu lên, hần nghĩ nghĩ, nói: “Tôi nói một câu không có, anh sẽ tin sao?” Hần thở dài một hơi: “Trước kia lúc mấy người... Mấy người Đức đến điều tra đã cầm đi hợp đồng và báo cáo tài vụ. Chắc anh cũng có xem qua phải không? Anh cảm thấy thế nào?”

“Tất cả đều là giả, có trăm ngàn lỗ hổng.”

“Anh cũng biết tôi thông thạo luật pháp, đồng thời cũng có chút hiểu biết về tài vụ, nếu tôi giúp công ty làm giả hợp những thứ đó, tôi không dám nói sẽ không có người nhìn ra lỗ hổng, nhưng ít nhất anh và mấy người Đức kia sẽ không thể nhìn thấu.” Mắt An Lan sáng ngời nhìn Cố Thần, chậm rãi nói: “Tổng giá trị

toàn bộ hợp đồng vượt quá hai tỉ, nếu tôi thật sự có tham gia thì chắc chắn khoảng tiền bòn rút không thể nhiều đến vậy. Hơn nữa, họa lớn như thế, tôi không lo trốn ra nước ngoài mà còn ở lại công ty chờ bị điều tra sao?”

An Lan cắn môi, xốc chăn bông đặt máy tính lên trên, không để tâm nói: “Dù sao anh thích tin hay không tin cũng được, cùng lắm thì tôi vào tù tham quan vài năm thôi.”

“Tôi chưa nói tôi không tin mà.” Cố Thần ngồi bên mép giường: “Cậu hãy viết một bản báo cáo chi tiết về vụ việc của Lương Tư Viễn, tôi sẽ phụ trách giao đến tổng công ty.”

“Có ích không?” Mắt An Lan sáng lên trong nháy mắt.

“Ít nhất cũng giảm được suy nghĩ tiêu cực về cậu trong lòng ban giám đốc.”

Áp lực trong phòng trở nên nặng nề hơn, dường như đang tiên đoán số phận bi thảm ăn cơm thừa trong phòng giam lạnh lẽo của An Lan trong tương lai.

“Nếu cuối cùng thật sự không còn cách nào, có thể tôi sẽ bắt chước Lương Tư Viễn chạy án.” Giọng An Lan trở nên trầm thấp.

“Cậu không phạm tội, vì sao phải chịu tiếng xấu thay cho bọn họ?!” Giọng Cố Thần cao lên, anh đang tức giận.

“Trên thế giới này, người không làm sai nhưng vẫn phải chịu tội không chỉ một mình tôi.” An Lan bỗng chốc trở nên bi quan, hẩn thử tính lại số tiền trong tay, hỏi Cố Thần: “Nếu tôi muốn trốn đi vậy nơi nào có về được nhỉ?”

Cố Thần bất đắc dĩ cười: “Loại chuyện này đừng đem ra bàn có được không? Tôi sẽ trở thành đồng phạm mất.”

An Lan bật cười khúc khích.

Sau khi cười xong, Cố Thần đứng dậy tắt đèn, nằm lên giường.

Hiệu quả cách âm của khách sạn rất tốt, bên ngoài là thành phố về đêm náo nhiệt xa hoa nhưng trong phòng lại cực kì im lặng đến tiếng hít thở của hai người cũng rõ mồn một đã chứng minh điều này.

“Thật ra, với tôi mà nói, đào tẩu hay ngồi tù đều không sao cả.” An Lan lẳng lặng nói trong bóng tối, hẩn gỡ đồng hồ trên cổ tay xuống, lăm bầm lăm bầu: “Người đã chết một lần sẽ xem nhẹ vạn vật trên thế gian này đi rất nhiều.”

“Tôi cũng từng chết một lần.” Cố Thần khẽ nói: “Có điều không giống cậu, những thứ cậu xem nhẹ tôi xem vô cùng nặng.”

“Hỏi một chút, anh nói chết một lần là chỉ cái gì.”

“Một tai nạn xe cộ rất nghiêm trọng.” Giọng Cố Thần đông lại: “Xương sọ bị gãy, sau đó tuy đã được cứu nhưng toàn bộ trí nhớ đều mất đi. Người thân, bạn bè, bạn học đều thành người xa lạ. Vậy nên tôi mới xin được chuyển đến nơi này công tác.”

“Tôi cũng muốn mất trí nhớ giống anh mà không phải là tự sát.” An Lan tự giễu, hẩn trở mình, giờ đồng hồ lên nói với Cố Thần: “Anh hãy nhìn thử tay tôi, tôi đã uống rất nhiều thuốc, giải phẫu tia hồng ngoại gì đó cũng đã làm nhưng vẫn không xóa được vết sẹo này.”

Cố Thần đứng dậy, trong bóng tối anh vươn tay mình chạm phải tay An Lan, khựng lại một giây, anh lại ngồi xuống giường cầm lấy cổ tay hẩn, những ngón tay thô ráp khẽ vuốt lên vết sẹo.

Vài giây sau, An Lan bỗng trở nên tỉnh táo. Hẩn rút tay lại, leo xuống giường, bối rối phủ thêm áo khoác rồi mang dép bỏ ra ngoài.

“An Lan.” Cố Thần gọi hẩn lại, trầm giọng hỏi: “Cậu làm gì vậy?”

“Tôi đi thuê thêm một phòng.” An Lan gượng gạo nói.

Cố Thần đứng dậy bước ra ngoài tiện tay đẩy An Lan một cái, xem chút đã đẩy ngã hẩn.

“Cậu đừng đi, tôi đi.” Cổ Thần nói xong liền đóng cửa phòng đi mất.

An Lan đứng ngốc trong phòng một hồi, lát sau hần mới lấy điện thoại trong túi ra bấm số của Lý Khách.

“Bảo bối à, còn chưa ngủ sao?” Giọng Lý Khách không rõ ràng lắm.

“Anh đang làm gì vậy?” An Lan thuận miệng hỏi.

“Anh đang ngủ.” Lý Khách nhẹ nhàng cười: “Đang yêu đương với em trong mơ đấy.”

An Lan cũng bật cười, hai người nói chuyện vài câu, An Lan hỏi anh ta: “Em nhớ anh có quen vài thám tử rất lợi hại, giới thiệu cho em một người đi.”

“Được nha, em muốn làm gì?”

An Lan liếc nhìn cánh cửa đóng chặt, chậm rãi nói: “Em muốn điều tra một người.”

~Hết chương 9~

10. Chương 10

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Sau khi ngồi máy bay trở về, một mình An Lan kéo theo va li hành lý về nhà. Hần đẩy cửa vào, thấy Lý Khách đang giặt quần áo trong nhà vệ sinh nên hỏi: “Mẹ em đâu rồi?”

“Không có ở đây.” Lý Khách đổ bột giặt vào máy, cười nói: “Bảo bối, chờ tắm xong anh ra ôm em nha.”

An Lan lo lắng cho vết thương trên đùi Diệp Linh Phượng, hỏi: “Bà ấy ra ngoài mua thức ăn sao?”

“Bà ấy chuyển ra ngoài rồi.”

Sắc mặt An Lan trầm xuống, hần buông hành lý trong tay xoay người bỏ đi.

“An, An Lan!” Lý Khách bất chấp đóng quần áo chạy như bay ra ngoài, cuối cùng cũng chặn được hần ở cửa thang máy: “Em làm cái gì vậy! Tự bà ấy muốn chuyển ra ngoài mà.”

“Chân bà ấy còn đang bó thạch cao, đi đường rất khó khăn.” An Lan tức đến đỏ cả mắt: “Bà nói dọn thì anh để mặc cho bà dọn hay sao!”

“Anh đã mời người giúp việc đến chăm sóc bà ấy rồi.” Lý Khách cũng hơi tức giận: “Em đừng có xem anh là loại người thích ngược đãi người lớn tuổi, hẹp hòi, khổ nạn như vậy có được không!” Anh ta nắm vai An Lan kéo về nhà: “Được rồi, chúng ta đừng đứng ngoài này cãi nhau.”

Sau khi trở về, An Lan gọi điện cho Diệp Linh Phượng nhưng bà chẳng hề oán giận nửa câu mà còn nói cuộc sống của mình rất tốt, mỗi ngày đều có người giặt quần áo nấu cơm cho bà.

Lý Khách an ủi An Lan xong thì vội vàng giặt quần áo, nấu cơm. An Lan đang xụ mặt vì chuyện của mẹ rồi cuộc cũng bỏ qua không thèm so đo với anh nữa, hai người ăn cơm chiều xong thì vui vẻ ra ngoài tản bộ. Tản bộ xong thì Lý Khách ngồi trên giường chơi game còn An Lan ngồi xỏm trước tủ quần áo lấy từng bộ từng bộ ra ngoài.

Trong tay An Lan là móc treo quần áo, hần tháo áo khoác kaki ra xếp lại rồi nhón chân để lên tầng cao nhất. Tiếp đó là đóng quần lót và tất, vì chúng được xếp ở tầng cuối cùng nên hần phải khom người xuống khiến phần eo trắng nõn lộ ra dưới lớp áo sơ mi.

Lý Khách đang chơi game nhưng ánh mắt anh ta dần bị An Lan hấp dẫn, laptop bị ném qua một bên, anh ta đi đến chỗ An Lan gọi: “An Lan.”

“Hà?” An Lan đáp lại, hần chưa kịp xoay người đã bị Lý Khách đè lên, va li và quần áo loạn thành một đống.

An Lan cầm móc quần áo muốn đánh người nhưng rốt cuộc vẫn không đủ nhẫn tâm ra tay. Có điều, lúc quần áo sắp bị cởi ra thì hần hơi mất tự nhiên nói: “Em không muốn nằm trên đất đâu, lạnh lắm.”

Lý Khách tiện tay nhét quần áo của mình dưới người hần, cười xấu xa hôn lên.

“Lý Khách, khi nào thì chúng ta kết hôn?” An Lan nhẹ giọng hỏi.

Lý Khách lặng đi, động tác trở nên chậm chạp hơn, anh ta thuận miệng đáp một câu cho có lệ: “Sau này hãy bàn tới.”

“Mỗi lần hỏi tới anh đều nói là sau này sau này, chuyện này đã kéo dài rất nhiều năm.” An Lan bắt măn chu miệng: “Dù sao kết hôn cũng chỉ là hình thức, anh không muốn thì cứ nói cho em biết.”

“Anh không muốn kết hôn.” Lý Khách thở phào nhẹ nhõm, anh ta mất hứng ngồi trên sàn nhà, bực mình nói: “Bây giờ anh nói cho em rồi đó.”

“Anh không muốn kết hôn? Hay là anh không muốn kết hôn với một người đàn ông?” Câu hỏi của An Lan giấu rất nhiều kim châm.

Lý Khách đứng dậy mặc lại quần áo, tùy tay cầm lấy bật lửa và gói thuốc lá, nói: “Anh ra ngoài một lát.”

Di động của Lý Khách trên sàn nhà bỗng sáng lên, An Lan tùy tay cầm lấy, hần còn chưa kịp nhìn tên người gọi thì điện thoại đã bị Lý Khách cướp mất.

Lý Khách nhìn thoáng qua màn hình, anh ta thở phào nhìn An Lan, lúc này anh ta mới nhận ra động tác vừa rồi có bao nhiêu hấp tấp.

“Là điện thoại của đồng nghiệp.” Lý Khách xấu hổ đưa điện thoại cho An Lan xem.

An Lan nhìn vẻ mặt của anh ta, nửa đùa nửa thật nói: “Điện thoại của đồng nghiệp dọa anh sợ tới mức này?”

Lý Khách đau đầu không thể giải thích, anh ta chọn im lặng đặt gói thuốc và bật lửa về bàn rồi giúp An Lan dọn dẹp tủ quần áo. An Lan vốn chẳng phải là người tính toán chi li nên vừa dọn tủ xong thì hai người lại tiếp tục vui vẻ.

Mọi chuyện trong công ty vẫn như cũ, An Lan tiếp tục bận rộn chuyện của bộ phận pháp lý, mặc dù là thư ký tổng giám đốc nhưng hần rất ít khi làm việc cho Cố Thần. Mà hình như Cố Thần cũng không thích gặp hần nên anh giao hết phần lớn việc cho Ngải Lệ.

Giữa trưa hôm nay, Ngải Lệ giẫm giày cao gót than thở quay về, thở phì phò ghé sang chỗ An Lan kêu la trong tuyệt vọng: “Ai da, tiêu rồi, tôi chỉ vừa mới chấm được một người đàn ông, còn chưa xuống tay đã bị cướp đi mất.”

An Lan lặng lẽ bỏ tư liệu trong tay vào ngăn kéo, mỉm cười nói: “Ai vậy?”

“Cố tổng.” Ngải Lệ kéo một cái ghế tới ngồi đối diện An Lan, thần thần bí bí nói: “Hôm nay sắp dặn tôi ra sân bay đón người, tôi còn tưởng là người nào, ai ngờ là vợ và con của anh ấy!”

“Ồ.” An Lan hơi bất ngờ: “Anh ta kết hôn rồi à, nhìn không ra nha.”

“Vậy mới nói.” Ngải Lệ buồn bực: “Mấy người có tiền làm gì có ai kết hôn sớm vậy chứ.”

An Lan hơi xấu hổ nhớ lại chuyện Cố Thần vuốt nhẹ cổ tay hần tối đó, có lẽ hần đã hiểu lầm anh ta, chắc là người ta chỉ tốt bụng an ủi mình thôi.

Sau khi Ngải Lệ đi khỏi, An Lan mở tủ lấy ra xếp tài liệu vừa nãy. Đó là tư liệu mà An Lan đã nhờ thám tử tư điều tra về Cố Thần.

Cố Thần đúng là người Đức, cha mẹ anh ta đã di dân sang đó vào những năm bảy mươi và nắm giữ một số cổ phần trong công ty ZL. Cố Thần xuất thân từ gia đình giàu sang quyền thế, vợ anh ta là một du học sinh Trung Quốc, hai người sinh được một đứa con gái, năm nay tròn năm tuổi. Ba năm trước khi Cố Thần lái xe đã xảy ra tai nạn xe cộ ngoài ý muốn. Sau khi tỉnh lại thì phần lớn đầu sau bị tổn thương nghiêm trọng. Anh ta không thể quen với cuộc sống bên đó nên đã xin tổng bộ chuyển công tác đến Trung Quốc.

Xem ra Cổ Thần không gạt hấn. Có thể dáng vẻ anh rất giống với người kia nhưng trên thực tế anh chẳng hề liên quan gì đến người đó. An Lan thở phào nhẹ nhõm, uống công hấn sợ bóng sợ gió một hồi.

Lý Khách đã mua vé xe lửa về quê từ lâu nhưng anh ta không nói cho An Lan biết, mãi đến buổi tối trước khi đi An Lan thấy anh ta thu dọn hành lý, hỏi một câu mới biết được.

“Anh về nhà sao lại không nói cho em biết một tiếng?”

“Không phải mấy ngày trước anh đã nói với em rồi sao?” Về mặt Lý Khách khá mệt mỏi, anh ta cuộn quần áo thành một cục quét vào va li sau đó lười biếng nằm dài trên giường không muốn nói chuyện.

An Lan bước qua mở vali xếp lại từng món từng món theo thứ tự, hấn bỏ thêm chén và lá trà anh ta thường uống vào trong, hỏi: “Anh đi mấy ngày thì về?”

Lý Khách không đáp, An Lan tưởng anh ta không nghe thấy nên hỏi lại một lần nữa.

“Phiền chết đi được!” Lý Khách từ trên giường leo xuống, mở cửa bỏ ra ngoài.

An Lan sững sốt, hấn chậm rãi đóng vali, tự mình đi rót một ly nước đi đến bên cửa sổ, bên dưới, Lý Khách lái xe phóng như bay ra khỏi bãi đỗ.

Mười giờ tối Lý Khách vẫn chưa về, An Lan hơi lo lắng, hấn sợ Lý Khách uống rượu lái xe sẽ không an toàn nhưng gọi điện thoại thì anh vẫn đang tắt máy, xem ra anh đã quyết tâm không thèm để ý đến hấn.

Đến bây giờ hấn vẫn không biết mình đã làm gì chọc đến anh.

An Lan mặc quần áo cầm chìa khóa xe xuống lầu đi tìm Lý Khách, hấn khởi động xe chạy thật nhanh ra khỏi bãi đỗ, đèn xe chiếu thẳng vào chiếc xe đang chạy tới. An Lan nhận ra đó là xe nhà mình nhưng mà người ngồi ở ghế lái... Mặt trắng như tờ giấy, hốc mắt hăm sâu, tóc tím, quần áo trắng lấp lánh...

An Lan cực kì nhát gan nên nhìn thấy cảnh này còn tưởng mình vừa gặp ma, hấn sợ hãi thảng gập rồi ngồi đó không dám lộn xộn, không ngờ chiếc xe phía trước cũng dừng lại, tên quỷ trắng nhìn qua kính xe mắng: “Chết tiệt, không có mắt à.”

An Lan hoàn hồn, hấn chậm rãi điều khiển xe nhường đường cho quỷ trắng. Tên kia khởi động xe vọt vào bãi đỗ, nghiêng nghiêng ngả ngả đỗ chiếc xe rồi ra phía sau mở cửa xe lôi ta một tên đàn ông say như chết.

An Lan chỉ vừa liếc mắt một cái đã nhận ra tên đàn ông kia chính là Lý Khách.

Bước chân Lý Khách lảo đảo giữ lấy chiếc xe miễn cưỡng đi được vài bước thì được tên nhóc nhỏ quần áo trắng lấp lánh đỡ lấy, hai người xiêu xiêu vẹo vẹo rời khỏi bãi đỗ.

Tên quỷ trắng kia chính là tên nhóc bị đánh ở phòng làm việc của Lý Khách hôm đó. Lúc ấy An Lan đã cảm thấy không bình thường, đúng là hai người có quen biết nhau thật.

An Lan đỗ xe vào trong, chậm rì rì bước vào thang máy lên lầu, đi đến trước cửa thì thấy Lý Khách nằm như chết còn tên nhóc kia đang sốt ruột lục túi của anh ta, miệng trách móc: “Chìa khóa ở đâu vậy, này em đang hỏi anh đấy!”

An Lan đứng trước mặt hai người.

“Xem cái lông gì vậy!” Tên nhóc mở miệng mắng: “Chưa thấy quỷ say bao giờ à?”

An Lan lấy chìa khóa trong túi ra, nhắc chân bước qua hai người, mở cửa phòng xoay người vào trong nói: “Vào đi.”

Dáng vẻ hùng hổ của nhóc con biến mất, cậu ta yên lặng kéo Lý Khách vào trong. Cơ thể Lý Khách khá cường tráng, thậm chí sà lại khá nặng, nhóc con mới kéo có hai bước đã không còn sức nên dứt khoát để anh ta ở cạnh cửa, sợ hãi nói: “À, đại ca này, tôi đi trước nha.”

“Vào trong ngồi một lát.” An Lan chậm rì rì bưng ấm trà đặt lên bàn.

“Không cần đâu, hôm nay khá trễ rồi.”

“Vào đây.” An Lan lại nhấn giọng, dừng một giây lại nói: “Lát nữa tôi đưa cậu về.”

“Uhm.” Nhóc con lập tức vui vẻ bước tới đặt mông ngồi lên xô pha, ngửa cổ nghiêm mặt nói: “Tôi muốn uống nước có ga.”

An Lan lấy chai nước ngọt duy nhất trong tủ ra đưa cho cậu ta rồi ngồi xuống ngay bên cạnh. Trên người nhóc con có mùi rượu, mái tóc màu tím dính hạt vàng lấp lánh, môi và tai đeo khuyên màu vàng, mi mắt đánh thật dày, quần áo trên người rách lung tung lộ ra da thịt trắng ngần.

“Cậu tên gì?” An Lan nhẹ nhàng hỏi.

“À. Tôi tên là Kiều Kiều.” Hai người đều giữ lấy chai nước ngọt, nhóc con lúng túng không biết phải làm gì trước mặt An Lan.

“Kiều Kiều?” An Lan cười khê nghĩ cái tên này chắc là tên cậu ta dùng ở quán bar.

“Cậu có biết tôi là ai không?”

“Anh là... Bạn của anh Lý.” Kiều Kiều thành thật nói.

“Các người đã biết nhau từ trước rồi phải không?” An Lan nói: “Tôi không có hứng thú với chuyện của hai người, tôi chỉ muốn biết hôm nay anh ấy nói gì với cậu?”

“Anh ấy không nói gì cả, chỉ hăng hái ngồi uống rượu.” Kiều Kiều trả lời rất nhanh.

An Lan đứng dậy tìm áo khoác, lấy ví rút ra một xấp tiền đưa cho cậu ta, nhẹ nhàng nói: “Bây giờ cậu đã nhớ ra cái gì chưa?”

Ánh mắt Kiều Kiều đảo quanh liếc qua Lý Khách ngủ trên sàn.

“Cậu yên tâm, tôi sẽ không nói cho anh ấy biết chuyện hôm nay.”

Kiều Kiều đưa tay giặt lấy tiền bỏ vào túi vỗ vỗ mấy cái mới mở miệng nói: “Anh Lý nói anh ấy rất có lỗi với anh.”

Ý cười trên mặt An Lan đông cứng, im lặng một lát hần lại hỏi: “Tiếp theo là gì?”

“Không biết.” Kiều Kiều nói xong thì giữ lấy bảo vệ túi tiền, bĩu môi: “Tôi chỉ biết bao nhiêu đó thôi, dù gì thì tôi cũng không trả tiền lại cho anh đâu.”

An Lan cúi đầu suy nghĩ một lát, hần khê thở dài cầm chìa khóa nhỏ giọng nói: “Đi thôi, tôi đưa cậu về nhà.”

Kiều Kiều theo sau hần. Có lẽ cậu ta phát hiện tâm trạng người này đang không tốt nên không dám nói chuyện linh tinh mà chỉ ngoan ngoãn ngồi trên xe. An Lan khởi động xe, chột mở miệng hỏi: “Hôm đó ở phòng làm việc vì sao Lý Khách lại đánh cậu?”

Về mặt Kiều Kiều hơi khó coi, cậu ta nhe răng một lát, giọng điệu không mấy dễ nghe: “Chuyện này phải đưa thêm tiền.”

An Lan dứt khoát không hỏi nữa.

Kiều Kiều sống ở một kí túc xá cao cấp trong trường. Trên đường, chiếc xe yên tĩnh chạy trong màn đêm. Kiều Kiều dán mắt vào cửa xe, nhỏ giọng thì thào: “Không biết kí túc xá đã khóa cửa chưa?” Cậu ta lén lút nhìn qua An Lan, cảm thấy hần là một người khá dịu dàng và thân thiết nên nhường người sang: “Anh, thật ra Lý Khách rất thích anh, mỗi lần đến quán bar uống rượu giải sầu đều vì anh cả.”

An Lan cực kì phiền chán, xem ra Lý Khách đã quen biết với cậu ta một thời gian khá dài.

Mà hiển nhiên Kiều Kiều không phải là một người biết quan sát nét mặt, cậu ta cứ huyên thuyên chuyện Lý Khách đến quán bar nói chuyện phiếm uống rượu.

An Lan cắt đứt lời cậu ta, hơi do dự hỏi: “Cậu và Lý Khách đã đi đến mức nào? Hai người có...”

An Lan biết trong lòng mỗi người đều có một nhân cách nổi loạn, tuy Lý Khách là một người giữ mình trong sạch nhưng ở trong một nơi tối tăm ngột ngạt kia bao lâu, cũng khó tránh bị nhiễm phải thói xấu.

“Anh ấy uống rượu... Uhm, có một lần.” Kiều Kiều cẩn thận quan sát sắc mặt An Lan, giải thích: “Anh ấy không nhận ra tôi là ai...”

Xe chậm chạp dừng ở ven đường, hai tay An Lan đặt trên tay lái không nói nên lời.

“Anh...” Kiều Kiều khẽ gọi một tiếng, lòng hơi ảo não. Biết vậy chờ đến kí túc rồi mới nói cho anh ta biết, bây giờ chỉ mong anh ta đừng nổi giận quăng cậu ta ở ven đường.

Im lặng một lát, giọng An Lan u ám nói: “Xuống xe.”

Kiều Kiều nghĩ: Quả nhiên là vậy.

Cậu ta đáng thương ôm gối nói: “Dừng mà, ở đây cách trường xa lắm.”

“Ven đường có xe taxi, đón một chiếc mà về.” Giọng An Lan rất khê, dường như hấn chẳng còn tí sức nào: “Bây giờ tôi không thể lái xe.”

Kiều Kiều mở cửa xe đi xuống, cậu ta đứng ngoài nhìn hấn qua cửa xe, phát hiện hai mắt An Lan nhắm nghiền, môi trắng bệch, vẻ mặt đau đớn khó tả.

Kiều Kiều sững sốt, cậu ta xoay người bỏ chạy.

~Hết chương 10~

11. Chương 11

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Lý Khách nằm trên sàn nhà ngủ một đêm, nước miếng chảy đầy đất, đến sáng mới bị lạnh tỉnh. Anh ta mơ màng màng mở mắt, lau nước miếng, hơi tức giận: Sao An Lan lại để mặc anh nằm ở đây!

Lý Khách đẩy cửa phòng ngủ ra lại phát hiện An Lan không có ở đó, đến giường cũng như chưa đụng tới, hình như cả đêm qua hấn không có ở nhà. Anh ta hơi hoảng, trong đầu mang máng nhớ ra chuyện cãi nhau với An Lan tối qua... Thật ra chuyện đó cũng chẳng ầm ĩ mấy, chỉ có một mình anh ta tự nhiên phát cáu còn An Lan vẫn chưa nói gì.

Lý Khách quỳnh lên mặc áo khoác chạy ra ngoài muốn tìm An Lan về, mặc dù anh ta không biết phải tìm ở đâu.

Lúc cửa thang máy mở ra, Lý Khách đang muốn bước vào thì thấy An Lan bước ra.

An Lan mặc chiếc áo sơ mi ca rô xanh và quần bò, tóc vò rối, vẻ mặt xám xịt, trên tay là túi ăn sáng, lặng yên không một tiếng động bước tới.

Lý Khách muốn hỏi hấn: Sao em lại bỏ mặc anh trên sàn nhà?

Cũng muốn hỏi: Tối qua em chạy đi đâu, anh rất lo cho em.

Nhưng cuối cùng, anh ta há miệng thở dốc, ngượng ngùng nói: “Em mua cái gì vậy? Anh rất đói.”

An Lan đưa túi đồ ăn trong tay cho anh ta, là bánh bao nhỏ và cháo mè đen.

Lý Khách đang đói bụng, anh ta vui vẻ vào bếp lấy chén đũa, hỏi: “Sao em chỉ mua có một phần vậy? Em ăn rồi hả?”

Bên ngoài không có tiếng trả lời, Lý Khách ngó ra ngoài xem thử, đúng lúc thấy An Lan cầm quần áo đi vào phòng tắm. Lý Khách bưng chén đũa ngồi trong phòng khách vừa xem tin tức vừa nhớ lại chuyện tối qua. Anh ta phát hiện tâm trạng An Lan rất không ổn, nguyên nhân thì đã biết hơn nửa.

An Lan không ngủ một đêm, sau khi tắm nước lạnh xong mới lấy lại chút tinh thần. Hắn lau tóc thay quần áo, mở cửa phòng tắm ra đi thẳng tới cửa đối giầy, bình thản nói: “Hôm nay em phải đi làm, không thể tiễn anh, đi đường cẩn thận.”

Miệng Lý Khách cắn đôi đũa, máy móc xoay người nhìn hắn, muốn nhìn ra chút dấu vết gì đó trên mặt An Lan, nhưng thất bại. Anh ta đột nhiên đứng dậy gọi An Lan, cực kì nghiêm túc nói: “An Lan, nếu người đưa anh về hôm qua có nói gì không tốt về anh, những lời đó đều không phải là thật. Cậu ta là một tên khốn, một tên lừa đảo, vừa xảo quyệt vừa vô sỉ. Cậu ta vẫn thường lừa gạt anh!”

“Vậy thì anh nên đi báo cảnh sát.” An Lan thản nhiên đáp.

Lý Khách nhất thời cứng họng, An Lan nhìn anh ta một cái, nhẹ giọng nói: “Lên đường bình an, về sớm một chút.”

An Lan trong công ty như mất hồn lạc phách, lúc vào phòng họp các ngành đều phải làm báo cáo tổng kết, đến phiên An Lan thì hắn lại quên mang tài liệu, chỉ lắp bắp nói được mấy câu, được câu đầu thì mất câu sau. Cố Thần nhìn sắc mặt hắn vàng như nến, trông như sắp bệnh đến nơi nên không trách móc gì. Sau khi tan họp còn cố tình gọi điện thoại nội bộ dặn An Lan chú ý sức khỏe, kết quả An Lan hoàn toàn không để ý đến anh.

Sau khi tan làm, An Lan mới mờ mờ thoát khỏi trạng thái mù mịt này, đúng lúc Ngải Lệ đưa mặt tới, thân thiết tám chuyện: “Tiểu An An, không phải anh thất tình đó chứ?”

An Lan gơ ngón trỏ đẩy mặt cô ta ra xa, cúi đầu sửa lại văn bản.

“Sếp dặn tôi quan tâm anh một chút.” Ngải Lệ chu đôi môi đỏ mọng: “Xem ra không cần nữa rồi, hơn nữa nha, anh còn là tiền bối của tôi mà.” Cô ta nói xong thì tự cầm lấy túi xách của mình đi thẳng.

“Ngải Lệ.” An Lan đột nhiên gọi lại: “À, hôm nay cô có hẹn không?”

Ngải Lệ như không nghe thấy, khó tin nhìn hắn, tiện đà nở một nụ cười thật tươi: “Nếu quản lý An muốn hẹn tôi thì dù có mười ngàn soái ca hẹn tôi cũng sẽ từ chối hết.”

Ngải Lệ kéo tay An Lan, thướt tha ra khỏi công ty. Hai người đi đến một nhà hàng khá sang trọng, chọn một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống. Một tay Ngải Lệ chống cằm nhìn quanh, liếc mắt đưa tình, không ngừng chào hỏi các đồng nghiệp đi ngang qua. Ý là: Ngải Lệ tôi cực kì có mị lực đó, dạng đàn ông gì cũng câu được hết.

Cảm xúc An Lan không mấy tốt, hắn chỉ muốn tìm một người có thể nói chuyện phiếm ngồi cùng nhau một lát, kết quả lại phát hiện Ngải Lệ con người này không thể trò chuyện được. Hắn dứt khoát ngậm miệng chọn một đồng đồng ăn, sau đó rầu rĩ uống nước.

Ăn được một nửa thì bên ngoài có một đôi nam nữ bước vào, vì dáng vẻ bọn họ cực kì bắt mắt nên hấp dẫn được sự chú ý của khá nhiều người trong nhà hàng.

“A, là Cố tổng.” Ngải Lệ đứng lên: “Chúng ta cùng nhau chào hỏi anh ấy đi.”

Cố Thần và một người phụ nữ ăn mặc rất phong cách đeo kính râm đi tới, hai người cười nói với nhau. Ánh mắt Ngải Lệ lén lút nhìn người phụ nữ đó, nhiệt tình nói: “Hay là Cố tổng dùng cơm cùng bọn tôi luôn đi. Hai người chúng tôi gọi hơi nhiều.”

Theo tình hình chung thì cấp trên không thường ăn cơm với cấp dưới ngoài giờ làm việc, hơn nữa Cố Thần còn đang đi cùng một người phụ nữ xa lạ, kết quả Cố Thần nhìn qua An Lan một cái, sau đó gật đầu: “Được.”

Người phụ nữ đeo mắt kính khê nhú mày nhưng cũng chẳng nói thêm gì, từ đó đến giờ cô ta đều không phải là người thích nói chuyện. Bốn người ngồi xuống, Ngải Lệ ngồi cùng với người phụ nữ đeo kính, Cố Thần và An Lan ngồi cùng nhau.

Ngải Lệ nói nhiều, đó cũng là thói quen lâu nay nên một mình cô ta phải cố gắng cố vớt toàn bộ khí lạnh của bàn ăn. Cô ta nói chuyện với Cố Thần vài câu, biết được người phụ nữ đeo kính râm này vợ của anh ở Đức, tên tiếng Trung là Lý Thư Văn.

“Thì ra là Cố phu nhân, cô thật là xinh đẹp.” Ngải Lệ nghĩ một đằng khen một nẻo.

Lúc này Lý Thư Văn mới tháo mắt kính xuống, mắt cô ta hẹp dài, là gương mặt tiêu chuẩn của con gái phương Đông. Có điều cô ta lại dùng tiếng Đức đáp lại một câu.

Ngải Lệ và An Lan làm ở một công ty được bên Đức bỏ vốn, họ không học tự hiểu cũng có thể nghe được một ít tiếng Đức. Ngải Lệ cười nói: “Tiếng Đức của Cố phu nhân thật lưu loát.”

Lý Thư Văn cầm dao cắt bớt tết không để ý tới cô ta. An Lan vẫn cầm ly nước trái cây theo thói quen, không yên lòng nhìn ra cửa sổ.

Ngải Lệ tự tìm niềm vui nói rất nhiều câu hài hước, hơn nữa còn gợi ra rất nhiều đề tài để người khác cùng tham gia vào nhưng kết quả không có ai đáp lại, cô ta mệt mỏi không chịu nổi nữa, cảm giác không khí của toàn bộ bàn ăn đang hấp hối, làm cách nào cũng không thể cứu được.

Tư thái ăn của Lý Thư Văn rất tao nhã, từ đầu đến cuối cô ta chỉ dùng tiếng Đức để nói chuyện, ban đầu Ngải Lệ còn tưởng cô ta không biết nói tiếng Trung, sau đó nhớ tới tin tức về gia đình Lý Thư Văn, mười mấy tuổi ra nước ngoài du học, sau khi gả vào nhà giàu thì không về nữa. Có thể thấy Hán Ngữ của cô ta chắc chắn rất lưu loát.

Cố Thần vẫn giữ dáng vẻ của một ông chủ nhà nhận hiền từ, đôi lúc lại hỏi về công việc và cuộc sống của Ngải Lệ.

Một bữa cơm khó lắm mới ăn xong, bốn người tự cầm lấy áo khoác đứng dậy.

“Tôi đưa em về khách sạn.” Cố Thần dịu giọng nói với Lý Thư Văn.

Lý Thư Văn đeo mắt kính vào, cười lạnh một tiếng dẫn đầu bước ra ngoài.

Máu bà tám trong người Ngải Lệ bốc cháy hừng hực, vì sao Cố phu nhân lại không được ở trong nhà của Cố tổng mà lại ở khách sạn? Chẳng lẽ tình cảm của hai người rạn nứt rồi? Vậy nên cô ta vẫn còn cơ hội? Ánh mắt Ngải Lệ lập tức sáng lên, cô ta kéo cánh tay An Lan cực kì hào hứng, nói: “Quản lý An, anh cũng phải đưa tôi về nhà chứ.”

“Cô tự bắt xe đi.” Mặt An Lan không chút thay đổi: “Hôm nay tôi không thể lái xe.”

“Vì sao?” Ngải Lệ buồn bực: “Anh đâu có uống rượu đâu.”

“Hôm nay tâm trạng của tôi rất tệ.” An Lan giải thích: “Cho nên, lúc lái xe có thể sẽ vọt xuống sông hay lao ra khỏi cầu gì đó. Tôi không muốn liên lụy đến cô.”

Ngải Lệ há mồm không nói nên lời. Đứng trước, Cố Thần xoay người lại, hơi khó chịu nhìn hần.

“Ngải Lệ, cô ngồi xe của tôi đi.” Cố Thần gọi cô ta rồi quay sang nói với An Lan: “Về sớm một chút đi, đừng suy nghĩ quá nhiều.”

An Lan đi dọc bên lề đường, hần đã đi hơn một tiếng đồng hồ nhưng quay đầu nhìn lại mới thấy mình chỉ mới đi không tới một cây số, cứ theo tốc độ này chắc trời sáng hần mới về tới nhà.

An Lan cảm thấy mệt mỏi, hần dứt khoát ngồi ở ven đường đếm kiến và cỏ dại. Lát sau, một chiếc xe màu đen chạy tới dừng bên cạnh, An Lan lười ngẩng đầu lên, người trong xe bước ra ngồi cạnh hần. An Lan ngẩng đầu lên nhìn thấy toàn một màu đen... Là Cố Thần.

“Cố tổng.” An Lan muốn đứng lên nhưng bị Cố Thần giữ lại: “Cậu ngồi xuống đi, chúng ta trò chuyện chút.”

“Ồ.”

Vì thế Cố tổng giám đốc và quản lý An ngồi bên đường lớn, một cơn gió thổi qua, miệng Cố Thần ngậm đầy cát, cực kì lúng túng phì phì còn An Lan thì chôn mặt trong áo khoác.

“Có phải hôm nay cậu bệnh không?” Cố Thần hỏi hần: “Ban ngày thì mắt hần mắt vĩa, đêm đến thì không chịu ăn gì, chỉ uống nước.”

An Lan nhìn ra đèn đường và dòng xe phía xa, thờ ơ mở miệng: “Cố tổng, anh có từng học thơ cổ Trung Quốc chưa?”

Cố Thần không hiểu chuyện gì xảy ra, cậu ta đang muốn bàn luận thơ ca với anh à? Anh xấu hổ lắc đầu nói: “Chưa từng, xem không hiểu.”

An Lan khẽ đọc: “Chung phong thả bạo, cổ ngã tắc tiểu. Ngược lãng tiểu ngạo, trung tâm thị điệu.”

“Bài thơ này nói rất đúng, một người đàn ông khi thì đa cảm lúc lại nhẩn tâm vô tình, một người đàn ông hay thay đổi thất thường như thế sẽ làm cho người yêu hắn rất đau khổ. Dù vậy, hắn vẫn hi vọng người đó có thể yêu duy nhất một mình mình.”

Cố Thần nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn, anh trầm mặc một lát mới lên tiếng: “Hắn thật ngu xuẩn, người đó đã không còn yêu mình thì tại sao hắn lại không tìm một người khác.”

“Phải ha.” An Lan cúi đầu gác cằm lên đầu gối: “Tôi đúng là quá ngu.”

“Ừm, cậu có muốn nghe một câu chuyện của tôi không?” Cố Thần nhẹ giọng hỏi.

An Lan liếc nhìn anh một cái, chậm rãi lắc đầu: “Không muốn.”

Cố Thần buồn bực, không thêm quan tâm tới hắn nói: “Không muốn cũng phải nghe, tôi là sếp của cậu.” Anh tìm cảm xúc rồi bắt đầu kể: “Mười năm trước tôi và cha tôi đã đến Trung Quốc để điều tra thị trường, khoảng thời gian đó tôi đã đem lòng yêu một cậu sinh viên, cậu ta là một người rất đáng yêu lại cực kì xinh đẹp. Sau đó, việc làm ăn ở đây kết thúc, tôi không thể ở lại bên cậu ta. Lúc đó, cả một câu tạm biệt tôi cũng không thể nói. Lần này trở lại Trung Quốc, tôi đã gặp được cậu ta nhưng lại phát hiện ra cậu ta đã yêu một người khác.”

Anh thở dài, dáng vẻ rất cô đơn nhưng sau khi An Lan nghe xong sắc mặt hắn lập tức thay đổi, mắt hắn mở thật to nhìn Cố Thần.

“Sao vậy?” Cố Thần nghi hoặc.

“Tên lừa gạt.” Giọng An Lan rất khê nhưng hắn gần từng chữ từng chữ một.

An Lan đứng lên, tức giận nói: “Không phải anh nói mình bị mất trí nhớ, cả bạn bè và người thân đều không nhận ra hay sao? Hơn nữa anh còn nói trước kia anh chưa từng đến Trung Quốc!”

Cố Thần xấu hổ, anh đứng lên giơ hai tay giải thích: “Cái này, không phải.....”

“Anh thật sự làm người ta rất chán ghét.” Sắc mặt An Lan trở nên u ám: “Những lời tôi nói với anh hôm nay đều là những điều tôi luôn giấu trong lòng không nói với bất kì ai vậy mà anh lại bịa ra một đồng thứ để lừa gạt tôi!”

“Tôi chỉ muốn an ủi cậu thôi mà.” Cố Thần cực kì vô tội nói.

“Vậy phải cảm ơn anh rồi.” An Lan lạnh nhạt xoay người bước đi. Vài giây sau hắn lại quay trở về: “Hay là anh đưa tôi về đi.”

“Uhm.” Cố Thần gật đầu liên tục, vội vàng mở cửa xe.

Lúc hai người ngồi trên xe, An Lan suy nghĩ hồi lâu mới mở miệng nói: “Cố tổng, tôi muốn xin nghỉ phép.”

Thiếu chút nữa Cố Thần đã đồng ý, nhưng anh đã kịp định thần lại, hỏi: “ Bao lâu? Nghỉ làm gì?”

“Nửa tháng, chuyện riêng.”

Cố Thần nghĩ một hồi mới miễn cưỡng nói: “Trước mắt công ty đang bận rất nhiều việc, tôi chỉ có thể duyệt cho cậu một tuần, hơn nữa tiền thưởng tháng này của cậu đều không còn.”

12. Chương 12

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

An Lan đi tới thành phố của Lý Khách, đó là một thành phố nhị tuyến vì khai thác quặng quá mức nên cực kì tối tăm và u ám. Hắn đặt một phòng ở khách sạn. Chiều đến, hắn dò theo địa chỉ chậm rì rì đi đến nhà Lý Khách.

An Lan đứng dưới lầu nhà Lý Khách đảo qua đảo lại không mục đích, hắn biết Lý Khách ở trong khu này nhưng lại không biết cụ thể là nhà nào. Cả tiểu khu yên ắng lạnh lẽo, đôi lúc lại có vài cơn gió lạnh thổi qua những tán cây phát ra âm thanh xào xạc.

Mặc kệ thế nào, đây tuyệt đối không phải là dáng vẻ náo nhiệt của nhà sắp có tiệc mừng.

An Lan bỗng nhiên nhận ra, có thể hắn đã hiểu lầm Lý Khách. Có lẽ anh thật sự chỉ về để thăm cha mẹ và bạn bè chứ không phải về lên lút kết hôn. Nghĩ đến đây, An Lan mừng thầm trong lòng, khoe miệng cũng không nhịn được giương lên.

Sắc trời dần tối, An Lan đang định về khách sạn thì thấy hai người đang đi tới.

“Đây không phải là An Lan sao?” Bác gái cực kì vui vẻ bước tới: “Cháu đến tìm Khách Khách phải không? Mau lên lầu đi.”

An Lan nhớ ra đây là cha mẹ Lý Khách, hắn hơi do dự, đáng ra mình không nên xuất hiện lộ liễu như vậy. Nhưng cha mẹ Lý cực kì nhiệt tình đưa hắn lên lầu, lại còn nói: “Khách Khách cũng thật là, biết cháu không biết đường lại không chịu ra đón.”

“Là cháu đi công tác ngang qua đây nên muốn đến gặp anh ấy một lát thôi.” An Lan giải thích.

Vào đến nhà, bác trai bác gái vội vàng đi lấy nước có ga. An Lan nhìn quanh bốn phía, phòng ốc cực kì sạch sẽ, đến cả giấy đỏ cũng không dán. Có thể thấy Lý Khách thật sự không có kết hôn. Hắn thở phào nhẹ nhõm, tự mình xúc dậy tinh thần, hỏi: “Lý Khách không có nhà ạ?”

“Nó à, đi chơi rồi.” Mẹ Lý cười nói: “Sắp kết hôn ấy mà! Hai người cũng nên ra ngoài chơi vài ngày.”

An Lan như bị tát một bạt tai, cả mặt hắn trở nên tê cứng.

“Đến tối chắc chắn nó sẽ về ăn cơm.” Cha Lý cười nói: “Nhà tân hôn của bọn nó cũng nằm trong tiểu khu, ở tòa nhà bên cạnh ấy. Người trẻ tuổi thích lười biếng lắm nên thỉnh thoảng bọn nó cũng có thể qua đây ăn cơm.”

“Khách Khách mà không sang thì hai bác bên này sẽ vắng vẻ và hiu quạnh lắm.” Nói xong mẹ Lý chợt nhớ: “Ông nó à, ông vào trong lấy bánh kẹo cưới ra đây đi.”

Một hộp bánh kẹo cưới được đóng gói tinh xảo đặt trước mắt An Lan, hắn đỡ dần cầm một thanh chocolate, xé mở vỏ kẹo bỏ vào miệng, đắng đến mức hắn xém chút nữa đã phun ra.

“Ngày mai hôn lễ sẽ được tổ chức ở khách sạn Đông Phố, đến lúc đó cháu nhất định phải tới nha.....”

Cha mẹ Lý nói rất nhiều nhưng An Lan chỉ cảm giác được đầu óc mình trở nên hỗn độn và rối loạn như bị bao lại bởi một đồng giấy gói, hoàn toàn không nghe thấy gì. Hắn muốn chào ra về nhưng bị cha mẹ Lý cản lại, họ nhiệt tình giữ hắn lại ăn cơm. Mẹ Lý còn gọi điện thoại cho Lý Khách nói anh ta biết An Lan đến.

Lý Khách ở đầu dây bên kia vừa nghe được những lời bà nói lập tức tắt điện thoại. Cha mẹ Lý hơi xấu hổ nhìn hắn, An Lan nhân cơ hội tìm cách chào ra về, vừa mới ra tới cổng tiểu khu thì bắt gặp một người khác đang đi tới, anh ta chạy thật nhanh đến ôm chầm lấy hắn.

“Sao em lại tới đây?” Giọng Lý Khách rất kích động.

An Lan đẩy anh ta ra, lạnh nhạt nói: “Anh sắp kết hôn mà, một chuyện lớn như thế làm sao tôi có thể không đến?”

Lý Khách đảo mắt nhìn quanh rồi kéo tay An Lan ra ngoài, nói: “Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện, bây giờ em đang ở đâu?”

Hai người đến khách sạn chỗ An Lan ở, vừa vào cửa Lý Khách đã ôm An Lan vào lòng.

“Ngày nào anh cũng nhớ tới em.” Lý Khách thở hổn hển nói, trong giọng nói ảm ảm đau đớn và khổ sở.

An Lan chờ đợi mãi cho anh ta ôm, thật lâu sau Lý Khách mới buông hân ra, hơn nữa anh ta còn nhận ra sự lạnh lẽo trên mặt An Lan.

“Xin lỗi em, anh thật sự phải kết hôn.” Lý Khách kéo An Lan ngồi xuống, dịu giọng nói: “Có phải em đau lòng lắm không?”

(Ma: Hồi câu ngu chưa từng thấy ==”)

An Lan cúi đầu, chắc vì kết quả này đã nằm trong dự đoán của mình hân cũng không quá đau lòng. Chỉ là, hân rất mất mát, rất thất vọng.

“Em đừng buồn, dù anh có kết hôn thì quan hệ của chúng ta cũng sẽ không bị ảnh hưởng. Cô ấy là giáo viên địa phương còn anh phải ra ngoài làm việc nên anh và cô ấy không thường ở cùng nhau.” Lý Khách nói xong cũng tự nhận ra những lời vừa rồi có bao nhiêu xấu xa, anh ta ngượng ngùng cầm miệng.

(Ma: Vâng, tiện nam là từ đây mà ra ==” ; Yue: Chơi đi kì đây 3 =]]]z)

“Lý Khách, sau khi quay về tôi sẽ dọn đi.” An Lan thở dài nằm ngửa ra giường, nhỏ giọng nói: “Anh không kết hôn, chúng ta ở cùng nhau bao lâu cũng không thành vấn đề. Nhưng anh đã kết hôn, chuyện này chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

“Không phải!” Lý Khách vội vàng giải thích: “Cô gái đó là do cha mẹ giới thiệu, bọn họ rất thích cô ấy nên mới tự quyết định. An Lan, không phải em không biết nhà anh rất truyền thống.”

“Cô gái kia có biết anh là đồng chí (gay) không?” An Lan đột ngột hỏi.

“Chắc là không biết đâu.” Lý Khách nói.

An Lan nhìn trần nhà suy nghĩ một lát. Trước kia hân biết Lý Khách làm việc có phần hấp tấp, giống một đứa nhỏ chỉ cao lên mà không trưởng thành, bây giờ lại phát hiện qua chừng ấy thời gian anh ta vẫn như cũ chẳng có gì thay đổi.

An Lan nhìn sườn mặt Lý Khách, giọng hân rất nhẹ nhưng cũng rất nghiêm túc: “Vậy bây giờ anh phải đưa ra một quyết định. Hoặc là giấu diếm cô ta cả đời, làm một người chồng tốt. Hoặc là ngả bài với cô ta, cô ta có thể chấp nhận thì các người có thể tiếp tục kết hôn trên danh nghĩa, nếu không thì chia tay.”

Lý Khách lắc đầu: “Vẫn chưa đến mức đó đâu!”

“Sớm hay muộn gì rồi cũng sẽ có một ngày đó!”

“Đến lúc đó lại tính đi.” Lý Khách mất kiên nhẫn nói.

An Lan bất đắc dĩ đứng lên đi qua đi lại vài bước, hân rất muốn nói: Đợi đến lúc đó thì anh đã thân bại danh liệt rồi.

Nhưng hân hiểu rất rõ Lý Khách là một người cực kì ngoan cố, nếu không đi đến ngõ cụt anh ta sẽ không bao giờ chịu quay đầu. An Lan mở TV nằm trên sofa xem mà lòng không yên. Lý Khách chơi xấu ăn vạ ở đây không chịu đi, hân cũng không thể đuổi anh ta đi được.

“Ngày mai em có đến tham gia hôn lễ của anh không?” Lý Khách ngồi trên giường nhỏ giọng hỏi.

An Lan chậm rãi gật đầu.

“Tối nay anh có thể ở lại đây không?” Lý Khách bắt an hỏi.

An Lan kinh ngạc quay đầu nhìn anh ta, một lúc sau, hân bất đắc dĩ nói: “Anh đừng không biết điều như vậy, quay về với cô dâu mới của anh đi.”

Lý Khách ngơ ngác ngồi một lúc, anh ta đột ngột dán tới ôm lấy An Lan từ phía sau, hai má di chuyển đến sau cổ hân cọ cọ như một con chó nhỏ.

An Lan muốn đẩy anh ta ra nhưng hân đột nhiên phát hiện sau cổ hơi lạnh, hình như là nước. Hân biết, Lý Khách phía sau đang khóc.

Lý Khách vòng tay lên ngực An Lan, đầu ngón tay anh bầu rất chặt, gần như muốn bóp gãy xương sườn hẳn.

“Tim của em thật lạnh.” Thanh âm Lý Khách trầm thấp và khàn khàn.

An Lan đau xót, hần nhỏ giọng nói: “Chẳng lẽ tôi không khổ sở sao?” Chỉ là tôi đã quen rồi thôi.

~Hết chương 12~

13. Chương 13

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Ngày hôm sau, hôn lễ của Lý Khách diễn ra cực kì náo nhiệt. Hai người bọn họ tươi cười đứng ở cửa mời rượu chào khách. Trong đại sảnh đâu đâu cũng thấy người nhưng An Lan chẳng quen lấy một ai.

Tối qua bọn họ trò chuyện với nhau rất lâu, chủ đề thay đổi từ bất động sản, của cải tiền bạc cho tới chiếc xe cùng với những kế hoạch cho cuộc sống sau này.

Lý Khách còn tưởng An Lan sẽ khóc. Chẳng phải An Lan là dạng người bên ngoài thì mạnh mẽ nhưng trong lòng lại mềm yếu hay sao? Thậm chí hẳn còn từng làm cái chuyện ngu ngốc như tự sát vì người yêu đó thôi. Nhưng lúc này đây An Lan cực kì bình tĩnh, nhìn hẳn bây giờ, có thể xem là một tên bạc tình rồi.

Về phần An Lan, hẳn nghĩ ít nhiều gì Lý Khách cũng phải có chút không ổn. Dù sao hai người bọn họ cũng có một đoạn tình cảm khá dài, sớm chiều ở chung với nhau từ hao mười tuổi đến ba mươi tuổi, cảm tình tích tích góp góp cũng chẳng dễ dàng gì. Nhưng thực tế, Lý Khách buông tay cực kì sáng khoái, sau khi chấm dứt cuộc nói chuyện thì anh ta không hề do dự... Bỏ về nhà.

Xem ra hai người bọn họ ảo tưởng hơi nhiều rồi.

Nghĩ đến đây, An Lan cảm thấy lòng mình chua xót nhưng cũng rất buồn cười. Ánh mắt An Lan tùy tiện đảo quanh nhìn mọi người tụ tập nói chuyện, bỗng, hẳn nhìn thấy một dáng người nhỏ gầy, đội mũ, mái tóc nhuộm tím ẩn hiện phía sau góc gây Quan Âm Tích Thủy.

An Lan cảm thấy tò mò nên đứng lên băng qua đám người đi về phía đó nhưng công cốc, chẳng biết người đã chạy đâu mất. Hẳn muốn nói chuyện này cho Lý Khách, có điều hội trường tiệc cưới đang lộn xộn, hẳn tìm không thấy anh ta, đành phải từ bỏ.

Mười hai giờ ba mươi trưa, toàn bộ khách khứa đều đã vào trong, sân khấu ở hội trường được trang trí rất rực rỡ, đèn màu cứ xoay đi xoay lại nhìn hoa cả mắt. An Lan chọn một vị trí ít người để ý ngồi xuống, hẳn đang cực kì nhàm chán, cũng rất đối bụng.

Chủ trì đứng trên bục mời Lý Khách và cô dâu lên sân khấu nói đứng nói một tràng rồi lại cử hành một đồng tiết mục rườm rà. Cuối cùng, âm nhạc ầm ập lắng mạn vang lên, chủ trì cười chân thành nói: “Tiếp theo đây chúng ta sẽ cùng xem một đoạn phim để chứng kiến khoảng thời gian yêu đương ngọt ngào của đôi tình nhân ngày hôm nay.”

An Lan rất tò mò, hẳn muốn biết Lý Khách vừa ở cạnh mình vừa hẹn hò với con gái nhà người ta thế nào.

Kết quả, sau khi những hàng chữ và bông tuyết biến mất thì âm nhạc đột nhiên ngưng bật, trên màn hình là hai người trần trụi quấn lấy nhau trên giường. Người nằm trên giường đã lấy tay che mặt nên không thể nhìn rõ, có điều, người nằm phía trên dù hai mắt khép hờ chỉ lộ ra một bên sườn mặt nhưng tuyệt đối có thể nhìn ra đó là Lý Khách.

An Lan nhân lúc mọi người còn đang ngây người xông lên cúp nguồn điện, toàn bộ hội trường chìm vào bóng tối, sau đó những âm thanh nghi ngờ và bàn tán bắt đầu rộ lên.

Kinh nghiệm của công ty tổ chức hôn lễ rất phong phú, bọn họ lập tức khôi phục nguồn điện, người chủ trì vũ vai An Lan, cười giải thích với mọi người: Đây là những cảnh được dàn dựng sẵn để trêu chọc Lý Khách.

Tình hình tạm thời được ổn định nhưng ai sáng suốt đều sẽ nhận ra trong đó có điều kì quái.

Sắc mặt người nhà cô dâu rất khó coi, còn chưa ăn cơm đã vội bỏ về. Về mặt Lý Khách cực kì lạnh lẽo ngồi một mình trong phòng thay đồ.

Sau khi An Lan tìm được anh ta, câu đầu tiên hắn nói là: “Lý Khách, không phải do em làm.”

Lý Khách rầu rĩ hút thuốc, âu phục bị ném dưới đất, một lát sau anh ta mới trả về một câu: “Anh biết.”

An Lan ngồi cạnh anh ta, hai người không nói gì. Hôm qua An Lan đã cảnh báo Lý Khách, sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày mọi chuyện bại lộ, không ngờ những lời đó lại linh nghiệm nhanh đến vậy.

“Người trên màn hình không phải em, đúng chứ?” An Lan nói.

Lúc vừa nhìn thấy, An Lan hoa mắt vì hoảng sợ, hắn tưởng người đó chính là mình nên mới chạy đi cắt nguồn điện. Có điều, sau khi suy nghĩ lại thật cẩn thận thì hắn phát hiện ra dù người đó đã che mặt nhưng vẫn không che được dáng người cực kì ốm, hơn nữa mái tóc kia cũng bị nhuộm linh ta linh tinh. Chắc chắn người đó không phải hắn!

“Là Kiều Kiều phải không?” An Lan đoán: “Cậu ta thường dùng đoạn phim này uy hiếp anh, phải không? Cậu ta đe dọa anh, đúng không?”

Lý Khách gạt đầu dập tắt điếu thuốc.

“Anh đã đi đăng kí kết hôn với cô gái kia chưa?” An Lan hỏi, bây giờ hắn thật sự rất lo cho hôn nhân của Lý Khách.

“Hôm qua vừa đăng kí xong.” Lý Khách bình thản nói: “Nhưng chắc ngày mai sẽ ly hôn.”

Trước kia Lý Khách chưa bao giờ dám nghĩ tới thảm cảnh khi mọi chuyện bại lộ nhưng những gì xảy ra hôm nay đã chứng minh mọi thứ chẳng tệ đến mức đó. Cha mẹ có mắng chửi anh ta, nhưng bọn họ mắng xong chửi xong thì mọi chuyện vẫn như cũ.

“Ngày mai em phải về nhà đi làm.” An Lan nói: “Anh cũng sắp xếp về sớm một chút. Nhà tạm thời sẽ để lại cho anh.”

Lý Khách đột ngột ngẩng đầu lên: “Những lời chia tay hôm qua em có thể rút lại không?”

“Không thể.” An Lan trả lời không cần suy nghĩ.

Ánh mắt Lý Khách trở nên u ám.

Đúng lúc đó cửa phòng thay đồ bị đẩy ra, một tên nhóc lén lén lút lút lách người vào nhưng sau khi thấy hai người trong phòng cậu ta lập tức co giò bỏ chạy. Lý Khách phản ứng rất nhanh, anh ta lao tới kéo áo cậu ta hung hăng túm trở về, một cước đá cậu ta ngã lăn ra đất.

Nhóc con đó chính là Kiều Kiều. Hôm nay cậu ta đã cố tình nguy trang từ trên xuống dưới, hơn nữa còn đội mũ lưỡi trai nên trông giống hệt một học sinh cấp ba. Nếu vậy chắc chắn tình huống xảy ra ở tiệc cưới là do nhóc con này gây trò quỷ.

An Lan lặng lẽ khóa trái cửa phòng thay đồ còn Lý Khách thì ra sức đấm đá Kiều Kiều. Để đề phòng Kiều Kiều la lên anh ta còn nhét cả gói kẹo vào miệng cậu ta.

Kiều Kiều khó chịu kêu la trong đau đớn, cơ thể ốm yếu cuộn tròn trên đất. Không bao lâu sau, máu từ mũi và tai cậu ta chảy ra.

An Lan bước tới ngăn Lý Khách, nhẹ giọng nói: “Đừng đánh vào đầu.”

Lý Khách thở hồng hộc ngồi xuống, dường như anh ta còn ngại Kiều Kiều chưa đủ thảm nên vung tay đập cái ghế vào người cậu ta, ghế nhựa màu trắng lập tức vỡ làm hai, Kiều Kiều “a” một tiếng cố gắng ôm chặt lấy người mình như cơ thể cậu ta chỉ có thể vô lực cuộn thành một đồng.

An Lan xoay người móc mấy thứ trong miệng cậu ta ra ngoài nhưng lại móc ra được một đồng máu.

Kiều Kiều ho khan vài tiếng, máu mũi vẫn đang chảy, hai tay cậu ta bám lấy tường lão đảo đứng lên nhưng rốt cuộc vẫn không đứng nổi ngã xuống một lần nữa. An Lan đè cậu ta xuống đất, hấn hện cậu ta thấu xương nhưng nhìn cậu ta lúc này hấn thật sự không thể xuống tay, bản thân cảm thấy rất bất đắc dĩ.

“Em đưa cậu ta về, tránh để cậu ta ở đây tạo thêm phiền toái cho anh.” An Lan nói.

Lý Khách vẫn đang bận thở dốc gặt đầu với An Lan. Anh ta cảm tức nhìn Kiêu Kiêu, hận không thể ăn tươi nuốt sống cậu ta.

An Lan cầm áo của Kiêu Kiêu kéo cậu ta vào nhà vệ sinh cuối hành lang ấn đầu cậu ta vào bồn nước rửa mặt rồi mới vội vàng vàng rời khỏi khách sạn.

Hai người lên chuyến xe hai giờ chiều hôm đó, trên xe có rất ít người, An Lan ngồi cạnh cửa sổ ngăn người nhìn ra ngoài còn Kiêu Kiêu đang cuộn mình ngồi trên ghế bên cạnh lấy áo khoác che mặt. Sáng nay cậu ta vừa bị Lý Khách đánh một trận nên bây giờ đầu óc vẫn chưa tỉnh táo. Lúc lên xe lửa An Lan phải ôm cậu ta kéo đi, nếu cảnh đó mà bị cảnh sát tuần tra nhìn thấy nói không chừng An Lan sẽ bị gán thêm tội danh bắt cóc hay lừa đảo gì đó.

Âm thanh ầm ầm của xe lửa đánh thức Kiêu Kiêu, cậu ta vẫn không mở mắt nhưng cơ thể lại run lên nhẹ nhẹ, lẩm bẩm: “Chồng, anh đừng đánh em.”

An Lan quay đầu nhìn cậu ta, trong đầu chạy qua chạy lại câu nói kia, cảm giác của hấn bây giờ rất khó tả. Vừa nghĩ đến chuyện Lý Khách lên giường với cả mình và con hồ ly nhỏ này liền không nhịn được tức giận. Hấn kéo áo khoác trên mặt Kiêu Kiêu xuống rồi giơ tay tát cậu ta hai cái không nặng không nhẹ, nhỏ giọng mắng: “Đồ vô lại, ai là chồng của cậu!”

Kiều Kiều bị đánh tỉnh, cậu ta mơ mơ màng màng nhìn quanh bốn phía và phát hiện ra An Lan bên cạnh.

Trong ấn tượng của Kiêu Kiêu, An Lan là một người anh trai rất dịu dàng rất thân thiết. Lúc bị Lý Khách đánh cậu ta vẫn nhớ An Lan đã ngăn cản anh ta, lại còn nói thêm một câu: “Đừng đánh đầu.”

Tiếp đó là rửa mặt cho cậu ta (mặc dù là nước lạnh), bây giờ lại còn đưa cậu ta về.

Kiều Kiều cắn môi, uất uất ức ức gọi: “Anh.”

An Lan buồn bực: Hấn chưa từng thấy người nào không biết xấu hổ tới mức này.

Kiều Kiều nhận lầm An Lan là người tốt nên dọc đường cậu ta cực kì ân cần bưng trà rót nước, nói nói cười cười với hấn. Lúc hai người phải tách ra Kiêu Kiêu còn cười nói: “Anh, khi nào rảnh em tìm anh chơi nha.”

14. Chương 14

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Sau khi trở lại, công ty có một đồng chuyện cần An Lan xử lý, hấn bận rộn vùi đầu vào bàn làm việc còn Ngải Lệ ngồi phía đối diện sửa móng tay, chải mi, đôi lúc lại ngồi trước gương ngắm người.

Cố Thần gọi một cuộc điện thoại nội bộ gọi hai người vào phòng, bọn họ tưởng có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra nên vội vàng lao vào phòng làm việc thì thấy Cố Thần đang đứng khoanh tay trước bàn làm việc rộng lớn.

Khóa ngăn kéo của bàn làm việc Cố Thần hổng rồi, bên trong có một hợp đồng quan trọng đang cần hấn ký tên.

Hai thư kí nói thầm trong lòng: Mẹ nó anh ta thật nhiều chuyện.

Ngải Lệ cười nói: “Để tôi gọi bộ phận sửa chữa lên xem thử.”

“Sửa mắt bao lâu thì xong?”

“Trước buổi trưa.”

“Tôi cần nó bây giờ.” Cổ Thần hơi mất kiên nhẫn, anh chỉ vào ngăn kéo nói với hai người bọn họ: “Phá nó đi.”

Ngải Lệ và An Lan quay đầu nhìn nhau không biết nói gì, sau đó Ngải Lệ nặn ra được mấy chữ: “Để tôi đi lấy dụng cụ.”

Ngải Lệ lấy một con dao và kẹp tóc từ túi trang điểm của mình rồi mượn thêm một con dao Thụy Sĩ của An Lan lúng túng đứng trước bàn làm việc rộng lớn của Cổ Thần.

Ngăn kéo của bàn làm việc là loại âm vào trong, nếu muốn vặn ốc tháo toàn bộ ra thì phải chui xuống phía dưới nhưng hôm nay Ngải Lệ mặc một cái váy bó sát, nếu cô ta ngồi xổm xuống thì có cái gì sẽ lộ hết cái đó.

Ngải Lệ khó xử nhìn về phía Cổ Thần và An Lan, An Lan bắt đấm dĩ nhận lấy dụng cụ từ tay cô ta ngồi xổm xuống, chui nửa người xuống gầm bàn.

Dáng người An Lan cực đẹp, chân dài eo thon, vừa cúi người xuống là y như rằng vòng eo trắng nõn và lưng quần bò màu xanh lập tức lộ ra dưới lớp áo sơ mi trông rất ư là... Sắc!

Căn phòng chợt im lặng một cách kì dị, Ngải Lệ là người đầu tiên hồi hồn, cô ta đột nhiên có cảm giác ảo não một cách vi diệu. (Ma: Nguyên văn:v)

“Ngải Lệ, cô đi sao chép số tài liệu này ra cho tôi.” Cổ Thần tùy tiện chộp lấy một xấp giấy trên bàn đưa cho Ngải Lệ, cô ta bắt đấm dĩ nhận lấy bước thật chậm ra ngoài.

Cổ Thần kéo ghế qua nhân nhả ngồi xuống sau làm việc, đôi chân thon dài duỗi ra, mũi giày chạm đến móng nhỏ của An Lan. Hắn vừa gỡ được một nửa ốc vít, chặt vật xoay người lại thì phát hiện trước mặt mình chính là nửa người dưới của Cổ Thần. ==

Anh ta cố ý phải không?

Mặt An Lan hồng hồng, nghĩ: Chẳng phải Cổ Thần đã kết hôn rồi sao? Anh yêu người đồng tính sao?

An Lan gơ bàn tay thấm đẫm mồ hôi quăng đồng ốc vít lên bàn, dè dặt hỏi: “Cố tổng, anh có thể ngồi chỗ khác làm việc được không? Anh ngồi đó che hết ánh sáng làm tôi không nhìn thấy gì.”

Cổ Thần khép tài liệu, đứng lên lục lọi trong tủ một lát, anh đưa cho An Lan một cái đèn pin rồi lại ngồi xuống.

An Lan: “.....”

An Lan kéo toàn bộ ngăn kéo ra ngoài rồi chui ra từ dưới bàn. Vỗ vỗ tay thở hắt ra: “Tự anh tìm đi.”

Cổ Thần lôi một đồng văn kiện trong ngăn kéo ra nhìn qua một lượt rồi lại thả vào mà chẳng thèm nói gì.

“Sao vậy?” An Lan hơi căng thẳng.

“Tôi nhớ lắm, không phải là ngăn kéo này.” Cổ Thần thuận miệng đáp.

An Lan chỉ im lặng một lát, hắn siết chặt tay, cắn răng nói: “Tôi mặc kệ!”

Cổ Thần khê cười đứng dậy chỉ vào vị trí của mình nói: “Quên đi, cậu lại đây đánh tài liệu giúp tôi đi.”

An Lan không chút tình nguyện ngồi xuống, hai tay đặt lên bàn phím. Cổ Thần lại lôi ra một đồng giấy tờ khác kéo một cái ghế ngồi bên cạnh xử lý.

Công việc nhập văn bản cấp thấp này sao lại giao cho hắn làm? An Lan oán thâm.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi hắn vang lên, An Lan lôi ra nhìn, là ngân hàng gửi tin nhắn tới nói tài khoản của hắn đã bị đóng băng.

Lúc An Lan nhìn thấy tin này hấn phản ứng không kịp, tưởng đây là thủ đoạn lừa gạt của ai đó nên bỏ lại điện thoại vào túi.

Cố Thần ngồi bên cạnh ngắm một bên mặt của An Lan, chẳng biết anh đang nghĩ gì. Trên người An Lan có mùi nước hoa nhàn nhạt, vừa rồi hấn đổ một ít mồ hôi nên mùi nước hoa lại càng nồng.

“Đây là chữ gì vậy?” An Lan cầm văn bản xoay người nhìn về phía Cố Thần nhưng lại thấy anh ngồi đó nhìn mình, bằng đôi mắt đen tròn phủ ánh sáng dịu dàng.

An Lan lặng đi, hấn thả tài liệu xuống, nhẹ giọng nói: “Hay để tôi gọi Ngải Lệ vào đây, việc làm đòi hỏi tính cẩn thận này tôi làm không nổi.”

“Không cần.” Cố Thần cúi đầu nhìn hấn, bình thản nói: “Tôi không vội, cậu cứ từ từ mà làm.” Nói xong còn tùy ý khoác tay lên lưng ghế của An Lan.

An Lan đột nhiên đứng lên lùi ra sau vài bước, hấn tức giận nhưng lại không thể bộc phát nên giọng nói trở nên cứng nhắc và lạnh lẽo: “Tôi ra ngoài.”

Ánh mắt Cố Thần tối đi, anh nhìn hấn không nói một lời, sau đó lại quay sang nhìn màn hình máy tính, lạnh nhạt nói: “Ra ngoài đi.”

An Lan bối rối bỏ ra ngoài ngồi góc một mình trên ghế, hấn tùy tay cầm di động nhìn lướt qua, màn hình hiển thị hơn mười tin nhắn từ phía ngân hàng vẫn chưa đọc, An Lan lôi ra đọc hết một lần, lòng chìm đến đáy cốc.

Tất cả tài khoản ngân hàng hấn có đều đã bị đóng băng.

Chuyện hấn vẫn luôn lo lắng quả nhiên đã xảy ra! Bây giờ An Lan cảm thấy rất may mắn vì đã hấn đã tính trước một bước đem phần lớn tiền của mình chuyển sang tài khoản tiết kiệm của Lý Khách, hơn nữa còn lấy danh nghĩa của Diệp Linh Phượng mua vài bất động sản.

An Lan mở ngăn kéo lấy xấp giấy tờ và sổ sách trong đó ra ôm vào lòng, tiện tay cầm thêm một cái bật lửa chạy vào nhà vệ sinh đốt sạch sành sanh.

Lúc hấn quay lại, trong công ty tập trung khoảng hai mươi người mặc cảnh phục đen, khí thế ngất trời. Các nhân viên thích xem náo nhiệt từ các tầng lầu khác cũng theo chân mấy người đó đi lên. Bọn họ là người đến từ viện kiểm sát tiền tệ, cục thuế quốc gia và viện kiểm sát nhân dân. Hiếm thấy một cuộc điều tra nào có quy mô lớn đến vậy trong lịch sử phát triển của công ty ZL.

An Lan bám lấy tường cố gắng giữ bình tĩnh đi vào dòng người. Hấn nhìn bàn làm việc của mình bị khóa lại, máy tính bị gỡ ra, chắc họ muốn mang toàn bộ về điều tra. Hai nhân viên điều tra khác đang nhắm tới những giấy tờ và ghi chép trên bàn.

Cố Thần ngồi nói chuyện phiếm với quản lý, ông ta vừa thấy An Lan bước tới lập tức đứng lên nháy mắt với trợ lý bên cạnh, trợ lý đi đến trước mặt An Lan trình thẻ công tác và lệnh bắt gi điều tra.

An Lan ngây ra không biết nên nói gì, thấy còng tay sắp đưa đến gần mình, hấn sợ hãi rụt tay lại.

Cố Thần đột nhiên bước tới kéo An Lan ra sau lưng, giọng tràn ngập lửa giận, anh nói với quản lý: “Quản lý An của chúng tôi chỉ đi theo các người hỗ trợ điều tra, không phải người phạm tội nên hình như không cần thiết phải còng tay.”

Quản lý bên kia suy nghĩ một lát, cười nói: “Đương nhiên. Chỉ cần quản lý An không chống đối gì thì tất nhiên chúng tôi cũng sẽ làm việc trong hòa bình.”

Vật chứng được bày ra rất nhanh, nhân viên điều tra nhìn Cố Thần tôn trọng chào tạm biệt anh, đến lúc họ phải dẫn An Lan đi rồi.

An Lan ngơ ngác nhìn Cố Thần, anh kéo hấn đến một góc sáng vô vô lưng hấn dịu dàng nói: “Đừng nói quá nhiều, tôi sẽ đưa cậu ra ngoài.”

An Lan hoang mang nhìn Cố Thần. Hấn không mấy tin tưởng anh, hai người còn chẳng phải bạn bè thì hấn dựa vào cái gì để tin anh bây giờ.

15. Chương 15

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Sau khi An Lan được đưa về thẩm vấn, nhân viên điều tra hung hăng nói với hắn một câu: “Khi nào anh chịu khai thì khi đó sẽ được thả ra.” Rồi quăng hắn ở đó bỏ đi.

Ba mặt phòng thẩm vấn là tường, mặt cuối cùng là một tấm kính thủy tinh màu đen, nhân viên điều tra sẽ đứng phía sau tấm kính đó để quan sát tình hình bên này. Trên bàn có giấy và bút, trên đầu là ngọn đèn mây trăm oát chói mắt, gần như muốn chói hư mắt An Lan.

An Lan là người học luật, hắn cũng có một ít bạn bè trong giới tư pháp nên biết rõ thủ đoạn điều tra của bọn họ, đương nhiên hắn cũng biết nơi này có bao nhiêu thủ đoạn tra tấn tinh thần bức cung. Nhưng thân là người tốt nghiệp trường luật, An Lan biết trước khi luật sư đến hắn tuyệt đối không thể hé răng nửa lời, bằng không bọn họ sẽ dễ dàng đá hắn xuống hố sâu của địa ngục.

Đồng dài được vài tiếng đồng hồ, cơ thể An Lan đã bắt đầu suy sụp. Điện thoại và đồng hồ của hắn đã bị lấy đi nên bây giờ bên ngoài là ngày hay đêm hắn cũng chẳng biết.

Cạch một tiếng, cửa bị đẩy ra. Một người trẻ tuổi mặc cảnh phục tay cầm cà phê bước vào đặt nó bên cạnh An Lan, nhìn dáng vẻ của cậu ta thì có lẽ là người mới. Hoàn thành nhiệm vụ giao cà phê xong cậu ta vẫn chưa chịu đi mà đi tới đối diện An Lan ngồi xuống.

“Quản lý An.” Lính mới nhẹ giọng gọi.

An Lan ngẩng đầu giơ tay che bớt ánh sáng, đối diện hắn là một thanh niên mặc cảnh phục xanh đen, tuy gương mặt vẫn còn non nớt nhưng ánh mắt lại chứa tia sáng âm u tàn nhẫn và thích ý.

“Tiểu Khôi.” Tuy An Lan hơi bất ngờ nhưng hắn không kinh ngạc, chắc vì chẳng còn sức để kinh ngạc nữa.

Tiểu Khôi ngả người dựa vào ghế, cậu ta nhe răng cười trông rất vui vẻ: “Anh không ngờ là tôi phải không?”

An Lan khó nhọc gật đầu, một tay hắn chống cằm để đề phòng bản thân gục ngã rồi thông thả và nhẹ nhàng nói: “Cậu đã tìm được một công việc mới rồi, thật tốt.”

“Đừng có giả vờ với tôi!” Tiểu Khôi oán độc trừng mắt nhìn hắn: “Ngoài mặt thì thân thiết dễ gần nhưng sau lưng lại đâm người ta một dao. Loại người cặn bã như anh có thể người khác sẽ không biết nhưng tôi đã quá rõ rồi không phải sao?”

An Lan bình tĩnh nhìn cậu ta, chậm rãi nói: “Trò chơi cá lớn ăn cá bé trong công ty này chính là như vậy. Tôi cũng từng giống như cậu cố gắng từng bước từng bước để đi đến ngày hôm nay. Những người giữ chức vị cao trong công ty có ai lại chưa từng bị người ta đâm vài nhát?”

Rốt cuộc Tiểu Khôi cũng chỉ là một người trẻ tuổi, cậu ta mất kiên nhẫn gầm lên: “Các người giết hại lẫn nhau như thế, chẳng lẽ đó không phải là tội ác sao?”

An Lan vô lực lắc đầu, ánh mắt rất ảm áp: “Tiểu Khôi, vài năm sau khi cậu đã có cho mình một vị trí vững vàng trong xã hội cậu sẽ biết tôi vẫn còn rất nhân từ với cậu.”

Tiểu Khôi bị An Lan chọc tức đến á khẩu, cậu ta nổi giận dùng dùng trừng mắt nhìn hắn.

An Lan bùng ly cà phê trên bàn khẽ nhấp một ngụm, vẻ mặt hắn đành lại phun ra hết toàn bộ. Đúng là cà phê dành cho nghi phạm, hương vị thật sự quá đáng sợ.

Tiểu Khôi bỗng phát hiện ra một sự thật rằng chẳng cần biết là về khí thế hay về tài ăn nói cậu ta cũng không thể thắng nổi con cáo già An Lan. Hơn nữa cậu ta vĩnh viễn cũng đừng mong người như hắn có thể hiểu những việc làm đó gây ra bao nhiêu tổn thương cho người khác.

Tiểu Khôi cầm ly nước trên bàn hất lên mặt An Lan rồi lạnh lùng bỏ đi.

Cửa lại bị khóa, An Lan lấy tay áo lau nước, vẻ mặt hẩn chậm rãi trầm xuống. Đúng là oan gia ngõ hẹp, xem ra những ngày tháng sau này của hẩn sẽ trôi qua không mấy tốt.

Ở cái nơi thế này thì đừng ai mong mình có thể ngủ được. Ánh sáng đèn chói mắt liên tục kích thích hệ thần kinh làm hẩn không tài nào nhắm mắt lại được. Đôi mắt đau đớn như bị ong chích. An Lan chỉ có thể thỉnh thoảng ngất đi.

Nhân viên điều tra thay phiên ra trận, bọn họ lặp đi lặp lại những câu hỏi: Sổ sổ sách đó là do ai kiểm tra? Là người nào kí tên lên hợp đồng? Những chữ kí trên đó có phải của anh không? Lương Tư Viễn có cho anh lợi lộc gì không?

An Lan như mất đi ngôn ngữ, đối mặt với thủ đoạn tấn công luân phiên này hẩn chỉ có thể im lặng không nói. Mới đầu vì không muốn mở miệng nên không nói, sau đó vì không còn sức nên không thể nói.

Thời gian trôi qua như cả thế kỉ, ý thức của An Lan bắt đầu trở nên rời rạc, suy nghĩ của hẩn trôi về nơi rất xa.....

“Rầm.” Một tiếng đập bàn cùng với những âm thanh máy móc lặp đi lặp lại các vấn đề đã kéo An Lan về hiện thực. Nhưng tình trạng này không duy trì được bao lâu hẩn lại chuẩn bị rơi vào hôn mê.

Sau đó khi hẩn thật sự không thể ngồi nổi nữa ngã xuống thì bọn họ mới cho hẩn một ít thức ăn, một cái bánh bao đáng giá vài đồng và một ly nước. An Lan không ăn bánh mà chỉ uống nước nhưng dạ dày hẩn không chịu nổi đã nôn hết ra.

Tình huống này kéo dài khoảng hai ngày thì bỗng có nhân viên điều tra đi tới kéo tay An Lan mang hẩn đi. An Lan lấy nước rửa mặt và chỉnh lại quần áo, lát sau hẩn lại được đưa đến một phòng nghỉ. Nhân viên y tế lấy đèn chiếu vào mắt An Lan, nhẹ giọng gọi: “Anh An? Anh An?”

An Lan miễn cưỡng đáp lại một câu.

Nhân viên y tế cắt đèn pin rồi quay sang nói với người bên cạnh: “Anh ta không sao.”

Cô ta mở một chai nước đường đổ vào miệng An Lan, khoát tay nói: “Được rồi, có thể đi rồi đó.”

An Lan bị đưa ra ngoài, chân hẩn không chạm tới đất bằng qua một hành lang thật dài rồi vào thang máy. An Lan run cầm cập, thì thào trong cổ họng: “Đi đâu vậy?”

Hẩn không muốn quay về phòng thẩm vấn, hẩn sẽ hỏng mất.

Nhưng không có ai trả lời, thang máy xuống tầng trệt, An Lan bị đưa vào một văn phòng ký tên in dấu tay, sau đó lại bị đưa ra ngoài. Người đỡ hẩn chợt tách ra, bước chân An Lan lảo đảo chuẩn bị ngã sấp xuống.

“An Lan!” Bỗng có người đỡ lấy hẩn, ôm vào lòng.

Dù không còn sức ngẩng đầu lên nhưng An Lan có thể nhận ra giọng nói của người này, hẩn nhỏ giọng gọi: “Cố tổng.”

Cố Thần ôm lấy cơ thể hẩn chậm rãi bước ra ngoài. Luật sư bên cạnh cầm tức nói: “Rõ ràng là bọn họ đã tra tấn bức cung.”

“Bọn tôi không hề đụng đến hình cụ.” Nhân viên điều tra lạnh nhạt nói: “Không tin thì anh cứ kiểm tra.”

An Lan cẩn thận bước từng bước, đầu rúc vào ngực Cố Thần, nhẹ giọng nói: “Sao bây giờ anh mới đến?”

“Xin lỗi cậu.” Cố Thần xoa đầu hẩn, anh rất muốn ôm hẩn lên nhưng lại sợ hẩn nổi giận.

Hai người vừa ra đến cửa thì Lý Khách mới đỗ xe xong xông lên cướp lấy An Lan ôm vào lòng, anh ta đánh một cái không nặng không nhẹ lên lưng hẩn, vừa tức vừa vội nói: “Em thật biết gây họa!”

“Lý Khách.....” An Lan nhìn Lý Khách, chẳng biết tại sao lòng hẩn lại đột nhiên dâng lên vô vàn uất ức, miệng không thể nói, nước mắt lại dâng lên.

“Được rồi được rồi.” Lý Khách nắm eo đỡ hẩn vào xe, dịu giọng an ủi: “Không sao rồi, chẳng phải em đã được thả ra rồi sao.”

“Ừm....” An Lan xoa mắt, thút tha thút thít đáp.

Lý Khách nghiêng người sang thất dây an toàn cho hắn rồi khởi động xe chạy đi.

“Bọn họ đánh em à?” Lý Khách vừa lái xe vừa hỏi.

“Không, bọn họ không cho em ngủ.” Mắt An Lan đỏ hồng, tim hắn đột nhiên trở nên trống rỗng, hắn có cảm giác mình vừa quên mất cái gì đó rất quan trọng.

“Về nhà anh sẽ cho em ngủ đủ.” Lý Khách dịu dàng an ủi.

“Nguy rồi!” An Lan đột nhiên sợ hãi kêu lên: “Em quên mất Cố tổng rồi.”

Lý Khách bực bội, vừa rồi anh ta đã gặp được Cố Thần. Anh ta nhớ An Lan từng nói người đó “rất giống Thần Dạ” làm cho giấm chua lòng tràn ra nên anh ta mới cố tình kéo An Lan đi trước mặt Cố Thần.

“Là Cố Thần nộp tiền bảo lãnh cho em.” An Lan hơi bất an than thở: “Dù thế nào cũng phải nói một tiếng cảm ơn với người ta chứ.”

“Gọi điện thoại cho anh ta là được.” Lý Khách mất kiên nhẫn: “Chẳng phải anh ta cứu em chỉ vì danh dự của công ty hay sao?”

An Lan lấy điện thoại trong túi niêm phong ra bấm số của Cố Thần. Chờ thật lâu điện thoại mới kết nối được.

“Chuyện gì?” Giọng điệu Cố Thần không tốt lắm.

“Cố tổng, cảm ơn anh đã nộp tiền bảo lãnh cho tôi.” An Lan cảm kích nói: “Vài bữa nữa tôi sẽ.....”

“Đừng khách sáo.” Cố Thần lạnh nhạt nói xong lập tức cắt điện thoại.

An Lan buồn bực cầm điện thoại: “Hình như anh ấy đang tức giận.”

Lý Khách nhìn liếc hắn trên kính chiếu hậu, anh ta giật lấy điện thoại cầm tức ném ra sau xe.

Sau khi về đến nhà, Lý Khách vừa tắm vừa thay quần áo cho An Lan như bảo mẫu chăm sóc trẻ con, hơn nữa còn nấu cho hắn một nồi canh thơm ngào ngạt. An Lan ăn xong lập tức chui về giường ngủ, Lý Khách cũng rón ra rón rén leo lên.

“Lý Khách, anh sang phòng kế bên ngủ đi.” An Lan cố gắng mở miệng.

Tim Lý Khách đập thành thịch, quả nhiên An Lan vẫn còn nhớ lời chia tay của hai người hôm đó.

“Anh đã ly hôn rồi.” Lý Khách cố gắng giải thích.

“Anh đừng nói như vậy.” An Lan do dự nói: “Có một vài chuyện đã xảy ra rồi sẽ không thể quay lại. Những gì anh đã nói và làm em đều nhớ rất rõ, vậy nên em không thể sống với anh như trước nữa.”

Lý Khách trầm mặc, anh ta dịu giọng hỏi: “Anh đã làm em đau lòng sao?”

(Ma: Lại hỏi ngu ==)

An Lan gật gật, sau đó hắn ôm đầu: “Chúng ta đừng nói vấn đề này nữa, em nhức đầu quá, em muốn ngủ.”

“Để anh ôm em.” Lý Khách ôm gối nhích tới, anh ta bổ sung: “Em cứ xem anh như anh trai là được. Anh sẽ không làm gì đâu.”

An Lan bất đắc dĩ đành phải nằm xuống, một lát sau hắn nói: “Tài sản của em đang bị điều tra, tài khoản của anh tạm thời ngừng dụng tới.”

“Được.” Lý Khách liên tục gật đầu. Anh ta nghĩ: Chỉ cần tài sản của hai người vẫn chưa tách ra thì sớm muộn gì quan hệ của bọn họ cũng sẽ tốt đẹp thôi.

Sau khi tính toán xong tâm trạng Lý Khách trở nên rất vui.

~Hết chương 15~

16. Chương 16

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

An Lan ngủ hơn hai mươi mấy tiếng đồng hồ, lúc tỉnh dậy thì ánh sáng bên ngoài đã tắt ngúm, chẳng biết bây giờ là sáng sớm hay hoàng hôn. Hắn ngửi thấy mùi thức ăn rất thơm nên xốc chăn leo xuống giường, đúng lúc đó Lý Khách bưng bữa sáng thơm phức đi tới, bước chân của anh rất nhẹ như sợ mình sẽ đánh thức An Lan.

“Cuối cùng em cũng dậy rồi.” Lý Khách thở phào nhẹ nhõm bưng đồ ăn lên bàn, thúc giục: “Rửa tay đi, chắc em đói lắm rồi hả?”

Dứt lời liền tùy ý sờ lên bụng An Lan.

An Lan đẩy tay anh ta ra, không thèm nhìn vẻ mặt lúng túng của anh ta bỏ đi rửa tay. Tuy hai người vẫn đang ở cùng nhau nhưng hắn chưa bao giờ muốn quên đi những chuyện đã xảy ra để tiếp tục cuộc sống trước kia.

An Lan vui đầu vào ăn cơm còn Lý Khách thì ngồi bên cạnh huyền thuyên linh tinh. Anh ta đã nghe được toàn bộ từ đầu đến cuối vụ án Lương Tư Viễn từ miệng đồng nghiệp An Lan nên rất lo lắng lựa lời an ủi hắn: “Nếu em thất nghiệp thì cứ ở nhà để anh nuôi là được rồi.”

An Lan cắn bánh bao vờ như không nghe thấy.

“Chuyện lớn như vậy, sếp của em nói thế nào?”

“Anh ấy nói sẽ giúp em.”

“Hình như cái người họ Cố kia rất quan tâm đến em.” Lý Khách nhớ tới cảnh tượng Cố Thần nộp tiền bảo lãnh rồi ôm An Lan ra ngoài hôm đó.

“Anh ấy rất quan tâm tới cấp dưới.” An Lan uống thêm một ly sữa, hắn thả chậm tốc độ ăn cơm nói chuyện với Lý Khách: “Anh ấy vừa được tổng công ty điều tới vào tháng trước, con người không tệ lắm. Tốt hơn Lương Tư Viễn rất nhiều.”

“Anh ta không phải là người phụ trách điều tra vụ án hai tỷ kia sao?” Lý Khách hỏi.

“Đây là chuyện của tổng công ty với anh ấy, em không biết. Nhưng nhìn thái độ của anh ấy với vụ án Lương Tư Viễn thì chắc anh ấy chính là người phụ trách.”

“Thảo nào anh ta quan tâm tới em như vậy.” Lý Khách cười lạnh: “Trừ Lương Tư Viễn và Thụy An thì em chính người bị tình nghi nhiều nhất. Phút chót vẫn không bắt được hai con hồ ly kia thì đẩy em ra xem như anh ta đã có kết quả để báo cáo về tổng công ty rồi.”

Từng câu của anh ta như những mũi dao lạnh băng đâm vào tim An Lan, hắn phản bác theo bản năng: “Không thể nào.”

Lý Khách nhún vai: “Tuổi anh ta chắc chỉ khoảng ba mươi mà đã được phân đến Châu Á làm tổng giám đốc, chuyện này cho thấy tổng công ty coi trọng anh ta đến mức nào. Nhất định anh ta sẽ nắm chặt cơ hội lập công lần này. Em là người chịu trách nhiệm lớn nhất trong vụ án Lương Tư Viễn, hơn nữa chức vụ lại cao, giao toàn bộ trách nhiệm cho em thì tổng công ty có thể cho hội đồng cổ đông một lời giải thích rồi, còn Cố Thần, chắc chắn anh ta phải cho tổng công ty một câu trả lời.”

“Đừng nói nữa!” An Lan mất hứng.

Lý Khách dịu xuống, nhẹ giọng nói: “Do anh xấu xa nên mới nghĩ lòng người cũng đáng sợ. Có lẽ Cố Thần thật sự rất tốt, anh ta chỉ đơn thuần quan tâm đến em.”

An Lan im lặng không nói. Hắn đã lặn lội trong xã hội bao nhiêu năm sao lại không biết giữa hai người xa lạ làm gì có chuyện vô duyên vô cớ quan tâm nhau.

An Lan nghỉ ngơi ở nhà được hai ngày thì Cố Thần đột nhiên gọi điện thoại đến hẹn hán chiều nay ra quán cà phê gặp mặt.

Lúc An Lan ra khỏi nhà, vì nhiệt độ không khí khá ẩm nên hán chỉ mặc một cái áo màu xám bạc cực kì thoải mái với quần kaki và giày đen. Sau khi nhìn thấy Cố Thần ở quán cà phê thì tâm trạng của hán rất tốt, màu sắc quần áo hai người mặc giống nhau.

“Cậu đã khá hơn chưa?” Cố Thần quan sát sắc mặt An Lan, da dẻ hồng hào, đôi mắt màu đen sáng ngời.

An Lan gật đầu xin lỗi chuyện đi mà không chào tạm biệt hôm nọ. Hai người ngồi trên ghế, ánh mặt trời bên ngoài hắt vào cực kì ấm áp nhưng cũng rất chói mắt.

Cố Thần nhớ lại mục đích mình đến đây, anh lấy ra một tấm ảnh trong tập hồ sơ đưa cho An Lan, nói: “Đây là ảnh bạn tôi chụp được ở nước ngoài.”

An Lan nhìn lướt qua, hán sợ hãi hét lên: “Lương Tư Viễn.”

Trên ảnh là một siêu thị rất đông người, Lương Tư Viễn và Thụy An tay trong tay cùng nhau chọn đồ.

“Đó là nơi nào vậy?”

“Một siêu thị trong thành phố nước Úc.”

An Lan lật xem những bức ảnh, độ sắc nét không cao lắm, chắc người đó đã chụp bằng điện thoại. Có lẽ người chụp chúng đang đi dạo trong siêu thị, nhằm chán quá nên lấy ra chụp linh tinh cho vui.

Nhưng sao lại khéo đến vậy chứ? An Lan cảm thấy nghi ngờ. Người chụp không chỉ tình cờ chụp trúng Lương Tư Viễn, quen biết Cố Thần mà còn vô tình cho anh xem những bức ảnh này. An Lan lật tới lật lui muốn tìm ra dấu tích ghép ảnh.

“Tôi đã giao cho cảnh sát một phần.” Cố Thần mỉm cười: “Nhưng việc vậy bắt hơi phiền toái nên tôi đã nhờ bạn ở Úc tìm Lương Tư Viễn, tôi cũng đã nghĩ cách tìm ra số hợp đồng kia, đến lúc đó hiềm nghi của cậu sẽ được hóa giải, cậu có thể trở lại đi làm.”

“À.” An Lan chẳng mấy ngạc nhiên.

“Cậu yên tâm chờ ở nhà là được rồi.”

An Lan cúi đầu suy nghĩ, hán đột nhiên hỏi: “Cố tổng, tổng công ty phái anh đến để điều tra vụ án Lương Tư Viễn đúng không?”

“Đúng vậy.” Cố Thần thản nhiên trả lời.

“Vậy có phải bọn họ yêu cầu anh trong một khoảng thời gian nhất định phải tìm ra người giữ chức vị cao chịu trách nhiệm cho vụ án?” An Lan khéo léo hỏi.

Nụ cười trên mặt Cố Thần đông lại, anh kinh ngạc nhìn An Lan, chậm rãi nói: “Không có.”

Cố Thần giật lại ảnh chụp trong tay An Lan thuận tay xé thành từng mảnh ném vào sọt rác bên cạnh, anh lặng đi như có chuyện muốn nói nhưng cuối cùng vẫn không hé ra nửa lời xoay người bỏ đi.

An Lan ngồi ngây người, hán thấy Cố Thần đẩy cửa ra ngoài, bước lên xe, lái xe đi mất. An Lan đột nhiên lao ra chặn xe anh, hán gõ cửa xe, chật vật gọi: “Cố tổng! Cố tổng!”

Cố Thần thông thả chuyển hướng xe vào ven đường, An Lan vội vàng mở cửa xe ngồi vào, vừa xin lỗi vừa thở dài: “Cố tổng, thật lòng xin lỗi anh. Tôi biết anh quan tâm tôi, vừa rồi tôi chỉ nói lung tung thôi, anh tha lỗi cho tôi đi.”

Cố Thần thở dài, anh thật dễ dàng tha thứ cho hán.

“Tôi muốn đi Úc để tìm Lương Tư Viễn.” An Lan suy nghĩ tìm cách mở lời: “Anh có thể chỉ cho tôi cách liên lạc với người bạn bên đó được không?”

Cố Thần hơi do dự: “Bây giờ cậu vẫn còn nằm trong diện bảo lãnh.....”

Anh suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng chịu gật đầu: “Cũng được, cậu có quen biết Lương Tư Viễn nên chắc ông ta sẽ nể tình cũ mà giao hợp đồng cho cậu.”

An Lan biết hẳn và Lương Tư Viễn cũng chẳng phải dạng thân thiết gì, nhưng chỉ cần gặp được ông ta thì hẳn vẫn còn hi vọng.

Cố Thần khởi động xe chạy đi, anh nói với hẳn: “Bây giờ cậu không thể ra nước ngoài, tôi có thể giúp cậu làm giả hộ chiếu.”

“Được!” An Lan gật đầu thật mạnh, trong lòng cực kì cảm kích.

“Cậu ra nước ngoài nhất định phải cẩn thận, hộ chiếu của cậu là giả, nếu cậu xảy ra chuyện ngoài ý muốn bên kia thì không ai có thể tìm được cậu.”

“Tôi biết rồi.”

Cố Thần đưa An Lan về đến cửa nhà. Anh nghĩ nghĩ rồi lấy ví tiền ra nói với An Lan: “Tài khoản của cậu bị đóng băng rồi, cầm lấy cái này đi.”

Tất nhiên là An Lan từ chối, hẳn mở cửa xe, nói: “Không cần đâu, tôi vẫn còn.....”

Cố Thần lại lấy ra một cái thẻ tín dụng màu đen.

An Lan sửng sốt, hẳn chậm chạp ngồi vào đóng cửa xe lại.

“Cố tổng, trước kia anh từng nói khi ở Trung Quốc anh đã yêu một sinh viên, cậu ta trông thế nào?”

Cố Thần hơi bất ngờ: “Đây chỉ là câu chuyện tôi nghĩ ra để an ủi cậu.”

An Lan cúi đầu nhìn thẻ tín dụng trong tay, hẳn cất vào túi rồi nghiêng người sang ôm lấy Cố Thần.

“Không, không cần phải như vậy đâu.” Mặt Cố Thần hơi đỏ: “Tôi chỉ cho cậu mượn tạm thôi mà.”

An Lan chôn mặt vào vai anh, hai tay ôm lấy cổ anh tiếp tục bất động.

Cố Thần im lặng một lát, anh liếm môi, tay run run giơ lên vỗ lưng cậu.

Không ngờ An Lan đột nhiên đẩy anh ra, mở cửa xe chạy thẳng. ==”

Cố Thần buồn bực, anh thò đầu ra ngoài gọi: “An Lan!”

An Lan không để ý đến anh chạy thẳng vào trong nhà.

~Hết chương 16~

17. Chương 17

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

Vài ngày sau, An Lan lên máy bay sang Úc. Lúc ra sân bay, trong tay hẳn là một tờ giấy nhỏ, trên giấy có chữ Angel, Angel chính là bạn của Cố Thần và cũng là người sẽ tiếp đón An Lan.

Bên ngoài là những hạt mưa li ti, An Lan nhìn quanh, hẳn không tìm được người đón mình, đang buồn bực thì một chiếc xe riêng màu trắng chạy đến dừng trước mặt. Cửa kính xe hạ xuống, một người đẹp mắt xanh nhìn An Lan cười: “Đã lâu không gặp.”

An Lan trừng mắt nhìn cô ấy, hẳn túm lấy một người chỉ vào người đẹp trong xe hỏi: “Anh có thấy cô ấy không?”

Người ta gạt tay An Lan ra chạy đi thật nhanh như trốn người bệnh truyền nhiễm.

“Ai da, hôm nay tôi không có ả thân.” Angel đẩy cửa xe: “Vào đi.”

An Lan ngồi cạnh ghế lái hoài nghi nhìn Angel, hần đột nhiên cầm hai má Angel kéo thật mạnh.

“A a a, đau quá! Đau quá.” Angel hét chói tai: “Lớp trang điểm của tôi trôi mất bây giờ!”

Bây giờ An Lan mới tin đây chính là Angel. Hần biết chuyện của mình và Thần Dạ không phải ảo giác. Dù tất cả mọi người đều không tin nhưng An Lan biết những cảm xúc đó rất thật.

Angel xoa mặt lấy kính ra trang điểm lại rồi mới khởi động xe rời khỏi sân bay. An Lan có rất nhiều chuyện muốn hỏi cô ấy, hần lựa qua lựa lại một hồi, cuối cùng lại hỏi một câu: “Sao cô lại quen Cố Thần?”

Angel hơi ngạc nhiên nghiêng đầu sang nhìn hần, cô ấy thần thần bí bí cười: “Tiểu An Lan à, nhiều năm không gặp vậy mà câu đầu tiên anh hỏi lại không hỏi Thần Dạ mà lại hỏi Cố Thần à?”

“Sao cô lại quen biết Cố Thần?” An Lan hỏi lại một lần nữa.

“Bởi vì.....” Angel nghiêm túc suy nghĩ, nói: “Thầy không thích tôi, tôi đành phải tìm một vật khác thay thế thôi. Anh có phát hiện ra không, từ vẻ ngoài cho đến khí chất anh ấy đều cực kì giống thầy.”

“Tuy vẻ ngoài và khí chất rất giống nhưng vẫn không phải là một người.” An Lan nhẹ giọng nói.

Không khí trong xe trở nên nặng nề, Angel chạy xe ra khỏi thành phố, họ đi khoảng hơn hai giờ để đến một vùng đồng bằng, cây cỏ nơi này phát triển rất tốt.

“Tôi đưa cậu đến xem khu nhà cao cấp của tôi nha.” Angel thuận tiện đỗ xe ở ven đường, vui vẻ nói.

An Lan xuống xe nhìn quanh, nhìn mãi mà vẫn không thấy căn biệt thự nào, hần cảm thấy nơi này giống một vườn bảo tồn động vật hoang dã hơn ấy chứ.

Angel dẫn An Lan đến một khu nghĩa địa.

Cô ấy mở cửa nhà gỗ nhỏ mời An Lan vào. Bên trong được quét dọn rất sạch sẽ, giữa nhà có một chiếc bàn gỗ, một chiếc giường đơn nằm ở một góc sáng sủa, chiếc áo ngủ nữ tính bị quăng trên đó, bên bệ cửa sổ là một chậu hoa ngô đồng.

“Bình thường tôi sống ở đây.” Angel kéo một chiếc ghế qua mời An Lan ngồi, cô ấy chỉ tay ra ngoài nghĩa trang, nói: “Tôi phụ trách trông giữ nơi này đó, có ngẫu không?”

An Lan không biết nên nói gì. Đây mà là khu nhà cao cấp hả? Tử thần ai cũng kỳ quái giống vậy sao?

“Cũng như thợ làm bánh thích mật ong và hoa quả, tử thần bọn tôi thì thích nghĩa trang. Có điều mấy ngày nữa thời tiết trở lạnh, ngôi nhà này không thể ở nữa rồi.”

Angel chu miệng, bộ dạng cực kì ảo não.

“Vậy thì đổi chỗ khác.” An Lan nói: “Cô là con gái nên đừng có ở một nơi tồi tàn thế này.”

“Đúng. Tôi cũng nghĩ vậy đấy.” Angel vui vẻ nói, cô ngồi trên bàn gỗ, những ngón tay thon dài khê vuốt cằm, chậm rì rì nói: “Thật ra trong nghĩa địa có một quan tài rỗng, buổi tối mà ngủ ở đó sẽ rất lãng mạn.”

“.....”

An Lan muốn nhanh chóng tìm được Lương Tư Viễn nhưng Angel lại nghĩ: Khó khăn lắm mới đến được một chuyện thì phải chơi nhiều thêm một chút.

Đêm đến, An Lan không muốn ở lại nghĩa trang nên cố gắng thuyết phục Angel dẫn mình đến khách sạn. Hai người tạm biệt nhau trước cửa khách sạn.

“Mai tôi đến đón anh nha.” Angel vẫy tay lái xe rời đi.

An Lan đứng ở bậc thang trước cửa khách sạn nhìn cô ấy đi mất.

Thần Dạ đang ở đâu? Vì sao anh ấy lại bỏ hần đi? Những vấn đề quanh quẩn trong đầu hần mười năm nay nhưng rốt cuộc vẫn không hỏi lấy một câu.

Gió đêm ở Queensland ẩm ướt mà lạnh lẽo. An Lan mất ngủ cả đêm trong khách sạn. Rạng sáng hôm sau hần vừa mới ngủ được một lát thì bị tiếng chuông điện thoại của Angel đánh thức. An Lan bất đắc dĩ đứng lên. Sau khi mặc quần áo, hần rời khỏi khách sạn nhìn thấy mưa rơi tí tách tí tách bên ngoài.

Angel đứng bên cạnh xe thể thao che một chiếc ô màu đen.

Ánh mắt An Lan dừng lại ở chiếc ô một giây. Hai người lên xe, An Lan ôm cả chiếc ô vào lòng.

“Ai da nó còn đang ướt đó, xe của tôi ướt hết rồi này.” Angel oán giận.

Hần lấy tay vuốt ve đuôi chiếc ô, nhẹ giọng nói: “Có một lần lúc tôi đang đi dạo trong hiệu sách, bên ngoài mưa rất to, anh ấy đến đưa ô cho tôi nhưng tôi lại không thèm để ý tới anh ấy.”

Angel nhìn thẳng về phía trước không nói gì.

“Angel, vì sao anh ấy lại bỏ tôi đi?” Giọng An Lan hơi run rẩy.

Sắc mặt Angel thay đổi, cô ấy cắn môi im lặng thật lâu mới ngả ngón nói: “Anh ấy chán anh rồi! Cái này mà cũng cần phải hỏi sao.”

Angel bỗng mở mui xe, mưa phùn lất phất tạt vào trong.

Tóc hai người và yên xe dính đầy nước mưa. An Lan kháng nghị muốn Angel đóng nó lại nhưng cô ấy không thèm quan tâm tới hần. Hai người cứ thế dầm mưa đến nơi.

Angel đưa An Lan đến khu bảo tồn động vật hoang dã, cảm xúc của cô ấy thay đổi rất nhanh. Cô ấy cầm tay An Lan hào hứng dẫn hần đi xem chuột túi: “Đến Úc mà không xem chuột túi là không được đâu!”

“Tôi không muốn xem.” An Lan rất buồn bực: “Tôi đến đây để tìm Lương Tư Viễn, cô làm ơn nói cho tôi biết địa chỉ của ông ta đi.”

“Ngày mai tôi sẽ cho anh, nhưng hôm nay anh phải đi cùng tôi.” Angel mang hần vào đồng cỏ.

Bốn phía là mùi cỏ khô, mùi phân và nước tiểu rất nồng nặc. Hai người bọn họ bịt mũi nhìn đám chuột túi màu xám xám, trắng trắng nhảy qua nhảy lại. Đâu đâu cũng thấy loài động vật này. Bọn họ chơi trên thảo nguyên khoảng hai giờ, An Lan cảm thấy rất chán. Đến lúc gần đi thì hần lại bắt gặp một loài động vật trông rất đặc biệt.

Ánh mắt An Lan sáng lên, đây là thảo nê mã (cái con này nó đáng yêu cực ấy, mình để hình bọn nó phía dưới cho mọi người cùng ngắm nhé). Chúng không phải là loài động vật quý hiếm gì nên hay bị bỏ xó một góc, vừa thấy có người tới lập tức vui vẻ chạy tới chào hỏi. Ánh mắt chúng vừa to vừa ngập nước, hàng mi dài và rất dày, cực kì xinh xắn. Chỉ có một điểm không được hoàn hảo là răng chúng không đều, là một người đẹp răng hô.

An Lan rất thích loài động vật này, Angel tìm một sợi dây thừng, một đầu buộc lên cổ thảo nê mã, một đầu khác đưa cho An Lan: “Tặng anh một món quà nhỏ, quan trọng ở thành ý thôi nhé.”

An Lan cực kì vui vẻ cầm dây dắt con thảo nê mã rời đi.

Sau khi trở lại khách sạn, hần buộc con thảo nê mã ở bãi đỗ xe rồi chạy đến quầy tiếp tân lấy một cái thau nhựa, nước và bánh đút cho con vật nhỏ. Thảo nê mã bị kéo khỏi què hương nên cực kì uất ức, nó ngo ngắc uống một ít nước rồi nằm xuống ngủ.

~Hết chương 17~

18. Chương 18

Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy An Lan nhận được bưu kiện Angel gửi đến, trên đó viết địa chỉ, số điện thoại và biển số xe của Lương Tư Viễn, cô ấy cũng dặn An Lan phải cẩn thận.

An Lan điểm tra một lượt các thông tin, nơi Lương Tư Viễn ở chỉ cách nơi này khoảng ba mươi cây số, là một căn nhà có vườn riêng trong khu dân cư cao cấp. Dân cư ở Queensland rất thưa thớt, một căn nhà bốn phía chẳng có bao nhiêu người như thế chắc cũng chẳng có bao nhiêu bảo vệ.

An Lan nhớ lại tấm ảnh Cố Thần đã cho hắn xem, lúc ấy Lương Tư Viễn đang tay trong tay với Thụy An đứng trước một cửa hàng đồ trẻ em chọn lựa. Lương Tư Viễn đã hơn bốn mươi tuổi, thân thể mập ra, tóc thưa thớt còn Thụy An là một cô gái chỉ mới hai mươi hai, hai sáu tuổi trẻ trung xinh đẹp. Chắc chắn chỉ có tình yêu chân thành mới có thể làm cho hai người này đến cạnh nhau.

An Lan gọi xe chạy đến, đó là một biệt thự hai tầng màu hồng và trắng cực kì ấm áp. Nhưng cửa bị khóa ngoài, trong garage cũng không có xe, chắc là bọn họ đã ra ngoài. An Lan trốn vào một góc kiên nhẫn chờ.

Bên đường, xe cô không ngừng đi qua đi lại. An Lan đợi hơn hai tiếng, mắt thấy đã đến giữa trưa, hắn nghi ngờ không biết hành tung của mình có bị lộ, khiến cho Lương Tư Viễn và Thụy An có thể bỏ trốn trước khi hắn tới, phải biết là, trước kia hai con người này chính là cáo già trong giới kinh doanh.

Hắn đang nghi ngờ thì một chiếc xe riêng màu hồng chạy tới trước cửa biệt thự. Cửa xe mở ra, Lương Tư Viễn mặc một bộ quần áo màu xám bình thường, cơ thể cao lớn, da trắng, trong tay là túi mua hàng của siêu thị và gậy đánh golf. Ông ta vòng qua bên kia mở cửa ghế phụ đỡ Thụy An ra ngoài. Thụy An mặc quần áo dành cho bà bầu màu vàng nhạt, mặt rất béo, hơn nữa còn có những đốm vàng, đáng người cũng trở nên mập mạp hơn. An Lan thiếu chút nữa không nhận ra cô ta.

Hai người đi rất chậm, rất cẩn thận.

“Tổng giám đốc Lương.” An Lan lặng yên không một tiếng động xuất hiện sau lưng bọn họ.

Thân thể Lương Tư Viễn cứng đờ, ông ta xoay người lại thấy người đến là An Lan thì thở phào, cười gượng: “Là An Lan à, chỉ có một mình cậu đến sao?”

“Chỉ có một mình tôi.” An Lan xua tan nghi ngờ của ông ta, giả vờ thoải mái nói: “Không mời tôi vào nhà sao?”

“Không cần thiết.” Lương Tư Viễn khẽ đẩy Thụy An một cái, cô ta gật đầu, hơi cảnh giác liếc mắt nhìn An Lan rồi mở cửa bước vào nhà.

“Có chuyện gì cứ đứng ở đây nói đi.” Lương Tư Viễn nói.

“Tôi nhập cảnh trái phép.” An Lan nói: “Một tuần trước tôi vừa được người ta nộp tiền bảo lãnh ra ngoài. Bây giờ cơ quan cảnh sát đã lập án rồi, qua vài ngày nữa tôi sẽ phải ra tòa.”

“Ừ.” Lương Tư Viễn vẫn thản nhiên.

“Lương tổng, chúng ta làm việc cùng nhau mười năm, tôi là do một tay anh nâng đỡ, thật không ngờ anh lại độc ác với cấp dưới của mình như vậy.”

Về mặt Lương Tư Viễn hơi phức tạp: “Chuyện này tôi cũng không ngờ tới. Sổ sách của công ty tôi chưa từng kiểm tra, là Thụy An phụ trách xem xét. Sau đó tôi mới biết tất cả sổ sách đều là giả, nhưng tiền không thể trả lại được nữa, Thụy An lại có thai, tôi không còn cách nào đành phải đưa cô ấy đi.

“Nhưng ông làm như vậy, người ngồi tù chính là tôi. Thiệt hại hai tỷ đồng, tôi ở tù hai mươi năm cũng không đủ.” Giọng An Lan có chút u ám.

“Vậy cậu muốn thế nào?” Lương Tư Viễn là người ăn mềm không ăn cứng, thấy An Lan có ý đe dọa, giọng ông ta cũng lạnh đi.

“Tôi muốn lấy lại những bản hợp đồng gốc.” Giọng điệu An Lan đã dịu đi phần nào: “Tôi sẽ không làm lộ địa chỉ của ông, ông có thể yên tâm.”

“Những hợp đồng đó tôi đã hủy rồi.”

Lương Tư Viễn khoát tay, ý muốn tiễn khách.

An Lan vội vàng kéo ông ta: “Lương Tư Viễn, ông đứng lại cho tôi.”

Lương Tư Viễn gạt hấn ra, lạnh lùng nói: “Tôi không giúp được cậu.”

“Hay lắm!” An Lan cao giọng: “Nếu ông đã như vậy, tôi cũng chẳng cần phải quan tâm tới tình nghĩa trước kia. Ông và Thụy An đã bị cảnh sát quốc tế truy nã, chỉ cần một cuộc điện thoại của tôi thì các người không thể tiếp tục ở Úc nữa.”

Lương Tư Viễn cắn răng cầm gậy đánh golf lao về phía An Lan, An Lan nghiêng đầu né, tay chộp lấy cây gậy đánh vào cổ họng Lương Tư Viễn, sau đó chuyển hướng đến cánh tay ông ta hung hăng đánh xuống. Lương Tư Viễn la lên một tiếng đau khổ ôm lấy cánh tay mình.

Cánh cửa sau lưng hấn bỗng nhiên mở ra, An Lan chưa kịp xoay người đầu đã bị đánh một cái, trước mắt hấn tối sầm, quỵ sụp xuống. Hấn mơ mơ màng màng thấy Thụy An kéo theo một cái kết sắt nhỏ nắm tay Lương Tư Viễn chạy về phía ô tô.

Đúng lúc đó, cơ thể Thụy An hơi lảo đảo, cô ta khuỵu xuống. An Lan biết một khi hai người bỏ trốn, bản thân hấn cũng chẳng còn ngày trở mình.

“Thụy Thụy.” Lương Tư Viễn vội vàng ngồi xổm xuống ôm lấy Thụy An. An Lan xông tới nắm áo hung hăng đè khuỷu tay xuống lưng ông ta. Hai người lăn trên cỏ cắn răng đánh nhau.

“Tư Viễn! Em chịu không nổi nữa.” Thụy An ngã trên đất giãy dụa. Cô ta cúi đầu hét lên một tiếng, thở dốc kịch liệt. Chết lặng màu trắng ngà chảy ra từ chân váy, trên mặt đất là một vũng nước.

An Lan chưa từng thấy qua tình huống này, hấn ngơ ngác nhìn. Lương Tư Viễn là người chạy đến ôm lấy Thụy An trước nhưng tay phải chỉ vừa chạm vào cô ta lập tức đau đớn không ngừng. Khi này cánh tay của ông ta bị An Lan đánh, chắc đã gãy xương rồi.

“Cậu mau đến đây giúp tôi đi!” Lương Tư Viễn gào thét với An Lan: “Vợ tôi sắp sinh rồi!”

An Lan tỉnh táo lại rất nhanh nhưng hấn vẫn đứng yên khoanh tay lạnh lùng nhìn ông ta.

Lương Tư Viễn chỉ vào kết sắt, vội vàng nói: “Tất cả những thứ cậu muốn đều ở đây, cầu xin cậu hãy mau đưa Thụy An đến bệnh viện, cô ấy thật sự không chịu nổi nữa rồi.” Thụy An bên cạnh co giật dữ dội.

Lòng bàn tay An Lan toàn là mồ hôi, hấn cố gắng giữ bình tĩnh nhặt kết sắt lên hỏi: “Mật mã là gì?”

“Cậu là đồ khốn nạn!” Lương Tư Viễn chửi ầm lên, ông ta thở phì phò những vẫn phải nói ra mật mã.

An Lan bám theo lời ông ta, kết sắt được giải khóa, bên trong là một lượng lớn vàng thỏi và kim cương, lót dưới cùng chính là giấy tờ. An Lan xem thật kỹ, tất cả đều là những bản hợp đồng giả dối. Hấn cất tài liệu đi rồi chạy thật nhanh tới mở cửa xe ôm lấy Thụy An đặt vào ghế sau rồi khởi động xe phóng đi nhanh như chớp.

“Bệnh viện gần nhất nằm ở phía đông cách đây 2km.” Lương Tư Viễn thở phào nhẹ nhõm, ông ta hét thật to.

An Lan đưa Thụy An đến bệnh viện, nửa tiếng sau đèn của phòng giải phẫu tắt đi, bên trong vang lên tiếng khóc trong veo của trẻ con. An Lan nghe được âm thanh đó, tim hấn cuối cùng cũng được thả lỏng, cả người chẳng còn tí sức ngồi phịch xuống ghế.

Sau đó Lương Tư Viễn cũng đuổi tới, khi đó Thụy An đã được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, y tá bên cạnh đang ôm một bé gái trắng trắng tròn tròn. Đây không phải là lần đầu Lương Tư Viễn làm cha nhưng thấy được đứa con nhỏ của mình ông ta vẫn không nén được tâm trạng mà khóc ngay tại chỗ.

An Lan xuống lầu mua một ít sữa bột, quần áo trẻ con và thau tắm... đưa đến phòng bệnh. Thụy An vừa sinh xong nên đang ngủ còn Lương Tư Viễn thì đang luống cuống tay chân pha sữa cho con. Ông ta vừa thấy mấy thứ An Lan mua tới lập tức cảm ơn không ngừng. Hai người đàn ông hợp tác thay quần áo và tã cho bé con sau đó nấu nước đường đổ cho Thụy An.

“Ngày mai tôi sẽ rời khỏi Úc.” An Lan nhẹ giọng nói: “Tôi sẽ không nói ra vị trí của hai người, nếu không tin tôi hai người có thể chuyển đến nơi khác.” Dù sao hai người bọn họ cũng có rất nhiều tiền, có thể tìm được một nơi định cư khác trên thế giới này.

“Chuyện trước kia, tôi xin lỗi cậu.” Lương Tư Viễn thở dài: “Cậu là quản lý bộ phận pháp lý, trách nhiệm này trừ cậu ra không ai có thể gánh nổi.”

“Tôi biết.” An Lan nói. Hắn cũng hơi xấu hổ khi đã uy hiếp Lương Tư Viễn.

Trong chiếc nôi trẻ con bên cạnh hai người, đứa bé ngủ rất say, rất ngọt ngào. Đôi mắt bé con vẫn chưa mở ra, để tránh ánh sáng quá mạnh y tá đã che một tấm voan mỏng lên mắt cô bé. An Lan nghiêm túc ngồi ngắm cô bé một lát, hắn cảm thán: “Thật đáng yêu!”

Khẽ thở dài một hơi, hắn cũng rất muốn có một đứa như thế.

Lương Tư Viễn cực kỳ đặc ý những cũng hơi cảnh giác nhìn An Lan, ánh mắt của hắn rất tham lam, trông như đang muốn cướp con ông ta đi vậy.

19. Chương 19

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

An Lan ở lại phòng bệnh của Thụy An khoảng vài giờ rồi đứng dậy chào ra về.

Hắn quay về khách sạn bắt đầu thu dọn đồ đạc, lúc mở máy tính đặt vé máy bay về thành phố thì phát hiện một lá thư của Lý Khách gửi đến. An Lan không có dự cảm tốt, quả nhiên, lá thư đó nói cho hắn biết vụ án kia đang gây ảnh hưởng rất lớn đến truyền thông trong nước, có rất nhiều phóng viên báo tài chính và kinh tế đang tìm kiếm hắn khắp nơi.

An Lan do dự một lát, hắn trả lại vé máy bay rồi đặt một tấm vé khác bay sang Đức

Bây giờ An Lan không thể quay về nước, hắn muốn đến thẳng tổng công ty giao số hợp đồng này để tổng công ty làm việc với luật sư trong nước rút lại đơn kiện.

Ba giờ sáng, An Lan thu gom hành lý bắt taxi ra sân bay trong đêm mưa. Hắn nghỉ ngơi trên máy bay khoảng vài giờ rồi đặt chân xuống thủ đô Berlin nước Đức, ánh mặt trời bên ngoài chiếu đến, mùa xuân vui vẻ và ấm áp đang tràn về khắp nơi.

Tuy cơ thể và tinh thần An Lan hơi mệt mỏi nhưng hắn không đến khách sạn nghỉ ngơi mà trực tiếp chạy đến tổng công ty ZL. Tổng công ty nằm ở một khu công nghiệp cũ trong thành phố. Trước kia hắn từng đến đây vài lần với danh nghĩa của nhân viên tiếp nhận đào tạo nhưng cũng không quen biết được mấy người. Hắn đứng trước quầy tiếp tân giải thích thân phận của mình, cũng nói rõ mình có giấy tờ quan trọng muốn giao cho ban giám đốc.

Nhân viên tiếp tân rất nhiệt tình mời hắn chờ ở đó một lát để cô ấy chạy lên thông báo.

An Lan ngồi một mình trong đại sảnh, xung quanh có rất nhiều người đi qua đi lại nhưng hắn lại chẳng quen ai. Đang nhàm chán thì cô gái tiếp tân quay lại nói xin lỗi vì lịch trình hôm nay của chủ tịch đã kín nên không có thời gian gặp hắn sau đó bảo hắn ngày mai hãy quay lại.

An Lan không thể ngồi đó ăn vạ nên đành phải rời đi. Hắn thuê một phòng khách sạn tắm rửa thay quần áo rồi ra ngoài tìm gì đó lót dạ. Có điều, vừa ra khỏi cửa vài được hắn lại chợt cảm thấy không yên với số hợp đồng kia nên quay trở lại bỏ hết toàn bộ vào túi, đúng là nhìn có hơi ngu nhưng lại yên tâm hơn nhiều.

An Lan ăn một bữa tối nhỏ ở nhà ăn sau đó ra ngoài nghe một người xin ăn kéo đàn violon, vốn còn định đi xem phim nhưng chênh lệch múi giờ khiến cơ thể hắn trở nên mệt mỏi, An Lan đành phải quay về khách sạn.

An Lan đẩy cửa phòng ra, mở đèn lên và hoảng sợ nhìn quần áo của mình bị quăng loạn trên giường, máy tính xách tay, di động và vali đều mở toang, cả căn phòng như bị bão lớn quét qua.

An Lan nghĩ mình bị trộm nên vội vàng gọi cho tiếp tân, mới đầu tiếp tân cứ khẳng khẳng nói an toàn của khách sạn mình rất tốt nhưng An Lan cứ kiên trì nên cô ta gọi hai nhân viên lên lầu xem thử, họ hỏi An Lan bị mất cái gì, thái độ không tốt lắm.

An Lan kiểm tra một lượt, phát hiện đồ đạc chẳng thiếu thứ gì, tiền trong túi và thẻ ngân hàng đều còn đó, máy tính xách tay và di động cũng còn nguyên. Hai nhân viên thấy chẳng thiếu gì nên bỏ xuống lầu.

An Lan cực kì tức giận, hần chạy xuống tìm tiếp tân yêu cầu xem băng ghi hình, kết quả tiếp tân lại nói phòng của hần nằm ở cuối hành lang, là góc chết.

An Lan trả phòng trong đêm chạy đi tìm một khách sạn khác.

Sáng hôm sau hần dậy rất sớm, tùy tiện mặc quần áo xong thì xuống lầu tìm đồ ăn. Đi đến cửa thang máy hần đột nhiên hiểu ra, có lẽ thứ bọn họ muốn tìm chính những bản hợp đồng đó.

An Lan vội vàng chạy về, hần nhìn thấy một nhân viên vệ sinh đang mở cửa phòng mình, hần chậm rãi bước vào, cất tiếng: “Xin chào.”

Tay nhân viên vệ sinh chuẩn bị chạm tới giường ngủ đột nhiên rút lại như bị điện giật.

“Hôm nay tôi không gọi người tới quét dọn.” An Lan bình thản đóng cửa lại đi tới: “Cậu tên gì?”

Người đó đưa lưng về phía An Lan, đột nhiên cậu ta quăng cây lau nhà vào người hần rồi vọt tới cửa sổ xoay người nhảy xuống.

An Lan vội vàng đuổi theo, cửa sổ cách mặt đất khoảng ba mét, người đó lặn một vòng trên đất làm nón trên đầu rơi xuống lộ ra mái tóc ngắn màu nâu, cậu ta leo thật nhanh lên xe buýt đi ngang qua, chạy mất.

Nghi ngờ trong lòng An Lan càng ngày càng dày đặc, hần không biết mình đã đắc tội với người nào. An Lan bỏ hợp đồng vào túi bước nhanh ra ngoài. Bây giờ hần phải gấp rút giao những thứ này cho ban giám đốc.

Lúc An Lan đến tổng công ty chỉ mới hơn bảy giờ sáng, nhân viên đang lục đục đi làm. Vì nhân viên tiếp tân vẫn chưa vào nên An Lan đành phải ngồi đợi trên ghế sofa bên cạnh.

“Xin chào.” Một giọng nói ngọt ngào vang lên.

An Lan ngẩng đầu lên, là một nhân viên văn phòng cười tummy nhìn hần: “Chắc anh chính là anh An rồi.”

“Là tôi.” An Lan vui mừng: “Hôm qua tôi đã tới đây một lần nhưng.....” Nhưng cô gái trước mắt không phải là cô tiếp tân hôm qua.

“Tôi biết.” Cô gái gật đầu: “Mời đi bên này.”

An Lan theo cô gái vào thang máy, hai người dừng lại ở tầng hai mươi bốn. Trước kia An Lan từng tới tòa nhà này, hần nhớ rõ phòng làm việc của hội đồng quản trị không phải ở đây.

“Cô này, chúng ta đang đi đâu vậy?”

Cô gái cười cười lấy ra một cây súng màu bạc dí vào trán hần: “Anh An, mời anh đi bên này.”

Giờ phút này An Lan không chỉ sợ hãi mà còn vô cùng hoang mang!

Đây là lần đầu tiên trong đời hần nhìn thấy súng, càng khó tin hơn là hần lại bị dí súng trong một tòa nhà xa lạ bởi một cô gái cực kì dễ thương.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” An Lan lắp bắp nói: “Cô gái à, tên tôi là An Lan, tôi hoàn toàn không biết cô, có phải cô đang hiểu lầm gì rồi không?”

“Nhưng chủ của tôi lại biết anh.” Cô gái mỉm cười chỉ miệng súng vào chiếc cửa bên cạnh: “Mời anh.”

Đó là một cánh cửa nhỏ màu đen trông như... Kho hàng. Một nơi như thế hình như rất dễ dàng giết người giấu xác. Chân An Lan vẫn đứng yên, hắn muốn kéo dài thời gian, ánh mắt đảo qua nút thang máy bên cạnh. Bây giờ là giờ cao điểm, chắc chắn sẽ có người đi ngang tầng này.

“Tôi khuyên anh nên ngoan ngoãn một chút. Đây là tầng chứa tài liệu và máy chủ của công ty nên bình thường nhân viên không được phép sẽ không vào được.” Đường như cô ta có thể nhìn thấu suy nghĩ của hắn.

“Tôi muốn biết rốt cuộc tôi đã đắc tội với ai?” An Lan miễn cưỡng giữ bình tĩnh.

“Chuyện này tôi không thể nói cho anh biết, dù sao đó cũng là một nhân vật rất lớn.” Cô gái cười khê, tiếng cười với chất giọng u ám nghe cực kì quỷ dị.

“Ting.” Là tiếng thang máy, cánh cửa từ từ mở ra.

Cả An Lan và cô gái dễ thương đều giật mình. Cô ta vội vàng giấu khẩu súng đi, trong thang máy đứng đầy nhân viên đến làm việc, An Lan vẫn chưa kịp phản ứng đã bị túm vào trong, cửa thang máy lập tức đóng lại.

An Lan cố gắng xoay người nhìn cái tên đang nắm tay nắm chân mình.

Cố Thần đưa tay che miệng An Lan lại, nhẹ giọng nói: “Là tôi, đừng la lên.”

~ Hết chương 19~

20. Chương 20

Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

Cố Thần ở trong nước chờ An Lan nhưng lại nhận được tin tức hắn sẽ không về nước mà bay thẳng sang Đức. Anh cực kì lo lắng nên phải dừng toàn bộ công việc trong tay đáp chuyến bay gần nhất bay đến đây, cũng may là anh tới kịp nếu không cái tên ngốc này chết mất xác ở nước ngoài cũng chẳng ai hay biết.

“Cố tổng.....” An Lan kinh ngạc vui sướng nhìn anh nhưng xung quanh toàn là nhân viên công sở, không tiện nói chuyện nên hắn đành phải ngậm miệng.

Hai người đi thang máy xuống tầng một, Cố Thần mang hắn băng qua dòng người rời khỏi tòa nhà công ty.

“Cố tổng, sao anh lại ở đây?” An Lan tò mò hỏi. Hắn rất vui khi gặp được anh.

“Không phải tôi đã cảnh cáo cậu đừng ở bên ngoài quá lâu sao?” Cố Thần cau mày nhìn hắn, anh đang rất tức giận.

“Tôi muốn tận tay giao số hợp đồng này càng nhanh càng tốt.” An Lan nắm chặt túi giấy tờ trong tay, cúi đầu như một đứa trẻ vừa mắc lỗi. Hắn cảm thấy mình ở Đức như lạc vào mê cung, những chuyện đang xảy ra đã vượt ra khỏi tầm hiểu biết của hắn.

Xe Cố Thần đỗ ngoài bãi gửi, An Lan mở máy phát nhạc lên sau khi hai người ngồi vào xe.

“Cố tổng, chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Sao anh lại ở Đức?”

“Cô gái cầm súng kia là ai vậy?”

“Không phải tôi đã đắc tội với ai rồi chứ?”

“Khi nào thì tôi có thể gặp được chủ tịch hội đồng quản trị?”

Cố Thần tặng âm lượng để át đi giọng nói ồn ào của An Lan.

Xe dừng lại trước cửa một khu chung cư, Cố Thần đưa An Lan lên lầu, bác gái đứng ngoài cửa rất vui vẻ khi nhìn thấy anh. Bà ấy hỏi anh sang Trung Quốc thế nào rồi lại nhiệt tình chào hỏi An Lan, Cố Thần cũng thoải mái đứng nói với bà vài câu.

Nhà của anh ở lầu sáu, là một căn nhà rộng rãi mang phong cách cổ điển. Rèm cửa sổ rủ xuống, tất cả đồ dùng trong nhà đều được che phủ bằng vải trắng, để giày da va chạm với sàn nhà tạo ra âm thanh khá lớn và dễ nghe. An Lan cực kì chân chó đi dỡ rèm cửa, sửa sang lại nhà và quét dọn.

Cố Thần ngồi trên sofa gọi điện thoại, mới đầu anh vẫn còn bình thản nói chuyện phiếm nhưng sau đó giọng càng lúc càng lớn, hơn nữa anh nói chuyện rất nhanh nên cuối cùng hẳn hoàn toàn không thể nghe được gì.

Đêm đến, hai người xuống dưới nhà tìm một quán cùng nhau ăn cơm. Lúc ăn Cố Thần rất tập trung, ánh mắt anh chỉ nhìn bàn thức ăn, hoàn toàn không để ý tới An Lan làm một đồng câu hỏi trong lòng hẳn vẫn mắc kẹt ở đó. Sau khi ăn xong, bọn họ đi dọc bên đường tản bộ. Gió xuân nhẹ thổi qua, hai bên là những cửa hàng cũ kỹ bày bán những sản phẩm tinh xảo và đẹp mắt. An Lan nhìn quanh, hẳn bước vào một hiệu may được trang trí rất đẹp.

Ông chủ đeo chiếc kính màu vàng nhìn thấy hai người, tưởng bọn họ là anh em nên nhiệt tình giới thiệu cho An Lan những bộ quần áo mang phong cách trẻ trung, lại còn nói gần đây sinh viên rất chuộng loại quần áo này.

An Lan vô duyên vô cớ bị nhận nhầm là sinh viên, cảm thấy rất vui nên chọn vài bộ vào trong thử. Tuy Cố Thần chẳng có mấy kiên nhẫn nhưng anh cũng đành phải ngồi xuống chờ.

Quần áo An Lan chọn là một cái áo không có cổ, một cái quần yếm, một cái áo khoác kaki bó eo ngắn, một đôi giày cổ cao. Sau khi mặc vào lập tức biến thành nam sinh viên ngây ngô rực rỡ ánh nắng mặt trời, nếu hẳn mà đeo thêm một cái kính thì toàn bộ dáng vẻ của một sách sẽ lộ ra không thiếu một thứ gì.

An Lan nhìn lướt qua gương lớn rồi bắt đầu cúi xuống gỡ nút áo. Hẳn cực kì không thích loại quần áo này. Sau khi quay quần áo xong ra ngoài lại thấy nhân viên cửa hàng đã gói quần áo lại, cả thẻ tín dụng cũng quẹt xong trả lại cho Cố Thần.

An Lan buồn bực. Tôi không thích mà anh còn mua làm gì, anh mặc à?

Trên đường về, An Lan ôm gói đồ to碌碌 lợi bằng nhãn hiệu bên trong, hẳn muốn xem giá.

“Quần áo này tôi tặng cậu.” Cố Thần nói: “Cậu mặc vào nhìn rất đẹp.” Anh suy nghĩ một lát lại bổ sung: “Cậu cứ xem như đây là phần thưởng của boss tặng cho nhân viên là được.”

Một chiếc xe Jeep màu đen chạy đến rất nhanh, bánh xe lướt qua vũng nước làm nước văng tung tóe khắp nơi. Cố Thần theo bản năng ôm lấy eo An Lan né đi nhưng anh buông tay cực kì nhanh. An Lan cúi đầu nhìn quần áo trong tay, sau đó nhìn sang Cố Thần, hẳn hơi bất an. An Lan chưa bao giờ là một người ngu ngốc. Cố Thần quan tâm hẳn, săn sóc hẳn đủ điều, bản thân hẳn cũng đã đoán được phần nào suy nghĩ trong lòng anh.

Chuyện của An Lan và Lý Khách xem như đã kết thúc, hẳn cũng không ngại bắt đầu một đoạn tình cảm mới nhưng trong đoạn tình cảm này không có sự tham gia của Cố Thần. Hẳn đã nghĩ rất nhiều, cấp trên và cấp dưới yêu đương, một khi tình cảm bị công khai nhất định một trong hai sẽ phải rời đi. Tất nhiên An Lan không muốn rời khỏi ZL, bằng không hẳn đã chẳng phải trả cái giá lớn cho chuyến hàng xuất khẩu để hại Tiểu Khôi và Hải Sâm Bảo, đương nhiên cũng không cần phải bôn ba từ Châu Á sang Châu Úc rồi lại đến Châu Âu chỉ để tìm kiếm chứng cứ rửa sạch nỗi oan của mình. Mặt khác, Cố Thần rất giống Thần Dạ mà Thần Dạ lại là một cái gai trong lòng An Lan, mỗi lần nhìn thấy anh là lòng hẳn lại bắt đầu đau đớn.

Đêm hôm đó hai người nghỉ ngơi khá sớm. Cố Thần ngủ trong phòng ngủ, phòng dành cho khách đã nhiều năm không có người ở nên An Lan đành phải ôm mền ra sofa ngoài phòng khách. An Lan nằm trên chiếc ghế cứng như đá, hẳn muốn mượn một bộ đồ ngủ nhưng lại không muốn làm phiền anh nên đành phải quần xắn mà ngủ.

Trong mơ xuất hiện cảnh tượng mình bị theo dõi và đuổi giết đáng sợ hai ngày nay, hần tỉnh dậy lúc nửa đêm, cả người đổ mồ hôi lạnh. An Lan ngồi ôm gối ngáy ngốc trên sô pha thì vô tình thấy cửa phòng ngủ mở ra.

“Có tổng?” An Lan nhỏ giọng gọi một tiếng.

Không có câu trả lời.

An Lan có chút sợ hãi, hần gọi liên tục vài tiếng rồi mang giày vào, vắt vả lẩm mẩm mới tìm được công tắc đèn, sau khi bật đèn lên lại phát hiện trên giường chỉ có chăn bông xộc xệch mà không thấy bóng dáng Cố Thần.

Chắc anh có việc ra ngoài nhưng không muốn quấy rầy An Lan nên mới không bật đèn, cũng không nói cho hần biết. Nhưng nửa đêm thì có chuyện gì được chứ? Cố Thần là tổng giám đốc công ty bên Châu Á nên chuyện của tổng công ty còn chưa đến phiên anh nhúng tay vào.

An Lan nằm úp sấp bên cửa sổ, kéo rèm, hần muốn nhìn thử xem xe Cố Thần còn ở dưới lầu hay không.

Ở ngã tư đường, ngọn đèn tỏa ra ánh sáng êm dịu nhưng lạnh lẽo, Cố Thần mặc quần áo trong nhà đứng dưới lầu, bên cạnh là một chiếc xe việt dã cũ. Cố Thần lấy ra một cọc tiền thật dày đưa vào trong xe, một tên nhóc tóc nâu ló đầu ra cầm tiền khê gặt đầu. Ở vị trí bên cạnh ghế lái là một cô gái có gương mặt dễ thương. Hai người đếm tiền, sau khi đếm xong thì vui vẻ lái xe chạy đi còn Cố Thần nghiêm mặt xoay người vào trong.

Đầu óc An Lan trống rỗng, cô gái dễ thương khi nãy chính là người dí súng vào hần sáng nay còn tên nhóc tóc nâu kia, không còn nghi ngờ gì, cậu ta chính là người đã vào phòng hần lục tìm hợp đồng.

Chẳng trách! Tất cả mọi chuyện đều đã được giải thích, xem ra chuyện hành tung của hần bị lộ rồi bị đuổi giết ở Berlin là do một tay Cố Thần bày ra! Hần nhớ Lý Khách từng nói: Cái người họ Cố kia chỉ muốn lợi dụng em, muốn em làm người chịu tội thay mà thôi. Trên thế giới này làm gì có lòng tốt vô cớ.

Bên cạnh vẫn còn đồng quần áo mà con người giả nhân giả nghĩa mua cho hần, nhớ đến ảo tưởng của mình hôm qua, hần còn nghĩ là Cố Thần thích mình, đúng là hơi buồn cười.

“Cậu dậy rồi à?” Cố Thần đẩy cửa ra, thấy An Lan ngơ ngác ngồi trên sô pha, anh áy náy nói: “Có phải tôi làm ồn đến cậu rồi không?”

“Không phải.” An Lan nhảy xuống khỏi sô pha, cầm cái quần vắt trên thành ghế đi chân trần xuống đất vội vàng mặc vào rồi cầm áo của mình nói: “Tôi chợt nhớ tôi còn một hành lý quan trọng vẫn chưa lấy ở khách sạn.”

“Hành lý gì? Để mai rồi lấy, bây giờ khuya rồi.” Cố Thần hơi khó hiểu, anh muốn bước tới giữ lấy hần.

“Đừng đụng vào tôi!” An Lan thần kinh hét lên một tiếng.

Cố Thần chợt sững người.

An Lan nhân cơ hội bỏ chạy.

Hần vừa chạy vừa sợ Cố Thần đuổi theo, xuống đến nơi lập tức nhảy lên một chiếc taxi chạy ca đêm. Tim An Lan đập thình thịch, một lát sau hần mới cúi đầu cài lại nút áo, sửa thắt lưng sau đó ảo não phát hiện mình đã mang dép lê chạy ra ngoài. May mắn ánh sáng trong xe không tốt lắm, xung quanh cũng chẳng có mấy người, bằng không hần nhất định sẽ trở thành một tên biến thái bị đưa vào cục cảnh sát, bây giờ hộ chiếu của hần không thể cho người ta kiểm tra.....

An Lan ngồi mấy tiếng đồng hồ trong cửa hàng 24h, cố gắng chịu đựng đến rạng sáng, tiền trên người hần không đủ để ở khách sạn. Nhân viên của cửa hàng 24h thấy hần nghèo túng, tưởng hần là người không có nhà để về nên tốt bụng giữ hần lại, hơn nữa còn cho hần một ly nước ấm miễn phí.

21. Chương 21

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

Khó lắm mới đợi được đến rạng sáng, An Lan vào phòng rửa tay lấy nước rửa mặt gội đầu. Bây giờ hẳn phải tới tổng công ty ZL dù trong tay chẳng có bất kì chứng cứ để chứng minh sự trong sạch của mình. Tình cảnh của An Lan bây giờ rất khó khăn, hẳn không quen biết ai ở đây, cũng chẳng thể đến đại sứ quán cầu cứu vì một khi tin tức mình xuất ngoại bị truyền ra thì cơ quan cảnh sát trong nước sẽ lập tức hủy bỏ chế độ bảo lãnh, thậm chí còn gán cho hẳn thêm cái tội bỏ trốn.

Hình tượng của An Lan bây giờ cực kì không ổn, áo sơ mi nhiều nếp nhăn, quần thì bị nước bùn bắn lên, trên chân còn mang một đôi dép lê hình thỏ màu vàng nhạt. An Lan tự biết xấu hổ đứng dưới tòa nhà tổng công ty, hẳn không dám vào bằng cửa chính, sợ mình bị người ta đá ra ngoài. Hắn đi xuống bãi đỗ xe rồi vào thang máy lên thẳng tầng 27 – Tầng làm việc của chủ tịch tập đoàn ZL.

An Lan bước ra khỏi thang máy, ánh đèn sáng nhưng chói mắt chiếu xuống nền gạch men sứ đen tuyền và vách tường trắng trông cực kì rực rỡ. Tim An Lan đập loạn thành thịch, hẳn nhớ năm năm trước mình từng gặp chủ tịch một lần, đó là một lão già có tính khí nóng nảy, nhưng nghe nói hội đồng quản trị năm ngoái đã thay đổi, chẳng biết chủ tịch kế nhiệm là dạng người gì.

An Lan dừng lại trước cửa phòng làm việc một lát, hít sâu vài lần, co duỗi ngón trỏ và ngón giữa mấy cái rồi dùng các đốt ngón tay không nặng không nhẹ gõ cửa phòng.

“Mời vào.” Giọng nói cứng nhắc và trầm ổn.

An Lan không chút do dự đẩy cửa ra.

Văn phòng lớn đến bất ngờ, bên trong chỉ có hai người đang ngồi trên ghế sofa vừa cầm giấy tờ trong tay vừa nói chuyện gì đó. Bọn họ thấy An Lan bước vào thì cùng nhau ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Một người trong đó là Cố Thần, người còn lại khoảng hơn năm mươi tuổi, là người Châu Á, dáng người ông ta khá cao, gương mặt có nét giống với Cố Thần nhưng vẻ mặt nghiêm túc hơn, ánh mắt cũng cứng rắn hơn, trông chẳng dễ chọc chút nào.

“Sao anh lại ở đây?” An Lan cảm tức nhìn Cố Thần. Hắn đoán Cố Thần đang muốn đi trước một bước đến đây hại mình nên không nhịn được tức giận, cả gương mặt đỏ bừng.

Cố Thần thấy hắn như vậy vừa buồn cười vừa đau lòng, anh vội đứng lên nói: “Cậu chạy đi đâu vậy? Hôm qua vì tìm cậu mà cả đêm qua tôi chẳng chợp mắt được chút này.” Mắt anh phủ kín tia máu.

An Lan hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Cố Thần không chờ hắn mở miệng, anh giới thiệu: “Đến đây An Lan. Vị này là chủ tịch mới của công ty ZL, cậu vẫn luôn ở Trung Quốc nên chắc là chưa gặp ông ấy bao giờ. Chủ tịch, người này chính là An Lan mà khi nãy tôi vừa nhắc đến với ông.”

An Lan thu lại vẻ giận dữ kính cẩn bước tới bắt tay với ông.

Chủ tịch giấu đi cảm xúc gật đầu cho hắn ngồi xuống. Ông đưa giấy tờ trong tay cho An Lan, để hắn tự giải thích mọi chuyện.

Số giấy tờ đó chính là những hợp đồng mà hắn vất vả lắm mới tìm được. Đêm qua bỏ quên ở nhà Cố Thần làm An Lan ảo não thật lâu, không ngờ Cố Thần lại đưa tới thay hắn.

An Lan sắp xếp lại suy nghĩ rồi kể lại một lượt từ đầu đến cuối vụ án Lương Tư Viễn, về lai lịch của những hợp đồng này, hẳn chỉ nói mình mua được từ tay người thân của Lương Tư Viễn mà không kéo Lương Tư Viễn và Thụy An xuống nước.

Chủ tịch ngồi nghe rất nghiêm túc còn Cố Thần ngồi bên cạnh ghi chép lại, tay anh cầm bút ghi như bay. Lúc An Lan nói xong đã là nửa giờ sau, hắn kí tên lên bản ghi chép. Cố Thần bỏ toàn bộ tài liệu vào túi giao cho chủ tịch rồi quay sang nói với An Lan: “Chuyện này tạm thời vẫn chưa có kết luận, phải đợi toàn bộ hội đồng quản trị xem tài liệu xong, thảo luận rồi mới quyết định.”

“À.” An Lan ần ần có chút thất vọng.

Cố Thần đứng dậy cùng An Lan rời đi.

“Thần Thần.” Chủ tịch đột nhiên gọi Cố Thần lại, nói bằng tiếng Trung: “Con định khi nào đi Trung Quốc.”

Cố Thần nghĩ nghĩ: “Con sẽ đi trong hai ngày tới, bên kia còn rất nhiều chuyện chờ con xử lí.”

“Khó lắm mới về nhà một chuyến, bớt chút thời gian về thăm mẹ con đi.”

“Con biết rồi.” Cố Thần hơi miễn cưỡng nhưng anh vẫn đồng ý: “Cha, con đi trước.”

An Lan đã vô tình biết được thân thế của Cố Thần. Mặc dù có chút kinh ngạc nhưng nghĩ lại cảm thấy cũng hợp tình hợp lý, bằng không Cố Thần còn trẻ như vậy làm sao có thể leo lên được vị trí cao như thế. Còn hấn cố gắng nhiều bao nhiêu, cuối cùng xem chút còn mất luôn chén cơm.

Trên người An Lan lúc này chẳng có một đồng, bên cạnh chỉ có mỗi Cố Thần để dựa vào, tuy trong lòng hấn vẫn còn rất nhiều nghi ngờ nhưng bây giờ chỉ có thể bất đắc dĩ đi theo người ta thôi. Dù sao Cố Thần cũng không hãm hại mình như hấn đã tưởng tượng.

Sau khi về đến nhà, An Lan gấp gấp cởi bỏ một thân quần áo bẩn và dép lê chui vào phòng tắm tắm rửa. Sau khi tắm xong lại phát hiện mình không có quần áo để thay, hấn đành phải mặc bộ đồ hôm qua mới mua.

Cố Thần đang ngồi trước máy tính xem thư trong phòng khách, nghe thấy âm thanh mặc quần áo của An Lan phía sau anh cũng không quay đầu lại, chỉ là cảm thấy hơi nóng nên tiện tay cởi nút áo trên cùng của sơ mi, hỏi: “Ngày mai chúng ta lên máy bay về nước, được không?”

“Vội quá vậy?” An Lan hơi ngạc nhiên, than thở: “Tôi còn muốn ở lại Berlin chơi vài ngày.”

Cố Thần bất đắc dĩ: “Bây giờ cậu là nghi phạm, cảnh sát có thể gọi đến cậu bất kì lúc nào, huống chi, cậu ở lại Đức không sợ người ta đuổi giết sao?”

An Lan vừa nghe lập tức nén giận, chẳng phải những người đó là do anh mời tới sao! Anh còn dám nói.

Chỉ là bây giờ hấn vẫn chưa hiểu được ý đồ của Cố Thần nên không tiện nói, đành phải giả vờ ngoan ngoãn: “Vội mai về cũng được.”

Nghĩ tới chuyện ngày mai sẽ rời khỏi Đức, An Lan muốn ra ngoài dạo phố, uống rượu.

Hấn vừa đề xuất ý kiến thì lập tức bị Cố Thần phản đối.

“Ngao ngoãn ở trong nhà, sáng mai bảy giờ ra sân bay, nếu cậu không đến tôi sẽ mặc kệ cậu.” Cố Thần nói xong lập tức đóng máy tính, cầm chìa khóa xe nói: “Hôm nay cậu ngủ giường của tôi đi.”

An Lan dùng một cái đồ mặt, lắp bắp nói: “Không, không cần.”

“Tối nay tôi phải về nhà cha mẹ nên có thể sẽ không quay lại đây.” Cố Thần nhận ra những lời của anh khiến An Lan hiểu lầm, anh tự cảm thấy xấu hổ xoay người cầm áo khoác, nghĩ một lát lại nói: “Nếu cậu thật sự muốn ra ngoài chơi thì xuống dưới lầu đi dạo quanh đây thôi, đừng đi quá xa, chuẩn bị đi ngủ thì gọi điện thoại cho tôi.”

“Tôi biết rồi.” An Lan nhận ra Cố Thần đang quan tâm mình, hấn ngại ngùng cười cười.

Sau khi Cố Thần đi mất, An Lan ngồi một mình trong phòng chơi máy tính, màn đêm hạ xuống, tiếng xe cộ và tiếng cười vui vẻ truyền đến từ ngã tư đường, An Lan là một người chẳng chịu nổi cô đơn nên hấn cầm lấy di động và ví tiền chạy xuống lầu.

Xuống lầu, tất nhiên hấn sẽ không đi qua đi lại ở cái ngã tư nhỏ bé này, nơi này chẳng gì hay, hấn cũng chẳng phải con nít, chỉ dạo quanh mấy cửa hàng kẹo ngọt với quần áo làm sao đủ thỏa mãn?

An Lan bắt xe đến một quán bar trong nội thành phần hoa đông đức, trình độ tiếng Đức của hấn có hạn nên không thích đến gần người lạ, chỉ bưng ly rượu vui vẻ nhưng không phóng túng thưởng thức nam sắc xung quanh.

Đây là một gay bar, phần lớn đàn ông đến đây để phát tiết dục vọng. Một người châu Á như An Lan ngồi đó khiến cho nhiều người nổi lên thú tính. Hơn nữa người Châu Á nổi tiếng bảo thủ, nhìn như kiểu gặp ai cũng phóng điện nhưng thực tế họ hoàn toàn không có ý đó.

An Lan uống được vài ly mà đã cảm thấy hơi say, tửu lượng của hắn rất tốt nên không đến nỗi mới vài ly đã té xỉu. Hắn nghĩ mình bị bỏ thuốc, rượu bị bỏ thuốc cũng chẳng phải chuyện gì đáng ngạc nhiên ở cái nơi thế này, hắn vội vàng tính tiền rồi khỏi quán.

Đi một được một đoạn, gió đêm thổi đến khiến hắn cảm thấy bản thân tỉnh táo không ít nên dừng lại ở ven đường định bắt một chiếc xe.

Một thanh niên đi tới, cánh tay cậu ta bó thạch cao, trong tay là một tờ giấy, sợ sệt chào hỏi An Lan: “Xin chào, anh có thể giúp tôi một việc được không?”

An Lan đánh giá cậu ta một phen, người này trông giống một sinh viên, mái tóc hơi rối, trên mặt còn nổi mấy cục mụn to như hạt đậu.

“Được.” An Lan dùng vốn tiếng Đức ít ỏi của mình nhiệt tình trả lời.

Trong tờ giấy trên tay cậu thanh niên kia là một dãy số điện thoại, cậu ta muốn gửi một tin nhắn đến số điện thoại này nhưng tay cậu ta đang bị thương, không tiện cầm di động.

An Lan lấy di động của mình ra giúp người ta gửi tin nhắn. Cậu thanh niên liên tục cảm ơn, đứng ven đường nói chuyện phiếm với An Lan. Cậu ta nói mình là sinh viên bản địa, tối nào cũng đến cửa hàng bánh ngọt làm thêm. An Lan nhớ lại thời sinh viên của mình, hắn cũng từng ra ngoài làm thêm mỗi đêm như thế, trong lòng đột nhiên có cảm giác thân thiết.

Gió ở ven đường rất lớn, cậu ta đề nghị An Lan cùng đi dọc theo con đường, cách đây không xa có một trạm xe buýt. An Lan vui vẻ đồng ý, sau khi đi được một đoạn hắn lại phát hiện đường càng ngày càng hẹp, đèn đường cũng dần tối đi.

An Lan muốn hỏi cậu ta có phải bọn họ đang đi nhầm đường hay không thì bỗng có một người từ góc đường lao ra ôm lấy hắn, cậu thanh niên kia tháo thạch cao trên tay bước tới giữ lấy tay hắn. Trước đó An Lan đã uống rượu, cả người hắn chẳng còn sức, bây giờ lại càng không có sức chống chọi, đành phải trơ mắt nhìn mấy tên nhóc con bước ra từ góc tối lục lọi người mình, lấy đi điện thoại và ví tiền, cõng cả bộ đồ mới mua trên người hắn rồi bỏ chạy.

~Hết chương 21~

22. Chương 22

*Trước khi vào chuyện, editor xin phép được note lại một chút:Hải Sâm Bảo là người Đức, tên của anh là Lecter Heisenberg, toàn bộ tên dịch sang tiếng Trung sẽ là Lai Khắc Đặc Hải Sâm Bảo. Vì thế, trong truyện sẽ có vài chỗ xưng hô tên của anh có sự khác biệt, nói chung cũng chỉ xoay quanh giữa tên tiếng Đức và tên tiếng Trung, editor sẽ thay đổi để phù hợp với nguyên tác và mạch truyện, mặc dù hơi rối, nhưng vài chỗ nguyên tác mình không dám đổi, cầu thông cảm

-Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

An Lan không ngờ mình lưu lạc ở nước ngoài mà cũng bị cướp được, thật buồn bực. Cũng may tổn thất không quá nghiêm trọng. Hắn ngồi dưới đất, cả người mềm nhũn không thể nhúc nhích, đầu óc lại hoạt động cực kì nhanh. Bây giờ hắn phải đến cửa hàng gần nhất gọi điện cho Cổ Thần nói rõ tình huống hiện tại để anh đến đón. Có điều, chắc chắn không thể tránh được bị mắng cho một trận.

An Lan nằm trên đất nghỉ ngơi một lát, vịn lấy bức tường đứng lên, vừa đi được vài bước thì một chiếc xe màu đen dừng ngay bên cạnh. Cửa xe mở ra, hai người mặc đồ đen nhảy xuống không nói không rằng túm hất lên xe.

Trước mắt An Lan tối đen, hần đột nhiên nhớ lại thảm cảnh bị bắt cóc khi còn nhỏ, không khỏi la hét thật to, tay chân giãy dụa kịch liệt. Những người trong xe không giữ nổi đành phải đánh một đòn xuống gáy hần, An Lan cảm thấy cơ thể mình rũ xuống, yếu ớt ngất xỉu.

Lúc tỉnh lại, hần phát hiện mình đang nằm trên sàn nhà lạnh như băng. An Lan mơ mơ màng màng ngồi dậy, phát hiện đây là một phòng sách riêng, trong phòng là ánh đèn sáng tỏ, bên ngoài cửa sổ là màn đen tăm tối. Chắc bây giờ vẫn là ban đêm.

Bên cạnh cửa sổ là một chiếc ghế màu đen, một người đàn ông ngồi đó đưa lưng về phía An Lan.

“Xin chào.” An Lan đứng lên đi tới chỗ hần ta.

Người đàn ông đó xoay ghế qua, đó là một nam nhân trên dưới bốn mươi tuổi, dáng người cao ráo, tóc trắng bạc, vẻ mặt độc ác đồ sộ. Người đó là Hải Sâm Bảo, làm quản lý bộ phận pháp lý ở Trung Quốc được một đoạn thời gian thì chán chường quay về tổng công ty.

An Lan thăm cảm thán một câu oan gia ngõ hẹp trong lòng, hần cũng mơ hồ đoán được những chuyện mình trải qua ở Đức có chút gì đó liên quan tới người này.

“Đã lâu không gặp.” An Lan bày ra thái độ nhiệt tình, cực kì thân thiết gọi tên Hải Sâm Bảo: “Lai Khắc Đặc, từ khi anh rời Trung Quốc mọi người ai cũng nhớ anh.”

“Cắt cái điệu bộ dối trá của cậu đi.” Hải Sâm Bảo lạnh mặt: “Cậu là một người giả dối nhưng lại thông minh, có điều chắc cậu vẫn chưa biết mình đang nói chuyện với ai.”

Đúng là An Lan chưa điều tra gia thế của Hải Sâm Bảo, chẳng lẽ anh ta cũng là thiếu gia của một vị giám đốc hay một cổ đông nào đó? Mặc kệ anh ta là gì, dù sao đứng dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu, An Lan cúi đầu nhỏ giọng nói: “Lai Khắc Đặc này, có lẽ giữa hai chúng ta có chút hiểu lầm.”

“Đổi CIF thành DES cũng gọi là hiểu lầm à!” Hải Sâm Bảo cắn răng nói.

Loại chuyện này là do anh không cẩn thận nên mới như thế, nếu anh kiểm tra hợp đồng kĩ một tí thì kiểu sai lầm thế này sao lại không phát hiện ra được? Còn chờ tới tới hăm hại anh nữa hả? Trong lòng An Lan nghĩ như vậy nhưng hần không dám nói mà vờ như đang hoang mang nhìn Hải Sâm Bảo sau đó lại chột ngốt ra: “Anh đang nói chuyện đâm thuyền hàng lần trước hả? Tôi nhớ ra rồi, hình như Tiểu Khôi từng hỏi tôi vài chi tiết của hợp đồng, có điều tôi đã nói với cậu ta tôi không muốn nhúng tay vào chuyện của bộ phận pháp lý. Anh cũng biết mà, người trẻ tuổi làm những chuyện thì thường thiếu kinh nghiệm, gây ra tai họa lại không dám gánh vác nên mới đổ cho người khác để trốn tránh trách nhiệm.”

Ánh mắt Hải Sâm Bảo lạnh lẽo nhìn hần, một lát sau anh ta cắn răng nói: “Thật đáng tiếc, tôi không phải Tiểu Khôi, tôi sẽ không bị những lời ba hoa của cậu lừa gạt.”

Anh ta vỗ tay, cửa phòng mở ra, hai người đàn ông cao lớn xông tới, một tên trong có còn cầm theo ống tiêm.

“Ban đầu tôi muốn giết cậu.” Hải Sâm Bảo lười biếng nói: “Có điều ông già nhà tôi nói, ông ta không cho tôi tùy tiện giết người. Lần này tôi sẽ dạy dỗ cậu. Yên tâm, bọn họ chỉ đánh cậu một chút thôi, không lấy mạng cậu đâu. Mặc khác, tôi biết cơ thể cậu ốm yếu nên đã chuẩn bị sẵn cho cậu một ống Propranolol, sau khi tiêm xong thì dù đánh nát xương đầu óc cậu vẫn sẽ luôn tỉnh táo.”

Hải Sâm Bảo nháy mắt với hai người kia, một người vươn tay muốn giữ lấy cánh tay An Lan, hần hét lên lùi về sau từng bước muốn tung cửa bỏ chạy, không ngờ bản thân còn chưa đụng tới cửa hai chân đã mềm nhũn quỵ xuống đất, chẳng biết là do men rượu hay vì thuốc đã bắt đầu phát huy tác dụng.

Mất thấy cây châm trong tay người kia càng lúc càng gần, An Lan cắn răng, sợ hãi lạnh run cả người.

“Lecter, không ngờ cậu lại đi chấp nhứt với một người Trung Quốc thế này.” Cổ Thần đẩy cửa ra, nhẹ nhàng nói.

Hải Sâm Bảo thấy anh bước vào, anh ta bực tức nói: “Cố, lại là cậu đến phá hỏng chuyện tốt của tôi!”

“Đây không thể xem là chuyện tốt.” Cố Thần cúi người đỡ An Lan đứng dậy, bảo vệ sau lưng mình, lạnh lùng nhìn Hải Sâm Bảo: “Nghĩ lại xem, ngày mai tiêu đề đầu tiên trên báo sẽ là: Đại thiếu gia của nghị sĩ Quốc hội đuổi giết một Hoa kiều. Chắc cha cậu sẽ không muốn thấy loại tin tức này đâu.”

Hải Sâm Bảo cao ngạo ‘hừ’ một tiếng, không sợ hãi nói: “Cha tôi biết khúc mắc giữa tôi với cậu ta, dù ông không đồng ý cho tôi giết người nhưng đã ngầm đồng ý cho tôi chinh cậu ta một chút. Nếu chuyện tôi đánh người mà bị đưa lên báo thì cũng chẳng sao, dù sao người dân Berlin cũng quá hiểu con người tôi rồi.”

“Hai người các người vào đây.” Cố Thần nói vọng ra ngoài.

Nhóc con tóc nâu cùng với cô gái dễ thương từ ngoài bước vào, hai người bọn họ hơi sợ hãi nhìn Hải Sâm Bảo, cả hai không hẹn mà cùng đứng sau lưng Cố Thần.

“Hai người này, một người đã phạm tội nhiều lần, một người là sát thủ hắc đạo. Theo như lời bọn họ nói thì cậu đã thuê họ ăn cắp tư liệu và giết hại cậu ấy. Đúng không?”

Hải Sâm Bảo nhìn hai người bán đứng anh ta mà tức điên, thật ra anh ta cũng không định giết chết An Lan, chẳng qua chỉ muốn dạy dỗ hần một chút. Nhưng nghe Cố Thần hỏi anh ta buồn bực, dường như cũng có chột dạ: “Đúng thì sao! Tên nhóc này hãm hại tôi, dù giết hần cũng không đủ cho tôi hả giận.” Nói xong lại quăng chén trà xuống đất rồi nói với hai người kia: “Đứng góc đó làm gì? Cút đi!”

Hai người kia vội vàng bỏ ra ngoài. Cố Thần thầm thở phào trong lòng. Tuy Hải Sâm Bảo rất kiêu ngạo nhưng dù sao anh ta cũng phải kiêng dè danh tiếng của cha mình, anh ta làm như thế tức là hôm nay anh ta tính bỏ qua cho An Lan. Cố Thần lập tức bảo hai người phía sau mình ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại ba người bọn họ, An Lan đang mơ màng, thất tha thất thiếu theo sau Cố Thần.

Cơn giận của Hải Sâm Bảo dần lắng xuống, anh ta oán trách Cố Thần: “Chuyện thuyền hàng lần trước căn bản là do người này phá rối, vậy mà tổng công ty lại muốn xử phạt tôi! Trước đó tôi đã hứa với cha, lần này sang Trung Quốc sẽ làm cho ra trò, kết quả chỉ mới đi chưa tới một tháng đã bị gọi về!”

Cố Thần biết rõ tính của Hải Sâm Bảo, giảng đạo với anh ta xem như vô dụng nên anh lên tiếng an ủi: “Xảy ra một chuyện lớn như vậy tất nhiên phải tìm ra một người phụ trách, nếu không ban giám đốc không thể nào giải thích với các cổ đông. Công ty vẫn luôn làm việc như thế.”

“Cậu biết rõ cậu ta ăn chặn tiền, chẳng những không nghiêm phạt cậu ta mà còn giúp đỡ cậu ta khắp nơi.” Hải Sâm Bảo trừng mắt, cười lạnh nói: “Tôi hiểu rồi, tôi đã nghe chuyện tình cảm của cậu và vợ cậu không tốt.....”

Cố Thần thấy anh ta càng nói càng kì cục nên không thèm để ý tới anh ta nữa, nói một tiếng tạm biệt rồi kéo An Lan đi.

“Đứng lại.” Hải Sâm Bảo gọi anh: “Cậu che chở cậu ta như vậy thì tôi cũng hết cách. Có điều cậu ta phải nói một tiếng xin lỗi với tôi.”

Cố Thần không muốn làm mọi chuyện phức tạp, vì thế anh vỗ vỗ mặt An Lan giúp hần tỉnh táo một chút, nhẹ giọng nói: “An Lan, cậu xin lỗi Hải Sâm Bảo đi.”

Tuy cơ thể An Lan đang yếu ớt những đầu óc hần vẫn còn tỉnh táo, vừa rồi hần vẫn luôn nghe hai người nói chuyện, nghe thấy Cố Thần bảo hần xin lỗi, An Lan đứng thẳng người, phụng phịu nói: “Không đời nào!”

Hải Sâm Bảo biến sắc, anh ta vừa định nổi điên thì Cố Thần buông cánh tay đang đỡ An Lan ra, nghiêm khắc nói: “Chuyện này là do cậu gây ra, mau xin lỗi Hải Sâm Bảo đi.”

An Lac lắc đầu, giọng yếu ớt những rất kiên quyết: “Không đời nào.”

Nói xong cả người mềm nhũn vươn tay ôm lấy Cố Thần.

Cố Thần né hần, lạnh nhạt nói: “Tốt lắm, không ngờ cậu lại cứng đầu như vậy. Xem ra cậu không cần tôi cứu rồi.” Dứt lời lập tức ném hần ra định bỏ đi.

Với tình trạng hiện giờ, An Lan mà rời khỏi Cố Thần chắc chắn sẽ không đi nổi một bước, hần nhất thời nóng lòng gọi một tiếng: “Cố Thần.”

Cố Thần không phản ứng, An Lan đành phải chuyển hướng sang Hải Sâm Bảo, cắn răng, uất uất ức ức nói: “Hải Sâm Bảo, xin lỗi anh.”

Hải Sâm Bảo hừ lạnh một tiếng, miễn cưỡng chấp nhận.

Cố Thần nghe An Lan xin lỗi xong vội vàng đỡ lấy hần, dẫn hần rời đi.

Cố Thần đứng bên cạnh ô tô đỡ An Lan ngồi vào ghế sau, An Lan đã uống rất nhiều rượu pha thuốc, giờ phút này cả người hần phát run, cực kì khó chịu. Cố Thần để hần nằm xuống ghế rồi cởi áo khoác đắp lên cho hần. Ai ngờ An Lan lại hất ra, hét lớn: “Tôi hoàn toàn không làm sai chuyện gì! Là tự anh ta quá ngu xuẩn, dựa vào cái gì mà muốn tôi xin lỗi!”

Cố Thần hết cách đành phải bơ hần. Anh ngồi vào ghế lái khởi động xe.

An Lan càng nghĩ càng cảm thấy uất ức, hần nhất áo khoác của Cố Thần lên muốn xé thành hai nửa: “Anh thật vô dụng!”

Xe đột ngột thắng lại, cơ thể An Lan không vững nên lăn lông lốc xuống dưới. Cố Thần chỉnh lại kính chiếu hậu, hỏi: “Không sao chứ?”

An Lan bò lên, che miệng uất ức nói: “Đau quá.”

Hần đưa miệng cho Cố Thần xem, cánh môi hồng hồng đã mất một miếng da.

Cố Thần vươn tay sờ đầu An Lan nói cho có lệ: “Không đau nữa, không đau nữa.”

(Ma: Anh đỡ con nít đấy à:v)

(Yue: Chẹp:v)

23. Chương 23

Editor: Tiểu Ma Bạc Hà-

-Beta: Yue Yue-

An Lan ngồi trên xe ngủ một lát, vừa tỉnh dậy hần lại la hét mình đau đầu, đau bụng, đau miệng. [say what?]

Chiếc xe chạy đến dưới lầu, Cố Thần mở cửa xe đi đỡ lấy An Lan, An Lan đột nhiên bổ nhào vào ngực anh, hai tay hai chân vòng lên người anh, hai má mềm mại cũng áp vào cổ anh, đầu lưỡi ướt át liếm quanh yết hầu.

Cơ thể An Lan nóng như lửa đốt, trong hơi thở mang hương vị ngọt ngào, còn có chút vị thuốc. Cố Thần đoán chắc là An Lan đã uống phải rượu chứa thuốc kích thích trong quán bar, loại thuốc này không gây hại nhiều đến cơ thể, chỉ cần uống nhiều nước lạnh vào là có thể giảm bớt tác dụng thuốc.

Cố Thần hít sâu một hơi tránh đi động tác hôn của An Lan, mạnh mẽ kéo hần từ trong xe ra ngoài, anh hì hục ôm hần vào phòng, đặt lên giường. An Lan bây giờ đang dính lên người Cố Thần không chịu xuống hết như nhân bánh đậu.

Năng lực tự chủ của Cố Thần rất mạnh nhưng lúc này đây anh lại không thể đẩy hần ra. Cố Thần đành ra một tay cởi quần áo cho An Lan, An Lan nương theo tay anh cởi sạch chỉ chừa lại một cái quần nhỏ màu nâu.

“Em khát.” An Lan mềm nhũn gối đầu trên chân anh, một tay túm lấy góc áo anh nhẹ giọng nói.

“Tôi đi lấy nước cho cậu.” Cổ Thần dứt lời, anh muốn gỡ tay hấn, không ngờ An Lan lại trở tay ôm lấy cổ anh, hai chân vòng qua eo anh, ngọt ngào làm nũng: “Anh ôm em là được rồi.”

Cơ thể nóng bỏng mềm nhũn, giọng nói nũng nịu làm người ta không nỡ buông tay. Cổ Thần nóng rực, anh ép mình hít vài cái thật sâu, cuối cùng anh dùng tốc độ như hổ đói vồ mồi đè lên người An Lan.

Vóc người Cổ Thần rất cao lớn, rất nặng. Anh vồ tới như thế xem chút đã đè chết An Lan. Hấn kêu thảm một tiếng, đá anh một cái, than thở: “Đau!”

“Đau à?” Cổ Thần nhở giọng cười, một tay nắm lấy eo hấn, tay kia kéo quần nhỏ của hấn tiện tay vứt đi. Khí lạnh thổi vào giữa hai chân, An Lan chui vào lòng Cổ Thần như đang xấu hổ nhưng lại ngọt ngào gọi một tiếng: “Lý Khách, chạm vào em.”

Luồng nhiệt nóng bỏng trong người Cổ Thần lạnh đi một nửa, không có chuyện gì mất hứng bằng bạn giường gọi nhầm tên. Anh túm An Lan trên người mình xuống, chỉnh lại quần áo sau đó đến tủ lạnh lấy một ly nước đá mát cho hấn.

Cả người An Lan nóng hầm hập, môi vừa chạm tới nước lập tức né đi theo phản xạ, hấn sợ lạnh. Lúc này, Cổ Thần gạt đi ý muốn thương hoa tiếc ngọc thô bạo mở miệng An Lan đổ hết vào. An Lan uống cả bụng nước lạnh xong đã dần yên tĩnh lại. Hấn trần như nhộng co người nằm trên giường, có chút lạnh. Cổ Thần mở chăn bông ra đắp lên người hấn. Cúi đầu nhìn một lát, trong lòng là loại cảm xúc không nói nên lời.

Anh bị đốt lửa nhưng lại không có chỗ phát tiết, đành phải ủ rũ vọt vào tắm nước lạnh sau đó lấy một cái chăn mỏng nằm ngủ trên sô pha.

Hơn năm giờ sáng, An Lan bất ngờ tỉnh lại, đầu đau như búa bổ. Hấn theo thói quen ôm gối ngồi trên giường ngẩn người. An Lan biết tối qua mình uống rượu, bị một thằng nhóc lưu manh lừa gạt sau đó bị Hải Sâm Bảo bắt đi, cuối cùng lại được Cổ Thần cứu về. Trí nhớ đã bắt đầu trở nên mơ hồ ngay lúc bọn họ lên xe, hình như hấn đột nhiên phát sốt thì phải. Hấn không nhớ rõ bản thân về nhà bằng cách nào cũng như không biết tại sao mình lại bị cởi hết quần áo đặt lên giường.

Kí ức duy nhất còn sót lại chính là Cổ Thần đột nhiên vào lên người hấn, đè hấn muốn ngộp thở.

An Lan cực kì buồn bực, hấn mở đèn, quỳ gối trên giường kiểm tra đệm từng tắc từng tắc một. Hình như không có dấu vết gì, cơ thể hấn cũng không có gì kì lạ. Hấn chợt lấy một thứ lóe sáng thì nhặt lên nhìn, là một cái cúc áo bằng gỗ, chán nó đã rơi ra từ một cái áo sơ mi, trên khuy áo còn dính một sợi chỉ trắng.

Chiếc cúc áo này không thuộc về An Lan, nó là của Cổ Thần. Hấn cầm cúc áo trong tay bắt đầu ngẩn người. Chắc chắn hấn vẫn chưa phát sinh quan hệ gì với Cổ Thần, nhưng nhìn chiếc giường bây giờ, chắc chắn cảnh tượng đêm qua cực kì khó tả.

An Lan cũng chẳng phải hoàng hoa khuê nam gì, không đến mức bị người ta sờ vài cái đã xấu hổ và nổi giận. Có điều, vì không rõ rốt cuộc Cổ Thần đã làm gì mình nên hấn ngồi đó bối rối thật lâu, càng bối càng giận, một luồng nhiệt chạy thẳng lên não, giận đến mức mấy đốm lửa chạy loạn trong đầu, tất cả tiện nghi đều bị Cổ Thần chiếm hết rồi!

An Lan nắm cúc áo trong tay, siết chặt nó đi tới phòng khách, ánh sáng trong phòng khách rất tối, hấn bị chân sô pha và bàn trà cản trở, nghiêng ngả lao đảo đi tới cạnh Cổ Thần.

Cổ Thần nghiêng người nằm trên sô pha, cơ thể anh khá lớn, sô pha nhỏ bé gần như không chứa nổi anh, đôi chân dài thả xuống đất, mặt chôn trong cánh tay, chân mày nhíu lại, hiển nhiên anh ngủ cũng chẳng thoải mái gì.

An Lan nhìn anh một lát, hấn vươn tay, lấy đủ lực ngưng tụ lên mặt anh.

Cái tát kêu cực kì to, trực tiếp dán lên mặt Cổ Thần. Tóc trên đầu anh dựng thẳng, Cổ Thần ngồi dậy hoảng hốt sờ mặt, nhìn về phía An Lan: “Ai đánh tôi vậy?”

An Lan tao nhã ngồi ngay bên cạnh đưa ly nước tối qua uống còn sót lại một nửa cho anh, nhẹ nhàng nói: “Anh gặp ác mộng à? Uống miếng nước đi.” Lòng bàn tay hấn run lên, nghĩ lại mà sợ, cái tát vừa rồi thật sự rất độc.

May mắn Cố Thần không phải [kiểu hoa], vô duyên vô cớ nhận một cái tát cũng không so đo, còn tưởng bản thân mình đã nằm mơ nữa. Giấc mơ này quá thật rồi, anh xoa xoa mặt, cảm thấy hai má nóng rát.

Cố Thần nhận nước An Lan đưa tới, cúi xuống lại thấy trong nước lơ lửng một đầu thuốc ta, anh buồn nôn để nó qua một bên.

Hai người ai cũng mới thức dậy, đầu óc không mấy tỉnh táo ngồi đối diện nhau. Phút chốc, không ai tìm ra lời gì để nói. An Lan sợ Cố Thần tìm hấn tính sổ, trong lòng cực kì bất an nên không dám tùy tiện mở miệng. Còn Cố Thần thấy dáng vẻ ngoan ngoãn này của hấn thì nhớ lại dáng vẻ nũng nịu cầu hoan của hấn tối qua, lửa nóng cuộn cuộn trong người có chút khó khống chế.

“Tôi vào phòng tắm.” Cố Thần giấu giấu diêm diêm đứng lên, anh giơ tay nhìn đồng hồ, bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh, anh bất chấp chuyện đi tắm, hoảng chân hoảng tay mặc quần áo vào, đá nhẹ An lan một cái: “Mặc quần áo đi, chuyển bay lúc bấy giờ, muộn rồi.”

An Lan cũng nhảy dựng lên vọt vào phòng ngủ mặc lại bộ quần áo hôm qua, sau đó vọt ra phòng khách, không tìm thấy hành lý, hấn hoảng hốt nhảy loạn lên.

Cố Thần lấy nước giặt sạch khăn mặt, thấy An Lan giống hệt một con khỉ, anh cực kì chán nản, trách: “Hoảng cái gì mà hoảng! Hành lý hôm qua tôi đã thu dọn xong rồi.”

Ngoài cửa là hai cái vali cực lớn của hai người, An Lan xách mỗi tay một cái, Cố Thần khóa cửa rồi đi trước dẫn đường. Hai người bắt một chiếc xe trên đường, may mắn bây giờ là rạng sáng, ở ngã tư đường chẳng có mấy người, chiếc xe chạy đi cả đường đều là đèn xanh, cũng khá thông thoáng. Bọn họ đến sân bay xong vẫn đủ thời gian để check in.

An Lan thì thảo la đói bụng, vừa xuống xe lập tức vọt vào cửa hàng bán đồ ăn sáng ven đường. Cố Thần cũng rất đói, chính là anh che dấu rất tốt không thể hiện ra ngoài, trong lòng lại cực kì chờ mong nhìn An Lan vào cửa hàng mua đồ ăn. Kết quả, hấn lại xách hai bình sữa chua đi ra làm Cố Thần phát điên, từ nhỏ anh đã cực kì ghét sữa!

“Cố tổng, cho anh.” An Lan đưa một bình cho anh như đang hiến vật quý.

Cố Thần không nhịn được cơn đói trong bụng, anh lạnh mặt nhận lấy, mở nắp bình ra uống một ngụm, sau đó phun hết ra nắp bình, gom cả chai và nắp lại quăng hết vào thùng rác, ý là anh tình nguyện chịu đói cũng không thèm ăn cái thứ này.

An Lan cắn ống hút, cực kì tiếc nuối liếc qua thùng rác, phí quá nha, không uống thì cho tôi cũng được mà.

Hai người thuận lợi lên máy bay, sau đó cả hai đều tự đeo miếng che mắt vào, ngủ bù. An lan đã uống một ít rượu và thuốc kích thích nên cơ thể đã cạn kiệt sức lực, tất nhiên không cần phải bàn nữa. Cố Thần vì An Lan đã không ngủ được một giấc thật ngon liên tục hai ngày liền, cơ thể anh cũng bắt đầu ăn không tiêu rồi.

Mười mấy tiếng sau bọn họ bị đánh thức, An Lan rất có tự giác của cấp dưới, đầu óc vẫn còn mơ màng đã xách hành lý của hai người nhìn gót chân Cố Thần bước xuống máy bay.

Vẫn còn rất mệt! Hai người đứng mắt to trừng mắt nhỏ ở khu nghỉ chân của sân bay. An Lan ngáp một cái rồi lại một cái, ngáp đến nước mắt cũng chảy ra, tay chân thì mềm nhũn không bước nổi, hành lý cũng không xách được. Cố Thần lại còn mệt hơn cả An Lan, có điều từ nhỏ anh đã được dạy dỗ rất nghiêm khắc nên anh rất cẩn thận với từng lời nói và hành động của mình, không muốn để lộ dáng vẻ mệt mỏi ra cho người khác nhìn thấy. Cho nên lúc này anh vẫn đứng rất thẳng, giọng nói vang vọng như tiếng chuông: “Đứng lên, ngốc ở chỗ này thì giống cái gì chứ?”

An Lan lau nước mắt, uất uất ức ức đứng lên lắc lắc mấy cái, khập khiễng đi ra ngoài như người giầy.

Khoảng cách từ sân bay đến nội thành là bốn mươi phút đi xe, Cố Thần gọi điện thoại cho tài xế lái xe đến, tài xế khó xử xin anh tha thứ, nói là vợ anh ta đang làm giải phẫu trong bệnh viện, đến chiều mới có thể chạy qua. Cố Thần không phải là một người gay gắt với nhân viên, anh bảo anh ta hãy ở lại bệnh viện chăm sóc cho vợ mình thật tốt.

An Lan đứng cùng với hai cái vali, mắt trợn ngược, dường như chỉ một giây sau hần sẽ ngã xuống. Cổ Thần thấy hần cực kì đáng thương, anh dẫn hần đến một khách sạn cách đó không xa, thuê một phòng lớn. Sau khi An Lan vào phòng, hần đá giày, cởi cúc áo khoác, chưa kịp cởi xong đầu đã nằm lên gối đầu, ngủ.

Vốn Cổ Thần còn muốn đi tắm một cái, nhưng vừa dính vào đệm thì cơ thể lập tức không nghe theo lời anh ngã về phía sau, bất tỉnh nhân sự.

Hai người bọn họ ngủ cực kì thoải mái, bất tri bất giác trời đã vào đêm. An Lan tỉnh giấc trước, hần tràn đầy sức sống nằm trên giường duỗi lưng, nắm tay lại để trên mặt Cổ Thần làm hần sợ tới mức rụt vội về.

Cổ Thần ngủ thật sự rất yên tĩnh, cơ mặt giãn ra, môi hơi mở, trông anh như một đứa bé, nhưng cái trán cao ráo, sống mũi thẳng tắp lại thuộc về một người đàn ông khí thế bồng bồng.

Đây là lần đầu tiên An Lan quan sát Cổ Thần ở cự li gần, lại nhớ đến những vất vả của anh đều vì hần, hiếm khi An Lan có chút lòng tốt kéo chăn bông tới đắp lên người anh. Sau đó nhích xuống giường, đi đến tủ quần áo lấy dép lê ra mang vào.

Hần cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường, chuyển hướng đến nhà vệ sinh gọi điện cho phục vụ phòng mang một bàn ăn lên. Phục vụ phòng rất khó xử, nói bây giờ là nửa đêm, nhà ăn đã đóng cửa, đầu bếp cũng về nhà mất rồi. An Lan đối diện không còn sức tức giận, hần tốt bụng nói: Đưa một ít lên, cái gì cũng được.

Cuối cùng, phục vụ phòng mang lên một đĩa gà chiên nguội lạnh, một đĩa chân gà cùng với mấy chai nước có ga và vài cái bánh. An Lan ôm đồ ăn lên giường, ôm lấy gối ngồi ở đầu giường, tìm điều khiển từ xa mở TV. Cổ Thần nằm bên cạnh xoay người, An Lan vội vàng chỉnh âm lượng xuống mức thấp nhất.

Trên TV đang chiếu Thế Giới Khủng Long, An Lan xem cực kì nhập tâm, miệng nhai chân gà rôm rốp trông cực kì vui vẻ.

Nhìn thấy một đám khủng long bạo chúa bao vây tổ và ăn hết trứng của khủng long cổ dài, An Lan kinh ngạc há hốc mồm, quên luôn chuyện ăn.

“Mấy giờ rồi?” Cổ Thần không tiếng động ngồi dậy, dưới ánh đèn TV nhấp nháy, ánh mắt nghiêm khắc của anh trông có hơi khủng bố.

An Lan sợ tới mức khép miệng lại, không biết Cổ Thần và khủng long bạo chúa ai mới đáng sợ hơn.

Ánh mắt Cổ Thần khá tỉnh táo nhưng trong đầu anh vẫn còn rất mơ hồ. Một tay anh chống giường, muốn leo xuống nhưng thời gian ngủ quá dài, cơ thể không vững nên lại ngã xuống giường.

“Cố tổng.” An Lan ném chân gà, lau đôi tay đầy mỡ dầu bóng lưỡng vào drap giường rồi đỡ lấy Cổ Thần: “Anh không sao chứ?”

Cổ Thần ghét nhất là yếu thế trước mặt người khác. Anh đẩy An Lan ra, ngồi trên giường lấy gối đặt sau lưng, xoa xoa trán, cảm thấy tỉnh táo hơn một chút.

“Bây giờ mới có ba giờ sáng, anh vẫn có thể ngủ thêm một lát nữa.” An Lan nói, thật ra trong lòng hần có chút xấu hổ. Cổ Thần nằm ngủ cạnh hần, không biết tại sao khi tỉnh dậy nhìn thấy hai người cùng nằm trên một cái giường, cảm giác cả người đều không tự nhiên.

Cổ Thần cũng đói bụng, anh vươn tay qua người An Lan chọn chọn lựa lựa mấy thứ trên bàn. Tất cả gà chiên đều bị An Lan ăn hết da, chân gà thì bị hần cắn mất miếng thịt ở giữa. Cổ Thần xoay qua xoay lại vẫn không tìm được một miếng nào còn nguyên vẹn, anh cảm tức, bất đắc dĩ đành phải cầm lấy một cái bánh lạnh tay.

An Lan cực kì xấu hổ với thói quen ăn uống của mình. Hần mở một chai nước quất, hai tay đưa cho Cổ Thần.

Cổ Thần nhận chai nước uống một ít, anh thở dài lùi người về sau: “Hai ngày nay tôi bị cậu ép lắm.”

An Lan biết anh lời anh đang nói là thật, trong lòng có cảm kích nhưng lại không muốn báo đáp, hần chỉ có thể nói hai câu khen ngợi chẳng đáng mấy đồng: “Cố tổng yêu thương cấp dưới, thuộc hạ nhất định sẽ vượt núi đao biển lửa để báo đáp công ơn của công ty và Cố tổng.”

Cố Thần rũ mắt xuống, bỏ chai nước và bánh lên tủ đầu giường. Anh cúi người lấy điều khiển trong tay An Lan, tắt TV.

Căn phòng trở nên tăm tối là yên tĩnh.

“Anh giúp em, chẳng có liên quan gì đến công ty.” Cố Thần nhẹ giọng nói.

Hô hấp của An Lan chợt ngừng lại, hần cực kì mất tự nhiên dịch cơ thể về phía mép giường, đưa tay sờ soạng trên vách tường, mở đèn.

Cố Thần tập trung nhìn An Lan dưới ánh đèn vàng nhè nhẹ, ánh mắt của anh tĩnh lặng như mặt hồ, nhưng lại không lạnh như băng, đó là ánh mắt ấm áp và thoải mái, ánh mắt dịu dàng và thương tiếc.

Ánh mắt này chẳng hề xa lạ, An Lan của mười năm trước đã từng được một người đàn ông nhìn chăm chú như thế, anh cũng từng tốt với hần vô điều kiện, từng yêu hần bất chấp hậu quả.

An Lan chợt cảm thấy đau lòng, hần quay sang hướng khác, gian nan mở miệng: “Đừng nói chuyện này nữa.”

Hai tay Cố Thần chống trên giường, cơ thể nghiêng về phía trước, cơ thể cao lớn phủ lên người An Lan, môi nhẹ nhàng mà thông thả dán lên môi An Lan. Hệt như chuồn chuồn lướt nước, vừa chạm vào lập tức tách ra như sợ sẽ dọa đến người ta.

Đúng là An Lan có hơi ngây người, hần liếm liếm môi theo bản năng, sau đó chợt nhớ đến một chuyện cực kì nghiêm trọng.

Hần vừa rồi đang ăn gà chiên, chân gà và nước ngọt, mấy thứ đó kết hợp với nhau rất tệ, miệng dính đầy dầu mỡ, tất cả đều là mùi vị của thịt gà, tiêu và nước quýt. Vừa rồi Cố Thần cách hần gần như vậy chắc hẳn đã ngửi được. An Lan cực kì bối rối, đây tuyệt đối là nụ hôn tệ hại nhất. Trước khi hôn tại sao không hỏi! Nhất định hình tượng của hần trong lòng anh đang tuột dốc không phanh rồi.

Trong lòng Cố Thần rất bất an, anh lo lắng hành động cợt nhả của mình sẽ bị An Lan ghét, nhưng sắc mặt An Lan hết trắng rồi lại hồng, chẳng biết trong lòng hần nghĩ gì, tóm lại vẫn không đẩy anh ra, xem như là một điềm tốt.

Từ khi Cố Thần sinh ra tới nay, thế giới này không hề có thứ anh muốn mà không chiếm được, hoàn cảnh gia đình như thế tạo cho anh một tính cách bá đạo từ trong xương tủy. Anh biết An Lan có người yêu, nhưng vậy thì sao, nếu anh có thể cướp được hần thì cả tim hần anh cũng sẽ cướp về theo.

Cố Thần xoay người xuống giường, thoải mái lấy tay lau miệng một chút, anh biết miệng An Lan đang rất bẩn, nhưng trong lòng anh vẫn không hề ghét bỏ.

Động tác lau miệng kia bị An Lan nhìn thấy, hần thật sự xấu hổ hận không thể chui xuống đất, cảm giác bản thân đứng trước mặt Cố tổng thật sự không thể ngẩng đầu lên nữa rồi.

Cố Thần gọi điện thoại gọi một chiếc xe hơi, hai người chỉnh lại quần áo, thu dọn hành lý, cùng nhau đến quầy tiếp tân trả phòng, ra khỏi khách sạn, ngồi lên xe, từ đầu đến cuối hoàn toàn không nói lấy một câu, vì hai người đều có suy nghĩ trong lòng, đều rất xấu hổ. Xe chạy đến dưới lầu nhà Cố Thần, An Lan nói tạm biệt với anh qua kính xe. Xe vừa chạy đi thì An Lan thở phào một cái, cuối cùng cũng được thoải mái.

Đối với bày tỏ của Cố tổng, An Lan chỉ có thể giả câm giả điếc không quan tâm tới. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Cố Thần, An Lan đã không thích anh, hay là nói hần không muốn ở riêng một chỗ với anh. Cố Thần làm hần cảm thấy rất đau đớn, đau như đang bước trên đường chông và nhảy trên đồng than cháy đỏ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thật ra, Cố tổng đã có âm mưu với An Lan từ lâu.....

~Hết chương 23~

24. Chương 24

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

=Beta: Yue Yue=

Sau khi An Lan xuống xe, hắn tìm đến một cửa tiệm ăn chút cháo trước, đáng ra hắn còn muốn mua về cho Lý Khách, đây đã là thói quen. Nhưng lúc này đây, hắn lại do dự. Hắn và Lý Khách đã chia tay, tốt nhất không nên làm những chuyện thế này để người ta hiểu lầm hay nghĩ đến chuyện quay lại.

Hắn gọi điện thoại cho công ty trang trí nội thất, nhà mới vẫn chưa thi công xong, trong khoảng thời gian ngắn không thể vào ở được. An Lan tình đi thuê một căn nhà khác, không thể tiếp tục ở cùng với Lý Khách nữa. Hắn ở cùng với Lý Khách mười năm, trong mười năm đó rất ít khi bọn họ đổ mặt cãi nhau, đúng là vợ hát thì chồng khen hay, vợ chồng hòa hợp. Hai người bọn họ còn đầm thắm hơn cả công chúa hoàng tử, [tiên hiệp tình lữ] trong TV và Vân Chi Trọng Khanh, tiên nữ Đồng Vinh trong tiểu thuyết. Từ nhỏ An Lan đã lớn lên trong sự ghẻ lạnh và bạo lực nên tính tình của hắn cực kì lạnh lùng, vậy mà hắn lại cảm nhận được những niềm vui gạo muối bình thường của vợ chồng khi ở bên cạnh Lý Khách.

Dường như những câu thơ ‘bên nhau lúc khó khăn’ và ‘chỉ nguyện làm duyên ương không muốn thành thần tiên’ cũng không thể diễn tả hết về hai người họ.

Nhưng đầm thắm thì đầm thắm, nó lại không có nghĩa gì về mặt tình cảm. Lý Khách là một viên ngọc ấm, An Lan là đá dung nham. Một viên đá ngoài ấm trong lạnh, một viên khác đã bị Thần Dạ thiêu thành tro tàn. Hai viên đá lại gần nhau, nhưng không thể bước vào lòng nhau.

An Lan mang hành lý về nhà trong một buổi sáng sương mù. Hắn lấy chìa khóa ‘cạch cạch’ mở cửa. Trong phòng âm áp và ẩm thấp, lại thoang thoang mùi thuốc.

Hắn liếc mắt nhìn Kiều Kiều mặc một chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, trong tay cầm một chén cháo loãng, ngơ ngác đứng đó. Còn đầu Lý Khách đang quần băng, đầu bó thạch cao, tay chống nạng, hình như anh đang tính đi vệ sinh.

An Lan không ngờ Lý Khách còn bạc tình hơn mình, mới vài ngày ngắn ngủi đã đưa người thứ ba về nhà, hắn cảm thấy lòng mình chua xót, nhưng thấy Lý Khách bị thương, hắn cũng rất quan tâm. Hai loại cảm xúc đan xen vào nhau làm An Lan hơi choáng, hắn không biết nên chửi ầm lên hay nói lời nhỏ nhẹ.

Lý Khách vừa thấy hắn, trông anh rất vui vẻ và hí hửng, thiếu chút nữa đã ném luôn cây nạng. Kiều Kiều phát hoảng đặt chén cơm xuống, An Lan cũng để hành lý qua một bên tới đỡ anh ta.

“Em về rồi!” Lý Khách thật sự rất nhớ hắn, anh ta chẳng quan tâm tới Kiều Kiều, ném nạng đi vòng hai tay bám lên người An Lan, hỏi: “Mọi chuyện thế nào rồi?”

Trước mặt người ngoài, An Lan không muốn nói nhiều cho lắm, hắn chỉ nói một câu ngắn gọn: “Chắc là không sao nữa.” Sau đó cẩn thận quan sát vết thương của anh: “Sao lại thế này, anh lại nghịch dại à?”

An Lan nghĩ Lý Khách ngã từ đâu đó té xuống.

Lý Khách quay đầu, ánh mắt lướt qua An Lan nhìn sang Kiều Kiều. Oán giận ‘hừ’ một miếng. Kiều Kiều là một người nhất gan, bị anh ta liếc mắt nhìn một cái co rúc thành một cục.

An Lan nghĩ, chẳng lẽ Kiều Kiều đánh anh? Nhân phẩm hai người này chẳng ai tốt, đều có điểm đáng bị đánh, chó cắn chó, Lý Khách đáng đời.

Lý Khách được An Lan đỡ đến sofa, ngồi đó xua đuổi Kiều Kiều như đại gia: “Cút đi, ở đây không cần cậu hầu hạ nữa.”

Kiều Kiều như được đại xá, đến lúc sắp đi thì lại không nỡ, lưu luyến nhìn Lý Khách nói: “Anh, em đi đây.” Rồi nhìn sang An Lan ngoan ngoãn nói: “Anh An, em về đây.”

Lý Khách không phản ứng, An Lan từng mở mang kiến thức về thủ đoạn của cậu ta ở hôn lễ, hắn cảm thấy tên nhóc này không mấy tốt, nên cũng không thêm quan tâm. Kiều Kiều ngưỡng chừng rụt tay về, đóng cửa đi mất.

Hai người vừa ở cùng một chỗ thì không khí ngày xưa lại ùa về. Lý Khách chậm rãi kể lại cho hắn nghe lí do mình bị thương, hôm đó sau khi hôn lễ bị lệch khỏi quỹ đạo ban đầu, hôm sau bọn họ tiến hành thủ tục ly hôn, sau đó trực tiếp quay về đi làm, bỏ một đống chuyện rắc rối lại cho cha mẹ. Tất nhiên cha mẹ nhà họ Lý phải vội vàng nhận lỗi với nhà gái, còn phải nghe rất nhiều lời châm chọc. Cả đời hai vợ chồng luôn được người ta tôn trọng, chưa bao giờ nhục nhã đến vậy. Bọn họ xử lý việc nhà xong thì hùng hổ tìm đến Lý Khách, chặn anh ta trong phòng làm việc rồi đánh cho một trận, gần như đánh gãy xương đùi Lý Khách xong mới tạm hả giận rời đi.

Lý Khách bị thương nhưng vẫn không tự kiểm điểm lại hành vi hồ đồ của mình mà lại đổ hết trách nhiệm cho Kiều Kiều, cho rằng Kiều Kiều hãm hại anh. Trong lúc dưỡng thương, anh gọi Kiều Kiều đến sai sử như người hầu, Kiều Kiều cũng quá lạ, lại còn cam tâm tình nguyện hầu hạ anh ta.

An Lan nghe anh nói xong, hắn không biết mình nên đồng tình hay nên mắng anh ta đáng đời.

Lý Khách thờ ơ như không đặt chân lên bàn trà, hai tay khoác lên xô pha, rung đùi đắc ý nói: “Lại đây, bảo bối, hôn anh một cái nào.”

An Lan không liếc nhìn anh ta một lần, hắn xoay người đi sắp xếp va li hành lý, lấy quần áo bẩn ra ném vào máy giặt.

Lúc Lý Khách đưa lưng về phía An Lan, nụ cười trên mặt anh ta biến mất, trông có phần cô đơn. Anh ta không muốn xa An Lan nên mới vờ như tất cả những chuyện lúc trước chưa từng xảy ra.

Lý Khách tự biết mình đuối lý, đầu tiên là ngoại tình, sau đó lên lút kết hôn, từng chuyện từng chuyện đều là lỗi lầm của anh ta. Nhưng anh ta vẫn không muốn chia tay, anh ta tin An Lan cũng sẽ không rời khỏi mình.

Trước đó Lý Khách từng có vài đoạn tình cảm, nhưng chưa lần nào anh rơi vào lưới tình như những ngày ở bên An Lan. Hai người bọn họ như một đôi do đất trời tạo nên, từ cơ thể đến linh hồn đều hòa hợp đến không chê vào đâu được.

Đêm đến, An Lan đã dọn dẹp xong phòng dành cho khách, chiếc giường lò xo nhỏ hẹp đã được trải xong, hơn nữa hắn còn bày chén trà, laptop và mấy quyển sách của mình lên chiếc bàn bên cạnh, rất rõ ràng, hắn muốn ở tạm nơi này. Lý Khách đứng ở cửa, nhìn từng cử động của An Lan, anh biết lần này là thật.

An Lan không cãi nhau với anh, cũng không bàn với anh chuyện của Kiều Kiều. Buổi tối lúc ăn cơm, hắn đến nhà bếp làm một đĩa mì xào rau và thịt băm, chào Lý Khách một tiếng, sau đó tự bụng chén nhỏ ra xô pha ngoài phòng khách ngồi, vừa ăn vừa xem tình hình bất động sản gần nhất, đôi mắt to tròn tập trung nhìn vào màn hình, thật lâu sau mới gấp hai miếng rau xanh bỏ vào miệng.

Một tay Lý Khách vịn vào khung cửa, ngơ ngác nhìn hắn một lát, anh bỗng đi tới, rúc vào cạnh chân An Lan, đầu gối mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống.

An Lan vội vàng bỏ chén mì xuống, dùng mũi chân đá anh mấy cái, bực tức nói: “Lý Khách, anh lại làm cái quái gì vậy?!”

“Tuần sau chúng ta sang Châu Âu kết hôn rồi hưởng tuần trăng mật đi.” Hai tay Lý Khách ôm lấy đầu gối An Lan, giọng nén xuống cực nhỏ: “Em từng giận anh.”

“Em không giận.” An Lan cúi đầu suy nghĩ một lát rồi chậm rãi nói: “Mới đầu em cảm thấy rất khó chịu. Nhưng sau đó em đã nghĩ ra rồi.”

Ánh mắt Lý Khách nhìn hắn trở nên sáng ngời: “Em nghĩ ra cái gì?”

“Hai người chúng ta ở cùng nhau, chẳng qua chỉ như những người bạn, làm bạn với nhau.” An Lan cúi thấp đầu, nhìn vào cổ tay mình: “Thật ra cũng chẳng có bao nhiêu tình yêu.”

Một câu cuối cùng làm mặt Lý Khách trắng xanh, anh chống tay nặng, đứng phắt dậy, lui về sau vài bước, ánh mắt hung ác, cười rộ lên, hỏi lại: “Không có tình yêu á?”

“Có hay không lòng anh biết rất rõ.” An Lan nghiêm mặt, lạnh nhạt đáp.

Lý Khách thở hổn hển, đi tới đi lui trong phòng như dã thú, anh bây giờ trông như cái bình nước nóng di động, có điều An Lan lại không sợ anh, anh biết Lý Khách không có khuynh hướng bạo lực, mặc dù lúc nổi nóng anh sẽ làm ra những chuyện rất quá đáng, nhưng vẫn không ra tay đánh người.

An Lan lại quay về xem bất động sản, không quan tâm tới Lý Khách, chờ anh tự động nguôi giận. Nhưng nhiệt độ của cái bình nước nóng này càng tăng.

Anh ta vươn tay đóng laptop của An Lan, đứng trên cao nhìn xuống, vẻ mặt cực kì âm u: “Anh biết, em vẫn còn nghĩ tới người đó, đúng không?”

Sắc mặt An Lan khê thay đổi: “Anh đừng nói bậy!”

“Có một số việc, anh không nói chẳng qua vì anh sợ tổn thương đến tình cảm của chúng ta.” Lý Khách cắn răng như muốn nói cho hả giận: “Đêm đến lúc đi ngủ, em xem anh là thần dạ không biết bao nhiêu lần! Mỗi lần nghe em gọi tên anh ta bên tai anh, anh ghê tởm đến chết đi được! Lúc trước anh không nên cứu em, em đáng bị sống trong ảo tưởng của chính bản thân mình!”

Trước mặt Lý Khách, An Lan vẫn luôn thừa nhận tình cảm của mình với Thần Dạ là ảo tưởng do tâm thần phân liệt. Như vậy hẳn sẽ tránh được không ít phiền toái, đồng thời cũng có thể ngăn cản Lý Khách kê cho mình một đồng thuốc thần kinh. Vậy nên mỗi lần Lý Khách nói An Lan bị bệnh hẳn đều không phản bác lại.

An Lan không muốn cãi nhau với anh, thân thiết với nhau mười năm, không thể dùng một mặt xấu xí thế này để kết thúc.

Nhưng Lý Khách lại xem sự im lặng của An Lan là thừa thừa nhận, anh nghĩ đến chuyện mười năm tình cảm ngọt ngào ân ái còn không bằng một người đàn ông trong ảo tưởng thì lửa giận đã đốt cháy lục phủ ngũ tạng. Anh ta nắm lấy cổ áo An Lan kéo ra ngoài, rống to: “Cậu cút đi, cái đồ vô lại vong ân phủ phia! Tôi tổn thương cậu rành rành như thế đó. Cậu nổi điên đi, cậu tự sát đi!”

Sức lực của Lý Khách rất lớn, anh muốn đẩy An Lan ra ngoài hành lang. An Lan nhìn anh tự dưng phát điên, hấn xoay người cản lại, nói: “Lý Khách, hơn nửa đêm rồi, chúng ta không nên cãi nhau.”

Tính cách bốc đồng của Lý Khách lại tái phát, anh hoàn toàn không nghe lấy một câu giải thích, kéo An Lan như kéo chó ném ra khỏi cửa, khóa lại, chần hấn ở ngoài.

An Lan đứng bó chân ở cửa một lát, khóc không ra nước mắt. Một chén cơm còn chưa ăn xong đã bị đuổi ra khỏi nhà. Hấn không biết khi nào thì cơn tức của Lý Khách mới hết, bản thân lại không thể ngồi ở cửa chờ. An Lan chạy xuống cửa hàng thức ăn nhanh dưới lầu, gọi điện thoại cho một đồng nghiệp có vẻ tốt, hấn đã bịa xong một lý do, nói là mình ra ngoài bỏ rác lại không đem theo chìa khóa, kết quả cửa lại tự động đóng mất. Nhân viên [sửa chữa] đã tan làm hết rồi, trên người hấn lại chẳng có tiền và thẻ, không có chỗ trú thân.

Kết quả một câu An Lan cũng chưa kịp nói, bên kia đã vang đến tiếng nhạc đinh tai nhức óc, đồng nghiệp gào thét: “An Lan, công ty chúng ta ăn liên hoan, anh mau đến đây đi!”

An Lan ngồi trên ghế cao, kê chân dính ít bùn đất, ngón chân bị đông đỏ ửng, hấn cũng rống vào điện thoại: “Cậu có thể đến đón tôi không, tôi không có nơi nào để đi!”

Bên kia truyền đến một đồng tiếng động ầm ĩ, một lát sau, đồng nghiệp hỏi hấn đang ở đâu. An Lan nói vị trí của mình, đồng nghiệp liên tục đồng ý, cúp điện thoại.

An Lan chán nản ngồi ngốc trong cửa hàng thức ăn nhanh, ngửa cổ xem tiết mục đang chiếu trên TV. Một lát sau, tiếng chuông gió vang lên ‘ding dang’, con mèo cầu may lắc lắc tay: “Xin chào, hoan nghênh quý khách.”

An Lan quay đầu, hấn nhìn thấy Cổ Thần.

Anh mặc một bộ quần áo đơn giản màu xám, trên chân là một đôi giày lười, ánh mắt sáng rõ, hình như anh vừa rời khỏi bữa tiệc liên hoan.

An Lan nhảy xuống ghế, boss tự đến đón, An Lan hết sức lo lắng, nhưng nghĩ đến những tình cảm mà Cố Thần vẫn úp úp mở mở, hẳn lại bắt đầu rồi rắm.

Cố Thần trông thấy An Lan mặc một bộ đồ ngủ màu xanh mỏng dính, cực kì đáng yêu. Vậy nên khi vừa ra khỏi cửa hàng Cố Thần lập tức xoay người bế lấy hắn, trực tiếp đặt vào xe.

An Lan đơ như cột gỗ mặc cho Cố Thần sắp đặt, hẳn cảm thấy mình đang gặp phải một phiền toái lớn hơn nhiều.

25. Chương 25

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

Ý An Lan là, tìm giúp hắn một khách sạn để đối phó qua đêm nay là được. Kết quả, Cố Thần nghiêm túc hỏi lại: “Cậu ăn mặc như thế, không có tiền, không có chứng minh thư (CMND), khách sạn nào dám cho cậu ở?” An Lan nghĩ thầm, anh cho tôi mượn không được à? Nhưng Cố Thần hoàn toàn không có ý định đó.

Cố Thần đỗ xe trước cửa nhà mình, cực kì tự nhiên mở cửa ra, nói với An Lan: “Vào đi.” Như thế anh đang mời hắn vào phòng làm việc.

An Lan ngồi yên trên ghế, kéo kính xe xuống, ngón tay cào nhẹ vào dây an toàn, đáng vẻ cực kì khó xử.

“Làm gì vậy.” Cố Thần xoay người đặt một tay lên mũi xe, nhìn An Lan một lát, anh nở nụ cười xấu xa: “Đang chờ tôi ôm cậu vào à?”

An Lan khẽ nhú mày, hẳn không thích nghe mấy lời mờ ám như thế từ Cố Thần. Lấy hết can đảm, hắn cố gắng nói: “Hay là anh đưa tôi về đi, chắc Lý Khách đã bớt giận rồi, anh ấy mà không tìm thấy tôi sẽ rất lo lắng.”

Đầu ngón tay Cố Thần gõ nhẹ vào kính xe, ngập ngừng mở miệng: “Tôi so với Lý Khách, thế nào?”

Câu này rất khó hiểu, suy nghĩ của An Lan trở nên rối rắm, tất cả đều là những âm thanh hỗn loạn. Siết chặt tay, hắn biết vào những lúc như thế này hắn phải thể hiện sự kiên quyết của mình.

An Lan đẩy cửa xe, đi chân không ra ngoài, bước chân rất nhanh rất lưu loát, đi về hướng ngược lại, tuyệt đối không muốn nói chuyện với Cố Thần thêm một câu.

Sắc mặt Cố Thần trở nên u ám, anh nhìn bóng lưng hắn, mãi đến khi An Lan biến mất ở cổng khu phố. Cố Thần nhấc chân đạp mạnh vào bánh xe, cảm tức gào lên một tiếng, xoay người chui vào xe, bịch một tiếng đóng cửa lại. Anh tăng tốc đến hơn một trăm cây số trên giờ chỉ trong vài giây, chiếc xe lao đi như tên bắn.

An Lan đi không xa lắm, hắn ôm lấy hai vai run rẩy trong gió, phía sau bỗng có một cơn gió ập đến, chiếc Lincoln thuần đen dừng lại ngay bên cạnh, bánh xe ma sát với mặt đường phát ra âm thanh bèn nhọn.

“Lên xe.” Cố Thần lạnh lùng nghiêm mặt nói: “Tôi chở cậu.”

Trên xe, An Lan vẫn lạnh mặt không nói lời nào, Cố Thần im lặng nhìn con đường phía trước một lát, anh trầm giọng hỏi: “An Lan, có phải cậu có ác cảm với tôi không?”

An Lan liếc nhìn anh, gật đầu: “Đúng là có ác cảm”

“An Kỳ nói trông tôi rất giống một người, người đó và cậu.....”

“Anh đừng nhắc đến anh ấy!” An Lan đột nhiên cắt đứt lời anh, trông cậu rất không vui, một lát sau lại thắc mắc nhìn Cố Thần: “Sao anh lại quen được An Kỳ vậy, kể chút cho tôi nghe với!”

“À.....” Cố Thần chớp mắt, gian xảo nhìn hắn: “Vậy thì chúng ta trao đổi, cậu cũng phải trả lời một câu hỏi của tôi?”

An Lan chậm chạp gật đầu: “Được.”

“Có thể nói cho tôi biết, hôm đó ở văn phòng, lần đầu tiên nhìn thấy tôi, cậu có cảm giác gì không?” Cố Thần nhẹ nhàng nói: “Ngày đó, lần đầu tiên nhìn thấy cậu tôi đã cảm thấy rất rất rất yêu cậu, cậu thì sao? Cậu cũng có cảm giác đó sao?”

An Lan bày ra vẻ mặt ghét bỏ, hẳn cảm thấy khả năng tán tỉnh của Cố tổng thật sự rất cao. Hắn nhượng người nhìn con đường phía trước, cất tiếng: “Anh đi nhầm đường rồi, nhà tôi không phải hướng này.”

“Tốt nhất hôm nay cậu cứ ở khách sạn đi.” Cố Thần yên lặng nói: “Nếu cậu đã không muốn ở cạnh anh ta, tôi cũng chẳng ngại gì đi đẩy cậu sang đó.”

Thật ra An Lan cũng chẳng muốn về nhà, hôm nay thái độ của Lý Khách quá tệ, cứ để anh lo lắng cả đêm đi cho chưa.

Sau khi dừng xe trước cửa khách sạn, Cố Thần mở cửa xe cho An Lan, cực kì ga lăng giơ tay mời cứ như đang chào đón một nàng công chúa.

An Lan chậm chạp tháo dây an toàn, trong lòng thầm mắng trò đùa dai của Cố Thần. Hắn nhẹ nhàng cẩn thận đặt chân xuống đất, nói: “Cho tôi mượn áo anh đi.”

Cố Thần cực kì thoải mái cởi áo khoác ra cho An Lan mượn. An Lan khoác áo lên vai, cái áo rộng thùng thình, đủ để che khuất cả người hắn, một tay vòng ngang eo Cố Thần, nhẹ nhàng rúc vào vai anh như đang say rượu.

Một người đẹp trai phong độ đưa một cô gái say rượu quần áo không chỉnh tề đi mượn phòng, trông chẳng có gì không ổn. Trừ gương mặt đẹp trai quá mức làm nhóm tiếp tân chỉ chỉ trỏ trỏ của Cố Thần thì hai người lấy được thẻ phòng cực kì dễ dàng. Sau khi vào trong, An Lan trả áo lại cho anh, thuận tay đẩy anh ra ngoài.

Cố Thần không phải dạng người vô lại, anh nghe lời đứng bên ngoài, một tay chặn cửa, xoay người lại nhìn An Lan, ánh mắt dịu dàng nhưng kiên quyết: “An Lan, em có muốn thử bên tôi một lần không? Tôi sẽ mãi mãi yêu em. Quan trọng nhất là.” Cố Thần đưa tay sờ hai má hắn: “Tôi sẽ mãi mãi không rời xa em.”

An Lan kéo tay anh ra, cúi đầu cười khổ, hẳn đang nghĩ không biết rốt cuộc vị đại boss người Đức này thích mình ở điểm nào?

Sau khi Cố Thần đi mất, An Lan ngủ lại khách sạn, một đêm cứ thế trôi qua.

Rạng sáng ngày hôm sau, An Lan mở to mắt, chuyện đầu tiên hắn làm chính là cầm lấy điện thoại cạnh giường, bấm số của Lý Khách.

Lý Khách bên kia lang thang ở ngoài cả đêm, bây giờ anh ta đang ngồi trên sofa trong nhà, vừa hút xì vừa cầm danh bạ gọi đến từng khách sạn.

Lý Khách nhận được điện thoại của An Lan, tâm trạng thấp thỏm cả đêm rốt cuộc cũng được buông lỏng, vừa mở miệng đã trách móc: “Người lớn đến từng này tuổi mà lại không tìm không phối! Em có biết anh lo lắng cho em bao nhiêu không! Sao em không ngoan ngoãn ngồi chờ ngoài cửa!”

An Lan nghe anh ta nói những lời này, hẳn cực kì đau đầu, dứt khoát cúp luôn điện thoại, cảm thấy mình vẫn còn quá nhân từ với Lý Khách.

An Lan tiếp tục nằm trên giường ngủ một lát, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa đùng đùng, An Lan nghĩ đó là nhân viên dọn phòng nên cuộn người trong chăn bông, cất giọng: “Vào đi.” Kết quả, tiếng đập cửa vẫn vang mãi không dứt, An Lan bất đắc dĩ, ngọ ngoạy đứng lên, túm lấy áo ngủ khoác lên người, lảo đảo bước ra mở cửa.

Lý Khách cầm theo một đồng hồ xông tới, anh ta chẳng thèm để ý đến An Lan, vọt tới giường như một cơn gió, xóc chăn bông lên nhìn, sau đó vọt vào phòng vệ sinh, tiếp theo lại chạy ra mở tủ quần áo, sau khi xác định trong phòng chỉ có một mình An Lan anh ta mới yên tâm, xoay người bắt chuyện với hắn.

Mất An Lan vẫn còn mơ màng vì buồn ngủ, sau khi mở cửa thì trực tiếp nhắm chặt lại, chui lên giường tiếp tục ngủ. Hắn không phát hiện ra một loạt các động tác của Lý Khách, bằng không sẽ tức chết.

Lý Khách ngồi trên giường, nhìn thấy An Lan chui thẳng vào chăn ngủ, như một con vịt nhỏ gặp phải nguy hiểm, đầu tóc rối bời, mông nhỏ lộ ra khỏi áo ngủ, rất tròn và căng mịn.

Lý Khách chạm vào eo hần, muốn ôm lấy An Lan, nhỏ giọng nói: “Anh mang quần áo của em đến. Ông trời của anh, sao em lại liều mạng chạy chân không ra đường như thế hả?”

An Lan ngủ mơ mơ màng màng, vừa bị Lý Khách ôm vào lòng, đầu óc hần lập tức tỉnh táo. Hần gần như lạnh lùng đẩy tay Lý Khách, ngồi xa anh ta ra, bình tĩnh nói: “Lúc anh đuổi em đi cũng đâu có cho em một đôi giày.”

“Khụ.” Lý Khách hơi xấu hổ: “Em còn không biết tính anh à? Tại anh bị em chọc giận thôi mà.” Anh ta chỉ vào băng gạc trên đầu và đồng thạch cao dưới chân, nói: “Đêm qua anh vì em, gần như đã lật tung cả thành phố, này, anh còn đang bị thương đây.”

“Sức anh đẩy em mạnh lắm mà, chẳng giống bộ dạng của một người bị thương gì cả.” Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng An Lan vẫn cúi người xem thử vết thương của Lý Khách. Vết thương của anh được băng lại rất nặng, nhưng cuối cùng vết thương kia trông thế nào An Lan vẫn không rõ lắm.

“Anh cuộn ống quần lên đi.” An Lan nói: “Em xem thử chân anh thế nào.”

Hôm nay Lý Khách mặc một chiếc quần đơn giản, vết thương nằm ở gần đùi, cuộn ống quần đến đầu gối thì không thể cuộn tiếp nữa. Bất đắc dĩ, Lý Khách đành phải cởi thắt lưng, cởi quần ra để lộ vết thương trên đùi. Trừ phần bị băng bó, những phần khác là những mảng xanh xanh tím tím.

“Cha mẹ anh ra tay thật tàn nhẫn.” An Lan nói: “Rốt cuộc bọn họ đã đánh anh thế nào? Kể em nghe đi.”

“Đau lòng cho anh à?” Lý Khách cười xấu xa.

An Lan giương mắt nhìn anh một lát, mỉm cười lắc đầu: “Hôm nay em không đánh anh, nghe thử bọn bọn đánh anh thế nào, trong lòng em sẽ cảm thấy vui vẻ.”

Lý Khách thấy An Lan cười đến quỵến rũ, vì muốn làm hần vui nên anh ta kể cực kì sinh động: “Lúc đó anh sắp tan làm, cha mẹ xong tối, mẹ đóng cửa khóa trái, ba anh lập tức giơ cây gậy trong tay lên, em có thấy cây gậy kia bao giờ chưa? To bằng ngón tay, vừa nhẹ vừa cứng, đánh lên người như bị roi quất. Anh vội ôm đầu trốn, may mắn cha vẫn còn nhớ anh là con ông nên không đánh lên đầu, dùng hết sức quất vào mông, đánh xuống đùi anh. À, trên mông anh cũng có vết thương, em có muốn xem không?”

“Không xem.”

“Ừm.” Lý Khách cảm thấy rất tiếc, cực kì đau lòng nhìn những vết bầm trên đùi, than thở: “Đâu đâu cũng bầm tím.”

An Lan vươn tay đặt lên đùi anh ta, dùng sức thật mạnh, sau đó buông qua, quả nhiên trên da xuất hiện những vết tụ máu, hần có chút đau lòng, giận dữ nói: “Vậy mới đáng đời anh.”

“Ừ.” Lý Khách cúi đầu nhìn những ngón tay trắng nõn của An Lan trên chân mình, da anh dày, hơn nữa vết bầm cũng nhiều, trông cực kì xấu xí và đáng sợ, làm nổi bật lên những ngón tay tinh xảo ấy.

Lý Khách nuốt một ngụm nước bọt, tiếp tục nói chuyện với An Lan.

An Lan lấy lại tinh thần, vừa nhìn thấy thằng nhỏ giữa hai chân anh ngóc đầu lên lập tức rút tay lại, nhích ra xa: “Anh mặc quần vào đi.”

Lý Khách có cảm giác hột hăng vì chụp hột, đồng thời anh cũng trở nên nóng nảy nhưng ngoài miệng vẫn dịu dàng nói: “Em lại đây, anh đâu có ăn thịt em.”

An Lan ở cùng anh ta mười năm, sao hần lại không nhận ra những mảnh khoe nho nhỏ này, hần vừa giận vừa buồn cười, cuối cùng hần kiên quyết nói: “Lý Khách, lời đã nói em tuyệt đối sẽ không rút lại. Anh mau về đi, mấy ngày nữa em sẽ về lấy hành lý.”

Dứt lời, hần tự đứng dậy vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt, Lý Khách dục cầu bất mãn, lại khóc không ra nước mắt, run rẩy mặc quần áo vào. Trong lòng anh ta lúc thì hận An Lan, khi lại thương hần. Có điều

bây giờ chân anh ta đang bị thương, không thể không chế nổi An Lan, suy nghĩ một hồi, anh ta chỉ có thể tức giận bỏ đi.

Lý Khách lái xe chạy trên đường không mục đích, trong bụng là ngọn lửa thiêu đốt, rõ ràng nó vẫn không thể tắt đi. Anh như một con chó động dục dừng xe trước cổng trường Kiều Kiều gọi điện thoại.

Lúc này Kiều Kiều đang ngồi trong phòng thi chờ kì thi cuối kì bắt đầu, thầy giáo đang đứng trên bục giảng dặn tất cả mọi người cất hết tài liệu. Mà, Kiều Kiều lại nhận được điện thoại của Lý Khách: “Ra ngoài, tôi đứng ngoài cổng.”

Kiều Kiều không chút do dự cầm điện thoại chạy ra ngoài.

Lý Khách dừng xe ở một nơi yên tĩnh, nắm cổ Kiều Kiều đẩy vào ghế sau, đóng cửa lại, không gian bên trong cực kì nhỏ và ngột ngạt.

Kiều Kiều còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy quần mình bị lột đi, sau đó cơ thể như bị một con dao đâm vào.

Kiều Kiều che miệng rên lên một tiếng, đau đến không thể thở nổi. Sau đó là màn va chạm hung ác, một lần lại một lần cắm vào cơ thể cậu. Kiều Kiều nghiêng đầu ra khỏi ghế, muốn ngẩng đầu lên nhìn Lý Khách nhưng anh ta chợt lấy quần áo che lên mặt cậu, hôn lên môi Kiều Kiều qua lớp vải.

“Em là một tên khốn, một con sói mất trắng!” Lý Khách nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh nuôi một con chó, nuôi suốt mười năm, ít nhất nó cũng phải vẫy đuôi với anh chứ!”

Kiều Kiều biết không phải Lý Khách đang nói chuyện với mình, vậy anh đang nói với ai? Cơ thể cậu rất đau, tất cả những hình ảnh có liên quan đều trở nên mơ hồ.

Trong lúc phát tiết, Lý Khách cực kì hung bạo, anh ta nghiêng răng nghiêng lợi, gần như muốn chà đạp thân thể Kiều Kiều cho hả giận. Cuối cùng cũng xong. Lý Khách thở hồng hộc đứng dậy, trong cảm giác thỏa mãn và sáng khoái ấy anh lại cảm thấy trống rỗng, anh ta chỉnh lại quần áo, dựa người vào cửa xe, ánh mắt rời rạc nhìn lên bầu trời. Nghiêng ngời một lát, anh ta lấy một điều thuốc trong túi ra, châm lửa, hít một hơi thật sâu rồi thở ra.

Lý Khách không quay đầu, chỉ dùng tay gõ gõ vào cửa kính thủy tinh, bực mình nói: “Còn chưa chịu đi đi!”

Kiều Kiều bình tĩnh trong nhục nhã, chậm chạp cầm quần lên. Cậu rất cẩn thận, không làm cho máu và tinh dịch làm bẩn ghế ngồi. Kiều Kiều chui ra ngoài nhìn Lý Khách, trong mắt có chút lưu luyến, cậu há miệng, muốn nói ngày nào em cũng nhớ anh.

Lý Khách không kiên nhẫn liếc mắt nhìn cậu một cái như nhìn một miếng giấy vệ sinh đã qua sử dụng. Thấy Kiều Kiều ngập ngừng muốn nói lại thôi, Lý Khách rút ví tiền, lấy ra một xấp tiền đưa cho cậu. Sau đó xoay người ngồi vào xe, lái đi.

Xấp tiền kia như lửa nóng, thiêu đốt tay Kiều Kiều. Cậu siết nó lại trong im lặng, khó khăn bước đi. Cách đó không xa có một hồ nước, cậu ngồi cạnh hồ, đau đớn chỉnh lại tư thế, xé xấp tiền kia thành những mảnh nhỏ ném vào.

Những mảnh giấy màu hồng tản ra trên mặt nước, hấp dẫn đàn cá nhỏ bơi đến mổ, rất nhanh, cá nhỏ phát hiện ra thứ này không phải đồ ăn, tất cả lại chìm vào đáy nước.

Cậu không thể đứng trước mặt trả tiền cho Lý Khách vì sợ anh ta sẽ trở mặt, nhưng cậu lại không thể nhận, vì cảm thấy nó đang đâm vào lòng mình.

26. Chương 26

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

=Beta: Yue Yue=

Vài ngày sau, viện kiểm sát hủy bỏ đơn tố cáo An Lan, tổng công ty ZL cũng cấp tốc đưa thông báo xuống, cho An Lan lấy lại vị trí cũ.

Trong công ty người nào không hâm mộ cậu thì ghen ghét cậu, nhưng cũng không thể không khen ngợi thủ đoạn của An Lan. Tất cả tai họa đều bị nhấn chìm! Đè xuống hết! Lợi hại nhất là, cậu có thể nhờ tới BOSS lớn được điều từ Đức sang nói giúp cho mình, năng lực đó lớn đến cỡ nào cơ chứ.

Còn An Lan thì đang vênh váo, thích thú ngồi trong phòng quản lý của mình. Qua một đợt lo lắng không yên, cậu tự nhắc nhở chính mình sau này làm việc nhất định phải chú ý thật cẩn thận, không để mình bị người ta gạt bẫy nữa.

Sau khi Cố Thần tỏ tình với An Lan, anh bắt đầu tiến hành lần lượt các chiến lược theo đuổi của mình. Gần như sáng nào cũng gọi một cuộc điện thoại nội bộ đến bảo An Lan lên báo cáo công việc, thật ra làm gì có nhiều công việc cần báo cáo đến vậy chứ? Phần lớn thời gian, An Lan luôn bắt đắc dĩ buồn bực đứng trước bàn làm việc của Cố Thần không nói câu nào. Ngược lại Cố Thần lại là người bề bộn nhiều việc, anh một bên xử lý bưu phẩm, một bên tán chuyện với An Lan. Cố Thần cảm thấy người phương Đông khá kín đáo và hướng nội nên anh không thể hấp tấp, cứ tiếp xúc với nhau mỗi ngày, tán dóc mấy câu, chậm rãi xây dựng tình cảm.

Nhưng An Lan sắp bị anh đánh gục rồi. Cậu không rõ lắm, rốt cuộc Cố Thần đang muốn làm cái gì? Ngày nào cậu cũng phải đứng trong văn phòng anh chịu cực hình hết nửa tiếng. An Lan nghi ngờ Cố Thần đang muốn lợi dụng việc công để trả thù cá nhân. Biết mình không thể làm căng với cấp trên, An Lan chỉ có thể nghĩ nát óc xem có nên làm với Cố Thần một lần hay không, có khi lúc đó anh sẽ mất hết hứng thú rồi bỏ qua cho cậu.

An Lan đưa mắt nhìn chiếc sofa rộng lớn bên cạnh, rồi lại nhìn Cố Thần một tay chống cằm tập trung xem tài liệu. Cậu thầm gạt bỏ suy nghĩ này. Xảy ra quan hệ với cấp trên, quá nguy hiểm, làm không cẩn thận sẽ thân bại danh liệt. Cố Thần là con trai chủ tịch, gây ra chuyện quá lắm thì quay về Đức. Nhưng bản thân cậu lại không có đường lui, không chỉ mất việc mà danh tiếng cũng mất luôn. Không có lối!

An Lan khoanh tay, nghĩ lan man. Giới thiệu cho anh một cậu trai trẻ đẹp? Trong quán bar cũng chẳng ít. Nói không chừng Cố Thần chơi nghiện, anh sẽ quăng cậu ra sau đầu. Ý tưởng này cũng không tệ, nhưng hơi hèn hạ, quản lý cao cấp đi dẫn mối cho tổng giám đốc, bị đồn ra ngoài thật sự rất mất mặt.

An Lan là người thuộc trường phái thực tế, tiêu chuẩn đạo đức trong lòng cậu không quá cao, chỉ cần là chuyện có lợi cho mình, cũng không phạm pháp cậu sẽ làm! Có điều cố tình cậu lại là một tên sĩ diện hảo, đụng đến những việc xấu xa cậu cũng đành bó tay bó chân không làm.

Phía trước đột nhiên rực sáng, cơ thể được một tầng ánh sáng dịu nhẹ ảm áp bao phủ, An Lan ngẩng đầu, thấy Cố Thần nghiêng người mở cửa sổ, mỉm cười nhìn An Lan, nhẹ nhàng nói: “Mùa xuân đến rồi.”

An Lan lấy lại tinh thần, ngơ ngác nhìn anh.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Cố Thần đẩy tài liệu trên bàn ra, đứng cạnh cửa sổ, hai tay chống trên bệ cửa ngắm nhìn hoa lá và bầu trời bên ngoài, thở dài nói: “Thời tiết hôm nay rất đẹp.”

Khoảng thời gian gần đây An Lan đang bận lu bu lo chuyện của mình, gần như quên luôn cả mùa màng, nghe Cố Thần nói, cậu cũng bước tới cửa sổ. Bọn họ đang đứng trên tầng hai mươi mấy, hoa đào và hoa lê bị thu nhỏ thành những đốm hồng hồng trắng trắng, chẳng có gì đẹp, nhưng ánh mặt trời chiếu vào, thật sự rất thoải mái.

“Lúc này em nghĩ gì vậy?” Cố Thần hỏi cậu: “Về mặt âm hiểm, cứ như đang nghĩ đến chuyện gì xấu ấy.”

An Lan xoa mặt, những ý tưởng đen tối vừa nảy của cậu, dù có lên men trong bụng cũng không thể nói với người khác. An Lan cười bí hiểm: “Nghĩ tới anh.”

Một câu không đầu chẳng đuôi, vừa cố tình lại vô tình. Vậy nên Cố Thần không dám tiếp tục tán bừa, anh im lặng một lát, khoát tay lên vai An Lan.

Cố Thần cao lớn, sức lực cũng nhiều, lực tay nặng như muốn đè gãy lưng An Lan. An Lan không thích bị anh đè, nhưng cũng không dám đẩy anh ra. Lúc này Cố Thần trông như một đàn anh, vừa hiền lành dịu dàng vừa nghiêm khắc.

Điện thoại trên bàn đột ngột reo lên, Cố Thần rút tay lại, xoay người nhắc lấy điện thoại. Còn An Lan như được đại xá lướt đi mất để lại Cố Thần tay cầm điện thoại nhìn chăm chăm theo bóng lưng mình.

Thầy tiếng Trung của Cố Thần từng kể cho anh nghe một câu chuyện, có một đôi nam nữ giàu có mới gặp nhau lần đầu đã nhất kiến chung tình*: “Lạ quá, trông rất quen mắt, như đã từng gặp ở đâu vậy.” Trước kia Cố Thần cảm thấy câu chuyện này rất nhảm nhí, mãi đến khi nhìn thấy An Lan anh mới tin đó là thật. Trước kia anh chưa từng gặp qua An Lan, nhưng lại cảm thấy mình biết cậu, cũng thương cậu.

*Nhất kiến chung tình: Vừa gặp đã yêu

Cố Thần không có kinh nghiệm gì trong chuyện tình cảm, có lẽ cũng có, nhưng anh không nhớ. Sau tại nạn xe ba năm trước, nửa đời trước của anh hoàn toàn trống rỗng. Anh hoàn toàn không biết mình đã từng trải qua những gì, nhưng trong tiềm thức, anh cho rằng bản thân đã từng bước qua những tháng ngày dài đằng đẵng, nhìn thấy rất nhiều sự sống và cái chết.

Gần đây Lý Khách bị những vấn đề rắc rối trong nhà làm cho sốt đầu mề trán, đúng lúc ở tỉnh khác có tổ chức một cuộc họp trao đổi kinh nghiệm, anh mượn dịp này định ra ngoài giải sầu vài ngày, hơn nữa anh cũng tự cho rằng chờ anh trở về đồng việc vụn vặt trong nhà sẽ không cánh mà bay.

Trước khi xuất phát, anh ngồi ở phòng chờ sân bay gửi cho An Lan một tin nhắn: “Bây giờ anh phải sang tỉnh khác họp, một tuần sau sẽ về.”

Vài giây sau, An Lan gọi điện lại cho anh, vừa bắt máy lập tức hỏi: “Sao bây giờ anh mới nói cho em biết!”

Lý Khách gãi tai, tất nhiên anh có lý do của mình. Gần đây An Lan cứ ầm ĩ đòi chuyển nhà, Lý Khách biết một khi An Lan đi hai người sẽ khó có thể làm lành. Vậy nên anh mới dùng đến kế hoãn binh. Chờ An Lan hết giận, có lẽ cậu sẽ không ồn ào đòi chia tay nữa.

An Lan bình tĩnh lại, cậu đoán được ý đồ của Lý Khách, giận đến hận không thể thò tay vào điện thoại túm lấy Lý Khách đánh anh ta một trận.

“Em đã tìm được nhà mới rồi.” An Lan tức giận nói: “Mai em sẽ dọn đi, chìa khóa nằm dưới tấm đệm chân. Tôi không muốn gặp anh lần nào nữa, anh cứ chết ở ngoài luôn đi.”

Lý Khách cười khổ, nghĩ nghĩ rồi lại nói: “Phải rồi, cha mẹ anh nói sắp tới bọn họ muốn tới tìm anh, ừm, em giúp anh tiếp đãi bọn họ một chút.”

An Lan vừa nghe đã biết không phải chuyện gì hay ho, cậu cười lạnh: “Không phải bọn họ đã lên sẵn lịch, tháng nào cũng đến đánh anh đó chứ.”

“Ặc.” Lý Khách nghẹn lời, ấp úng nói: “Cha nói ông muốn đánh gãy tay chân anh, sau đó lấy dây thừng trói lại, về nhà kết hôn.”

“Nên bây giờ anh định bỏ trốn à?”

“Đi tránh nạn.” Lý Khách nói: “Còn Kiều Kiều, cậu ta là một tên lưu manh không có đầu óc, nếu cậu ta đến tìm anh, em cứ nói anh chết rồi.” Ngay lúc đó, sân bay vang lên âm thanh thông báo vào đăng kí, Lý Khách vội vàng nói: “Em yêu, phiền em nhé. Tạm biệt.” Dứt lời lập tức tắt máy. Anh hít sâu một hơi, nhìn bầu trời màu xanh ngoài cửa kính thủy tinh, tự động nuốt hết đồng phiền toái vào bụng, đột nhiên có cảm giác trời xanh biển rộng mặc cho anh bay nhảy.

An Lan bị cuộc điện thoại này của Lý Khách chọc giận, bên kia lại cố tình tắt điện thoại, cậu không có chỗ trút, đành phải vươn tay bẻ gãy cây bút ký tên trên bàn, ném bừa sọt rác.

Lý Khách con người này, thói lãng nhãng và khốn nạn đã ăn vào xương vào máu. Tuổi còn trẻ thì không biểu hiện ra bao nhiêu, nhưng tuổi càng lớn thì hành động của anh ta lại càng tùy tiện. An Lan thường hay trêu anh càng lớn càng giống một đứa trẻ. Lý Khách cười cười, xem nó thành một lời khen ngợi.

Tức giận xong, An Lan lại gọi cho chủ nhà, người ta nói nhà vẫn đang quét dọn, ba ngày sau mới có thể vào ở. Cậu nhìn lướt qua đồng hồ, ba giờ chiều, hầu hết người trong văn phòng ai cũng mệt mỏi bơ phờ. An Lan dứt khoát lái xe chạy thẳng về nhà, trước hết cậu phải thu dọn hành lý.

Đi đến cửa nhà, nhìn thấy cửa mở rộng, đêm cũng bị ném qua một bên. Cậu tưởng nhà có trộm nên đi chậm lại, lấy điện thoại trong túi ra định báo cảnh sát.

“Cậu con trai kia về rồi!” Một phụ nữ trung niên đeo kính đột nhiên lộ đầu ra ngoài, lớn tiếng nói vọng vào trong.

An Lan chưa từng thấy trộm nào lại to gan như thế, song, cậu lại thấy người phụ nữ kia hơi quen mắt. Cậu bước vào, hai mắt mở to nhìn đồng người đứng đầy trong nhà!

Chính giữa là hai người lớn tuổi, đó là cha mẹ Lý Khách, bên cạnh có ngồi có đứng, nhỏ tuổi và lớn tuổi các loại cả trai lẫn gái. An Lan nhớ cậu từng nhìn thấy họ trong hôn lễ, đó là bà con xa và anh em họ của Lý Khách...

Không hiểu tại sao, cậu lại tưởng tượng ra cảnh thăm vấn trên công đường.

Vợ chồng nhà họ Lý là người có ăn có học, hiểu được đạo lý nói trước động tay chân sau. Cha Lý máy móc nói với An Lan: “Tiểu An, lại đây ngồi đi. Các chú các bác đến thăm mấy đứa, thấy mấy đứa không có nhà nên mới tự lấy chìa khóa dùng, cháu đừng để ý nha.”

Dù An Lan có để ý thì cậu cũng chỉ có thể lắc đầu, cố gắng cười nói: “Không sao đâu.” Cậu nhìn quanh, trong phòng chẳng còn chỗ nào để ngồi, chỗ có thể ngồi đã chật, chỗ không thể ngồi cũng chật nít. Cậu đành phải đứng đó, nói: “Cháu đứng là được rồi.”

“Lý Khách không về cùng cháu à?” Cha Lý lạnh nhạt nói.

“Anh ấy đi công tác.” An Lan dựa theo tình hình thực tế mà trả lời.

“Đi công tác?” Một đám người kẻ tai nhau nói thầm, một người phụ nữ cười lạnh: “Không phải nó trốn chúng ta đó chứ?”

An Lan cảm thấy rất chói tai, cậu nhìn bọn họ khí thế bưng bưng, chắc là tới để tóm Lý Khách, tóm không được Lý Khách, bản thân cậu sẽ không tránh được bị vạ lây. An Lan âm thầm tìm cách bỏ chạy.

“Tôi nghe nói cậu làm ở một công ty lớn, còn là một quản lý.” Giọng mẹ Lý rất kỳ quái.

An Lan gượng gạo gật đầu.

“Chỗ cậu làm có biết cậu bị cái bệnh này không?”

An Lan lập tức nổi điên: “Bệnh gì!”

“Cậu và con tôi.....” Mẹ Lý xấu hổ mở miệng, một trong mấy người bên cạnh bổ sung: “Biến thái.”

“Cậu không cha không mẹ, muốn làm thế nào cũng được. Nhưng con tôi là người trong gia đình đảng hoàng, cần thể diện.” Mẹ Lý nói.

“Cậu không sợ mất mặt thì đi mà đánh lấy người khác, đừng có quẩn lấy con tôi. Từ nhỏ con tôi đã là một đứa ngoan ngoãn. Nếu không quen biết với một người như cậu thì sao nó có thể làm ra những chuyện bại hoại thuần phong mỹ tục như vậy!” Cha Lý lạnh nhạt bổ sung.

“Trông cũng giống một người đảng hoàng, vậy mà lại làm ra mấy chuyện hèn hạ như thế.”

Máu trong người An Lan đổ ngược lên não. Cậu tự nhận mình là một người ăn nói khéo léo, nhưng lúc này đến một câu cậu cũng không nói lại được. Cậu bước sang bên cạnh vài bước, cầm lấy bình hoa màu trắng trên bàn ném xuống, hung hăng hét: “Cút hết ra ngoài cho tôi!”

Căn phòng yên tĩnh trong chốc lát, dường như mọi người đã bị cậu dọa. Lúc này, một người đàn ông trung niên vội vàng bước ra giảng hòa: “Hôm nay chúng ta đến để tìm Lý Khách, nói những chuyện này với cậu ta làm gì!”

“Lý Khách đâu? Nếu hôm nay nó không xuất hiện thì chúng tôi sẽ không đi đâu hết.”

An Lan hít sâu một hơi, máy móc lặp lại một lần: “Đi công tác.”

Mẹ Lý xoay người sang nói với người phụ nữ bên cạnh: “Đi tới tủ quần áo lấy mấy cái chăn ra đây, hôm nay chúng ta tạm chấp nhận nằm trên sàn nhà một đêm vậy.”

“Hôm nay các người không thể ở lại đây.” An Lan khoanh tay, nhấn giọng nói: “Đây là nhà tôi.”

“Đây không phải căn nhà con tôi mua à?” Cha Lý hỏi lại.

An Lan ghen hòng, đúng là căn nhà này do Lý Khách mua. Lúc đó hai người đã bàn xong hết, Lý Khách mua nhà, An Lan mua xe, thời gian đó hai người vẫn đang ngọt ngào hạnh phúc, hoàn toàn không tính toán đến tiền bạc, cũng không ngờ sẽ có một ngày này.

Đầu An Lan ong ong, cậu cầm lấy điện thoại và chìa khóa xe, xoay người bỏ đi.

Lúc xuống lầu, An Lan gọi điện thoại cho Lý Khách, bên kia tắt máy, chắc vẫn đang ngồi trên máy bay.

Cậu ngơ ngác chạy trên đường, trên đường cái rộn ràng tiếng nói cười ríu rít, cậu bỗng cảm thấy mình thật cô đơn chẳng còn nơi nào để về.

An Lan lái xe đến vùng ngoại ô, đó là khu trường đại học, không khí sạch sẽ, phong cảnh tuyệt đẹp. Những tòa nhà cũ kỹ đứng sừng sững trước cửa trường học, hơn nửa người sống trong đó là sinh viên và nhân viên trong trường. Diệp Linh Phương là nhân viên bán hàng của căn tin trường, bình thường bà vẫn sống ở đây.

An Lan ủ rũ gõ cửa, cửa được mở ra rất nhanh, Diệp Linh Phương đeo tạp dề, tay cầm dao và gà ngạc nhiên vui vẻ nhìn An Lan: “Bảo bảo, sao con lại tới đây?” Bà kéo cậu vào nhà: “Hôm nay đúng dịp mẹ làm món gà hầm hạt dẻ này.”

Một người đàn ông hơn năm mươi tuổi ngồi trên chiếc sofa cũ kỹ, mặt mũi hiền lành, da mặt khô sần, là một người làm công lâu năm. Ông cầm chiếc điều khiển TV trong tay, xấu hổ nhìn An Lan.

An Lan hiểu ra trong nháy mắt, cậu nhìn về phía mẹ nhìn. Diệp Linh Phương bối rối, con dao trong tay rơi xuống, bà vội càng nhặt lên, nói với ông: “À, lão Trương, ông về đi, đèn đã sửa xong rồi mà.”

“Ừ ừ.” Lão Trương liên tục đáp, ông chà tay, cầm lấy áo khoác vắt trên lưng ghế, muốn bước đi.

An Lan cười khì, cậu tiện tay đóng cửa lại, nói: “Chú Trương đừng đi.” Cậu kéo lão Trương lại, cười nói: “Chú đi rồi thì chẳng còn ai ăn đồ mẹ cháu làm nữa.”

Diệp Linh Phương ngẩng người, nghĩ con trai mình đang nói móc. Bà biết An Lan rất ghét bà ra ngoài tìm đàn ông, trước kia vì chuyện này, cậu còn hét lớn: “Sau này con sẽ không gặp mẹ nữa. Vậy mà bây giờ cậu lại chủ động bắt chuyện với người đàn ông này.”

Diệp Linh Phương ngẩn người trong giây lát, bà cười gượng: “Hai người xem TV trước. Mẹ vào bếp nấu cơm.”

An Lan trò chuyện với lão Trương một lát, tìm hiểu thật kỹ con người và cách sống của ông, biết ông là một giáo viên nhà nước, là một người rất thành thật An Lan mới yên tâm. Cậu bận chuyện công việc, không có thời gian ở cạnh Diệp Linh Phương, nên cậu rất mong Diệp Linh Phương có thể tìm được một người hợp lòng hợp ý để sống cùng. Mà, lão Trương nghe Diệp Linh Phương kể đứa con này của bà rất bản lĩnh, hơn nữa tính cách còn kiêu ngạo thất thường, cực kỳ hư, vậy nên ông ngồi nói chuyện với An Lan mà cứ nơm nớp sợ người ta trở mặt, đá văng ông ra đường.

Đến khi chẳng còn lời nào để nói, An Lan đứng dậy bước vào bếp, cười hì hì đẩy Diệp Linh Phương một cái: “Mẹ, bản lĩnh vẫn còn nha.”

Diệp Linh Phương quan sát vẻ mặt An Lan thật kỹ, trông không giống đang bực bội mà rất thật lòng. Diệp Linh Phương thở phào nhẹ nhõm: “Mẹ sợ con không vui nên không dám nói với con.”

“Sao con lại không vui?” An Lan hỏi lại, cậu nghĩ nghĩ rồi cười: “Con không còn nhỏ nữa rồi.”

Diệp Linh Phương cúi đầu không nói. Thời còn trẻ bà rất ham chơi, vừa buông thả vừa tùy tiện, chẳng chăm sóc được gì cho An Lan, thậm chí bà còn hẹn hò với một người xem chút đánh chết cậu. Bây giờ lớn tuổi, bà trở nên hiền lành và chất phác hơn nhiều. Những khi nhớ về những chuyện cũ, bà lại muốn tốt với An

Lan hơn. An Lan thích chăm sóc bà, bà cứ để mặc cho cậu chăm sóc. Người An Lan yêu ghét bà, bà lập tức dọn đi, tránh khỏi tầm mắt hai người. Nếu An Lan không thích bà làm bạn với người khác giới, vậy thì bà cũng không có gì để nói, chỉ có thể cắt đứt.

Ba người vui vẻ ăn cơm tối, Diệp Linh Phượng đi rửa chén, An Lan nhàm chán chẳng có gì làm nên đi dạo một vòng. Trong phòng dành cho khách có rất nhiều vật dụng linh tinh, trên giường lớn có hai cái gối đầu, trên giá áo bên cạnh mắc quần áo của đàn ông.

An Lan định ở tạm nhà Diệp Linh Phượng vài ngày, nhưng bây giờ xem ra không ổn, cậu chỉ có thể ở khách sạn. Chào tạm biệt Diệp Linh Phượng xong, một mình cậu lái xe, mượn một phòng ở một khách sạn gần công ty. An Lan thở dài vì những chuyện rắc rối gần đây, xem tí bị công ty đuổi việc, hai lần bị người nhà Lý Khách đá ra đường. Chỉ là trước khi ngủ Lý Khách lại gọi điện thoại đến, giọng anh rất nhẹ: “Sao anh mới lên máy bay em đã gọi rồi? Nhớ anh à?”

An Lan âm thầm hừ lạnh, nhưng vẫn dụ giọng nói: “Nhớ anh.”

Cả người Lý Khách ngứa ngáy, hận không thể đập máy bay quay về, anh ta cười ngả ngớn: “Nhớ anh thế nào?”

“Khi nào anh về?” An Lan không thể không chuyển đề tài.

“Định đi bảy ngày, nếu bảo bối gấp, anh sẽ về sớm.” Lý Khách cười hì hì nói.

“Vậy anh phải nhanh lên đó.” An Lan nói, mặt không chút cảm xúc.

~Hết chương 26~

27. Chương 27

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

=Beta: Yue Yue=

An Lan rời khỏi khách sạn vào buổi sáng, vì gần công ty nên hẳn không cần phải lái xe, kết quả bị đồng nghiệp đi ngang qua nhìn thấy. Vì thế, tin đồn An Lan cãi nhau với người yêu, bị đuổi ra khỏi nhà rộ lên trong công ty. An Lan hết cách, lười giải thích.

Giữa trưa, công ty chuyển phát giao tới cho Cố Thần một cái thùng lớn, cao hơn hẳn một người bình thường. Gói hàng to như thế rất hiếm thấy trong công ty, mọi người ai cũng tụ lại đây, giấy ghi bên ngoài được viết bằng tiếng Anh, là một gói hàng vượt biển, đến từ công ty chuyển phát Úc. Chỗ tên người ký gửi ghi là: An Kỳ.

Sáng nay Cố Thần ra ngoài, đến gần giữa trưa mới về, anh định gặp An Lan xong thì về nhà nghỉ ngơi, kết quả nhìn thấy cửa phòng làm việc của mình bị một đám người vây kín.

Cố Thần cũng đang thắc mắc, trước mặt mọi người, anh mở hộp ra, bên trong còn một lớp vải màu đen, chất liệu rất lạ, cực kì chắc chắn, hơi giống chất liệu dùng để làm áo mưa. An Lan nhìn thấy tấm vải, tim hẳn lạch đi một nhịp. Tấm vải này dùng để làm đồng phục cho tử thần, có tác dụng tàng hình, có điều không biết bên trong là thứ gì.

Tấm vải màu đen rất chắc, có người lập tức đưa kéo cho Cố Thần. Cố Thần cắt bừa một góc, dùng hai tay xé ra, sau khi tấm vải rơi xuống, một chiếc lồng sắt màu đen xuất hiện, bên trong lồng sắt là một con dê nhỏ.

Mọi người giật mình la lên một tiếng, con vật trong lồng cũng khó hiểu đứng nhìn, quan trọng là con vật này cực kì đáng yêu. Mấy nữ nhân viên lập tức bu lại lấy đi động ra chụp ảnh liên tục.

Cố Thần khoanh tay, không hiểu vật kia là gì. Anh không có thói quen nuôi thú cưng, An Kỳ gửi cho anh thứ này làm gì. Bộ lông xù xù trông cực kỳ bần, Cố Thần thật sự không muốn đụng vào.

Dê nhỏ khoác lên mình bộ lông màu nâu sáng, đôi chân nhỏ xinh xắn, ánh mắt sáng ngời, đáng thương nhìn Cố Thần. Nhưng nó vẫn không thể chạm đến trái tim anh. Cố Thần cảm thấy rất phiền nên nói với nhân viên: “Mọi người ai thích thì cứ lấy nuôi đi, đừng làm dơ sàn công ty.”

“À này.....” An Lan bước ra từ đám đông, bắt chập khó khăn nói: “Cố tổng, con dê này là của tôi.” Hần giải thích: “Một người bạn ở Úc đã tặng nó cho tôi, tôi bỏ quên nó ở bãi đỗ xe khách sạn.”

Hần quên sạch sành sanh, nếu An Kỳ không gửi tới đây, có lẽ hắn sẽ không bao giờ nhớ tới nó.

Ánh mắt Cố Thần sáng lên: “Em thích thì.....” Anh không muốn bỏ qua bất kì cơ hội nào có thể lấy lòng An Lan, nhưng nghĩ lại, anh đổi ý nói: “Nhưng đây là quà bạn gửi cho tôi.” Anh nói với tài xế: “Đưa món đồ chơi này về nhà tôi đi.”

Tài xế vâng dạ, nắm dây buộc dê nhỏ, dắt nó xuống lầu.

An Lan buồn bực nhìn một người một vật đi mất, muốn ngăn nhưng không dám ngăn, cuối cùng đành thở dài một hơi, trở về phòng làm việc.

Sau khi tan làm, An Lan lái xe đến chợ mua cà rốt, rau chân vịt, cà chua đã thái nhỏ, bỏ hết vào túi nhựa lớn đi đến nhà Cố Thần. Cố Thần âm thầm vui sướng, trên mặt lại thoáng hiện lên vẻ mặt kiên nhẫn, hai người cùng nhau xuống lầu, Cố Thần mở cửa nhà để xe. Nhà để xe rất rộng, nhưng đỗ hai chiếc xe làm không gian hẹp đi ít nhiều. Dê nhỏ bị cột trong một góc, hoảng sợ trừng mắt nhìn cửa nhà để xe chậm chậm mở ra, run rẩy tiểu ra sàn.

Cố Thần còn đang bận nhú mày, An Lan đã xách rau củ đi tới, bình thường hắn không thích nuôi chó mèo, tình cờ được tặng một con vật mới lạ, lòng hắn chợt sinh ra cái gọi là ý thức trách nhiệm, rằng phải chăm sóc cho dê con thật tốt.

An Lan đổ rau củ ra thau, thấy nó không chịu ăn, hắn vươn tay chậm rãi vỗ về nó, ngón tay vuốt ve từ đầu tới lưng, rất nhẹ nhàng, nghiêm túc nói chuyện với nó: Một mình sống ở nước ngoài phải biết tự chăm sóc bản thân, đừng làm mình làm mẩy, ba ba ma ma không ở bên, mày bị bệnh chẳng có ai thương mày đâu.

Cố Thần buồn cười, hiếm khi nhìn thấy An Lan dịu dàng như thế, anh hận không thể biến thành cho dê, được An Lan vuốt ve.

Đoán có lẽ con dê vẫn chưa cai sữa, An Lan tìm cách pha sữa, rót một chén sữa đưa tới miệng dê nhỏ, không ngờ nó lại ngoan ngoãn há miệng ra uống. An Lan lau mồ hôi, quay đầu cười với Cố Thần, đứng lên nói: “Tôi dọn nhà để xe giúp anh nhé.”

An Lan tìm vòi nước, rửa sàn, rồi lấy cây lau nhà lau khô. Hắn sợ Cố Thần ngại dê nhỏ bẩn, sợ anh không vui sẽ ném nó đi hoặc đưa nó vào vườn thú. Mà Cố Thần không ngờ nuôi con dê này lại có nhiều lợi ích như vậy, anh âm thầm mừng rỡ, suy nghĩ xem có nên mua thêm một nhà để xe nữa làm nhà riêng cho dê nhỏ không.

An Lan tới để thăm dê nhỏ, không phải tới để gặp Cố Thần. Dọn dẹp nhà để xe sạch sẽ xong thì qua loa tạm biệt anh, trực tiếp lái xe đi mất.

Cố Thần nhìn hắn đi khuất, một mình bước lên lầu.

Trong phòng khách, một người đẹp mặc lễ phục dạ hội màu đen nằm dài trên sofa, mái tóc dài uốn lượn xõa tung sau lưng, nằm ườn ra đó, tay cầm ly rượu tạo dáng nhìn Cố Thần.

Đây không phải lần đầu cô xông vào nhà nên anh chẳng có gì bất ngờ, ngược lại còn cảm thấy vui vui, khen: “An Kỳ, món quà cậu gửi cho tôi hôm nay cực kì tốt.”

An Kỳ không tạo dáng nữa, cô nhắc chân ngồi dậy, đặt ly rượu xuống, cau mày nói: “Đừng nói nữa, quy tắc của con người mấy người nhiều quá, để qua mắt được bộ phận kiểm tra an ninh tôi đã tổn mất hai bộ đồ đó.”

Cố Thần rất vui, anh mở tủ lấy rượu và ly ra ngồi đối diện An Kỳ, mở miệng: “Tổn bao nhiêu cũng đáng giá, cậu thích gì, tôi bù lại cho cậu.”

An Kỳ nghe anh nói, không biết tại sao lại đau lòng, cô do dự nói: “Tôi muốn.....” Nghĩ nghĩ, lại cười thay đổi đề tài: “Tôi thấy An Lan chẳng có chút hứng thú gì với cậu cả, cần gì phải ép mình ép người.”

Cố Thần cười: “Cần gì phải ép mình ép người?” Anh cầm ly rượu, cười quơ quơ: “Nếu em ấy không có cảm giác gì với tôi, tất nhiên tôi đã không sống chết đi dính lấy em ấy. Chỉ là.....” Giọng Cố Thần trầm thấp: “Vết thương người kia tạo ra cho em ấy quá lớn, nên em ấy luôn cố trốn tránh tôi.”

Có đôi lúc Cố Thần rất ảo não, tại sao trông anh lại giống Thần Dạ đến thế.

An Kỳ im lặng nhìn anh, ánh mắt mang theo thứ tình cảm êm dịu và đau đớn. Cô mở miệng: “Cố Thần, tôi có thể ôm cậu một cái không?” Dứt lời, không chờ Cố Thần trả lời cô đã lướt qua chiếc bàn, bổ nhào lên đùi anh.

Cố Thần hết cách, người đẹp ngọt ngào trong lòng nhưng anh không hề xao động, cam chịu sức nặng của An Kỳ như tượng gỗ. Anh đoán có lẽ An Kỳ cũng yêu người đó.

Người đó thật hạnh phúc, nhưng vì sao anh ta lại muốn rời khỏi người mình yêu chứ.

28. Chương 28

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

=Beta: Yue Yue=

Chiều tối nào An Lan cũng phải tới nhà để xe của Cố Thần một chuyến, hần từng hỏi xin Cố Thần một cái chìa khóa, vậy thì hần không cần phải làm phiền anh phải mở cửa nhà để xe cho mình mỗi ngày. Nhưng Cố Thần lại lấy giấy bút, viết một dãy số đưa hần, đây là mật mã nhà anh.

“Sau này tới nhà tôi không cần phải đứng đợi ở ngoài, cứ đi thẳng vào.” Cố Thần cực kì tốt bụng nói.

An Lan vừa khó xử vừa buồn bực, cầm lấy tờ giấy trên bàn, rầu rĩ quay về phòng làm việc của mình.

Ngải Lệ ôm một chồng báo cáo bước vào, gần đây cô ta đang thân thiết với một người mua bán nhà đất nên tạm thời gạt đi những ý đồ xấu với Cố Thần, lúc đi làm ăn mặc rất nghiêm chỉnh, cô ta giao tài liệu cho Cố Thần. Thuận miệng nói một câu: “Có mấy số liệu bộ phận pháp lý vẫn chưa kiểm tra, tôi sẽ báo cho họ tính lại một lần nữa.”

“Sao lại thế?” Giọng Cố Thần bực.

“Vì, vì số liệu bọn họ cần thống kê rất nhiều, lại đang thiếu người nên không thể hoàn thành đúng thời hạn.”

“Cô cũng tốt bụng quá nhỉ, lại còn nói đỡ cho bọn họ nữa à?” Cố Thần dứt lời, cầm xấp tài liệu trong tay chạy tới bộ phận pháp lý khởi binh vấn tội.

Lúc này An Lan đang tranh thủ chút thời gian bận rộn dựa lưng vào ghế nghỉ ngơi, trên chén trà tản ra làn khói ấm áp thơm ngát. Mấy ngày nay hần toàn ngủ trong khách sạn, chẳng thoải mái chút nào, mất ngủ cực kỳ nghiêm trọng. Đang thiếp đi thì cả người chợt lạnh, như báo trước điều gì đó, An Lan mở to mắt, ngồi thẳng lại.

Đúng lúc Cố Thần đẩy cửa vào.

An Lan tưởng anh rảnh rồi tới phá nên không để ý lắm. Ai ngờ Cố Thần quăng một tập tài liệu lên bàn, trách hần làm ăn lè mè chậm chạp. An Lan bị tấn công bất ngờ không kịp đề phòng, vội vàng gọi cho trợ lý, mang tài liệu đi kiểm tra. Hần âm thầm lau mồ hôi lạnh, mong Cố Thần nói xong chuyện sẽ chính lập tức bỏ đi.

Như những gì đã đoán, Cố Thần kéo một cái ghế qua, ngồi cạnh An Lan, trông như đang bàn chuyện công việc.

Bọn họ nói tới chuyện thiếu người của bộ phận pháp lý, cùng với chuyện phát triển của công ty sau này. Nói có bài bản hẳn hoi, cực kì nghiêm túc. Nhưng trong lòng người nào cũng có những tính toán riêng.

An Lan dùng con mắt thứ ba nhìn Cố Thần, thấy người ta vừa nghiêm khắc vừa lạnh lùng, chắc chắn sẽ không làm phiền mình. Hắn thở dài nhẹ nhõm một hơi, mở máy tính ra đưa hai cái lý lịch cơ bản của hai tiến sĩ cho Cố Thần.

“Hai người kia chính là bạn học của tôi.” An Lan trở chuột vào màn hình, nhẹ giọng nói: “Lúc vẫn còn học ở khoa, bọn họ là đàn em của tôi, cũng không tệ lắm phải không?” An Lan quay đầu nhìn Cố Thần. Đột nhiên nhận ra Cố Thần đang ở rất gần mình, môi của hắn xém chút lướt qua tai anh.

An Lan chần chờ một chút, vươn tay đẩy Cố Thần ra xa.

Cố Thần cười bất đắc dĩ. Anh cười, An Lan đành phải quay đi không nhìn đến anh.

Nhưng sau khi tan làm, An Lan lại tự động ngồi lên xe Cố Thần. Vì Cố Thần nói với hắn, dê nhỏ không thể tiếp tục ăn rau củ, phải ăn cỏ khô. Mà Cố Thần biết ở phía ngoài thành phố có một trang trại chăn nuôi bò sữa.

Thế à? Chính An Lan cũng không biết. Hắn không thích nuôi thú cưng, cũng biết việc chăm sóc dê nhỏ vừa bần lại còn mệt. Nhưng nếu hắn đã ôm dê nhỏ từ nơi hoang dã về, hắn phải chịu trách nhiệm. Dù không thích cũng không thể ném bỏ đi.

Xe bọn họ vừa rời khỏi bãi đỗ đã có một chiếc xe màu xám bạc chậm rãi bám theo phía sau.

Lý Khách đeo mắt kính, mặt không chút thay đổi khởi động xe, theo sau hai người.

Vì An Lan nói một câu ‘nhớ anh’, lòng bị cả ngàn đôi tay cào nát Lý Khách mới không kịp chờ hội nghị chấm dứt đã vội vàng chạy về nhà. Sau khi về tới thì bị nhà họ Lý chặn đầu mắng. Từ nhỏ Lý Khách đã được cả gia tộc nuông chiều, được yêu thương chăm sóc. Bị bầy cô tám dì khóc lóc mắng nửa ngày, mới đầu anh ta còn vâng vâng dạ dạ, cuối cùng thì không nhịn được nữa bộc phát. Anh ta không thường lên cơn điên, nhưng một khi đã lên cơn thì lập tức dè được cả nhà.

Lý Khách đuổi hết bọn họ ra ngoài. Đứng trong nhà uống hết mấy ly nước lạnh, bình tĩnh lại mới giật mình hiểu ra, An Lan bảo anh ta về sớm một chút là để dọn dẹp cảnh nhà rồi ren này: “Không biết An Lan có chịu uất ức gì không?”

Lý Khách không gọi An Lan được, anh ta dứt khoát lái xe đến dưới lầu công ty chờ.

Quan hệ của hai người chưa công khai hoàn toàn, nên rất ít khi xuất hiện trước mắt đồng nghiệp của nhau.

Lý Khách đợi khoảng năm tiếng đồng hồ, đói bụng đến phải chui xuống xe mua hai gói bánh. Đáng ra anh ta định gọi điện thoại tới phòng làm việc của An Lan, nhưng tế bào lẳng mạn trong người anh ta chột lên cơn, cho là mình khổ sở đứng chờ An Lan năm tiếng đồng hồ mới đủ chân thành, An Lan ra ngoài thấy mình, nhất định sẽ đau lòng và cảm động.....

Anh ta đứng đợi thật lâu, cuối cùng lại thấy An Lan đi cùng một người đàn ông khác ra khỏi công ty, vừa nói vừa cười leo lên xe chạy đi.

Trong đầu Lý Khách bùng lên ngọn lửa ghen tị, tìm lại được một cái nút ra. Cuối cùng anh ta lấy một cái mắt kính đeo lên, làm thám tử đi theo dõi một lần.

Cái gọi là trang trại, thật ra chỉ là một xưởng sữa hiện đại thôi. Cỏ khô của bọn họ cũng được mua về từ một nông trang gần đó. Người chăn nuôi gặp được hai người đàn ông quần áo chỉnh tề, còn tưởng họ tới để đặt sữa, kết quả lại tới mua cỏ khô.

Người chăn nuôi từ chối ngay lập tức: “Không bán cỏ khô.” Hai người này tới đây để làm loạn chứ còn gì nữa.

An Lan hứa trả giá cao, cũng giải thích trong nhà có nuôi con dê nhỏ, người chăn nuôi kia cũng rất cá tính, ương bướng kiên quyết nói không bán, sau đó xoay người đi làm việc, không thèm để ý tới hai người họ.

An Lan nhìn Cố Thần cầu cứu, Cố Thần nói anh có cách. Hai người dạo một vòng quanh xưởng, cuối cùng dừng ngoài kho hàng, bên trong chất một đống cỏ khô cao như núi nhỏ. Có mấy bó cỏ rơi ra ngoài.

Hai người đàn ông cởi áo, vén tay áo lên. Cố Thần đột nhiên mở miệng hỏi: “Nếu bị bắt, không biết có bị phạt không?”

An Lan an ủi anh: “Không đâu, bao nhiêu dây cỏ khô đáng bao nhiêu tiền, không đủ để khởi hình.”

Cố Thần lùi về sau vài bước, lấy đà, xoay người nhảy lên tường, hai tay bèo một bó cỏ khô ném cho An Lan: “Bỏ vào cốp sau.”

An Lan cảm thấy chơi rất vui, cũng muốn leo lên, có điều hần nhảy nhảy chạy chạy, kiểu nào cũng không với nổi, nên cầu cứu Cố Thần: “Anh kéo tôi với, tôi cũng muốn lên.”

Cố Thần nhẹ nhàng nói: “Chân em ngắn, nhảy không tới, không lên được, đừng nhảy nữa.”

An Lan ghen. Hần giơ nắm tay quơ quơ trước mặt Cố Thần, rầu rĩ mở cốp sau, ôm cỏ khô bỏ vào. An Lan không biết đây là cỏ gì, kiểu nào cũng thấy cứng, đâm đau tay. An Lan rất cẩn thận để không cào trúng xe. Nếu cào trúng một cái, tiền lương nửa năm của hần cũng không đủ đền.

Sắp xếp gần xong, trong xưởng bỗng xôn xao, có người la lớn: “Làm gì vậy! Xuống mau!”

Cố Thần không chút hoang mang nhảy xuống, cùng lúc đó, An Lan khởi động xe, chờ Cố Thần ngồi vào, hần lập tức lái xe chạy đi, để lại một làn khói bụi phía sau. Mấy công nhân nhảy lên đầu tường, chỉ nhìn thấy bóng của một chiếc xe.

Xe chạy rất nhanh, mãi đến khi xưởng sửa khuất bóng An Lan mới giảm tốc độ xe xuống, liếc nhìn Cố Thần, không nhìn được cười ha hả. Cố Thần vươn tay, sờ đầu An Lan. Tay hần run lên, chậm rãi đỗ chiếc xe ở ven đường.

Cố Thần lấy tay về, đầu ngón tay nhạt lấy một lá cỏ khô vàng, đưa An Lan nhìn.

An Lan vò vò tóc, sau đó nhìn thấy vết thương cỏ khô tạo ra, toàn mấy vết hồng hồng ngang dọc, có chỗ còn chảy máu. Hần liếc nhìn Cố Thần, trên cánh tay anh cũng có mấy vết, nhưng tay anh hơi đen, hơn nữa còn khá thô ráp nên nhìn không rõ lắm.

An Lan là một tên nhóc háo thắng, vừa thấy cảnh này lập tức âm thầm quyết định, sau này phải đi tập thể dục nhiều hơn, không thể yếu ớt vậy được.

Sau khi trở về, An Lan gấp gấp mở cốp sau ra, lấy một bó cỏ khô bỏ vào thau của dê nhỏ. Dê nhỏ liên tục ăn cà chua với dưa leo mấy ngày liền, tiêu chảy suốt, cả người ốm thành da bọc xương. Ủ rũ cúi đầu người cỏ khô, nó chậm rãi há miệng nhắm nuốt.

An Lan gật đầu liên tục: “Vây là đúng rồi. Tôi xem trên TV thấy dê nhỏ toàn ăn mấy thứ này.” Hần tò mò cầm một cọng cỏ lên nghiên cứu tỉ mỉ, khó hiểu nói: “Nhưng món này vừa khô vừa cứng, ăn ngon thật á?” An Lan nhét vào miệng theo bản năng.

Cố Thần vội mở miệng hần ra, vừa bực vừa buồn cười: “Đứa nhỏ ngốc, món này ăn được à?”

An Lan cũng thấy không ổn, phun ra. Hần đỏ mặt nói: “Không ăn được.” Nhưng một lát lại nói với Cố Thần: “Chờ nó ăn xong thì tắm cho nó một cái.”

Cố Thần từ chối cho ý kiến, trông không mấy tình nguyện.

“Tôi đi nấu chút nước ấm.” An Lan vội vàng nói: “Không có làm dơ xe anh đâu mà.”

An Lan ra khỏi nhà để xe, trông thấy Lý Khách.

Mắt Lý Khách trắng dã, lạnh lẽo, tim cũng lạnh, đứng chờ cạnh chiếc xe, không biết đã chờ bao lâu. Cửa nhà để xe mở rộng, có lẽ anh ta đã nhìn thấy tất cả.

An Lan tự nhận hần không thẹn với lòng, đi tới chỗ Lý Khách, nhẹ nhàng nói: “Cuối cùng anh cũng về.”

Mặt Lý Khách không mẫn không nhạt cười: “Tôi về quá sớm.” Trông anh như có thể bùng nổ bất kì lúc nào, chỉ vào Cổ Thần sau lưng An Lan, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chẳng trách lúc trước cậu lại âm ỉ đòi chia tay với tôi, té ra cậu đã tìm được người yêu mới từ lâu rồi! Tốt, An Lan, cậu giỏi.”

An Lan biết Lý Khách mà nổi điên sẽ chẳng nề nang ai. Nên lúc này hắn không cãi lại, cũng không chọc tới anh ta. Còn Cổ Thần đứng ở cửa nhà để xe xem náo nhiệt. Thân phận tạm thời của anh, cả người thứ ba cũng không được tính, chẳng có lý nào để nhảy vào cuộc tranh cãi của hai người.

Lý Khách thấy hai người không ai lên tiếng, anh ta xem đó là cam chịu, nửa oán hận, nửa uất ức: “Uổng công tôi tưởng cậu giận tôi vì chuyện Kiều Kiều! Uổng công tôi cảm thấy có lỗi với cậu. Cậu là một tên lừa đảo! Một con sói mặt trắng! Tôi không tốt với cậu chỗ nào! Nếu không có tôi, cậu đã chết từ lâu rồi!”

Lý Khách nói đến chuyện An Lan tự tử vì Thần Dạ lúc trước. Đó là công tác chết trong lòng An Lan. Hắn rất ghét Lý Khách nhắc tới chuyện này. Lập tức trở mặt: “Lý Khách, anh nói nhiều quá.”

“Thế nào, đụng đến nỗi đau của cậu à?” Lý Khách cười lạnh: “Tôi biết, trong lòng cậu chỉ có một mình Thần Dạ. Vậy cậu ở cùng tôi nhiều năm như thế vì cái gì? Chắc không phải để an ủi sự cô đơn của mình chứ?” Lý Khách ngửa mặt liếc nhìn Cổ Thần, lớn tiếng nói: “Vậy còn anh ta? Anh ta tốt hơn tôi chỗ nào?”

Lời còn chưa dứt, Cổ Thần đã đi tới đánh một đấm lên mặt Lý Khách. Lý Khách chịu đau lui về sau vài bước, ngồi xổm trong vườn hoa, lập tức xoay người nhảy dựng lên, đá về phía Cổ Thần. Ngực Cổ Thần trúng một đá, nhưng anh không né đi mà chụp lấy hông Lý Khách, ném thẳng xuống đất, quăng vào bụi cỏ cách anh mấy mét.

“Cố tổng, anh đừng đánh Lý Khách.” An Lan vội vàng nói.

Cổ Thần phủi cát bụi trên người, đang định ngừng lại thì Lý Khách ôm cả người đầy bùn đất đứng lên, nhào tới chỗ anh như thú hoang. Hai người anh đấm tôi đá đánh nhau.

“Lý Khách! Anh đừng có đánh nhau!” An Lan hét lớn.

Tất nhiên Lý Khách không thèm nghe hắn. Còn Cổ Thần, tuy không thích đánh nhau, nhưng hôm nay anh thấy Lý Khách quá đáng đánh. Mặc cho An Lan đứng cạnh can ngăn, anh cũng không định ngừng tay.

An Lan không khuyên được bên nào, cũng không thể nhào vào giúp. Hắn mắng một tiếng: “Hai con chó điên.” Tự nhặt chìa khóa Lý Khách đánh rơi leo lên xe bỏ đi.

Hai con chó điên càng đấu càng mất sức, tự chui vào một góc nghỉ ngơi. Lúc này An Lan đã đi mất. Đánh nữa cũng như không nên cả hai gào lên một tiếng, xoay người về nhà.

Cổ Thần vào đến nhà, đứng trước gương bôi thuốc mà âm thầm thở dài, An Lan làm người mặt nào cũng tốt, chỉ có mắt thẩm mỹ là cực kém, rốt cuộc em vừa mất Lý Khách ở điểm nào vậy?

29. Chương 29

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

=Beta: Yue Yue=

Lý Khách ôm theo vết thương về nhà. Căn nhà lạnh lẽo và cực kì vắng vẻ. Anh tìm được hộp y tế, cởi hết quần áo, lấy bông gòn thấm nước. Vết thương trên bụng còn được, nhưng dùng cách nào anh ta cũng không với tới vết thương sau lưng. Lý Khách vừa cảm tức vừa tủi thân. Anh cầm chai rượu thuốc trên bàn quăng xuống vỡ nát, chôn mặt vào ghế sofa gào lên như một con thú nhỏ, cảm nhận được cái cảm giác cô đơn bị mọi người xa lánh.

Nghĩ tới nghĩ lui, anh bắt đầu dĩ gọi điện thoại cho Kiều Kiều.

Hai mươi phút sau, Kiều Kiều đứng trước cửa nhà Lý Khách. Cậu trèo tường trường học chạy tới, chính cậu cũng biết mình rất ti tiện, biết rõ Lý Khách chỉ xem mình như một con chó, vậy mà cậu vẫn cam tâm tình nguyện đi vòng quanh chân chủ nhân.

Kiều Kiều vụng về bôi thuốc cho Lý Khách, anh nằm bò trên giường, nản chí, có thể nói, đến đau đớn trên người anh cũng không thèm để ý. Anh vẫn không muốn chia tay với An Lan như thế, không hiểu vì yêu hay vì ghen tị, vì luyến tiếc An Lan hay không cam tâm bại dưới tay cái người trông giống Thần Dạ.

“Anh Lý, anh ngồi dậy đi, em xem phía trước chút.” Kiều Kiều gơ tấm bông lên, nói với anh.

Lý Khách không tập trung, tạo dáng võ sĩ Nhật Bản, hai tay đặt trên đầu gối mặc cho Kiều Kiều loay hoay trên người mình.

Dáng người của Lý Khách cũng được xem là ổn trong số những người cùng tuổi, săn chắc, đường nét rõ ràng. Ngón tay Kiều Kiều chậm rãi vuốt ve cơ ngực anh, viên thịt màu nâu, cơ bắp rắn chắc tản mát ra hơi thở nam tính làm hô hấp của Kiều Kiều hơi loạn.

Lý Khách nghiêng đầu né đi hơi thở nóng rực từ miệng và mũi Kiều Kiều, anh lạnh lùng nhưng bình tĩnh nói: “Con người cậu đủ rẻ tiền nhĩ.”

Kiều Kiều buồn bã cười xấu hổ, cảm thấy lời Lý Khách nói rất đúng. Nếu có thể, cậu sẵn lòng moi tìm mình ra, cắt đi phần mê luyến đối với Lý Khách, từ nay về sau mỗi người một ngã, không liếc mắt nhìn người kia lấy một cái.

Nhưng tim cậu không lấy ra được, cũng không cắt đi được. Kiều Kiều cúi người, chôn đầu giữa hai chân Lý Khách như con chó nhỏ.

An Lan ngủ trong khách sạn chẳng vui vẻ gì, mà chủ nhà mới cứ xin lỗi mãi, bảo là khách cũ chưa đi, xin An Lan thông thả cho mấy ngày.

Thấy mùa hè sắp tới, phòng An Lan lại nằm trong góc, ngoài cửa sổ có một gốc cây rất lớn, đêm nào cũng có một đồng thiêu thân lao về phía ánh sáng. An Lan đành phải kéo lưới chắn, thưởng thức phong cảnh mờ ảo bên ngoài.

Đêm đến không biết muỗi từ đâu bay tới, An Lan bị đốt hồng cả người, không thể nhịn được nữa phải xuống lầu phản ánh. Nhân viên lễ tân đưa cho cậu một thanh nhang muỗi. Trước kia An Lan không thường dùng thứ này, cảm thấy rất ngạc nhiên, ngồi xồm trên sàn nhà, nghiên cứu nó như học sinh tiểu học, khó khăn lắm mới hiểu ra miếng sắt nhỏ kia dùng để gắn nhang muỗi thì điện thoại trên tủ đầu giường bỗng vang lên, dọa An Lan sợ run.

Hắn thở phì phì cầm điện thoại lên: “Ai vậy?”

Bên kia vang lên tiếng một cô gái cười duyên, giọng nói eo éo vọng tới: “Anh à, cần phục vụ không?”

An Lan cực kì nhàm chán: “Không cần, tôi đang bận ghim nhang muỗi.”

Bên kia im lặng một lát, mắng một tiếng: “Biến thái!” Rồi tắt.

An Lan cảm thấy rất buồn bực, cũng rất ức chế, vô duyên vô cớ bị người ta mắng. Hắn quăng nhang muỗi xuống, lấy chăn phủ lên người, trùm áo lông lên đầu, uất uất ức ức ngủ một đêm.

Hôm sau hắn ôm cái mặt sưng như bánh bao hồng đến công ty, cô gái đứng ở quầy tiếp tân vừa nhìn thấy hắn lập tức vui vẻ: “Quản lý An, cường nhiệt thật đấy.”

“Muỗi cắn.” Mặt An Lan không chút thay đổi giải thích.

Dọc đường đi người nào thấy hắn cũng vui vẻ, đối với lời giải thích của An Lan, bọn họ chỉ nửa tin nửa ngờ. An Lan ngủ một đêm chẳng ngon lành gì, buồn bã ủ rũ ngồi trên ghế, hắn gửi vài tin nhắn cho đồng nghiệp, xin bọn họ cho hắn tá túc vài ngày.

Bọn họ còn chưa trả lời, Cố Thần đã đến phòng hắn theo thông lệ hàng ngày. Thấy dáng vẻ của An Lan, Cố Thần không vui như những người khác, ngược lại, sắc mặt anh chìm xuống.

An Lan không rảnh để ý đến anh, dù sao Cố Thần tìm đến hắn chỉ để nói chuyện phiếm. Hắn lấy một cái hộp đẹp màu đỏ trong túi ra, đây là thứ hắn vừa ghé siêu thị mua. Mở nắp hộp, lấy ngón trỏ quét chút thuốc mỡ, lấy màn hình máy tính làm kính, chậm rãi bôi lên mặt mình.

Hương bạc hà nhẹ nhẹ tản vào không khí, hai tay Cố Thần đặt lên bàn làm việc, nghiêng người về phía trước, ngốc nghếch nhìn An Lan, ngạc nhiên hỏi: “Mặt cậu bị gì vậy?”

“Muỗi cắn.” An Lan nhìn chằm chằm màn hình máy tính.

Sắc mặt Cố Thần sáng lên được một chút, nhưng không tin lắm: “Muỗi có thể cắn thành vậy hả?”

An Lan bật cười, không biết có nên giải thích với anh không.

Mặt An Lan xoa một lớp thuốc mùi bạc hà, cả người tản ra mùi bạc hà nhàn nhạt. Cố Thần không ngửi được mùi hương này, anh hắt xì liên tục, cuối cùng bất đắc dĩ phải quay về phòng mình.

Chiều tan làm hai người vẫn về cùng nhau như thường. Cố Thần vô tình hỏi: “Ồ khách sạn có quen không?”

An Lan đặt hai tay lên đầu gối, nhìn con đường phía trước qua lớp kính thủy tinh, thở dài một hơi, muôn vàn đau khổ, một lời khó nói hết.

Không khí trong xe rất ngột ngạt, bánh bao hồng trên mặt An Lan mất đi, chỉ còn mấy đốm hồng nhỏ, vừa ngứa vừa khó chịu. Hắn gãi cổ, cào ngực qua lớp quần áo, cực kì muốn lột sạch đồ, nhảy vào hồ nước lạnh. Nhưng trước mắt không có hồ nước, chỉ có Cố Thần, hắn chẳng những không thể cởi quần áo trước mặt anh, mà còn phải ngồi thật nghiêm chỉnh, duy trì phong độ.

Xe đi ngang qua một siêu thị, cuối cùng An Lan cũng không nhịn được nữa mở miệng: “Tôi muốn mua một hộp phấn rôm.”

Cố Thần thấy nó chỉ là một chuyện nhỏ xíu, không đáng để dừng xe: “Về rồi mua.”

Cả thể xác và tinh thần đều bị dày vò, há miệng, trong giọng nói mang theo uất ức: “Không được.....” Hắn vươn tay giữ bánh lái của Cố Thần: “Tôi muốn mua ngay bây giờ.”

Mu bàn tay Cố Thần đập vào đầu ngón tay hắn, nóng rực. Anh dừng xe như lửa sắp đốt tới mông, tháo dây an toàn, tự mình xuống xe vào siêu thị. Chẳng mấy chốc, trong tay anh đã có hộp phấn em bé, ném vào ngực hắn.

Lúc này An Lan mới ngoan ngoãn lại, cất phấn vào túi, ngứa ngáy khắp người dần dịu đi như tìm được thuốc an thần.

Dê nhỏ được hai người bọn họ chăm sóc, cả người gầy thành chó nhỏ, có điều tinh thần cũng không tệ lắm, có thể ăn có thể ngủ. Cố Thần gắn dây xích chó mới mua vào cho nó, dẫn đi dạo. Anh đi phía trước, An Lan và dê nhỏ chậm rì rì theo sau, dê nhỏ nhún ra chút thời gian cắn lá với mấy đóa hoa trong vườn, An Lan móc hộp phấn em bé ra, vụn nắp, chậm rì rì nghiên cứu đồng phấn bên trong.

Tìm được thú vui mới, hắn sẽ nghiên cứu cho bằng hết. Đổ một ít phấn ra thả vào không khí, toàn bộ bột phấn bay vào mặt hắn. An Lan hắt xì, cảm thấy tuy thứ này thơm ngào ngạt, nhưng thật sự không làm cho người ta yêu thích lắm.

Cố Thần ngửi mùi hương trên người hắn, mày nhíu lại thật chặt. Anh có bóng ma với hương thơm này. Lúc nhỏ khi anh vẫn còn đến trường đi học, ngồi cùng bàn với anh là một tên trắng mập, vì có nhiều mỡ, nên vào mùa hè cậu ta cũng đổ nhiều mồ hôi, tắm rửa xong thì cả người bôi đầy phấn, như viên thịt, nồng đến ngạt thở.

An Lan cười thích thú vì hắn có thể nhìn ra vẻ không vui trong mắt Cố Thần, phỉ phỉ bột phấn trên người, cất hộp phấn vào túi, bí bí hiểm hiểm chạy tới trước mặt anh, mở miệng nói: “Sếp này, anh nhầm mắt lại đi, chúng ta chơi một trò chơi.”

Cố Thần nín thở, mặt không cảm xúc: “Không chơi.” Vừa đi vừa nói: “Càng ngày em càng không biết lớn biết nhỏ.”

An Lan đi cạnh anh, lặng lẽ lấy hộp phấn ra, mở nắp, dùng hết sức thổi lên người Cố Thần.

Cố Thần bị vây trong làn sương trắng.

Sau đó An Lan bị đánh cho một trận. Nhưng Cố Thần ra tay không nặng, chỉ là An Lan không dám đánh lại, nên một mình nhận lấy quyền đâm cước đá. Cuối cùng bị Cố Thần xách lên.

“Nể mặt em đây.” Cố Thần nói.

An Lan phúi phúi mấy cọng cỏ trên người, ném hộp phấn vào thùng rác. Lúc này đùa hơi quá. Hắn thấy mình không nên chơi nhây với Cố Thần. Cố Thần thích, Cố Thần muốn chính là chuyện này. Còn hắn rõ ràng đang nghịch lửa.

An Lan nhìn bóng lưng Cố Thần, thời còn là sinh viên hắn có một giấc mơ, mơ rất nhiều lần. Thần Dạ sẽ là một người đàn ông bình thường như này, đi làm tan làm, ăn cơm tản bộ, đấu vô mồm. Tựa tựa lúc này, đè hắn xuống cỏ, nhéo mấy chỗ bị ngứa trên người hắn, chặn cổ hắn đe dọa. Đến khi hắn sợ hãi, anh vừa cười vừa đau lòng, vội vàng kéo hắn lên, cảnh cáo hắn không được phá nữa.

Nhưng bây giờ Thần Dạ đang ở đâu?

An Lan suy nghĩ vấn đề này, nghĩ tới ruột gan đứt thành từng khúc, mất hết can đảm, thậm chí còn muốn tự sát, nghĩ mình sẽ được gặp anh một lần.....

Tim hắn rất cứng, có lẽ hắn hoàn toàn không có tim. An Lan cũng không biết bắt đầu từ khi nào, hắn hận chết Thần Dạ.

Cố Thần đi rất xa, phát hiện An Lan không đuổi theo, đành phải quay đầu lại gọi hắn: “Em không sao chứ, bị tôi đánh cho óng váng rồi hả?”

An Lan gom lại những suy nghĩ hỗn loạn, bước vội chạy theo.

Ven đường thảnh thơi có người dắt chó đi dạo, cả trai lẫn gái. Dê nhỏ bọn họ dắt hoàn toàn tách biệt với những con chó kia, trông rất có phong cách tây âu. Có cả người đi đường xin chụp ảnh chung nên Cố Thần dứt khoát cột dây xích dê nhỏ vào cây, sau đó kéo An Lan ngồi xuống cái ghế bên cạnh nghỉ ngơi.

Hai người tám đủ chuyện trời nam biển bắc, toàn là mấy chuyện chẳng có tí dinh dưỡng. Sau đó lại nói tới chuyện đặt tên cho dê nhỏ.

Thật ra bọn họ cũng không thích con dê này cho lắm, nó như một đứa con được sinh ngoài ý muốn, tuy không thích, không kịp chuẩn bị, nhưng vẫn muốn phụ trách nuôi nó lớn lên.

Nghĩ ra một đồng tên kiểu như ‘Dương Dương’, ‘Mao Mao’... Cuối cùng An Lan hỏi: “Gọi là Thần Thần được không?”

“Thần Dạ Thần?” Cố Thần bỗng dừng hỏi.

An Lan xoay người, cười đầy ẩn ý: “Cố Thần Thần.”

—Hết chương 29—

30. Chương 30

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

=Beta: Yue Yue=

Vài ngày sau, cuối cùng chủ thuê cũng báo với An Lan rằng nhà có thể vào ở. An Lan như được giải phóng, ngay hôm đó lập tức chạy xe về nhà định dọn hành lý.

Lý Khách đang đọc sách trong phòng, anh ta nghe thấy tiếng động trong phòng khách, tưởng Kiều Kiều đến nên bỏ sách bước ra. Nhìn thấy An Lan ngồi trên sofa xếp quần áo.

Hai người nhìn nhau, cả hai đều rất bình tĩnh. Trời cao biển rộng, dù có chia tay, ngày tháng vẫn trôi qua.

An Lan dọn quần áo, xếp lại sách, nhét hết vào va li. Hắn nhìn vào máy giặt trong nhà vệ sinh, có một cái áo sơ mi tay dài đủ màu mà chỉ có sinh viên đại học mới mặc.

Lý Khách đứng ở cửa phòng sách, chờ dẫn nhìn An Lan bận rộn, cuối cùng anh ta đứng một bên ngồi xuống ghế. Dọn xong hết, Lý Khách phụ xách hành lý, đưa An Lan xuống lầu. An Lan nhận lấy va li, đến một tiếng cảm ơn hay tạm biệt cũng không nói, cất va li vào cốp sau, lái xe chạy đi.

An Lan sắp xếp nhà mới xong xuôi, cảm giác như cuộc sống của mình vừa bước sang một trang mới, hắn bỗng nói hững hờ muốn học thạc sĩ quản trị doanh nghiệp nên hào hào hứng hứng đi mua sách, nhìn thấy đồng mục lục thật dài, hắn lặng lẽ rút quân, cảm thấy đi học còn chẳng bằng đi đầu tư chút đỉnh, kiếm chút kinh nghiệm thực tế.

Đêm đến An Lan xuống nhà vào tiệm lẩu ăn tối, cực kì ngạc nhiên, cảm thấy hôm nào đó hắn từ chức, mở một nhà hàng lẩu cũng không tệ.

Từ chức, hắn chỉ muốn nghỉ vậy thôi. Công ty ZL là thế giới của hắn, là chiến trường của hắn, hắn không thể tưởng tượng nổi sau khi từ chức mình sẽ biến thành bộ dạng gì nữa. Nhưng Cố Thần cứ cố tình bám lấy hắn không buông.

An Lan bắt đầu lờ những ý tưởng lúc trước ra, nghĩ xem mình nên làm với Cố Thần một lần, hay giới thiệu cho anh một người rất tốt để dời đi sự chú ý.

Thứ sáu sau khi tan làm, các đồng nghiệp ầm ĩ đòi ra ra uống rượu thư giãn. An Lan đợi trong phòng làm việc không đi đâu, vì hắn có cảm giác, lát nữa Cố Thần sẽ đến hẹn hắn. Không ngoài dự đoán. Sau khi phần lớn nhân viên rời đi, Cố Thần gọi điện thoại cho hắn, hẹn hắn đi xem phim.

An Lan cầm điện thoại, hơi buồn cười, đã nhiều năm rồi hắn chưa đến rạp chiếu phim, hơn nữa cá nhân hắn chẳng có tí hứng thú gì với điện ảnh. Tuy không thích, nhưng hắn lại không muốn gạt đi ý tốt của Cố Thần. Dù sao Cố Thần mời hắn đi xem phim cũng chẳng vì phim ảnh.

Hắn mong Cố Thần có thể chủ động một chút, lưu manh một chút, thẳng thắn dứt khoát đi cho xong đoạn tình cảm này, sau đó vui vui vẻ vẻ mặc quần áo chia tay. Vậy thì An Lan không cần phải lo lắng đề phòng mỗi ngày, nhìn thấy Cố Thần như trẻ con nhìn thấy nhà sĩ.

Có điều Cố Thần làm việc đâu ra đó, làm đâu chắc đấy, từng bước để lại dấu chân, chứng tỏ mình sẽ mãi dành tình yêu cho An Lan, nhưng điều đó lại càng làm An Lan phản cảm.

Hai người mua một đồng hồ ăn vặt vào rạp chiếu, máy lạnh trong rạp mở rất lớn, đành phải ăn không ngừng không nghỉ để chống lạnh. Bộ phim nhằm chán tới cực điểm, An Lan cảm thấy liếc mắt nhìn nó nhiều một giây là đang giết đi tâm hồn và đôi mắt của bản thân. Còn Cố Thần, tất nhiên anh cũng không ngồi yên xem phim, ánh mắt không hề nhìn vào màn hình, mà nhìn An Lan.

An Lan biến rạp chiếu thành nhà hàng, trái một miếng gà chiên, phải một ngụm nước ngọt, nghiêng răng nghiêng lợi ăn, như đang chịu ngược đãi. Hắn ăn xong hết mọi thứ mua được, lau miệng lau tay, dán miệng đến gần tai Cố Thần: “Chúng ta đi được chưa?”

“Không xem à?” Cố Thần hơi bất ngờ, hình như An Lan tới đây chỉ để ăn.

“Không xem.” An Lan lắc đầu, hoài nghi Cố Thần dẫn hắn đi xem phim để trừng phạt.

Trong rạp chiếu khá mát mẻ, bên ngoài lại nóng như lồng hấp. Hơi nóng trên đất chậm rãi bốc lên, chui vào giày chạm đến chân. Đi không tới mười phút cả mặt và cổ đã toàn là mồ hôi.

Cố Thần không lấy xe, anh muốn học cách yêu đương của đám người trẻ tuổi, tản bộ dưới ánh trăng với An Lan. Còn An Lan nóng muốn le lưỡi, càng chắc chắn rằng Cố Thần đang muốn trừng phạt cậu.

Đi ngang qua một quán bán thức uống lạnh, Cố Thần mua một hộp kem, một chai nước. An Lan nhận lấy kem, cầm một tờ giấy quảng cáo trong tiệm, gấp lại thành cây quạt, vậy mà vẫn còn nóng, hắn cời luôn khuy áo sơ mi trắng, tháo đến ngực. Quạt giấy sột soạt phẩy qua phẩy lại. Áo sơ mi trắng phập phồng, lộ ra phần ngực trắng nõn và.....

Mặt Cố Thần không chút thay đổi mở nắp chai, uống nước. Tim anh lại đập vang như trống trận.

Tiểu yêu tinh, cục nợ nhỏ. Cố Thần ngứa ngáy, tim đập loạn, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh thờ ơ, nhìn không chớp mắt.

An Lan phát hiện Cố Thần không thèm quan tâm tới mình, còn tưởng hắn lại làm mích lòng anh chỗ nào đó. Nghiêm túc kiểm điểm mình một lát, hắn mở miệng nói: “Bộ phim hôm nay dở quá, nhà tôi có một cái máy chiếu, lần sau có thể xem phim ở nhà.”

“Ừm.” Cố Thần rất nghiêm túc.

“Cố tổng, anh không ăn kem hả?” An Lan cười nhìn anh, đầu lưỡi liếm môi một cái, sô cô la nâu và kem vani dính trên hai má trắng như tuyết, ánh mắt dịu dàng và ngọt ngào.

Cố Thần là một người rất hiểu phong tình, cúi đầu liếc mắt nhìn An Lan, nói khẽ, như thể anh sợ có người thứ ba trên đời này nghe thấy: “Nếu em dứt tôi.....”

An Lan lấy muỗng múc một miếng sô cô la, còn chưa đưa tới miệng Cố Thần đã bị anh ôm eo.

Cố Thần nghiêm túc nhìn hắn, một tay ôm lấy eo hắn, tay khác đỡ lấy đầu hắn, ngấm không đủ, sờ cũng không đủ, như trúng phải ma chú. Cố Thần cúi đầu, yêu thương hôn lên môi hắn.

Đôi môi lạnh lẽo nhưng thơm ngát, chiếc lưỡi dề xuống hòa tan nửa phần kem còn sót lại, khoang miệng lạnh như băng, hòa lẫn vị kem vani.

Tay An Lan đặt lên cánh tay Cố Thần, đẩy hay không đẩy, đẩy xong thì thế nào. Hắn tập hợp ngôn ngữ để đối phó với nụ hôn nhiệt tình của anh, đáy lòng vẫn là một tảng đá, chẳng chút gợn sóng.

Cố Thần hôn rất chậm và dịu dàng, có vẻ anh không định dừng lại. Còn An Lan nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, đưa tay đẩy anh ra.

Quả nhiên hắn vẫn không thể miễn cưỡng được. An Lan dùng tay áo lau miệng. Cố Thần nhích tới từng bước, An Lan lùi về sau từng bước, nhẹ nhàng cảnh cáo: “Đủ rồi.”

Cố Thần rất bất đắc dĩ, đành phải đứng im đó, nghĩ nghĩ, anh dịu dàng nói: “An Lan, thật ra anh không đáng ghét đến vậy đâu, anh khác Thần Dạ, anh sẽ chăm sóc em cả đời.”

An Lan lắc đầu: “Tôi không cần người khác chăm sóc. Anh đừng quẩn lấy tôi nữa.”

An Lan nói rất tuyệt tình, chẳng để lại đường lui nào. Nhiệt tình của Cố Thần bị dập tắt, anh cảm nhận được sự lạnh lẽo.

31. Chương 31

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

=Beta: Yue Yue=

Mặt Cố Thần lạnh như băng lái xe đưa An Lan về, không khí bị đè nén như thể trên nóc xe có một tảng đá, đến thở cũng thấy khó khăn. Cuối cùng cũng đến nhà An Lan, hai người ngồi yên trong xe như cục gỗ không ai cử động.

Cuối cùng, Cố Thần mất hết kiên nhẫn đâm vào tay lái: “Xuống xe!”

An Lan nhìn anh, cúi đầu yên lặng mở cửa xe. Hắn trống rỗng đứng ngoài xe, há miệng thở nhưng không biết phải nói gì. Vừa nói ra câu ‘anh đừng quẩn lấy tôi nữa’ hắn đã hối hận. Động lòng với Cố Thần rồi á? Hắn cảm thấy không có, nhưng đúng thật Cố Thần không phải là dạng người dễ khiến người ta ghét. Chẳng làm người ta ghét chút nào, An Lan rất thích ở cạnh anh. Dù có ngồi trong rạp phim nhằm chán lạnh như băng, dù phải đứng ngoài đường oi bức hít khói bụi, vẫn muốn ở cạnh anh.

Lúc An Lan nhận ra điều này, tim Cố Thần đã mất đi sức sống.

Cố Thần quay đầu xe, chẳng thèm liếc mắt nhìn An Lan một cái, điên cuồng phi xe đi. An Lan bị một làn khói bụi nóng tạt vào mặt, hần bước từng bước chạy tới, sau đó nhận ra mình không đuổi kịp anh, cảm thấy hành động đó hơi buồn người, nên dừng lại.

Cố Thần chạy xe ra khỏi tầm mắt An Lan thì chậm rãi dừng lại. Anh run run một lát, đột nhiên giơ tay lên, đánh mạnh vào tay lái. Mãi đến khi ngón tay bắt đầu run, thấm ra những vết máu loang lổ anh mới thở hồng hộc ngừng lại.

Sáng hôm sau ở công ty, nhóm nhân viên có người nằm xuống bàn ngủ gà ngủ gật, có người sột soạt ngồi ăn cháo. An Lan buồn bã ỉu xiu ngồi trong phòng làm việc mở hộp thư ra, xem mấy lá thư linh tinh. Như mọi ngày, mười giờ sáng sẽ có một cuộc họp các quản lý cấp cao. An Lan nhìn lướt qua đồng hồ, còn khoảng hai mươi phút. Hần nhìn ra cửa sổ, chỉnh lại các nút áo của bộ tây trang trên người.

Chắc là Cố Thần rất giận nhĩ. An Lan nhớ tới vẻ mặt của anh khi nói lời tạm biệt, lòng hần chợt xuất hiện từng cơn từng cơn sợ hãi. Hần thật sự không ngờ Cố Thần lại dứt khoát đến vậy, không nói lời nào đã đi mất. An Lan xoa xoa mí mắt trước cửa sổ thủy tinh, hai ngày nay hần mất ngủ rất nhiều, mắt thâm đen, trông có chút thảm hại. An Lan rất kị hai chữ già cả này. Hần bưng ly lên mượn chút nước đá, chườm lên hai mắt. Sau đó nhìn đồng hồ, còn mười phút. Hần chống cằm ngẩn người, một tay nghịch chiếc bút kí tên trên tay, vẽ loạn xạ lên giấy nháp.

Ngải Lệ gửi tới một tin nhắn: Tổng giám đốc không đến, cuộc họp bị hủy.

An Lan ngây người, hỏi cô: Cố tổng đi đâu vậy?

Ngải Lệ không trả lời. Một lát sau cô thần thần bí bí xuất hiện trước cửa phòng làm việc của An Lan, trong tay cầm một lá thư.

“Hình như Cố tổng bệnh rồi.” Ngải Lệ để lá thư lên bàn, cong mông, khom người, ép ngực xuống bàn làm việc, hai mắt phát sáng, tám chuyện: “Hình như Cố tổng rất để ý đến anh nhĩ?”

An Lan nhìn bức thư, tỉnh bơ cười: “Cố tổng thích đàn ông à? Sao tôi lại không biết?”

Ngải Lệ chống cằm suy nghĩ: “Trông anh ấy cũng không giống lắm. Nhưng, anh mở cái này ra xem thử đi.” Cô búng lá thư.

An Lan cầm một góc bì thư, đổ những thứ bên trong ra, là một chìa khóa điện tử. An Lan nhận ra, đây là chìa khóa nhà để xe của Cố Thần. Hần nhìn thấy chiếc chìa khóa thì bỗng hiểu ra: Cố Thần thật sự không muốn nhìn thấy mình nữa.

“Đến cả chìa khóa nhà để xe Cố tổng cũng đưa anh, bước tiếp theo chắc là cửa phòng ngủ.” Ngải Lệ cười xấu xa.

An Lan dùng ngón tay kẹp lấy chìa khóa, sắc mặt càng âm u. Hần đột nhiên đứng lên kéo lấy tay Ngải Lệ, vừa đẩy vừa kéo đuổi cô ta ra rồi khóa trái cửa lại.

Lúc trước An Lan đòi Cố Thần chìa khóa nhà để xe, anh chẳng chịu cho nên mỗi lần An Lan đến thăm dê nhỏ nhất định phải gọi anh. Đây là một mảnh khoe vụng về của Cố Thần, rõ ràng bây giờ anh đã không còn hứng tiếp tục chơi nữa.

An Lan chẳng có lòng dạ nào để làm việc suốt một ngày, vừa tan làm lập tức chạy xe đến nhà Cố Thần, nhà để xe mở ra, bên trong có một chú dê cô đơn nằm, trông như mấy ngày rồi không được ăn cơm, hai mắt đục ngầu, thấy An Lan, chỉ yếu ớt ‘be’ một tiếng.

An Lan lấy một ít cỏ khô trong hộp ra, đút đến miệng nó, sau đó tìm một vòi nước, tắm cho dê nhỏ. Dê nhỏ đeo dây xích, né đi dòng nước bắn thẳng tới, rồi lại cúi đầu liếm nước. Ăn uống no đủ xong, nó vui vẻ tung tăng lượn quanh An Lan.

Đóng cửa nhà để xe, An Lan đứng ngoài vườn hoa, ngửa đầu nhìn cửa sổ nhà Cố Thần. Tầng trên rất cao, nhìn hoa cả mắt. An Lan lại đứng đó thêm nửa tiếng, quyết tâm lấy xe chạy nhanh ra khỏi khu phố xong lại đảo tay lái quay về.

Hai tay Cố Thần quần đầy băng gạc, mặc chiếc áo sơ mi kẻ ô màu xanh, ánh mắt u ám, vẻ mặt lạnh nhạt, một tay đặt lên tường, tay khác giữ cửa, chỉ để lại một khe hở, không định cho An Lan vào: “Có chuyện gì hả?”

“Tôi.....” Ánh mắt An Lan dừng trên tay anh, sau đó dừng trên mặt anh. Cố Thần như kiểu đẩy người ta ra ngàn mét, tuy trong lòng An Lan có lời muốn nói, nhưng lúc này lại không có can đảm nói ra. Hắn ngượng ngùng hỏi: “Tay anh bị thương à?”

Cố Thần lẳng lặng nhìn hắn, trông rất hoang mang: “Rốt cuộc cậu có ý gì?” Anh châm biếm nói: “Cậu nói, đừng quần lấy tôi mà nhỉ?”

Đây là lời An Lan nói lúc đầu, bây giờ lại bị Cố Thần nói như tát lại vào mặt. Mặt An Lan nóng bừng, hắn tìm đến Cố Thần là tự chuốc lấy nhục. Hắn gật đầu, gần như là chặt vật bỏ trốn.

Trong phòng vang lên tiếng bộ ẩm trà rơi xuống đất. Cả người An Lan cứng đờ, trong nhà Cố Thần có người khác. Hắn cắn cắn môi, bước đi nhanh hơn.

Cố Thần nhìn hắn bỏ đi rồi đóng cửa lại, hung hăng trừng mắt liếc An Kỳ. An Kỳ trốn dưới sô pha, dưới chân là một đồng mảnh sứ vỡ vụn.

“Cậu có ý đúng không?” Cố Thần nhíu mày, giọng như rống lên.

“Không có mà.” An Kỳ cắn cắn ngón trỏ, bày ra bộ dạng hồn nhiên ngây thơ.

Cố Thần không để ý đến cô ta, bước nhanh tới trước cửa sổ, xốc rèm lên, An Lan vừa mới ra khỏi thang máy, đi tới chiếc xe màu đỏ như người mất hồn. Mặt trời len lỏi qua khe lá chiếu lên mặt hắn, gương mặt dịu dàng tái nhợt.

Vết thương trên tay Cố Thần tốt lên, anh đi làm như bình thường. Công ty chào đón một mùa bội thu, tất cả nhân viên làm việc tui bụi, Cố Thần thường xuyên sang Châu Âu công tác, còn An Lan thì ngày nào cũng làm việc rất khuya ở văn phòng. Tình trạng này cứ kéo dài đến tháng bảy, mọi người mới dần dần thả lỏng.

An Lan từng đi gặp Lý Khách một lần. Tối đó hắn đi uống rượu giải sầu một mình, còn trong người phát tác, hắn xúc động đi tìm Lý Khách. Lúc đó Lý Khách đã ngủ, thấy người yêu cũ đến, tuy rất buồn ngủ, lại không thể không mở cửa.

Lý Khách tưởng hắn nhớ đến tình cũ, đang định ôm hắn lên giường, kết quả An Lan trợn trừng mắt ngồi ngay ngắn trên sô pha, liếc mắt nhìn Lý Khách lắc đầu, rồi thở dài, tràn ngập uất ức và buồn bã.

Lý Khách ngáp một cái, mắng: “Em có bệnh hả? Hơn nửa đêm không ngủ chạy tới nhà anh thăm hỏi?”

An Lan tiếp tục thở dài. Bình thường hắn cũng có mấy người bạn, nhưng để nói chuyện tình cảm riêng tư, thì chỉ có thể tìm đến Lý Khách. Đối thành người khác, hiển nhiên những lời này sẽ không nói ra được.

“Em có một người bạn.” An Lan đan hai tay lại, đặt cằm lên, nói một câu xong lại ngừng một lát, trông rất khó xử: “Người ta thích hắn, hắn lại cứ xa cách. Sau đó người ta thay đổi thái độ, tuyên bố không thích hắn nữa. Hắn lại cảm thấy rất khó chịu.”

“Chuyện này à.” Lý Khách không keo kiệt, anh ta dời mấy cái gối ôm trên sô pha ra, nghiêm túc ngồi trước mặt An Lan, nói: “Thật ra người bạn đó đang thiếu thốn tình cảm. Hắn rất thích cảm giác được người ta yêu. Mấy ngày tới cứ đổi một người khác chạy tới theo đuổi hắn, hắn sẽ hết khó chịu ngay.”

An Lan tức giận mặt đỏ bừng: “Không phải vậy!”

Lý Khách cười lạnh: “Hắn là một người đã mất hết hi vọng, chỉ thích một người tên Thần Dạ. Dù bên cạnh hắn có đổi bao nhiêu người, những người đó cũng chỉ là vật thay thế của Thần Dạ. Thái độ của hắn với đàn ông là ai cũng được, chẳng sao cả.”

An Lan bị Lý Khách dọa chết khiếp, thâm mắng mình động kinh mới đi tìm anh ta tâm sự.

Lý Khách mới đúng là đang nén giận, chia tay có vài ngày, An Lan lại tìm đến mình bàn về người đàn ông khác, chẳng biết do lòng dạ của hắn quá rộng lớn, hay đang cố ý chọc giận mình.

An Lan nhắm mắt nằm ngả ra sofa, đầu óc choáng váng. Lúc này hẳn không muốn nói chuyện với Lý Khách, nói nhiều thêm một chữ hẳn cũng thấy mệt. Lý Khách xoa mắt, ngáp một cái nói: “Hôm nay em có đi không, không đi thì ngủ trên sofa đi.”

“Đi.” An Lan vịn lưng ghế đứng lên, ậm ừ nói: “Mai còn phải đi làm.”

Lý Khách lo lắng nhìn hẳn: “Uống thành như vậy, ra đường sẽ bị xe đụng chết.”

An Lan hít một ngụm khí lạnh, như đang đau răng nhú nhú mảy, cảm thấy suốt đời không muốn gặp lại Lý Khách.

Lý Khách mĩa mai mắng làm An Lan ngộp chết, nhưng cũng rất lo lắng cho hẳn. Anh ta vác xác tiễn An Lan xuống lầu, cản một chiếc taxi, sau khi nhìn An Lan đi mất mới chạy lên lầu như đang sợ lạnh.

Cả người Lý Khách lạnh băng chui vào chăn bông, Kiều Kiều ôm gối, đang ngủ rất ngon lành. Lý Khách ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn ấm áp của Kiều Kiều. Còn Kiều Kiều đang ngủ ngon thì tự nhiên rơi xuống hầm băng, bị cái đang ngủ ngon nên không muốn mở mắt, đành phải uất uất ức ức tiếp tục ngủ.

~Hết chương 31~

32. Chương 32

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

=Beta: Yue Yue=

Công ty ZL và công ty Mỗ gia vùng duyên hải cùng bàn về một dự án kinh tế hơn mười triệu. Vì số tiền rất lớn nên Cố Thần đích thân dẫn theo bảy quản lý đi đàm phán. Đúng là quy mô rất lớn, nhưng quá trình bàn bạc rất thuận lợi, lão tổng công ty kia lớn hơn Cố Thần hai mươi tuổi nhưng hai người lại học cùng một trường đại học, được xem là đàn anh đàn em. Bọn họ ôn chuyện thời đại học xong thì bàn đến chi tiết dự án. Chẳng bao lâu tổng giám đốc của hai bên đã tiến hành kí kết, sau đó tụ tập mọi người lại thông báo tin tức. Tiếp đó là mở tiệc ăn mừng.

Lão tổng của bên kia làm việc rất thoả, ông ấy bỗng muốn chuyển địa điểm tổ chức tiệc ra bờ biển. Tối đó, nhân viên gắn bóng đèn, trang trí cây hoa, sắp xếp bàn ghế ngoài bờ biển. Sóng biển thổi tới phản phật, bọt biển tan đi dưới chân bàn trái cây.

Tuy ý tưởng rất mới mẻ độc đáo, sắp xếp cũng rất khéo léo, nhưng lại khổ cho khách nữ vì bọn họ không biết nên mặc bikini hay lễ phục dạ hội. Đôi giày cao gót dài nhỏ vừa đi một cái là lún xuống cát, đúng là khó không ra nước mắt.

Đàn anh của Cố Thần rất hài hước, hơn nữa còn là một người thích lải nhải, ông mặc bộ đồ bãi biển mát mẻ kéo lấy Cố Thần bàn tán chuyện thời đại học.

“Còn nhớ cái ông giáo sư mũi đỏ không, cái người giảng bài phá sản ấy?” Đàn anh cầm ly rượu, bắt chéo chân, diễn một cách khoa trương: “Lúc giảng bài ánh mắt ông ta như này này.” Đàn anh nheo mắt, rướn cổ, như con rùa, sau đó vỗ đùi, cười ha hả.

“Bây giờ giáo sư Steven đã già rồi.” Cố Thần mỉm cười đáp lại: “Nhưng ông ấy vẫn giảng bài như thế.” Anh dứt lời, ánh mắt đảo quanh đám người. An Lan mới tới đây ăn được một miếng đã nghe nói bị tiêu chảy, uống mấy viên thuốc vẫn không có tác dụng, đang nằm trên giường nghỉ.

Đây là chuyện Cố Thần biết được qua miệng đồng nghiệp. Bây giờ anh với An Lan không nói với nhau câu nào, vừa khách sáo vừa xa cách.

Hai cô gái chân dài bên bộ phận quảng cáo nâng tà váy, cười rộ lên túm hai người ra khiêu vũ.

Cố Thần kéo tay cô nàng vào sàn nhảy, dưới chân là tấm thảm đỏ trải trên cát, vừa xốp vừa lún. Người người giẫm lên đó nhảy Waltz, buồn cười nhưng rất vui.

“Nghe nói Cố tổng thích chơi bóng chày à?” Cô gái nghiêng đầu mỉm cười hỏi.

“Lúc đi học thì thích, bây giờ không cách nào chơi được.” Cố Thần không yên tâm. Anh nhớ An Lan rất thích góp vui, bây giờ lại nằm một mình trong phòng khách sạn lạnh lẽo, có lẽ tâm trạng hắn sẽ không vui.

Một điệu nhảy chấm dứt, Cố Thần lặng lẽ lùi về sau sàn nhảy, né tránh ánh mắt của mọi người bỏ trốn.

An Lan ôm gối nằm nghiêng người trên giường, bên cạnh đặt một ly nước ấm. Uống một ngụm nước ấm, cả ruột và dạ dày cùng kêu gào đòi nghỉ việc. An Lan ép gối vào bụng, hơi thở yếu ớt xem Thế giới khủng long trên ti vi.

Cố Thần nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, lách người vào trong. Anh ngồi cạnh An Lan, đưa tay đặt lên trán hắn. Trong lòng bàn tay thô ráp nhưng ấm áp là những giọt mồ hôi lạnh. An Lan liếc nhìn Cố Thần, lạnh nhạt thu lại ánh mắt.

“Uống thuốc chưa?” Cố Thần lấy tay về, cảm thấy An Lan bệnh chảng nhẹ tí nào.

An Lan cầm điều khiển ti vi trong tay, lắc đầu với màn hình.

Nước trên bàn đã lạnh, Cố Thần đứng dậy đổi nước ấm, gọi cho phục vụ, dặn đầu bếp làm chút cháo loãng. Anh đưa cốc nước vào tay An Lan, nhẹ giọng hỏi: “Em muốn ăn gì, tôi đi mua.”

Nhắc đến ăn, bụng An Lan lại quặn đau, hắn đè bụng, cuộn người thành một đống, chịu đựng chờ cơn đau trôi qua mới nói: “Không muốn ăn gì hết. Bác sĩ nói mấy ngày này tôi không được ăn bậy.”

Sau đó hai người lại không tìm được đề tài, đành phải gục đầu xuống tự đếm ngón tay.

“Lúc tôi mới tới, người ra mới tôi một miếng bạch tuộc: An Lan nhỏ giọng nói: “Lúc ăn cảm thấy rất ngon, đến đêm lại tiêu chảy.”

Cố Thần cười: “Em không quen ăn món này, chắc chắn dạ dày sẽ không chịu nổi.”

“Bữa tiệc có vui không?” An Lan nhích đông nhích tây tìm đề tài.

“Rất vui.” Cố Thần nói: “Có mấy người nhảy Latin, rất gợi cảm.” Anh cười hỏi An Lan: “Em biết nhảy Latin không?”

An Lan cười gượng: “Không.” Hắn suy nghĩ một lát, nói: “Tôi thích xem nhảy Latin. Hồi đại học còn tính đi học nữa.”

“Làm gì có người nào hơn hai mươi tuổi mới học nhảy Latin, điệu nhảy này phải học từ nhỏ, mấy cậu trai nhảy Latin hôm nay, trông cũng không quá hai mươi tuổi, rất non nớt.”

An Lan không cười nổi, đành phải gật đầu ừ.

“Nhưng em có thể học múa bụng!” Cố Thần tốt bụng đề nghị.

An Lan cảm thấy Cố Thần cười rất xấu xa, không dám đáp bừa.

“Vì chỉ có múa bụng mới yêu cầu người múa có mỡ bụng.” Cố Thần cực kì nghiêm túc nói.

Cố Thần chưa bao giờ đóng vai người tốt, hôm nay những câu anh nói có gai. An Lan không còn sức đấu võ mồm với anh, đành phải bày ra gương mặt âm u chôn đầu vào gối, một hồi nói: “Anh phiền quá.”

Cố Thần lẳng lặng nhìn hắn một lát, phục vụ bưng cháo bước vào, Cố Thần dặn hắn ăn cơm uống thuốc đúng giờ rồi đứng dậy bỏ đi.

An Lan trốn trong chăn nghe thấy tiếng đóng cửa, hắn im lặng chìm trong bóng đen khó chịu suy nghĩ một lát, bỗng xóc chăn lên, chạy chân không ra ngoài. Cố Thần đứng ngoài dựa tường, khoanh tay, nhìn cửa phòng An Lan như đang suy nghĩ đến chuyện gì đó.

Hai người bất ngờ chạm mặt nhau, ai cũng xấu hổ, Cố Thần nhắc chân đi như thể bầu không khí của anh bị người ta phá vỡ. An Lan sợ run, chột đuôi theo ôm eo anh..

Cả người Cố Thần cứng đờ, trở tay ôm eo An Lan, đẩy người ta về phòng, hôn lên môi hắn.

An Lan thở hồng hộc, đẩy Cố Thần ra như sắp tắt thở, anh biết hắn đang bệnh, đành phải hôn một lát, nghỉ một lát. Cuối cùng, anh cười hì hì ôm lấy An Lan đặt lên giường.

Lòng Cố Thần tràn ngập vui sướng, bưng chén cháo trên bàn lên chu môi thổi hơi nóng, sau đó đút cho hắn. Đút cháo xong, anh lấy một viên thuốc trong tủ, bưng ly nước ấm trên bàn, nói với An Lan: “Há miệng.”

An Lan quăn, cúi người giật lấy: “Em tự uống.”

Cố Thần không để ý đến hắn, mở miệng An Lan ra, bỏ viên thuốc vào lưỡi, đưa cốc nước tới miệng hắn: “Uống nước.”

Trong bao có tổng cộng hơn mười viên thuốc. Đáng ra có thể uống hết một trong một lần. Nhưng Cố Thần lại đút cho An Lan từng viên từng viên, rồi đút nước mà chẳng ngại phiền tí nào. Vị thuốc đắng ngắt tràn ngập khoang miệng, An Lan âm thầm nhịu mảy, uống thuốc như chịu hình. Cố Thần buông cốc nước, bắt đầu cởi khuy áo.

“Này.” An Lan đỏ mặt: “Cố tổng, em còn đang bệnh mà, chờ hết bệnh hãy, hãy, làm đi.”

Cố Thần giật mình nhìn hắn, tiện đà lắc đầu cười: “Tôi biết.” Anh cởi áo sơ mi với quần ra, chỉ mặc mỗi cái quần đùi xám, xóc chân lên chui vào, ôm An Lan lên đùi, nhẹ giọng nói: “Tôi ở đây với em.”

~Hết chương 32~

33. Chương 33

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

Một cơn mưa to qua đi, cỏ xanh mơn mớn, đi dưới tán cây sẽ có cảm giác giọt nước lạnh lẽo rơi trên gáy. Sắp cuối hè đầu thu, tiết trời oi bức dần tản đi, mặc áo sơ mi ngắn tay đi trên đường, một cơn gió lạnh thổi qua, cánh tay sẽ nổi da gà.

Trên đường có một chiếc xe ba gác bán dưa hấu, người bán tự nhận là nông dân trồng dưa, dưa hấu trên xe được hái trực tiếp từ vườn nên mùi vị rất thơm ngọt và ngon miệng, giá cả lại vừa phải nên kéo rất nhiều người tới mua.

An Lan đang đi tản bộ với Cố Thần. Nhìn đám đông phía trước, hắn tò mò chạy tới, vừa trông thấy quả dưa hấu to đùng lập tức móc tiền xông vào mua. Cố Thần ghét mùi mồ hôi trong đám đông nên lùi qua một bên đứng chờ. Lát sau mới thấy An Lan ôm một trái dưa xanh bước ra khỏi đám đông.

Tưởng hắn chọn nửa ngày thì sẽ chọn được nhiều hơn chứ. Cố Thần gõ vỏ dưa: “Chín chưa?”

“Em không biết nữa.” An Lan ôm quả dưa như ôm em bé, những giọt mồ hôi rơi xuống vàng trán trơn bóng.

“Em không biết cách chọn à?” Cố Thần gõ thêm hai cái: “Trong siêu thị tôi thấy người Trung mấy em thường chọn dưa hấu bằng cách này, nhìn rất chuyên nghiệp.”

An Lan cười: “Thật ra bọn họ chẳng nghe được gì đâu.” Ngừng lại một lát, An Lan thấy hơi mỏi tay, hắn đi chậm lại: “Cố tổng, anh chờ em chút.”

Cố Thần chẳng tính ý gì, kêu anh chờ là anh ngoan ngoãn đứng chờ thật.

“Nặng quá.” An Lan lại nhấn mạnh.

“Vậy mà em còn mua!” Cố Thần nói.

An Lan thở dài.

Về đến nhà Cổ Thần, An Lan bỏ dưa hấu lên bàn cơm, định vào bếp lấy dao, sau đó lại nhớ ra nhà Cổ Thần không có bếp.

Khu nhà Cổ Thần ở có loại dịch vụ giống khách sạn. Bình thường ba bữa cơm và trái cây luôn có người phụ trách đưa tới, quần áo đệm chăn ngày nào cũng có người tới đổi đi giặt, phòng cũng có người phụ trách quét dọn, hết như đang sống trong khách sạn. Tuy nhà anh có một căn phòng được gọi là bếp, nhưng nó trống rỗng, đến một cái muống cũng không có.

An Lan gặp khó khăn với trái dưa hấu. Lúc này, Cổ Thần đã đến chỗ phục vụ lấy quần áo giặt sạch về. An Lan tranh thủ lúc anh không có nhà nâng trái dưa lên đập thật mạnh xuống bàn.

Nước dưa đỏ văng lên mặt, hấn nhìn nó chằm chằm, cuối cùng quả dưa cũng bị bở thành hai nửa xấu xí. Nhưng thế này vẫn chưa ăn được, nếu Cổ Thần đã không có nhà, hấn định rửa tay rồi bóc ăn luôn. Nhưng hấn còn phải để phần lại cho Cổ Thần. An Lan suy nghĩ, đi tìm trong tủ lạnh quả quýt rượu thì thấy được hai cái muống khuấy cà phê nhỏ.

Chiếc muống nhỏ trong suốt bóng loáng cắm vào quả dưa đỏ au cứ như hoa nhài cắm bãi cứt trâu. An Lan đang thưởng thức kiệt tác của mình thì Cổ Thần ôm một rổ quần áo về đến. Nhìn đồng nước dính trên quần áo An Lan, anh nhíu mày, tiếp đó là tấm thảm trắng rải rác hột dưa hấu đen, anh lại nhíu mày, cuối cùng là hai cái muống trong bộ tách cà phê anh yêu quý nhất đang cắm trên hai miếng dưa hấu.... Cổ Thần lên tiếng: “Em ăn trước đi, tôi xếp quần áo đã.”

Cổ Thần bỏ quần áo vào tủ, ra ngoài thấy mắt An Lan dán vào chương trình đang chiếu trên TV, ôm dưa hấu ăn ngon lành. Anh vòng ra sau lưng An Lan sờ bụng hấn, cười trêu: “Hôm qua còn kêu gào muốn giảm béo, hôm nay đã tiếp tục ăn.”

“Ăn dưa hấu giải khát mà.” An Lan bao biện. Nửa mặt dính toàn là nước dưa hấu, trông như một đứa nhỏ ham ăn.

Cổ Thần cúi người khế hôn lên cổ hấn rồi bỏ đi như muốn che giấu sự xấu hổ: “Tôi đi tắm đây. Em nghỉ ngơi sớm chút đi, đừng ngủ trễ quá.”

Cơ thể An Lan cứng đờ, nhiệt độ ở cổ hấn nhanh chóng lan ra khắp nơi như một dòng điện. Chuyện thân mật nhất hấn và Cổ Thần từng làm chính là hôn môi.

Sau khi An Lan rời khỏi Lý Khách, đã lâu rồi hấn không làm chuyện đó. Tất nhiên hấn cũng muốn. Nhưng Cổ Thần lại cố tình bày ra bộ dạng cấm dục, bảo thủ đi tản bộ, trò chuyện, ăn cơm với An Lan như một đôi bạn thân.

Cổ Thần tắm xong, anh mặc một chiếc áo tắm kín đáo bước ra giục An Lan đi tắm, còn bổ sung thêm một câu: “Hôm nay đừng về.”

Tại An Lan đứng lên trong nháy mắt.

“Em sang phòng kế bên ngủ.” Anh xoa đầu hấn: “Sáng mai chúng ta cùng đi làm.”

An Lan nghĩ gì đó liếc mắt nhìn anh, cười cười từ chối cho ý kiến. Hấn chui tọt vào phòng tắm, bên trong phủ một làn sương mù ẩm áp thoang thoang mùi sữa tắm nhàn nhạt, đây là mùi hương Cổ Thần để lại. An Lan cởi hết quần áo, bình thần mở vòi sen nhưng không tập trung tắm mà lại nghĩ đến chuyện khác. Hấn vươn tay mở cửa phòng tắm, không mở ra hết, chỉ để một khe hở không quá hẹp đó thôi.

Tiếng cười trong TV vang tới.

“Cố tổng, anh có ngoài đó không?” Giọng An Lan lẫn trong tiếng nước chảy ào ạt.

“Có.” Cổ Thần quay đầu nhìn cửa phòng tắm, đồng tử co rút, anh khó chịu quay đi: “Chuyện gì vậy?”

“Em quên lấy quần lót rồi, anh lấy giúp em một cái.” An Lan bình tĩnh nói.

Cổ Thần vẫn không quay đầu lại nhìn hấn, ấp úng mãi mới đáp: “Trong cái rổ bên cạnh em có áo tắm, em mặc cái đó ra luôn đi.”

“Ồ.” Kiểu như bây giờ mới nhìn thấy, nói: “Tìm thấy rồi.”

An Lan buồn không thèm lên tiếng đứng rửa mặt. Hấn không mặc áo tắm mà mặc lại quần áo cũ. Chẳng ngại khó chịu vì phải mặc lại đồ, hấn đứng đó chỉnh tóc và khuy áo rồi mở cửa bước ra.

Cố Thần quay đầu lại, giật mình khi thấy hấn mặc như thế. An Lan lướt đi như một cơn gió, lấy mấy miếng dưa hấu trên bàn quảng rầm rầm vào thùng rác rồi thả nó xuống một cách nặng nề. Hấn bắt lấy chìa khóa xe và điện thoại ngoài cửa, nói với Cố Thần: “Em về đây.”

An Lan hành động rất nhanh, có thể thấy hấn không định bàn cãi với Cố Thần thêm nữa. Anh hoàn toàn không ngờ tốc độ trở mặt của một người lại có thể nhanh đến mức này. Ngơ ngác một lát anh mới kịp phản ứng phóng như bay ra ngoài kéo An Lan sắp đi mất lại, vừa khó hiểu vừa bực tức hỏi: “Em đi đâu vậy?”

“Về nhà.” An Lan nói như lẽ hiển nhiên.

“Chẳng phải anh đã bảo tối nay em ngủ lại nhà anh à?” Cố Thần giơ tay, hoang mang tới cực điểm: “Sao em lại làm vậy?”

An Lan cười dịu dàng: “Ngủ ở đâu chẳng giống nhau? Chẳng lẽ giường nhà anh mềm mại và thoải mái hơn giường nhà em à?”

“Không phải vậy.” Cố Thần cố gắng khuyên nhủ: “Chuyện này, nếu chúng ta đã hẹn hò, tất nhiên phải ở cùng nhau để tìm hiểu và bồi dưỡng tình cảm chứ.”

An Lan lẳng lặng nhìn anh thật lâu mới lên tiếng: “Không cần thiết, tình cảm của chúng ta rất sâu đậm. Dù xa nhau nhưng tim vẫn ở cạnh nhau. Huống chi, khoảng cách càng xa càng chứng minh được sự chung thủy trong tình yêu mà.”

Hiển nhiên những lời này dùng để châm chọc. Nhưng Cố Thần lại không đủ trình để hiểu thấu những cảm xúc của người phương Đông, nghĩ lại, anh thấy An Lan nói rất có lý. Nhưng từ tận đáy lòng anh lại không muốn xa An Lan.

“Nhưng mà tôi.....” Cố Thần lục tìm vốn từ ít ỏi trong đầu một cách khó khăn: “Tôi sẽ nhớ em lắm.”

“Em cũng sẽ nhớ anh!” An Lan đẩy tay Cố Thần ra, vội vàng bỏ đi.

Về tới nhà, hấn mở điện thoại, phát hiện có rất nhiều cuộc gọi nhỡ từ Lý Khách. Hấn khó hiểu gọi lại cho anh ta.

Một người đàn ông xa lạ bắt máy, chất giọng khàn khàn và u ám. An Lan không dám nói linh tinh, chỉ ngắn gọn hai câu: “Tôi là bạn Lý Khách, anh ấy đang ở đâu?”

“Lý Khách đang tắm, cậu đợi chút.” Người kia nói, bên kia điện thoại vang lên tiếng ồn ào. An Lan nhận ra người kia đã chặn ống nghe, một lát sau Lý Khách mới nhận lấy, giọng lạnh lùng: “Em đi đâu chơi đấy, gọi điện thoại cũng không thèm nghe!”

Mỗi lần nói chuyện với anh ta là An Lan lại đau đầu, mặt mỗi bóp trán: “Có rắm mau thả.”

“À, chuyện là thế này.” Lý Khách ngừng lại một lát như đang bận suy nghĩ: “Căn hộ chúng ta mua ấy, mấy ngày trước anh có xem lại, giá của nó đã tăng lên gấp đôi. Anh muốn trả một nửa tiền lại cho em.”

An Lan lẳng đi, không ngờ Lý Khách lại có suy nghĩ này. Hấn vội vàng từ chối: “Không cần, anh là người đã bỏ tiền ra mua căn hộ đó mà.”

“Không thể nói vậy được. Em bỏ tiền mua xe, anh chỉ tiền mua nhà. Bây giờ xe mất giá, nhà lại tăng giá, sao anh lại để em chịu uất ức vậy được? Dù sao thì anh cũng biết số tài khoản của em, mai anh sẽ chuyển tiền qua. Anh chỉ gọi để báo với em vậy thôi.”

“Được rồi.” An Lan cười, nói chuyện tào lao với Lý Khách một lát, đến lúc tắt máy thì nhớ ra một chuyện, hỏi: “Người bắt máy lúc nãy là ai vậy?”

“Không ai cả.” Lý Khách cà lăm: “Bệnh nhân của anh ấy mà.”

“Hơn mười giờ tối mà anh còn khám bệnh à?” An Lan cao giọng, biết Lý Khách đang nói dối: “Anh còn đi tắm trước mặt bệnh nhân nữa, đây là cách chữa bệnh gì vậy?”

“Liên quan tới em chắc?” Nghe có vẻ rất tức giận.

“Cẩn thận chút.” Hân còn chưa dứt lời điện thoại bên kia đã cúp.

Lý Khách bực bội nhấn tắt điện thoại, ném lên giường. Thuận tay xoa mặt, cười xầu xá với người bên cạnh: “Bác sĩ Hoàng, tôi tiếp tục tắm, anh đừng có tranh thủ bỏ trốn đấy.”

Bác sĩ Hoàng là một người đàn ông trên dưới bốn mươi, cao cao gầy gầy, mặt lúc nào cũng buồn bã u ám, mang theo hơi thở của một nhà thơ kiêm sát thủ. Một người bí ẩn như hân rất có sức hấp dẫn với đàn ông.

Lý Khách huyết sáo bôi một đồng sữa tắm lên người, gần đây anh bỗng ngộ ra một chân lý: Sống trên đời là phải vui vẻ nên anh bắt đầu những hành vi ăn chơi buông thả. Nhân rồi anh ta sẽ đến bar săn hàng mới, vừa liếc mắt đã nhìn thấy ông chú lạnh như băng này.

Lý Khách chơi Kiều Kiều phát ngán rồi. Ném đủ mùi vị của trai trẻ, giờ lại muốn đổi món mới nên mạnh dạn mời ông chú về nhà.

Lúc Lý Khách ra khỏi phòng tắm, bác sĩ Hoàng đang ngồi trên giường, chân để dưới đất, cúi đầu suy nghĩ. Dưới ánh đèn mờ ảo, mắt ông chú biến thành một màu vàng. Lý Khách ngồi đối diện hân, không nói lắm lời vô nghĩa, anh đưa tay cởi cúc áo bác sĩ Hoàng, cúi đầu hôn.

Bác sĩ Hoàng né đi, hơi chán ghét.

“Sao vậy?” Lý Khách hỏi.

“Mấy ngày nay miệng tôi bị lở.”

Lý Khách hơi mất hứng, nhưng súng đã lên nòng, không thể không bắn.

Chẳng bao lâu hai người lại xảy ra vấn đề, hai người họ đều là 1, mặt bác sĩ Hoàng lạnh như tượng đá, nhất quyết không chịu nhường. Lý Khách biết người không quen làm 0 lúc làm sẽ rất đau, trừ khi gặp được cao thủ..... Có thể thấy người họ Hoàng này không phải.

Hai người bắt đầu giằng co, không bàn ra được kết quả gì nên tự động tắt lửa. Lý Khách rất bực, khó chịu đuổi tên họ Hoàng đi. Anh đứng ngoài phòng khách rót một ly nước đá làm dịu đi tâm trạng bức bối của mình, tầm mắt lướt qua ánh sáng le lói từ cửa phòng dành cho khách.

Gần đây Kiều Kiều âm ỉ nói muốn thi cao học, sợ ký túc xá ồn ào nên chuyển tới đây.

Lý Khách khê đẩy cửa phòng nhìn thấy Kiều Kiều đang ngồi trên bàn mở đèn đọc sách.

Cậu đọc sách muốn mệt, rất nhiều mảnh giấy nằm rải rác trên sàn. Thấy Lý Khách vào, cậu thở dài dứt khoát buông bút, duỗi lưng để lộ vòng eo và đôi chân trắng nõn.

“Sao? Không làm được à?” Kiều Kiều mở miệng hỏi.

Lý Khách nhíu mày, ngồi cạnh Kiều Kiều, dùng giọng điệu người lớn nói: “Học hành cho đàng hoàng đi!”

Kiều Kiều nhìn lướt qua sách giáo khoa, lại tiếp tục thở dài. Lý Khách cầm một quyển sách cao học tiếng Anh xem thử, dùng tiếng Anh đọc một đoạn, sau đó hỏi: “Cậu nghe có hiểu gì không?”

Mắt Kiều Kiều ngơ ngác mở to: “Không.....”

Lý Khách thả sách xuống bàn, cảm thấy trời cao vẫn rất công bằng. Ông cho Kiều Kiều một gương mặt xinh đẹp rồi đóng đi cánh cửa tư duy biến cậu thành một tên ngốc.

~Hết chương 33~

34. Chương 34

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

=Beta: Yue Yue=

Bình thường trong công việc, An Lan và Cố Thần vẫn duy trì quan hệ cấp trên cấp dưới xa cách. Hiếm khi gặp nhau được một lần, cũng rất ít nói chuyện. Từ lần cãi nhau nho nhỏ hôm trước, số lần họ gặp nhau lại càng thiếu.

Giữa trưa hôm nay, vừa ăn trưa xong, nhóm nhân viên nằm ngủ gà ngủ gật hay chơi trò chơi trên bàn làm việc. An Lan nhàn rỗi không có chuyện gì làm nên mượn mấy quyển tạp chí thời trang từ chỗ Ngải Lệ, ngồi xem một mình ở bàn làm việc.

Cái gọi là tạp chí thời trang, nói là tạp chí khiêu dâm cũng không sai. Một xấp giấy thật dày, in hình các dạng mỹ nam Âu Mỹ, hầu hết là mặc đồ lót bó gợi cảm, số ít khác nằm hằn ra luôn, chỉ cong chân che đi bộ phận nhạy cảm.

ét về góc độ quan sát hay góc độ nghệ thuật những tấm hình đó đều rất đẹp. An Lan nhắm mắt, nhìn đến tấm nào cũng thấy bóng dáng Cố Thần.

Cửa nhẹ nhàng phát ra tiếng vang, Cố Thần bước vào. An Lan thấy anh, im lặng kéo rèm cửa sổ lại, sau đó mới nở một nụ cười hơi hột: “Đến rồi?”

Cố Thần thấy hần cười nhạt, anh cũng đành phải đáp lại một nụ cười gượng gạo.

“Ngồi đi.” An Lan tiếp tục cúi đầu lật tạp chí.

Thấy hần chẳng thèm để ý tới mình, anh buộc lòng phải sử dụng đến sự thông minh trời cho, nín không đến gần ta, vậy thì ta phải đến chỗ nín. Cố Thần đến gần An Lan, xoay người, ghé sát hỏi: “Đang bận à?”

Anh tưởng An Lan đang làm việc, ai ngờ lại thấy được một cái đũng quần của đàn ông. Anh không thể giữ nụ cười thân thiện của mình lại nữa, khẽ hỏi: “Đây là cái gì vậy?”

“Tạp chí.” An Lan dứt lời, đẩy Cố Thần: “Anh đi kéo một cái ghế lại đây, chúng ta cùng xem.”

“Tôi xem thứ này làm gì!” Cố Thần muốn bùng nổ.

An Lan làm theo nguyên tắc thứ gì tốt thì phải chia sẻ với nhau, không ngờ lại chọc Cố Thần nổi giận. Hần tròn mắt nhìn anh, hơi xấu hổ rồi lại bình tĩnh ‘à’ một tiếng, loạt xoạt lật mấy chục trang giấy, dừng lại ở hình của một cậu thanh niên xinh xắn.

“Anh thích dạng này đúng không?” An Lan chọc.

Trên đầu Cố Thần có luồng khí đen lơ lửng, mắt kiên nhẫn quăng tạp chí qua một bên, giọng không mấy thân thiện: “Tôi nói là tôi không thích xem.”

An Lan hơi hoang mang, đan hai tay lại kê cằm, nhìn Cố Thần như đang suy nghĩ cái gì đó, chậm rãi nói: “Đó là những người mẫu nam hàng đầu.”

“Một đám đàn ông, cứng như đá, có gì hay mà xem.” Cố Thần vẫn rất tức giận.

Lúc này An Lan thật sự rất khó hiểu, hần nghiêng ngả câu Cố Thần vừa nói, nhìn anh: “Cố tổng, anh không thích con trai à?”

“Không thích.” Cố Thần trả lời rất nhanh rất gọn rất lẹ.

An Lan im lặng cúi đầu suy nghĩ. Một lát sau, hần ngáp ngừng, vẻ mặt nghiêm trọng: “Cố tổng, hình như giữa chúng ta có chút hiểu lầm.” Hần chỉ đầu ngón tay vào ngực mình: “Em là đàn ông đấy.”

“Tôi biết.” Cố Thần nói: “Tôi có xem lý lịch của em. Lần trước trong khách sạn, tôi cũng có quan sát cơ thể em.”

Cố Thần ngồi trên chiếc sofa cách đây không xa, duỗi tay, thở dài, lên tiếng: “Dù sao người tôi thích chính là em. Lần đầu tiên nhìn thấy em đã thích. Không có nghĩ đến giới thích của em.”

An Lan cảm thấy rất kỳ quái, không nhận được cười lên: “Vừa gặp đã yêu.”

Cố Thần nghiêm túc gật đầu: “Vừa gặp tôi đã yêu em rồi.”

Lúc tan làm, An Lan ngồi ngoài cửa, thấy Cố Thần rời khỏi phòng làm việc, hần nhanh chóng thu gom đồ đạc theo sau. Hai người đi đến bãi đỗ xe mới gặp nhau.

Mắt Cố Thần nhìn thẳng về phía trước, khóe miệng lại cong thành nụ cười.

Bọn họ ăn một bữa cơm ở ngoài, lúc về đến nhà trời đã tối đen. Vì trời vừa đổ mưa, mặt cỏ rất nhiều bùn, không ai đi hóng mát. Nhưng sâu trong bụi cỏ lại có một cái bóng màu đen nằm bò trên đất, mới đầu hần còn tưởng là chó con, đến gần, mới phát hiện đó là một cậu trai.

Cậu ta mang dép nhựa mặc áo mưa, ngồi xổm trong bụi cỏ lấy xẻng nghịch phá mặt cỏ, bên cạnh có một cái thùng nhựa. Nếu là một người bình thường, chắc sẽ không hấp dẫn quá nhiều sự chú ý. Nhưng bóng lưng người con trai này rất mê người, đôi vai gầy yếu, sóng lưng mềm mại, tạo cho người ta cảm giác của một người đẹp phương bắc, vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

An Lan dừng bước, giẫm cỏ đi qua. Cậu ta nghe thấy tiếng bước chân, lập tức quay đầu lại, gương mặt kia thật sự rất đẹp, là một mỹ nhân.

Trong thùng nhựa có mấy con giun đang lắc lư, trông rất đáng sợ.

“Xin chào, tôi là người trong tòa nhà này, cậu đang làm gì vậy?” An Lan mỉm cười hỏi, hần trông thấy người đẹp, hồn phách lên mây.

Mỹ nhân không hề đề phòng, đôi mắt bồ câu đen nhánh xinh đẹp ngược lên, giọng nói mềm mại như hoa bật ra từ môi cậu: “Em muốn đào giun đi câu cá.”

Trông mỹ nhân khoảng hơn hai mươi tuổi, lúc nói chuyện lại như đứa trẻ mười mấy tuổi. An Lan thấy thú vị, nói: “Cậu muốn câu cá thì có thể đi mua mồi câu mà. Mấy con giun này rất bẩn.”

Mỹ nhân thả xẻng xuống, thở dài như ông cụ non: “Ai lại không biết, nhưng em không có tiền, không mua mồi câu được.”

An Lan dở khóc dở cười.

“Thật ra em có kiếm tiền. nhưng tiền của em đã bị ba ba lấy đi.” Mỹ nhân nói tới đây, những ngón tay nhỏ dính đầy đất nắm chặt, vừa tức vừa bất đắc dĩ: “Ai da, người lớn tuổi nên tính tình cũng dở dở ương ương. Phận làm con cái như em, đành phải mặc ông ấy.”

Cậu ta đang nói thì một chiếc xe thể thao màu đen dừng lại cạnh bãi cỏ. Xe vừa dừng lại, một người đàn ông đứng tuổi cao ráo bước ra, hung hăng mắng: “Hạ Ấu Lộc! Con cút về đây cho ta.”

Mỹ nhân buồn bã đứng lên, phủi tay, không nói tiếng nào như một đứa trẻ làm chuyện gì sai. Người kia băng qua mặt cỏ, không để ý tới An Lan, nắm tay mỹ nhân quay về xe. Mỹ nhân vùng vẫy muốn xách thùng nhựa: “Giun của con.”

Người kia dứt khoát ẵm cậu ta lên, nhét vào xe, miệng thì trách móc: “Con đủ rồi đó, lại còn chơi cái thứ này nữa!” Mỹ nhân nổi giận quơ tay quơ chân, lớn tiếng nói: “Hạ Dĩ là tên đáng ghét.” Người kia giơ tay lên, mỹ nhân lập tức sửa lại: “Ba ba.....” Hần đóng cửa lại, lái xe đi.

An Lan trợn mắt há miệng nhìn màn kịch trước mắt, cảm thấy não không đủ dùng. Chuyện này là sao đây. Hần lướt qua bên kia bãi cỏ, Cố Thần vẫn đang đứng chờ, điều này làm An Lan hơi bất ngờ, hần nghĩ với cái tính của anh đáng ra đã lên lầu trước không thèm đợi mình.

“Lúc này cậu nhóc kia nói gì vậy?” Cố Thần nói.

“Là mấy lời linh tinh của trẻ con ấy mà.” An Lan suy nghĩ, hần chợt hiểu ra, có lẽ mỹ nhân là tình nhân mà người đàn ông kia nuôi, vì hai người chỉ hơn kém nhau cao lắm là năm, sáu tuổi, thật sự không giống cha con.

Một lát sau An Lan mới nhớ ra, hỏi Cố Thần: “Sao anh lại hỏi về cậu ta, anh quen à?”

“Không quen.” Cổ Thần nói: “Cậu ta là lạ.”

“Có vẻ thần kinh không ổn định lắm, đáng tiếc.”

“Không phải.” Cổ Thần nói: “Bên trong cậu ta không giống với vẻ ngoài mà chúng ta trông thấy.” Anh suy nghĩ một lát, cuối cùng chỉ nói được một câu: “Dù sao cậu ta cũng rất lạ.”

Bọn họ không nhìn thấy, trên mũ xe của hai cha con mỹ nhân, có một tử thần mặc đồ đen nằm đó.

Ánh mắt tử thần xuyên qua mũ xe, nhìn chăm chăm hai má mỹ nhân. Chủ của gương mặt kia đã chết đi từ lâu rồi, vậy mà hồn phách của tên ranh con mười mấy tuổi kia lại gian trá chiếm lấy cơ thể này. Linh hồn đứa trẻ này, có thể nói là trăm năm khó gặp, hai lần bị giết là hai lần rời khỏi cơ thể, chiếm lấy cơ thể của một người khác.

Loại linh hồn này rất đáng ghét, làm rối loạn nghiêm trọng đến công việc của tử thần. Tử thần nào trông thấy loại linh hồn này là giết hết không cần lý do.

Tử thần đưa lưỡi hái lại gần trán mỹ nhân, muốn lấy đi hồn phách cậu ta, nhưng vẫn thất bại, như cũ. Xem ra linh hồn mỹ nhân rất thích hợp với cơ thể này. Tử thần hết cách, không thể làm trái đạo đức nghề nghiệp giết chết cậu ta được. Quên đi, mặc kệ cậu ta vậy. Tử thần bay đi. Người cầm lái bỗng cảm thấy lo lắng, hần chỉnh thấp nhiệt độ, vươn một tay vuốt tóc mỹ nhân: “Bảo bối, có lạnh không?” Hai vai mỹ nhân run run, nước mắt chảy dài mở to mắt trừng hần, vẫn còn giận.

35. Chương 35

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

An Lan về chung với Cổ Thần, hai người nằm trên sofa xem TV đến hơn mười giờ đêm, mắt anh đảo qua đảo lại trên người hần, muốn nói lại thôi. An Lan lại thoải mái lên tiếng: “Hôm nay em không về.”

Cổ Thần rất vui và bất ngờ, anh ôm vai hần nghiêm mặt nói: “Em đó, lúc nắng lúc mưa, chả biết trùng loại gió gì.” An Lan không trả lời, đẩy gối ôm ra đứng lên nói: “Em đi xem phòng.”

Phòng khách nhỏ hơn phòng chính một chút, nhưng trang trí cũng na ná nhau. An Lan bày tỏ sự hài lòng, lướt vào phòng tắm rửa mặt như một cơn gió, sau đó đi thẳng vào phòng ngủ, kịch kịch đóng cửa lại.

Cổ Thần ngơ ngác đi tới cửa phòng hần gõ gõ: “An Lan, em ngủ chưa?”

“Ừm.”

Cổ Thần liếm môi, cổ họng khô khốc: “Tôi muốn nói chuyện với em một lát.”

Bên trong vang lên tiếng bước chân rầm rầm cứ như hần muốn đi chân trần giẫm nát thảm.

“Vào đi.” Giọng nói từ bên trong.

Cổ Thần bước vào liếc mắt nhìn An Lan, chưa kịp há miệng xung quanh đã tối đen. Anh tưởng nhà cúp điện, nhưng quay đầu lại thấy TV phòng khách vẫn còn nhấp nháy.

Một cơ thể mềm mại chui vào lòng, Cổ Thần lặng đi, vươn tay ôm lấy eo hần.

Hai người hôn rất lâu, khi quần áo đã bị nới lỏng Cổ Thần mới quay mặt đi, ngập ngừng khẽ nói: “An Lan, tôi chưa làm với nam bao giờ.”

“Ồ.” An Lan đoán được phần nào, vậy nên anh mới do dự mãi thế.

“Vậy anh làm với phụ nữ bao giờ chưa?”

“Đã từng.”

“Vậy là được rồi.” An Lan dịu dàng nói: “Giống vậy thôi.”

Thật ra thì không giống lắm, nhưng An Lan biết làm thế nào được, hấn chỉ có thể dạy anh từng chút một. Cổ Thần động tình rất nhanh, anh khiêng An Lan như khiêng hành lý về phòng ngủ chính sáng ngời, luống cuống tìm gel bôi trơn và áo mưa trong tủ.

An Lan hơi lúng túng dưới ánh đèn sáng chói, hấn đập đập chân lùi vào góc giường, quần áo trên người đã bị cởi hết nên không biết phải lấy gì để che, đành phải lấy tay che hai má, hé mắt nhìn mấy thứ trong tay Cổ Thần. Hấn đơ người, bắt đầu nghi ngờ mình đang tự chui đầu vào rọ.

Cổ Thần mỉm cười, cúi người tóm An Lan vào lòng, vụng về nhưng cũng rất quen thuộc dùng miệng và ngón tay làm An Lan thoải mái. Đến bước cuối cùng, An Lan lại vùng vẫy ngồi trên người anh, cổ chấp đẩy tay anh ra, cầm gel bôi trơn nói: “Để em tự làm.”

Cổ Thần không phải người đồng tính, lần đầu làm chuyện này sẽ khó tránh khỏi chút ghét bỏ. An Lan cần tự mở rộng vài lần, đợi áo mưa vào cho anh rồi mới chậm rãi nhấn eo xuống. Cổ Thần không thể kiềm chế được tiếng thở dốc, hai tay bóp chặt lấy eo hấn.

Cổ Thần nhìn vào mắt An Lan, rất căng thẳng nhưng cũng rất mê người. Chưa vào hết mà An Lan đã ngừng lại, chống ngực anh, nhúu mày nói: “Ngừng chút đã.”

Hấn bảo ngừng, Cổ Thần ngoan ngoãn ngừng thật: “Không thoải mái à?”

An Lan nhắm mắt lắc đầu, thở dốc, cuối cùng hấn mệt mỏi dựa vào vai anh, khẽ nói: “Tiếp tục.”

Cổ Thần không biết An Lan đang thoải mái hay đang đau đớn nên mới đầu anh rất cẩn thận, cũng rất nghe lời An Lan. Mãi đến khi tìm được thú vui riêng, anh bắt đầu buông thả, mặc sức làm bậy.”

Đến nửa đêm, An Lan không chịu nổi phải mở miệng cầu xin anh tha thứ, dù lòng không muốn nhưng anh vẫn đành phải dừng lại.

Nghỉ ngơi một lát, An Lan cuộn người, mò tay vào giữa hai chân anh, mũ đã rơi mất, An Lan khẽ nói: “Em dùng miệng giúp anh được không?”

Cổ Thần sôi máu xem chút cấn trúng lưỡi, anh ghé vào tai An Lan, đáp: “Không cần đâu, em mệt rồi.”

An Lan mệt đến không thể dậy nổi thật, hấn nghỉ ngơi thêm một lát rồi tránh khỏi vòng tay anh chạy vào nhà tắm. Tắm xong mới lặn về giường. Hai người nằm trò chuyện với nhau, cảm giác vừa vui đến không thể ngủ được vừa mệt đến không nhắc nổi ngón tay. Bình minh sắp đến họ mới chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau là một ngày nắng đẹp, Cổ Thần dậy trước, anh không mặc quần áo, chỉ ngồi yên trên giường vươn một tay ôm vai An Lan, thỉnh thoảng lại dùng ngón tay chọt trán và mũi hấn. An Lan khó chịu không thể không mở mắt, thấy chớp mũi mình đang dán vào eo anh.

An Lan đỏ mặt không dám nằm tiếp, tay cầm chăn che ngực, cúi người lấy đồng quần áo dưới chân lên. Lựa cỡ lớn quăng cho Cổ Thần, cỡ nhỏ thì tự mình mặc. Mặc xong hấn bước đến cửa sổ, nhanh tay mở tung tất cả cánh cửa. Ánh sáng dịu nhẹ hắt vào chiếu sáng cả phòng ngủ.

Hấn thoải mái thở dài, gió thổi từ ngoài vào, xem như tỉnh táo. Tỉnh táo xong thì đóng lại vì Cổ Thần chỉ lo ngồi thiền trên giường, không định mặc quần áo.

An Lan ngồi đối diện anh, cúi đầu mỉm cười hỏi: “Ngốc cái gì vậy?”

Cổ Thần nhìn hấn, suy nghĩ, nhếch miệng cười cười. Đêm qua thật sự rất đẹp, anh không hề biết làm chuyện này lại vui đến thế.

An Lan nhìn anh cười mà chẳng có lý do gì, đang định hỏi thì phát hiện cái chân dưới tay mình có gì đó sai sai, là bộ phận nào đó của Cổ Thần có phản ứng. Hấn vội rút tay về, không dám chọc ghẹo anh nữa, bản thân cũng chẳng còn sức để hấu hạ. Hấn đứng dậy xoay người, hôn lên môi anh một cái, bỏ ra ngoài.

Mở cửa phòng ngủ, bước ra phòng khách, hấn không ngờ mình sẽ trông thấy một người.

Vóc người cao và khá gầy, mặc chiếc áo khoác màu đen, những chiếc lông vũ đen rơi xuống, anh ta dựa vào cửa sổ, gương mặt giống Cố Thần đến chín phần nhưng vẻ mặt lại lạnh lùng và hờ hững. Anh ta từng xuất hiện rất nhiều lần trong giấc mơ của An Lan, hẳn vẫn tưởng cả đời này sẽ không được gặp anh lần nào nữa.

An Lan tiện tay đóng cửa phòng ngủ, lẳng lặng nhìn Thần Dạ. Anh cứ như một ảo ảnh, hai mắt đờ đẫn không buồn không vui.

“Ai ở ngoài vậy?” Cố Thần mặc quần áo sệt soạt, thuận miệng hỏi.

“Không ai cả.” An Lan đáp: “Anh ngủ thêm một lát nữa đi, vẫn còn sớm.”

Mắt Thần Dạ chuyển động như dòng thủy ngân đen, dưới sự biến đổi của vàng sáng, cơ thể anh vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, An Lan chạy qua nhưng chỉ ôm được những mảnh nhỏ li ti.

Cố Thần mặc đại một cái áo sơ mi, mở cửa bước ra ngoài, cảm thấy nắng trong phòng khách quá sáng. An Lan đang đứng ở góc sáng nhất, cả người chìm trong vàng hào quang chói mắt. Cố Thần lặng đi, chạy tới bắt lấy cánh tay hắn, phát hiện trên gương mặt sáng ngời kia lấp lánh những giọt nước mắt.

Cố Thần bị dọa, anh lấy tay áo lau mặt hắn, hỏi hắn bị gì. An Lan cúi đầu không lên tiếng, một lát sau, hắn hít sâu một hơi, lau mặt, dè dặt nhìn Cố Thần, gọi: “Cố tổng.”

“Hử?” Cố Thần mỉm cười, chợt chớp mũi đỏ ửng của An Lan. Mặt hắn tái nhợt, mắt mũi thì ẩm ướt đỏ bừng như một con nai nhỏ: “Sáng sớm đã khóc rồi.” Cố Thần khẽ nói: “Còn khóc trước mặt tôi, ai không biết lại tưởng là tôi cưỡng hiếp em đó.”

An Lan quay đi, khàn giọng nói: “Đừng nói bậy.”

“Thật ra người cường tôi là em mới đúng, tôi còn chưa khóc mà.” Cố Thần tiếp tục chọc hắn, anh không muốn biết nguyên nhân hắn khóc là mấy. Nếu An Lan đã không muốn nói, anh cũng chẳng muốn hỏi.

Hai người chui vào nhà vệ sinh rửa mặt, bên ngoài có nhân viên đẩy bàn ăn vào, lần lượt bày các món ra, thêm vào hai chiếc ly thủy tinh cao và một chai rượu vang đỏ.

An Lan nhìn bàn ăn cười rộ lên: “Hôm nay thịnh soạn thế.”

Cố Thần ra khỏi phòng tắm, gạt đầu hé miệng muốn nói gì đó nhưng lại căng thẳng không nói nên lời. Anh im lặng ngồi vào bàn ăn, mở khăn ăn, nhìn An Lan, nhìn lướt qua các món ăn trước mặt như đang suy nghĩ gì đó rất đau não.

An Lan ngồi cạnh anh mà không dám đụng đũa, sợ nhà Cố Thần có những điều lệ đặc biệt gì đó khi ăn, ví như cầu nguyện gì gì đó. Hắn nhìn miếng thịt hầu mà im lặng nuốt nước miếng, lén nhìn Cố Thần.

Cố Thần bỗng ‘a’ lên một tiếng, hai mắt sáng ngời mỉm cười nhìn An Lan, dịu dàng nói: “Bữa cơm trưa hôm nay là bữa cơm chúc mừng chúng ta động phòng hoa chúc.”

An Lan xém sắc nước miếng, Cố Thần suy nghĩ hết nửa ngày, chắc là đang tìm bốn chữ động phòng hoa chúc. An Lan thở phào nhẹ nhõm, cầm muỗng múc hải sản, há miệng định ăn thì Cố Thần nhẹ nhàng bưng ly rượu lên, chờ chạm ly với mình. Hắn đành phải ngậm miệng, thả muỗng xuống bàn, bưng ly rượu lên.

“Không có gì, em cứ ăn đồ ăn của em đi.” Cố Thần cười khê: “Lúc tâm trạng vui vẻ tôi thích uống rượu đỏ, em không cần phải để ý đến tôi.”

“Ồ.” An Lan cầm dao nĩa lên một lần nữa, tập trung ăn.

Em ấy đói bụng lắm rồi. Cố Thần nghĩ: Cũng phải, đêm qua anh đã dày vò hắn không ít. Thì ra cơ thể hắn lại tuyệt vời như thế. Cố Thần bất giác nuốt miếng ly, cực kì thích ý.

An Lan no được bảy phần, cuối cùng cũng chịu dành ra chút thời gian và tinh thần để ý đến Cố Thần. Hắn lấy đũa gắp mấy miếng thịt đưa đến miệng anh.

Cố Thần ngơ ngác há miệng cắn, hồn vía lên mây.

Uống rượu mà cũng mất hồn vậy hả. An Lan khó hiểu cầm ly rượu của anh lên uống thử một ngụm, rượu ngon. Cố Thần đưa tay đề ly rượu xuống: “Chiều nay còn phải về công ty họp, em phải báo cáo công việc, đừng uống.”

An Lan suy nghĩ, hình như là có chuyện đó thật. Mặt hần như đưa đám nhìn Cố Thần: “Em quên chuẩn bị tài liệu rồi.”

Cố Thần lập tức xụ mặt, giơ đồng hồ lên nhìn: “Em còn ba tiếng, đi chuẩn bị đi.”

Tay An Lan vẫn còn cầm muống, định ăn bánh ngọt.

“Ừm..... Hay là anh dời cuộc họp lại chút đi.” An Lan nói: “Em muốn ngủ thêm chút nữa, buồn ngủ quá.” Hần mặt dày nói: “Hôm qua anh có cho người ta ngủ đâu.”

Cố Thần nhìn hần, ánh mắt dịu xuống: “Em đi ngủ đi, tôi chuẩn bị tài liệu cho em.”

An Lan biết làm nũng cũng phải có giới hạn, thề không dám để boss làm việc thế này. Hần xoa tay: “Quên đi, em bảo trợ lí chuẩn bị trước. Bây giờ em về công ty luôn.”

Lau miệng, nhanh tay nhanh chân dọn dẹp rồi cầm chìa khóa và điện thoại lao đi như tia chớp.

~Hết chương 35~

36. Chương 36

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

Một buổi chiều đầu thu, sau khi tan làm về nhà, Cố Thần lấy một chai nước có ga trong tủ lạnh ra uống một hơi hết nửa chai. Tuy đã vào thu nhưng thời tiết vẫn còn oi bức, chỉ đi từ nhà xe vào nhà thôi mà cũng đổ mồ hôi. Anh cầm lấy bình tưới ra ban công tưới nước cho hoa rồi định ra ngoài dắt dê đi dạo nhưng vì trời quá nóng nên đành phải từ bỏ.

Trong bếp có tiếng leng keng, An Lan đang ở trong đó nấu cơm. Lúc trước hần cứ than vãn vị của các món ăn quá nhạt chán, không ngon bằng món mình làm. Nhà hàng chỉ có bao nhiêu đó đầu bếp quanh đi quẩn lại, mùi vị món ăn cứ lặp đi lặp lại nên Cố Thần mua một bộ đồ dùng trong bếp cho An Lan không gian thể hiện tài năng nấu nướng của mình.

Chưa đến một tiếng đồng hồ, An Lan đã bưng ra một tô canh tôm và cả bàn rau dưa. Tạm thời không nói đến mùi vị nhưng lượng thức ăn thì quá nhiều, chất đọng trên bàn như núi nhỏ. Hai người ngồi xuống, vùi đầu vào bắt chước Ngu Công* đào, cuối cùng cũng đào được nửa ngọn núi. Số còn lại không ăn nổi nữa, An Lan vui vẻ bưng xuống lầu cho dê con.

Cố Thần đang dọn bàn ăn thì cửa sổ chợt lay động, anh ngẩng đầu lên thấy rèm cửa bay bay nhưng trời lại không có gió. Anh thả chén đĩa trong tay xuống, trầm giọng hỏi: “Là cậu đứng không An Kỳ?”

Bóng dáng một cô gái xinh đẹp dần hiện ra bên cửa sổ, cô chậm rãi bước ra, mái tóc gọn sóng lắc lư theo từng chuyển động.

Bên cửa sổ dần hiện ra bóng hình một cô gái xinh đẹp. Cô chậm rãi bước ra, mái tóc gọn sóng lắc lư theo từng chuyển động.

“Lâu rồi tôi không gặp anh, sao anh không nhớ tôi gì hết vậy?” Mái tóc che khuất nửa khuôn mặt An Kỳ, cô khẽ hỏi.

Cố Thần nở nụ cười: “Sao cô biết tôi không nhớ.” Không đợi cô ấy kịp mở miệng, anh bổ sung: “Cô không cần đoán, đúng là tôi không nhớ thật.”

Sắc mặt An Kỳ vẫn không đổi, cô thả người xuống sofa, khoác hai tay lên thành ghế nghiêng đầu nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Cố Thần: “Anh giống anh ấy thật đấy, giống cả chuyện không thích tôi.”

Cố Thần nhìn cô thông cảm rồi bưng đĩa vào bếp.

An Kỳ không đến đây vì Cố Thần nên anh không để ý đến mình cô cũng không quan tâm lắm.

An Lan cho dê ăn rồi xách cái xô không lên lầu. Sau khi đẩy cửa ra, vừa liếc mắt hần đã thấy An Kỳ ngồi trên sô pha. Tô trong tay rơi xuống, hần nhào tới gần như đè lên người An Kỳ, hai tay giữ chặt lấy tay cô như muốn tóm chặt lấy con chim gian xảo.

An Kỳ hét lên, Cố Thần cũng chạy ra, thấy hình ảnh trước mắt, anh nhú mày trách: “An Lan, em làm gì vậy?”

An Lan lơ anh nắm chặt lấy An Kỳ như sợ một giây sau cô sẽ biến mất. Hần nghiêm túc cảnh cáo: “Hôm nay cô không được đi đâu cả.”

An Kỳ mỉm cười như thể cô biết chuyện này sẽ xảy ra, thoải mái nói: “Tôi không đi đâu, anh cầm tay tôi thế này thì đi thế nào được chứ.”

“Không được ản thân luôn.” An Lan hung hăng nói: “Nếu không tôi sẽ lột hết quần áo trên người cô.”

An Kỳ quay đi, cười như không cười nói: “Tùy anh.”

Trong đầu An Lan có những thắc mắc và hoang mang mà chỉ mình An Kỳ mới có thể cho hần đáp án. An Kỳ cũng đến đây để trả lời những thắc mắc đó, dù sao những phản ứng dây chuyền sau khi cô nói ra không phải là chuyện cô phải lo.

An Kỳ cười ngả ngón, trêu ghẹo: “Lần trước lúc gặp tôi ở châu Úc sao không thấy anh hỏi về anh ấy, bây giờ lại hung dữ tra hỏi về người ta.” Mắt phượng liếc nhìn Cố Thần, làm nũng: “Anh Cố nên tránh đi một lát. Tôi sắp kể chuyện về tình địch của anh đấy.”

An Lan cũng nhìn anh, tuy không nói gì nhưng thực tế hần cũng không mong anh nghe thấy.

Cố Thần ngồi trên sô pha, lịch sự nói: “Đây là nhà tôi, không lý nào lại bắt tôi phải tránh đi. Nếu hai người không muốn cho tôi nghe thì có thể ra hành lang nói chuyện.” Anh vỗ mạnh lên vai An Lan, rộng rãi nói: “Yên tâm, tôi sẽ không ăn loại giấm chua từ năm nào năm nào này đâu, tôi chỉ muốn nghe xem rốt cuộc người đó là thần thánh phương nào thôi.”

An Lan bị anh vỗ suýt tắt thở. Hần gượng gạo ngồi thẳng người, dựa lưng vào ghế tránh cho Cố Thần lại vỗ thêm mấy cái nữa.

“Ừm.” An Kỳ đảo mắt suy ngẫm rồi mở miệng: “Vậy chúng ta sẽ bắt đầu nói từ lúc An Lan được sinh ra.....”

An Lan cầm trái cây trên bàn ném An Kỳ, mắng: “An Kỳ!”

“Được rồi được rồi.” Thấy sắc mặt hai người kia ông được tốt, cô thôi không đùa giỡn nữa, bắt đầu nói: “Anh muốn biết Thần Dạ thế nào thì tôi sẽ nói cho anh biết. Anh ấy sống rất tốt, à không đúng, thần chết không có sinh mạng và chỉ có thể nói là anh ấy vẫn tồn tại rất tốt với thân phận thần chết. Anh ấy vẫn là một người rất vĩ đại, năm ngoái còn được học viện Tử Thần chọn là người hướng dẫn quyền rũ nhất.”

An Lan rầu rĩ nhìn sàn nhà. Hần nhớ Thần Dạ mà mình thấy vào hôm đó, đúng là anh ấy sống rất tốt. Vẫn lạnh lùng, cao ngạo và liếc nhìn vạn vật bằng nửa con mắt như lần đầu tiên gặp nhau.

“Anh ấy đi mà không nói một lời. Bao nhiêu năm trôi qua vẫn không về liếc nhìn tôi lấy một lần, tôi còn tưởng là anh ấy đã chết rồi.” An Lan cười khổ.

“Thần chết là người kết thúc tất cả, đã là tử thần thì không có sống và chết.” An Kỳ lặng lẽ liếc nhìn Cố Thần, tiếp tục nói: “Nhưng Thần Dạ rất đau khổ. Anh ấy không thể ở cùng anh vì làm vậy sẽ hại anh nhưng lại không nỡ để anh cô đơn một mình ở thế giới này. Sau đó thầy đã tìm cách gỡ bỏ ký ức của Thần Dạ và anh ấy lại trở về làm một thần chết không chút tình người của quá khứ.”

An Lan khó tin nhìn An Kỳ. Thế giới của thần chết là một nơi mà người thường không cách nào hiểu nổi. An Lan im lặng một lát rồi cười rộ lên: “Nghe rất giống một câu chuyện buồn nhỉ.”

Nhưng hần không giữ nụ cười đó được quá lâu, nghĩ đến Thần Dạ cũng từng đau khổ vì phải rời bỏ mình, lòng hần nặng trĩu.

“Mấy hôm trước tôi có thấy anh ấy.” An Lan khẽ nói: “Đúng là anh ấy đã không còn chút tình cảm gì với tôi.” Hần cười thản nhiên: “Vây cũng tốt. Thấy anh ấy sống tốt thì lòng tôi sẽ không còn vương bận gì nữa.”

“Nói hết chưa!” Cuối cùng Cố Thần cũng không nhịn được nữa: “Hơn nửa đêm không lo ngủ mà đi nghe ba cái chuyện linh ta linh tinh. An Lan, em đừng có ở đây ngốc nữa, mau về phòng ngủ đi. Còn An Kỳ, cô muốn ở lại thì qua phòng khách mà ngủ, không muốn ở lại tôi cũng không giữ.”

An Kỳ chớp chớp đôi mắt xanh lộ ra nụ cười quái dị: “Nhưng câu chuyện của tôi còn chưa bắt đầu mà. Nãy giờ chỉ mới là bắt đầu thôi.”

An Lan và Cố Thần kinh ngạc.

An Kỳ đắc ý ngả người ra quần tóc vào ngón tay đoạn chỉ về phía Cố Thần: “Hôm nay tôi đến để nói về chuyện của anh.”

Cố Thần chẳng hiểu mô tê gì: “Tôi? Tôi thì có chuyện gì để nói.” Anh cười: “Chẳng lẽ cô muốn nói đến chuyện trước khi tôi mất trí nhớ à? Tùy cô, dù sao tôi cũng không nhớ.”

“Anh Cố à, anh có nhớ lần đầu tiên anh nhìn thấy tôi là lúc nào không?”

“Trong phòng phẫu thuật của bệnh viện.” Cố Thần nói. Đó là lúc trí nhớ của anh biến mất.

“Tôi là thần chết.” An Kỳ cười quyền rũ: “Nếu một người bình thường nhìn thấy thần chết, một là người đó được thần chết yêu còn hai là người đó đã chết.”

Cố Thần im lặng, thoáng cảm giác mình đang chui vào bẫy. Mãi một lúc sau anh mới nói: “Lúc đó tôi xảy ra tai nạn xe cộ nên bị thương rất nặng, tình trạng nguy kịch cũng có thể thấy.”

An Kỳ dựng thẳng ngón tay, đôi môi đỏ mọng hé mở: “Không đúng. Lúc đó xương sọ của anh dập nát, động mạch bị vỡ khiến máu chảy lênh láng, đại não đã ngừng hoạt động. Vậy nên trên thực tế anh Cố là một người đã chết.”

Cố Thần còn chưa kịp phản ứng An Lan đã to tiếng hỏi An Kỳ: “Cuối cùng cô muốn nói cái gì? Đừng có thừa nước đục thả câu!”

“Được rồi.” An Kỳ vẫn không bị ảnh hưởng, chậm rãi nói: “Tôi là người đã cứu anh ấy. Vì anh ấy quá giống Thần Dạ, tôi không muốn để anh ấy chết như thế. Hơn nữa.....” An Kỳ nở nụ cười quỷ dị: “Tôi còn cấy vào đầu anh ấy một đoạn kí ức nhỏ làm quà tặng.”

“Kí ức gì?” An Lan bình tĩnh hỏi.

“Chính là tình yêu Thần Dạ dành cho anh.” An Kỳ nhìn An Lan, không nhanh không chậm nói.

“Không thể nào, không thể có chuyện này được, sau khi tỉnh dậy tôi hoàn toàn không nhớ gì cả.” Giọng Cố Thần hơi hoảng.

“Kí ức ấy mà, nếu anh có thể cảm nhận được thì đó đã không còn là kí ức.” Giọng An Kỳ rất dịu dàng: “Đúng rồi anh Cố này, chuyện anh mất trí nhớ nhất không liên quan gì đến tôi, vì não anh đã chết quá lâu nên khó tránh khỏi chút thương tổn.”

“Cô đi được rồi đây.” An Lan bỗng lên tiếng.

An Kỳ đứng lên, dừng dừng lùi lại vài bước: “Mặc dù đây chỉ là một trò đùa dai của tôi nhưng có vẻ hai người cũng không tệ, không cần cảm ơn tôi đâu. Sau này tôi sẽ không xuất hiện nữa, chúc hai người có thể đạt được những gì mình muốn.” An Kỳ còn chưa nói hết lời cơ thể cô đã lơ lửng trong không khí, dần dần biến mất.

Rèm cửa bay phấp phới, hai người trong phòng vẫn không nhúc nhích. Nếu có ai nhìn thấy cảnh này chắc hẳn họ sẽ tưởng mình vừa nhấn nhầm nút dừng của một thước phim nào đó.

Một lát sau, An Lan hít một ngụm khí lạnh, khàn giọng nói: “Cố tổng, xin lỗi anh.” Hần chống hai tay xuống gối, gượng gạo đứng lên. Cố gắng nói thêm một câu khi cõi lòng đã tan nát: “Xin lỗi anh.”

An Lan vào phòng ngủ vợ đại một cái túi to lớn bỏ áo ngủ, quần lót vớ vào rồi nhét hết vào va li. Cả chiếc áo sơ mi chưa khô phơi trong nhà tắm cũng quăng vào nốt. Trên bồn rửa mặt vẫn còn ly đánh răng, nước súc miệng, nước hoa, giấy in hình phim hoạt họa của mình, An Lan cứ gói hết lại. Va li đựng không đủ thì lấy túi rác đựng. Hắn nhớ vài ngày trước mình vừa mới mang chúng tới đây. Lúc đó Cố Thần còn nghiêm túc nói rằng sau này đây chính là nhà của chúng ta, còn bảo An Lan trả lại căn phòng mới thuê. An Lan lấy lí do chủ nhà đi xa nên không trả được.

Cũng may là hắn chưa trả, không thì tối nay phải ở khách sạn rồi. Hắn thấy năm nay mình quá xui, cứ giậm chân ở cái cảnh bị đuổi ra khỏi nhà mãi.

Trước khi đi hắn nhìn qua Cố Thần, anh vẫn đứng tư thế cũ, như đang chìm vào giấc mơ dài vô tận. An Lan chần chờ, mở miệng nói: “Cố tổng, em đi đây.”

An Lan đứng đó đợi một lát, gió ngoài hiên thổi ào ạt và Cố Thần vẫn không đáp. Hắn bị gió thổi lạnh run rẩy, thất vọng đóng cửa xoay người bỏ đi.

~Hết chương 13~

37. Chương 37

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

Kiều Kiêu không đậu nghiên cứu sinh.

Ngày thành tích được công bố, hiếm khi Kiêu Kiêu dậy sớm để mở máy tính nhập số báo danh. Nhìn lướt qua bảng thành tích, cậu biết với số điểm này mình sẽ không đậu, rớt tất cả các trường trong nước. Cậu rất biết cách tự an ủi bản thân, thi không đậu thì thi không đậu thôi. Kết quả, lúc ăn cơm trưa Lý Khách thuận miệng hỏi một câu, biết cậu không đậu anh gật đầu nói: “Đã đoán được.”

Kiều Kiêu lại gục đầu xuống xối xôm.

Lý Khách không để ý lắm bảo là: “Không sao, dù sao cậu cũng từng cố gắng.” Anh ta cười: “Năm đó anh lúc thi vào đại học Chính trị và Pháp luật hoàn toàn không đọc lấy một cuốn sách, cuối cùng lại đứng nhất cả thi viết và thi đối đáp.”

“Anh giỏi thật đó.” Kiêu Kiêu ủ rũ.

“Cậu đừng nản chí, có thể do tố chất của người với người không giống nhau.”

Kiều Kiêu im lặng thả chén xuống. Cậu thấy con người như Lý Khách hoàn toàn không thể ngồi tán gẫu được vì nói được hai ba câu anh đã làm người ta tức chết rồi.

Kiều Kiêu quay về phòng ngủ hỏi thăm vài bạn học, càng hỏi càng nản. Cậu biết đầu óc mình hơi chậm, chỉ là chưa kiểm tra thử nên không biết mình ngốc đến mức này. Kiêu Kiêu âm thầm bị thương, nghiêng người vùi đầu vào gối khóc thút thít.

Cậu khóc rất lâu, như thể trên đời chỉ còn khóc và khóc. Chiếc gối bông mềm mại bị nước mắt cậu thấm ướt mềm.

Lý Khách ngồi trong phòng sách đọc sách chẳng hay biết gì, đến chiều anh đói bụng nhưng gọi Kiêu Kiêu mấy lần vẫn không thấy cậu đáp, tưởng cậu ra ngoài nên bấm điện thoại gọi.

Ở đầu dây bên kia, giọng Kiêu Kiêu khàn khàn nức nở nói mấy câu nghe chẳng hiểu mô tê gì, vậy mà Lý Khách lại hiểu. Anh bỏ sách xuống bước đến phòng cậu. Kiêu Kiêu đã ngừng khóc nhưng đầu tóc cậu rối bời, hai mắt đỏ ửng và hàng mi ướt đẫm cho thấy trước đó cậu đã khóc thê thảm đến mức nào.

Anh ngồi xuống ôm Kiêu Kiêu vào lòng, dịu dàng nói: “Đứa nhỏ ngốc này, chuyện này có gì đáng khóc đâu?” Dứt lời, anh đưa tay vuốt cái tổ quạ trên đầu rồi lau đi nước mắt trên mặt cậu: “

Lý Khách ngồi bên giường ôm Kiều Kiều vào lòng, dịu dàng nói: “Đứa nhỏ ngốc, chuyện này có gì đáng khóc đâu?” Dứt lời, anh vuốt mái đầu tổ quạ của cậu rồi đưa tay lau đi nước mắt: “Đừng khóc, hôm nay anh sẽ đi chơi với cậu. Chúng ta đi xem phim rồi đi ăn hải sản, được không?”

Tất nhiên vào cái giờ phút này Kiều Kiều chẳng có tâm trạng gì để ra ngoài, nhưng trăm năm mới có một lần Lý Khách mời, cậu thút thít đáp: “Được.”

Trên đường, Lý Khách mua hai ly kem tặng hết cho Kiều Kiều. Nhưng cậu cảm muốn múc một miếng ngâm lấy, chỉ thấy lạnh buốt, chẳng có vị gì. Vậy mà Lý Khách lại còn cố hỏi: “Ngon không?”

Kiều Kiều đau khổ gật đầu: “Ngon.”

Người trong rạp chiếu phim rất ít, cũng chẳng có bộ phim nào hay. Bọn họ chọn đại một phim hoạt hình, tìm chỗ ngồi xuống. Bộ phim rất nhàm chán, Lý Khách sắp ngủ tới nơi còn Kiều Kiều thì tiếp tục chìm trong sự đau khổ của chính mình.

Một người đàn ông cao ráo bước vào từ cửa bên, vì ánh sáng rất yếu nên không thấy rõ mặt. Gã ngồi hàng ghế trước mặt Lý Khách, Kiều Kiều thấy con người gã cứ rét căm căm nên không mấy thoải mái. Lý Khách mở mắt, mặt anh có vẻ ngạc nhiên khi trông thấy người vừa ngồi xuống.

Bộ phim kết thúc, Kiều Kiều bắt đầu tính đến chuyện ăn cua và tôm hùm. Phim ảnh không thể vực dậy tinh thần nhưng dù thế nào thì cơm chiều vẫn làm con người ta cảm thấy hứng thú. Sau khi ra khỏi rạp chiếu, Lý Khách bước thật nhanh đuổi theo người phía trước, lên tiếng: “Bác sĩ Hoàng, lâu rồi không gặp.”

Bác sĩ Hoàng chính là người bạn tình mà Lý Khách hẹn về nhà lần trước. Theo lý thuyết thì bạn tình là mối quan hệ mà khi mặc quần vào sẽ biến thành người xa lạ nhưng vì chuyện tốt của hai người lần trước vẫn chưa xong nên chưa được tính là bạn tình đúng nghĩa. Lý Khách thì vẫn bị hấp dẫn bởi vẻ lạnh lùng của gã nên vẫn nhớ mãi không quên.

Thật ra cái gã được gọi là bác sĩ Hoàng không phải bác sĩ thật, chỉ là gã thích người ta gọi mình như thế, hơn nữa gã luôn để người mình nồng nặc mùi cồn và thuốc khử trùng vì gã xem đó là thú vui.

Bác sĩ Hoàng quay sang nhìn anh, gã ngơ ngác một lúc mới gật đầu: “Xin chào.” Vẻ mặt của gã rất nghiêm trọng, từ đầu đến cuối chỉ có một kiểu nên chẳng biết hẳn có nhận ra Lý Khách hay không.

Kiều Kiều theo sau Lý Khách, cậu cũng nhận ra bác sĩ Hoàng là người Lý Khách từng dẫn về nhà. Cậu đứng đằng xa, loại cảm giác còn tuyệt vọng hơn thì rót lan tràn trong lòng cậu.

Lý Khách và bác sĩ Hoàng đứng nói chuyện với nhau một lát, Kiều Kiều vẫn đứng ở xa nhìn. Một lát sau, Lý Khách chạy về với vẻ mặt xin lỗi: “Kiều Kiều, cậu tự đi ăn đi.”

Kiều Kiều suýt khóc: “Sao anh lại như thế, đã bảo là đi với em mà, anh nói không giữ lời!”

Lý Khách lấy một xấp tiền trong túi ra đưa cho Kiều Kiều, đón lấy ánh mắt ngấn nước của cậu, động tác của anh khựng lại rồi nhét tiền vào túi cậu, khẽ nói: “Ngoan.” Anh sờ đầu Kiều Kiều: “Về sớm một chút, anh mua bánh ngọt về cho cậu.”

Kiều Kiều cắn môi, máu liên tục dồn lên não. Cậu bỗng rút tiền ra, hai tay dùng sức xé bỏ quăng thẳng vào bóng lưng Lý Khách, gào lên: “Em không cần tiền của anh, em.....” Kiều Kiều hét tới đây thì nghẹn ứ. Cậu không cần tiền, cậu chỉ thầm muốn mỗi mình Lý Khách, vậy mà Lý Khách chỉ có thể cho cậu tiền.

Kiều Kiều nản lòng nản chí quay về nhà, một mình nằm trên giường ngốc thật lâu. Tiếp đó, cậu gọi cho người cha đã lâu không gặp. Cha nghe được giọng cậu, ông cực kì thân thiết nhắc Kiều Kiều mấy ngày nữa là giỗ mẹ cậu, dặn cậu nhớ đi thắp nén nhang cho bà. Nói hết lời, hai cha con chẳng còn đề tài chung nào để tiếp tục. Bên kia có tiếng khóc trẻ con vang lên không ngừng, cha hét cách đành phải lên tiếng: “Bảo bảo đói bụng rồi, cha tắt máy trước đây. Kiều Kiều à, con có rảnh thì gọi điện thoại cho cha nha.”

Kiều Kiều đáp vâng.

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng mở cửa, ma xui quỷ khiến thế nào Kiều Kiều lại nhảy xuống giường, hé cửa. Cậu thấy Lý Khách và bác sĩ Hoàng khẽ bước vào, cười hì hì chui vào phòng ngủ.

Bình thường Lý Khách sẽ không dẫn bạn tình về nhà, trừ khi anh thật lòng rất thích đối phương. Kiều Kiều lại đóng cửa, tắt đèn đi ngủ. Trong lòng cậu là một mặt nước phẳng lặng, không chút gợn sóng.

~Hết chương 37~

38. Chương 38

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

Một cơn mưa thu qua đi, có thể thấy thời tiết đã trở lạnh. Từng phiến lá lớn bị thổi vào khung cửa sổ tạo nên tiếng lạch cạch. Kiều Kiều dậy khỏi giường, thấy trời vẫn còn sớm, cậu lần mò áo khoác mặc vào rồi cầm tiền trên bàn mơ màng xuống lầu mua đồ ăn sáng. Hôm nay cậu rất chịu khó, hầu hết các cửa hàng vẫn chưa mở cửa. Kiều Kiều đến một quán quen gần tay gõ cửa, nhân viên của Lăng thị bảo sẽ ra ngay.

“Ây da, sao hôm nay cậu đến sớm vậy?” Mặt nhân viên dính đầy bột mì, thò đầu ra nhìn cậu: “Bánh bao vẫn chưa chín đâu!”

“Ồ.” Kiều Kiều nghĩ nghĩ: “Vậy tôi mua cháo với bánh trứng.”

Nhân viên quán gói mấy hộp cơm lại đưa cho cậu. Kiều Kiều xách chiếc túi to bước về trong trời gió thu cuốn những chiếc lá rơi khẽ. Về đến nhà, cậu cởi áo khoác, đổ cháo ra chén, cắt bánh trứng thành hình quạt 60 độ, bày ra chiếc đĩa trắng. Cậu ngồi đó ngắm nghía một lát, cầm đũa bắt đầu ăn. Cửa phòng ngủ bị đẩy ra, bác sĩ Hoàng theo sau Lý Khách, đầu tóc hai người rối bời nhưng quần áo vẫn ngay ngắn. Mắt họ mơ màng vì buồn ngủ, lê bước đến nhà vệ sinh rửa mặt như hai hồn ma.

Bác sĩ Hoàng cầm khăn lau mặt, dáng người cao lớn đứng ở cửa nhà vệ sinh, giọng khàn khàn nói: “Không có bàn chải đánh răng của tôi.”

Kiều Kiều lạnh lùng liếc sang, nghĩ: Đánh rắm nhiều quá.

Vậy mà Lý Khách lại chộp lấy áo khoác chạy ra ngoài không cần ai sai. Chẳng mấy chốc lại cầm một cái bàn chải đánh răng mới tinh vọt về quảng vào tay bác sĩ Hoàng, dịu dàng nói: “Đánh răng đi.”

Ba người ngồi trên bàn cơm, Lý Khách lấy bơ và một giỏ mơ trong bếp ra đặt vào giữa. Anh làm như vậy là có mục đích, Kiều Kiều chỉ mua bữa sáng dành cho hai người, Lý Khách đành phải lấy mấy thứ này ra ăn cho đỡ đói. Anh cầm một quả mơ đưa tới trước mặt bác sĩ Hoàng: “Tiểu Sinh, nếm thử đi, ngọt lắm.”

Kiều Kiều ăn một miếng cháo nóng, hơi thắc mắc, nuốt xong cậu mới hỏi: “Tiểu Sinh?”

Lý Khách không trả lời, bác sĩ Hoàng lại mở miệng trước, ánh mắt gã nhìn Kiều Kiều bình tĩnh và xa xăm: “Tên tôi là Hoàng Sinh.”

“À.” Kiều Kiều cười cười nói với Lý Khách: “Anh ta bao nhiêu tuổi rồi, đừng gọi là tiểu Sinh, em thấy nên gọi là lão già sẽ hợp hơn.”

Lý Khách nhú mày định dạy dỗ cậu nhưng đáng tiếc trong tay anh là bữa sáng do Kiều Kiều mua. Người ta có câu ăn của người ta miệng mềm, anh phải tạm nuốt cơn tức này xuống.

Hoàng Sinh lại cười khá thoải mái, không thấy gã giận gì.

Cơm nước xong, ngoài trời gió thu đang thổi, Lý Khách đề nghị: “Chúng ta ra công viên ngắm hoa cúc đi.”

Những lời này không nói rõ khách mời là ai nên Kiều Kiều sung sướng lên tiếng: “Được.”

Bác sĩ Hoàng cũng gật đầu: “Cũng được.”

Sau đó vì trong lòng ba người đều có âm mưu quỷ kế riêng nên không khí bỗng chốc trở nên lúng túng và yên tĩnh. Lý Khách hít sâu: “Tôi xuống lầu lấy xe, hai người mau đổi giày đi.”

Sau khi Lý Khách đi mất, Kiều Kiều ra ban công lấy giày. Cậu mặc chiếc áo sơ mi mỏng manh, gió thu thổi làm chiếc áo siết lại, ôm lấy cơ thể nhỏ bé. Tay chân cậu lạnh đến tê cứng, hai tay vội vàng vớ lấy giày định vọt vào nhà, ngẩng đầu lên lại trông thấy Hoàng Sinh đứng chặn cửa nhìn mình. Hoàng sinh tạo cho người ta cảm giác lạnh lẽo tiêu điều, âm u không thấy ánh mặt trời, nhất là đôi mắt tối đen u buồn như cất giấu một câu chuyện cổ từ ngàn xưa của gã.

Kiều Kiều ghét gã nhưng lại hơi sợ gã, cậu trợn mắt nhìn, cuối cùng Hoàng Sinh cũng chịu tránh đường. Nhìn Kiều Kiều bỏ đi, ánh mắt gã vẫn lượn lờ quanh người cậu.

Kiều Kiều ngồi xổm trước cửa mang giày, Hoàng Sinh chần chờ một lát rồi ngồi xuống cạnh cậu, vừa bắt đầu đổi giày vừa buồn chán mở miệng hỏi: “Cậu tên gì?”

Kiều Kiều cầm bàn chải nhỏ chà giày không buồn để ý đến gã.

“Lý Khách gọi cậu là Kiều Kiều, cái tên này rất thú vị.”

Bên ngoài vang lên tiếng còi ô tô, Kiều Kiều ném bàn chải đi tung cửa chạy ra ngoài.

Người đến công viên chơi rất ít nhưng vẫn có vài người trẻ tuổi đến đây thả diều. Một cơn gió lạnh đánh úp tới sau khi bọn họ xuống xe, ba người bất giác hít một ngụm khí lạnh. Lý Khách và Kiều Kiều thích đẹp nên chỉ mặc mỗi bộ đồ kiểu tây thoải mái, gió thổi một cái là như hai con khổng tước đứng run rẩy bầy. Hoàng Sinh thì đỡ hơn nhiều vì gã có khoác một chiếc áo len nhưng gã chẳng có tí tự giác thương hương tiếc ngọc gì, cứ để mặc cho hai con khổng tước đông lạnh mặt trắng bệch quyết không chịu cho mượn áo.

Hoa cúc trong công viên nở rất đẹp, càng đẹp hơn chính là những cánh hoa rơi xuống trải cả con đường thành sắc vàng. Tay Kiều Kiều dè hàng rào, tay kia vớ vào bụi hoa: “Em muốn hái đóa hoa to nhất.”

Tay còn chưa vớ tới đã bị quản lý công viên cản lại. Thấy Kiều Kiều bĩu môi có vẻ rất mất hứng, Hoàng Sinh lấy điện thoại ra nói với cậu: “Cậu lại đứng cạnh bụi hoa, tôi chụp cho cậu tấm hình.”

Kiều Kiều nhú mồm nghĩ sao con người gã lại què mùa đến thế.

Cậu ngó nghiêng định bụng tìm Lý Khách. Anh đã đi đến quảng trường trống trải cách xa bụi hoa, ở đó có rất nhiều người đang thả diều.

“Lý Khách.” Kiều Kiều gọi anh định chạy qua, cậu tưởng Lý Khách muốn thả diều nhưng anh lại xoay người hất tay bảo cậu đừng qua. Mặc dù hơi khó hiểu nhưng Kiều Kiều vẫn nghe lời anh đứng yên tại chỗ. Cậu ngồi xổm xuống đất nhặt từng cánh hoa còn tươi tắn và sạch sẽ lên, thầm nghĩ mình phải mang chúng về sấy khô rồi lấy keo dính lại thành một bông hoàn chỉnh. Đảo mắt sang bên cạnh, Hoàng Sinh đang đứng bên phải sau lưng cậu, bình tĩnh nhìn cậu chăm chăm. Kiều Kiều phiền chán âm thầm đánh giá gã: Cứ như ruồi bọ!

Lý Khách chậm rãi đi đến giữa quảng trường vì anh thoáng trông thấy một bóng người quen thuộc nhưng không dám gọi to. Mãi đến khi tới gần anh mới chần chờ lên tiếng: “An Lan.”

Người đang chơi diều giữ dây lại, hần quay đầu nhìn anh rồi lặng lẽ quay đi ngẩng đầu nhìn lên trời không đáp lấy một tiếng.

Người đó đúng là An Lan, nhưng nhìn kỹ lại thấy không giống lắm. Hần gầy đi rất nhiều, gương mặt tối tăm u ám và ánh mắt dại đi khiến hần trông như già đi cả chục tuổi.

Người chơi diều thường đeo găng tay để tránh làm tay bị thương vì dây diều, nhưng An Lan lại cố tình thả diều bằng tay không. Tay hần đông lạnh đỏ bừng, gân xanh nổi rõ trên mu bàn tay. Cơn gió lạnh thổi qua, diều chọt bay lên cao khiến con quay xoay tròn, sợi dây trắng nhuộm máu cũng bay lên mang theo những hạt máu đỏ thay nhau rơi xuống.

Lý Khách nhú mồm, anh đau thay An Lan. Nếu bây giờ là khoảng thời gian hạnh phúc trước kia, chắc chắn Lý Khách sẽ đau đến chết mất. Nhưng trước khác nay khác, bây giờ đau lòng của anh có hạn. Lý Khách nghĩ đến chuyện khác, anh nghĩ An Lan đang mang tâm sự rất nặng nề, nhưng là gì mới được chứ. Anh bắt đầu đoán lan man. Có lẽ hần bị tên người yêu tổng giám đốc kia đá, sau đó tỉnh ra phát hiện chỉ có anh mới yêu thương và dịu dàng với hần nên cực kỳ hối hận bỏ ra đây chơi diều.

Vì hiểu tính An Lan nên Lý Khách không đến làm phiền hấn. Điều càng bay càng cao, cuối cùng dây cũng chạy hết. Mặt An Lan không chút cảm xúc, hấn lấy chìa khóa trong túi kéo con dao Thụy Sĩ ra cắt đứt dây điều rồi cắt đi. Hấn tìm đại một chiếc lá lau máu, lau xong thì ném vào bụi hoa đoạn nhắc chân bỏ đi.

An Lan đứng ven đường giơ tay cản một chiếc taxi. Hấn vừa mở cửa ngồi vào ghế trước thì Lý Khách đã xoay người ngồi xuống ghế sau.

Chiếc xe dừng trước cửa một nhà hàng Tây, hai người một trước một sau xuống xe, tuy không nói gì nhưng họ vẫn ăn ý cùng nhau bước vào nhà hàng. An Lan vào phòng ăn trên lầu, Lý Khách theo sau nhưng sắp đến cửa thì anh dừng lại, xoay người chạy như bay đến hiệu thuốc.

Vài phút sau, anh trở vào phòng với chai cồn và những miếng băng dán. Trong căn phòng u ám, mùi rượu và sữa lẩn trong không khí. An Lan ngồi cúi đầu ngẩn ngơ trên chiếc sofa mềm mại, thấy Lý Khách vào cơ thể hấn mới có chút cử động.

Lý Khách thở dài ngồi cạnh An Lan, xòe tay hấn ra lấy bông gòn thấm cồn chậm rãi rửa sạch vết máu. Lau máu xong lại đến rửa vết thương, những vết thương nhỏ nhưng rất sâu, bông gòn chạm vào khiến cả người hấn đã run rẩy.

Cả chai cồn bị dùng gần hết, bông băng bị quăng rải rác đầy trên sàn. Lý Khách xé băng keo cá nhân dán vết thương lại.

“Hai ngày tới không được cử động tay lung tung, lỡ bị nhiễm trùng thì chỉ còn cách đến bệnh viện.” Dứt lời, anh ngẩng đầu nhìn An Lan.

Hấn rũ mắt, hàng mi đã che khuất mắt hấn. An Lan như một con người không cảm xúc, nhưng khi đôi mắt ấy chớp lên, hàng nước mắt trong suốt đã lăn dài rơi xuống miếng băng cá nhân và những ngón tay mảnh khảnh.

Lý Khách xoay người đi không nhìn hấn vì anh biết máu trên tay và nước mắt trên mặt hấn không rơi vì mình. Anh tưởng mình đã không còn thương An Lan, nhưng nhìn hấn khóc thành thế này trong anh vẫn bùng lên ngọn lửa ghen tuông mãnh liệt. Anh vẫn tưởng từ khi bị Thần Dạ tổn thương An Lan đã không còn tim nữa, ít nhất hấn chưa từng đau lòng vì anh thế này.

Nước mắt An Lan rất ngắn, hấn đưa tay áo lên lau rồi há miệng ngậm ống hút trong ly nước như không có chuyện gì xảy ra. Bàn tay dán kín băng cá nhân vươn ra kéo lấy miếng bánh mì về cúi người cắn, nhai nuốt mà mặt vẫn không chút cảm xúc.

Hôm nay An Lan không đeo đồng hồ nên có thể thấy rất rõ vết sẹo trên cổ tay trái. Mặt Lý Khách sáng ngời, nhìn hấn nói: “Lần này em có tiến bộ rồi, ít ra em không đòi tự sát như lần trước.”

An Lan nhú mày, đau đớn trong lòng dần tản đi. Bây giờ hấn đang ngửa tay ngửa chân, xúc động muốn đá Lý Khách ra ngoài.

Họ chỉ hòa bình được vài phút ngắn ngủi, sau đó lập tức chửi rửa đánh mắng nhau như ha con gà chọi. Chỉ là bây giờ An Lan không có tâm trạng, người lại đang bị thương nên không thể tích cực nghênh chiến, hấn đành phải lạnh mặt giơ băng dính chiến.

Màn tấn công bằng ngôn ngữ của Lý Khách không được đáp lại nên anh bắt đầu nản. Sau khi đứng dậy tính tiền, anh bảo: “Em về sớm đi, đừng suy nghĩ nhiều quá.” Rồi nhanh chân chạy mất.

Lý Khách quay lại công viên thì không thấy bóng dáng Hoàng Sinh và Kiều Kiều đâu nữa. Anh đang đứng tự chụp hình với khóm hoa cho vui thì thấy một bà cụ mở quầy bán thuốc lá giữa trời gió rét. Lý Khách đã tốt bụng lôi ví tiền ra mua mấy gói. Đến khi anh ngồi lên chiếc ghế ngoài phòng khách đốt thuốc, một mùi gay mũi khó ngửi xông đến làm đã anh ho khan. Sau đó anh phát hiện mình mua phải thuốc giả, nổi giận dùng dùng quay ra tìm người ta tính sổ thì bà ấy đã dọn quầy về nhà từ lúc nào. Lý Khách chỉ có thể chấp nhận số mình quá nhỏ và về nhà trong tức tối.

~Hết chương 38~

39. Chương 39

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

Sáng sớm, An Lan bước vào văn phòng, trên bàn chồng chất hợp đồng và báo cáo của mấy ngày nay. Hắn mở tập trên cùng ra hồ hững bắt đầu xét duyệt. Nhân viên lục tục vào tới, ai cũng hết sức ngạc nhiên khi trông thấy An Lan: “Quản lý An, nghe nói anh bị bệnh hả, bây giờ đã khỏe chưa?”

“Khỏe hơn nhiều rồi.” An Lan trầm giọng trả lời thật ngắn gọn, sau đó hắn không ngẩng đầu lên nữa, có thể thấy hắn không muốn nói chuyện với bất kì ai. Những người bên ngoài cũng biết điều bỏ đi.

Nhiều tuần rồi An Lan không đến làm, cả báo cáo xin phép hắn cũng không thèm viết mà hình như sắp cũng chẳng buồn hỏi lý do. Người ngoài không tìm được chút thông tin gì nên đành phải tự đoán mò. An Lan mặc kệ lời đàm tiếu của mọi người tập trung đánh chữ.

Hơn một tiếng trôi qua, bên ngoài có một nhân viên bước vào nói: “Cố tổng đến rồi kia, mau đưa những tài liệu cần chữ ký lên cho sắp đi.”

Trong nháy mắt, một đám người mở tủ lôi ra một đồng tài liệu vọt lên lầu.

Mí mắt An Lan giật giật tiếp tục ngồi đánh chữ. Chờ bọn họ lục tục về đến hắn mới buông công việc trong tay, nhấc chân đi lên lầu.

Khi hắn đẩy cửa phòng Cố Thần ra thì Ngải Lệ đang đưa một bản hợp đồng cho anh xem. Ba người lặng đi, Cố Thần là người lên tiếng trước: “Ngải Lệ, cô ra ngoài một lát đi.”

Ngải Lệ gật đầu cầm văn kiện bước thật nhanh. An Lan chờ cô ấy ra ngoài, thuận tay đóng cửa rồi ‘cách cách’ khóa trái.

Cố Thần kéo rèm cửa sổ ra để nắng thu chiếu vào. Anh xắn cổ tay áo sơ mi rồi sắp xếp lại tài liệu trên bàn, thuận miệng hỏi: “Em tùy hứng quá rồi đó, không thích là không thêm đi làm. Nếu ai cũng giống em thì làm sao tôi quản lý cái công ty này được nữa?”

Miệng An Lan mấp máy nhưng hắn không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn tay mình.

“Lấy cây chổi lại đây.” Nói hết lời, anh cúi người rút nguồn điện, lôi một đồng rác và tro bụi dưới gầm bàn ra, cau mày nói: “Cái cô Ngải Lệ này làm việc cầu thả quá.”

An Lan cầm cây chổi trong góc phòng đi đến cạnh anh, cẩn thận gom đồng tro bụi trên sàn thành một đồng rồi lấy giấy vệ sinh bọc lại ném vào thùng rác. Cố Thần đứng bên cạnh, anh chợt mở miệng hỏi: “Tay em bị gì vậy?”

“Lúc chơi đùa bị dây cắt trúng.” An Lan thuận miệng nói, hắn vào nhà vệ sinh mở nước rửa tay, nước rất lạnh, miệng vết thương trong lòng bàn tay nhói lên từng cơn. Lúc cầm khăn lau tay hắn đã lén liếc ra ngoài và phát hiện Cố Thần đang nghĩ gì đó mà nhìn mình chằm chằm.

Cố Thần đứng trước cửa sổ kéo An Lan về phía mình, mở lòng bàn tay hắn ra xem rồi thở dài khép tay mình ôm lấy tay hắn.

“Cố tổng.” An Lan ngẩng đầu nhìn anh, tâm trạng nửa vui nửa buồn. Nắng thu hắt lên nửa mặt hắn, An Lan vui mặt mình vào ngực anh trong ấm áp và bị thương.

Tay anh ôm hắn, tay kia kéo ghế qua thuận thể ngồi xuống đặt An Lan lên đùi. An Lan giật mình vùng vẫy đòi đứng lên: “Bị người ta trông thấy bây giờ đó.”

“Chẳng phải em khóa cửa rồi à?” Cố Thần cười dịu dàng. Đôi tay cứng như thép ôm chặt lấy eo không cho hắn lộn xộn. An Lan thấy không thể giãy ra được nên đành phải chịu thua, lúng túng ngồi trên đùi ôm lấy cổ anh, trông hắn cứ như một đứa trẻ đang làm nũng.

“Hôm đó anh.....” An Lan cúi đầu, hơi uất ức nói: “Sao anh không để ý tới em?” Ở tư thế này hần cao hơn Cổ Thần không ít nhưng cứ xoay tới xoay lui muốn tìm một chỗ trong ngực anh, sau đó hần cong người ưỡn ngực, yếu ớt dựa vào người anh như con rắn nhỏ.

Hai tay anh ôm lấy eo hần dựa lưng vào ghế không nói gì. Một lúc sau anh mới lên tiếng: “Dù sao thì tôi nghĩ tôi vẫn yêu em.”

“Ừm.” An Lan gật đầu thật mạnh, hần chỉ cần có vậy thôi.

Bên ngoài vang đến tiếng gõ cửa, Ngải Lệ khẽ nói: “Cố tổng, xe đã đến dưới lầu.”

An Lan nhỏ giọng nói: “Anh định đi đâu hả?” Thật ra lúc này hần đã thấy Cổ Thần đang dọn đồ rồi, chỉ là không có tâm trạng hỏi thôi.

Cổ Thần không nói gì ôm An Lan thả xuống dưới, anh cất văn kiện trên bàn vào hộp giấy, nhìn An Lan bằng ánh mắt dịu dàng, khẽ nói: “Tôi phải về Đức.”

Anh chỉ vào đầu mình: “Tôi đã liên hệ với bác sĩ ngoại khoa não ở Đức, người đó sẽ giúp tôi lấy lại trí nhớ. Chờ hết bệnh tôi sẽ trở về.”

Mặt An Lan tái nhợt, ánh sáng trong mắt hần tan biến. Một lúc sau hần mới lên tiếng: “Tại sao nhất định phải lấy lại trí nhớ. Như bây giờ không phải rất tốt sao?”

Nụ cười của Cổ Thần vụt tắt, anh im lặng một lát mới nghiêm túc nói: “Tôi không ổn.” Anh thở dài: “Đối với tôi mà nói thì cha mẹ, bạn bè, bạn học, vợ và con gái đều là người xa lạ. Loại cảm giác này không ổn chút nào.”

An Lan biết người như Cổ Thần bị tách biệt hoàn toàn với cuộc sống trước kia là một nỗi đau rất lớn. Hơn nữa, giờ hần mới nhận ra thật ra Cổ Thần đã kết hôn, hơn nữa còn có con. Cổ Thần vốn không phải người đồng tính, nếu anh lấy lại trí nhớ.....

An Lan rũ mắt, giọng hần rất nhỏ: “Vây cũng tốt. Chắc cuộc sống trước kia của anh sẽ rất hạnh phúc và ngọt ngào, cũng vì trò đùa dai của An Kỳ mà anh mới đến bên em.” Hần cười khổ: “Nếu anh đã quyết định rồi, vậy thì đi đi.”

Khoảnh khắc đó Cổ Thần đã dao động. Anh bước tới sờ đầu An Lan, dịu dàng nói: “Đừng nói mấy lời ngốc nghếch đó. Phải may mắn lắm tôi mới được quen biết em.” Anh hôn trán hần: “Tôi yêu em. Chờ tôi về nhé.”

An Lan đỡ đầu nhìn sàn nhà không nói gì. Nghe tiếng bước chân anh dần xa, tĩnh mạch cổ tay hần bỗng đau nhói như thể nó lại nứt ra. An Lan bỗng chạy như bay tới giữ chặt ống tay áo anh.

Cổ Thần đang định mở cửa thì phải dừng lại, dịu dàng an ủi hần: “An Lan, buông tay.”

An Lan cúi người nắm lấy cổ tay áo anh không buông, ngón tay và lưng hần run lên dữ dội. Hần cắn chặt răng, giọng đau đớn: “Cố tổng, anh đừng đi.”

An Lan nén những tiếng nức nở xuống không cho nó thoát ra, run rẩy: “Đừng bỏ em đi.”

“An Lan.” Cổ Thần bỗng nổi giận, anh nhấn giọng: “Em đừng ích kỷ như thế, tôi có quyền được biết quá khứ của mình. Tôi không thể sống mơ mơ màng màng đến hết đời được.”

An Lan ngẩng đầu lên nhìn anh, con ngươi đen phủ kín sương mù. Hần nói: “Anh từng nói anh khác anh ấy, anh sẽ chăm sóc em, mãi mãi không bỏ rơi em. Em không cần anh chăm sóc, em chỉ mong anh không bỏ em đi.”

Cổ Thần nghẹn lời, anh gỡ tay An Lan ra. An Lan mất đi chỗ dựa lập tức quỳ rạp xuống đất. Cổ Thần vội cúi người đỡ lấy hai tay hần khuyên nhủ: “Mau đứng lên đi, trông em bây giờ có ra cái gì không chứ?”

An Lan không cử động, hần nắm ngược lại tay anh, chất giọng trầm thấp nhưng quyết liệt: “Cố tổng, em đã quỳ xuống cầu xin mà anh vẫn muốn đi sao?”

Cổ Thần nhìn chằm chằm vào mắt hần, chậm rãi thoát khỏi sự trói buộc của An Lan, bình tĩnh nói: “Em đã chịu làm đến mức này thì đúng là tôi không nỡ bỏ em đi. Nhưng An Lan à, tôi không thích trong đầu

tôi có ký ức của người khác, bây giờ tôi cứ như một con rối gỗ được điều khiển, điều đó làm tôi rất ghét.” Anh lau đi nước mắt trên mặt An Lan, dịu giọng nói: “Đừng khóc thế.”

Cổ Thần thở dài, anh không ngờ mình bỏ đi sẽ làm An Lan đau lòng đến thế. Anh đoán có lẽ trước kia khi Thần Dạ đi mà không một lời tạm biệt đã tạo cho An Lan một cú sốc quá lớn. Nghĩ đến đây, Cổ Thần vừa ghen tị vừa thấy lòng chua xót.

An Lan thấy anh đã kiên quyết thì ngược lại hần trở nên bình tĩnh, thậm chí còn chủ động kéo hành lý cho anh, đưa anh xuống lầu.

An Lan mở cốp sau bỏ hành lý vào rồi đứng cạnh xe, Cổ Thần ngồi trong xe nhìn hần bằng ánh mắt lưu luyến, hai người nhất trí không nói lời nào. An Lan vẫy tay với tài xế: “Được rồi, đi được rồi.”

Chẳng mấy chốc chiếc xe đã biến mất sau hàng cây ven đường, An Lan đã uống phở vài bước chân về phía trước. Mặt trời ban trưa chiếu thẳng xuống đỉnh đầu, luồng khí nóng và tro bụi bốc lên từ mặt đất, hần đau đớn nhắm mắt lại, chiếc bóng dưới chân co lại chỉ còn một vòng đen nhỏ bé.

Càng vào thu, cua được bày bán càng nhiều. Lý Khách mua mấy chục cân cua đồng từ chợ về nhà hấp lên, vui vẻ mời Hoàng Sinh đến. Con người Hoàng Sinh cứ như những lá lục bình trôi nổi không bị bất cứ thứ gì ràng buộc. Cứ lúc nào Lý Khách gọi cho gã nói chỗ tôi có món ngon có trò vui là gã lại lái xe tới nếu thấy hợp khẩu vị.

Gã đẩy cửa bước vào, vừa cởi áo khoác và khăn choàng cổ ra treo lên giá vừa ngó quanh. Chỉ có một mình Lý Khách, chân mày gã nhíu lại ngồi lên sofa mở TV, kiểu tôi chờ ăn.

Lý Khách đang luôn tay luôn chân lột hành tỏi định làm nước sốt trong khi chờ cua trong nồi chín thì bên ngoài có tiếng vang, Kiều Kiều háo hức chạy vào bếp. Cậu cứ đứng ngay giữa phòng giữa mặt hít hà, kêu lên: “Thơm quá.”

Kiều Kiều lẩn vòng vòng trong bếp như quả banh, đang định mở nắp nồi thì bị đĩa của Lý Khách gõ vào tay, mắng: “Phỏng cho cậu chết bây giờ!”

Kiều Kiều bỏ tay ra sau cọ cọ, cậu vẫn lượn lờ bên cạnh Lý Khách nói: “Để em lột hành phụ anh.”

Lý Khách đẩy thớt qua, lấy tay áo lau nước mắt nói: “Giao cho cậu đó.”

Anh chạy vào nhà vệ sinh, mở nước ào ào để rửa mắt rồi tắt đi bước ra. Anh thấy Hoàng Sinh đang xem TV, sống lưng gã thẳng tắp, đôi chân thon dài và gương mặt không được tính là đẹp nhưng những đường cong của cơ thể lại mạnh mẽ cứ như được điêu khắc ra.

Lý Khách thu lại tầm mắt. Anh không yêu Hoàng Sinh, nhưng một người đàn ông như gã rất dễ tạo cho người ta ham muốn chinh phục và hành hạ. Lý Khách thừa nhận càng ngày khẩu vị của anh càng quái dị. Trước kia anh thích những cậu thanh niên trong sáng và mềm mại nhưng sau khi nếm đủ vị của trai trẻ anh lại muốn tìm đến một thứ gì đó khác lạ hơn.

Kiều Kiều đeo tạp dề ca rô xanh cúi người cắt rau, móng nhỏ cong cong rất non mềm động lòng người, Lý Khách thấy hết nhưng anh vẫn không động lòng. Ăn được người đẹp cách mấy cũng có lúc ngán mà. Anh lơ đãng cầm chén đĩa bày ra bàn, thuận miệng hỏi: “Sắp tốt nghiệp rồi, cậu tính đi làm ở đâu?”

Kiều Kiều nghe được câu này thì hơi bực mình chu miệng nói: “Không biết nữa.”

“Nếu đã không có ý định thi nghiên cứu sinh nữa thì về ký túc xá đi, ở ngoài mãi giáo viên hướng dẫn không kiểm tra à?”

Kiều Kiều nhìn anh, nói: “Không đâu. Trường tư như bọn em thầy cô sẽ mặc kệ mấy chuyện này.”

Lý Khách không đáp.

Kiều Kiều chậm rãi cầm dao cắt hành tây, mùi cay nồng bay vào mũi, cậu nói: “Anh thấy em phiền hả?”

Lý Khách là một người rất thành thật, anh thản nhiên nói: “Đúng vậy.”

Kiều Kiều im lặng cắt hành, nước mắt lăn dài trên má rơi xuống mu bàn tay. Lý Khách làm như không thấy mở nắp nồi ra, anh chịu đựng độ nóng ở tay, lấy con cua đặt ra đĩa, tưới nước sốt, bưng ra bàn cơm.

40. Chương 40

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

Ba người ngồi vào bàn cơm, màn đêm buông xuống, gió đêm khê thổi, đây là thời gian bên hoa dưới trăng* tuyệt vời, đáng tiếc cả ba người đều mang những tâm tư khác nhau, họ chỉ lo vui đầu vào bóc cua và im lặng uống rượu.

Tay Kiều Kiều nắm một ít giấy vệ sinh, ăn được chút thịt cua thì lau tay lau miệng tránh để mình trông quá nhếch nhác. Trong đầu cậu là những lời Lý Khách vừa nói, trong miệng chỉ có vị đắng chát. Cậu biết Lý Khách là người không có trái tim, đầu óc cậu bị nước vào mới si mê anh, chuyển đi thì chuyển đi, dù sao bản thân cậu cũng sắp tốt nghiệp đại học, sau này là người trưởng thành rồi, nên tìm đường cho tương lai, không thể gốc ghềnh vậy nữa.

“Kiều Kiều.” Hoàng Sinh bất chợt gọi, gã đứng dậy lấy bình rượu rót vào cái chén trước mặt Kiều Kiều. Cậu đưa tay cản trên miệng chén: “Tôi không uống rượu.”

Hoàng Sinh lúng túng đứng đó, hơi xấu hổ. Lý Khách giải vây cho gã: “Uống một chút đi, mai cậu đâu có tiết nào, có say thì ngủ thẳng tới trưa cũng chẳng sao.”

Bình thường Kiều Kiều rất nghe lời Lý Khách. Nhưng lúc này đây, sắc mặt cậu vẫn không đổi, nắm tay dờn khỏi chén rượu, lạnh nhạt nói: “Không uống.”

Lý Khách nhú mày xoay qua nói với Hoàng Sinh: “Đừng để ý đến cậu ta. Chúng ta uống của chúng ta thôi.”

Trong nhà Lý Khách cất rất nhiều rượu ngon, trên bàn cơm đặt một chai Hoàng Tửu*, một chai rượu nho, hai người không chơi đoán số, chỉ ngồi đó vừa nói nhảm vừa uống rượu. Kiều Kiều càng nghe càng thấy ồn, dứt khoát đắp mồm, tự đi ngủ.

Hai người Lý, Hoàng nâng ly cạn chén chơi đến nửa đêm mới đỡ lấy nhau về phòng. Bước chân của Lý Khách đã nhẹ tênh, Hoàng Sinh thì vẫn còn chút lý trí. Giường phòng ngủ cực kì lớn, hai người đàn ông nằm ngang nằm dọc cũng không đụng tay đụng chân.

Lý Khách nằm một lát, cồn trong người phát tác, một luồng nhiệt từ tim lan ra tay chân, cuối cùng tụ về bụng, đốt lên mối lửa. Lý Khách lão đảo lắc lư đến gần Hoàng Sinh. Gã vẫn không ngủ, mở mắt thấy Lý Khách thì quay phắt qua đá cho anh một cái.

Hai người bọn họ dính lấy nhau bao lâu, thật ra chẳng có gì tiến triển, một mặt là vì Hoàng Sinh không thích Lý Khách, mặt khác là vì hai người không ai chịu làm 0. Tối nay hai tên say xỉn lại diễn phim hành động. Cuối cùng Hoàng Sinh đá Lý Khách một cái, lúc bấy giờ anh đã sắp nổi điên, Hoàng Sinh lại nhìn anh dò xét, trầm giọng nói: “Chúng ta chơi chút kích thích đi.”

Lý Khách nghe thấy câu này cả người ngứa ngáy, cực kì vui vẻ nói: “Nghe anh hết, anh nói xem chơi thế nào?”

Đôi mắt Hoàng Sinh u ám, gã nhìn vách tường, chỉ vào căn phòng Kiều Kiều đang ở nói: “Gọi đứa nhỏ kia đến.”

“Ba người?” Lý Khách chần chừ, do dự nói: “Không ổn lắm, cậu ta, cậu ta sẽ không chịu đâu.”

Hoàng Sinh nhảy xuống giường, lấy hai bình Vodka trong quầy ra ném lên đệm, nói bên tai Lý Khách: “Cậu gọi cậu ta đến đây, còn lại giao cho tôi.”

Lý Khách đi chân không giẫm nát sàn nhà, đi qua đi lại mấy bước, vì trong máu toàn là cồn nên anh lúc tỉnh lúc mê, quay sang cười với Hoàng Sinh: “Tôi đã nhận ra từ lâu rồi, anh thích tên nhóc kia.”

Hoàng Sinh nhắm mắt, vẻ mặt đã giấu đi cảm xúc.

“Tôi không thể để anh hờn vậy được.” Lý Khách lắc đầu nói: “Tôi giật dây cho hai người, lại gạt mình sang một bên, việc mua bán này không có lời.”

Hoàng Sinh mở mắt nhìn Lý Khách, giọng rất trầm rất khê: “Đến lúc đó tôi làm cậu ta, cậu làm tôi, lời chưa?”

Mặt Lý Khách bỗng đỏ rực như thể vừa nghe được một chuyện rất khủng khiếp, anh không quay mặt qua, khê mắng: “Bỉ ổi! Chuyện như thế.....”

Hoàng Sinh chỉ cười không nói.

Giọng Lý Khách nhỏ dần, sắc đỏ trên mặt vẫn không tan đi. Anh đến bàn, mở ngăn kéo thấy bao cao su vẫn còn nửa hộp, vì thế anh xoay người mở cửa phòng, trước kia ra ngoài anh dặn Hoàng Sinh: “Anh đừng làm cậu ta sợ.”

Kiều Kiều thu dọn tất cả đồ của mình vào va li, chỉ mặc một cái áo ngủ màu cam cuộn người trên giường. Sau khi bị Lý Khách đánh thức, Kiều Kiều có vẻ mặt kiên nhẫn. Cậu hỏi: “Có chuyện gì mai hẵng nói, em mệt.”

“Cậu đến phòng tôi một chuyến, tôi với cậu nói chuyện.” Một tay Lý Khách giữ cửa, tay kia mò vào đũng quần sờ trứng.

Kiều Kiều quan sát anh thật cẩn thận, thấy bộ dạng này của anh thật sự rất khó nói và cũng lờ mờ đoán được ý đồ anh đến đây, cậu chợt cười lạnh nói: “Anh này, tôi ngủ với anh miễn phí bao lâu, sáng mai phải cút đi rồi. Hôm nay có thể nghỉ ngơi không?”

Tuy Lý Khách uống rượu nhưng trong đầu vẫn còn chút tỉnh táo, nghe lời cậu nói anh cảm thấy sai sai. Anh lấy bàn tay trong quần ra, đứng nghiêm chỉnh lại, trầm giọng nói: “Nói linh tinh cái gì đấy, anh biết cậu thích anh. Anh là người có lỗi với cậu.”

Kiều Kiều muốn cười lạnh nhưng mũi cậu lại ê ẩm, không cười nổi, một lát sau mới rầu rĩ nói: “Anh biết là tốt rồi.”

Lý Khách xoa đầu cậu nói: “Anh mới mua một chiếc máy tính xách tay mới, cậu tới xem thử, nếu thích thì xách đi đi, xem như quà chia tay.”

Kiều Kiều gật đầu, nghe lời theo sau anh.

Lý Khách mở cửa phòng ngủ ra cho Kiều Kiều bước vào rồi đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ có vị cồn, Kiều Kiều nhìn quanh, thấy Hoàng Sinh, cậu có chút ngơ ngác, hoang mang nhìn về phía Lý Khách: “Máy tính xách tay đâu?”

Lý Khách không nhìn cậu mà nháy mắt với Hoàng Sinh. Trong mắt Hoàng Sinh có tia sáng hung ác, gã nhảy thẳng từ giường xuống nhào về phía Kiều Kiều.

Trong nháy mắt đó Kiều Kiều đã hiểu ra, cậu định chạy ra cửa trốn nhưng bị Hoàng Sinh chặn ngang, chiếc áo ngủ màu xanh và quần bị xé rách làm bung ra một sợi chỉ dài. Cơ thể Kiều Kiều lạnh buốt, hung hăng nhìn Lý Khách, cắn răng nói: “Lý Khách, mả cha nhà anh!”

Lý Khách ngoáy tai, anh cũng không biết mình làm vậy có đúng không, thế nên anh che tai bịt mắt cúi đầu nghịch những lợi tơ trên quần ngủ.

Kiều Kiều vùng vẫy như một con thú bị giam cầm, dùng hết cả tay chân và răng, Hoàng Sinh lấy chân che miệng cậu lại, khớp hàm Kiều Kiều cắn chặt, tạo ra rất nhiều lỗ thủng trên chân bông, phía trên những lỗ thủng đó nhuộm đầy máu chảy ra từ nướu răng.

Hoàng Sinh như một tên dã man trời sinh, gã nắm tóc Kiều Kiều, đập vào tường thật mạnh. ‘Bốp’, cả căn phòng giật mình. Đôi mắt Kiều Kiều trắng dã, tay chân vẫn giãy dụa.

Lý Khách ngồi không yên, anh giật lại Kiều Kiều từ tay Hoàng Sinh mắng: “Mẹ nó anh dám đánh cậu ấy!”

Hoàng Sinh thở hổn hển, có vẻ như anh ta kích động đến không thể kiềm chế, run rẩy nói: “Xin lỗi, lúc này tôi ra tay quá nặng.” Gã nhặt một chai Vodka dưới cuối giường lên cẩn nắp, kê miệng chai vào miệng Kiều Kiều, nói: “Cho cậu ta uống một ít.”

Lý Khách sờ trán Kiều Kiều, thấy chỉ đỏ chút chút, không nghiêm trọng lắm nên buông tay giao cho Hoàng Sinh.

Chai Vodka có dung lượng là 1,5 lít, 55% độ cồn. Hoàng Sinh bình tĩnh bóp miệng bóp mũi Kiều Kiều, đổ hết cả bình rượu vào dạ dày hẳn không thừa lại lấy một giọt.

Sau khi bị đập Kiều Kiều chỉ choáng một lúc rồi tỉnh lại, nghe thấy tiếng bình rượu rơi xuống đất, sau đó trong người cậu như có một quả bom nổ tung. Ngọn lửa dữ dội trào ra từ tai, mắt, mũi và miệng cậu, như muốn đốt cậu thành một đồng tro tàn. Cả người cậu, nhất là phần nội tạng co rút mạnh mẽ không thể không chế nổi. Loại cực hình này gần như đã buộc linh hồn và thể xác cậu tách rời.

Sau khi tách ra thì hợp lại, Kiều Kiều dần lấy lại ý thức. Cậu có thể cảm giác được có người đang cưỡng hiếp mình. Đây không phải cách quan hệ tình dục của loài người, chỉ có thể xem đó là cách giao phối của loài động vật cấp thấp thôi. Ý thức của cậu biến mất trong sự hỗn loạn, không biết xác thịt của mình đang thế nào, cũng không quan tâm lắm, dù gì thì nó cũng đang phải chịu khổ, chịu phạt.

Hoàng Sinh đặt Kiều Kiều trong lồng sắt, mỗi lần vào gã lại cảm nhận được khoái cảm của sự ngược đãi. Còn Lý Khách thì sờ mũi, nóng lòng muốn tham gia vào lần giao phối này, nhưng Hoàng Sinh không cho anh cơ hội nào. Điều đó khiến Lý Khách vừa tức vừa bực, anh có cảm giác mình bị Hoàng Sinh lừa. Lý Khách loay hoay bên giường, gấp muốn chết. Anh như một con linh cẩu chảy nước miếng chờ sư tử đang thưởng thức bữa ăn có thể chia cho mình một miếng thịt thừa.

Cuối cùng Hoàng Sinh cũng ngừng lại nghỉ ngơi, Lý Khách lập tức mắng gã nói không giữ lời. Hoàng Sinh lau mồ hôi trên ngực, gã nâng mông Kiều Kiều lên cứ như đang đùa giỡn một con búp bê bị chơi đến căng phồng biến dị, nói: “Đến phiên cậu.”

Lý Khách lắc đầu đặt mông ngồi lên giường, không có hứng thú nói: “Chơi ngán từ lâu rồi.”

Kiều Kiều đã ngắt đi một thời gian dài giờ phút này cả người lại lạnh run, cứ như đang lạnh đến cùng cực. Cậu dần mở mắt, vì thiếu ô xy, cậu chỉ nhìn thấy sương mù, một lát sau cậu lại nhắm mắt.

Hoàng Sinh lột cái áo mưa ướt mềm xuống ném đi đổi cái khác, gã cầm gối kê lên bụng Kiều Kiều, tiếp tục một đợt tấn công khác. Bây giờ trong mạch máu gã chỉ có tinh dịch, Kiều Kiều không mảnh vải che thân trước mắt chỉ là một cái lỗ để gã trút ra mà thôi.

Lý Khách ngồi ngáp, thấy Hoàng Sinh làm mãi không dứt, anh nói: “Anh nhanh lên, tôi sắp mềm nhũn rồi.” Hoàng Sinh không thể nghe thấy lời anh. Mà Lý Khách chỉ có một mình, chắc chắn không thể dùng sức mạnh với Hoàng Sinh. Anh trườn mền nằm ở cuối giường, mơ màng nói: “Làm xong gọi tôi nha.”

Sau khi Lý Khách ngủ, Hoàng Sinh lại càng không nể nang ai, như muốn chơi cho đã trước ngày tận thế, lại như đang báo thù rửa hận, tất cả dã man và tàn độc của gã đều dùng trên người Kiều Kiều.

Gần rạng sáng, cuối cùng Hoàng Sinh cũng ngừng lại. Trong thâm tâm gã vẫn muốn tiếp tục, đáng tiếc cơ thể hẳn ăn không tiêu nữa. Trong không gian mờ ảo, sắc mặt Kiều Kiều càng tái nhợt như tờ giấy. Hoàng Sinh sờ ngực cậu, lạnh băng. Gã hoài nghi cậu đã chết nhưng gã không hề sợ hãi, gã cầm tay cậu không chút hoang mang tìm mạch cổ tay, tìm lấy một nhịp đập mỏng manh. Hoàng Sinh yên tâm nhất chân bồng trên đất lên trườn lấy mình, ngủ vùi.

~Hết chương 40

~(*) Hoa tiền nguyệt hạ: – huā qián yuè xià – trước hoa dưới trăng, chỉ những nơi nam nữ tỏ tình, nói chuyện yêu đương. Xuất xứ từ thơ của Bạch Cư Dị (nhà thơ nổi tiếng người Trung Quốc thời nhà Đường):

Tận thích sanh ca dạ túy miên

Nhược phi nguyệt hạ tức hoa tiền.

(*) Hoàng Tử: Một loại rượu gạo của Trung Quốc, còn được gọi là Mễ Tử được cất bằng men lúa mì chỉ có chừng 15-16% độ cồn.

41. Chương 41

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

Kiều Kiêu bị đông lạnh đến tỉnh, cả người co ro thành một đồng nhưng lại không có sức để đứng lên. Chỉ thử nhúc nhích vài cái mà cơ thể như bị xé nát, cậu phải dùng rất nhiều sức để đứng dậy. Tuy người rất đau nhưng đầu óc Kiêu Kiêu lại rất tỉnh táo, cậu nhớ tất cả những chuyện xảy ra tối qua.

Không đủ can đảm để quay đầu nhìn lại, cậu chết lặng dịch chuyển cơ thể mình đến phòng tắm.

Dòng nước ấm áp chảy từ trên xuống dưới, máu trên người dần trôi đi, Kiêu Kiêu cảm nhận được những đau đớn kéo dài dữ dội. Hai chân cậu run rẩy, chợt có một luồng chất lỏng trôi tuột ra khỏi cơ thể cứ như bị hồng van và hoàn toàn không thể kiểm soát được chảy từ đùi xuống mu bàn chân. Kiêu Kiêu không dám cúi đầu xem, nửa người dưới gần như tê liệt, cậu bắt đầu nghi ngờ mình không thể điều khiển được nó nữa. Qua một lúc lâu cậu mới liếc xuống sàn nhà, vũng máu lớn đỏ tươi lan ra theo dòng nước gần như phủ kín sàn nhà tắm.

Cơ thể mất đi một lượng máu lớn vậy mà cậu lại không thấy đau. Kiêu Kiêu chết lặng cảm vùi sen rửa phần giữa hai chân cho đến khi máu không còn chảy nữa. Cậu để trần ra khỏi phòng tắm, đôi tay đang siết chặt run lên, móng tay đâm vào da thịt tạo thành bốn vết máu. Kiêu Kiêu vào bếp mở tủ chén lấy một con dao thái sáng loáng bước về phòng ngủ.

Phòng ngủ bừa bãi kinh khủng, quần áo và áo mưa rải rác dưới sàn, hai tên đàn ông kia vẫn dài trên giường có vẻ đang ngủ rất ngon rất say. Cậu đỡ đầu nhìn họ, sau đó ánh mắt ấy dừng lại ở cổ hai người. Bây giờ cậu chỉ cần dùng lưỡi dao rạch một đường ngay động mạch chủ là xong. Cậu cầm dao lên, vừa nhìn lưỡi dao vừa bước về phía Lý Khách.

Mới sáng sớm nên thành phố rất yên tĩnh, chiếc xe phun nước chậm rãi chạy qua loáng thoáng tiếng nhạc đồng dao vui vẻ, Kiêu Kiêu run lên, cậu bỗng tỉnh lại. Cậu tìm mặc quần áo, cầm một xấp tiền vào túi rồi bình tĩnh xuống lầu căn một chiếc taxi ở ven đường. Tài xế thấy sắc mặt cậu tái nhợt bèn hỏi: “Cậu bạn này, cậu đến bệnh viện hả?”

Kiều Kiêu cúi đầu suy nghĩ, nói: “Đến cục cảnh sát.”

An Lan nhanh chóng hoàn thành thủ tục từ chức bàn giao công việc. Tuy cấp cao của công ty tiếc tài không muốn để hắt đi nhưng An Lan đã làm việc ở đây mười năm, theo hợp đồng đã ký thì hắt có thể chạy lấy người. Vì thế, hắt đã rời khỏi công ty mà không có bất kì trở ngại nào.

Việc làm ăn của tiệm lẩu dưới nhà An Lan rất tốt, ông chủ lại là người nhiệt tình thích nói chuyện. An Lan là người lười nấu cơm, dường như một ngày ba bữa hắt đều giải quyết trong tiệm lẩu, còn thành bạn bè với ông chủ. Chính hắt cũng muốn mở một tiệm lẩu, tuy trong tay hắt có nhiều tiền tiết kiệm nhưng nó không thể chịu nổi miệng ăn núi lở nên hắt muốn tìm chút gì đó để đầu tư. Chủ tiệm lẩu nghe được ý tưởng của hắt thì khóa miệng rất chặt. Cùng đường là oan gia, thương trường không huynh đệ, chủ tiệm lẩu không muốn tạo thêm cho mình một đối thủ cạnh tranh.

Mà lúc đó An Lan chỉ thuận miệng nói thôi, hắt vẫn chưa biến nó thành hành động. Có một lần tản bộ ngang cửa hàng bán hoa, thấy cả căn phòng đầy hoa tươi nở rộ hắt lại nảy ra ý tưởng làm nông dân trồng hoa. Chủ tiệm lẩu nghe nói hắt không định theo ngành ăn uống nữa mới quảng đi những hiềm khích lúc trước lấy lại tình hữu nghị với hắt.

Thật ra An Lan cũng chẳng biết mình muốn làm gì, hắt chỉ muốn giết thời gian. Cố Thần không về, hắt chẳng có tí niềm vui sống nào.

Khi An Lan nhận được điện thoại của cục cảnh sát hắn đã rất hoang mang, ngẫm lại nửa năm qua hắn đâu có làm chuyện gì thiếu đạo đức. Và ở đầu dây bên kia, nhân viên cảnh sát nói rất ngắn gọn là Lý Khách bạn hắn là nghi phạm của một vụ án cường hiếp dẫn đến trọng thương.

An Lan vội vàng chạy tới cục cảnh sát, cả đường đi suy nghĩ trong đầu hắn cứ xoay vòng. Theo những gì hắn biết về Lý Khách, chắc chắn anh sẽ không làm những chuyện thiếu tính người như thế.

Trong phòng gặp mặt, An Lan dùng thân phận người đại diện được ủy thác để gặp Lý Khách.

Anh mặc chiếc áo sơ mi xám ngắn tay, dưới chân là đôi dép đi trong nhà. Mái tóc dài qua chân mày, râu ria mọc lởm nhổm quanh miệng và phần quai hàm. Tay anh bị còng và được hai viên cảnh sát dẫn đến phía đối diện bàn vuông, ngơ ngác ngồi xuống.

“An Lan.....” Lý Khách gọi, trong đôi mắt u ám kia tràn đầy hoảng sợ và ngỡ ngàng. Anh là bác sĩ tâm lý tâm cơ quốc gia, lại còn đang học lên tiến sĩ, tiền đồ rộng mở nhưng lúc này đây anh lại ngã vào vũng bùn.

An Lan đã nghe viên cảnh sát điều tra thuật lại sự việc này, hắn biết chuyện này rất khó giải quyết. Hai người bị tóm lấy khi đang nằm trên giường, chứng cứ rành rành nên dù Lý Khách có uống rượu thì luật pháp cũng không tính đó là điều kiện miễn tội cho anh.

“Anh xằng bậy quá.” An Lan nhìn anh mà giận đến ngứa răng: “Sao anh không uống cho chết luôn đi!”

An Lan mắng anh ta té tát, Lý Khách chỉ biết cúi đầu, càng cúi càng thấp, cúi muốn chui luôn xuống đống quần.

Sau khi mắng xong, An Lan bình tĩnh lại, hắn còn phải giúp anh ta giải quyết vấn đề rắc rối này. Quan hệ của hai người còn thân hơn cả người thân, tuy không mặt thường nhưng vào những lúc quan trọng họ có thể giúp bằng cả mạng sống.

“Em sẽ tìm luật sư cho anh.” An Lan nói: “Trước lúc đó, anh đừng nói gì cả.”

“Thẩm vấn được vài lần rồi.” Lý Khách đáp lí nhí.

Bây giờ vẫn còn trong giai đoạn điều tra lập hồ sơ, chưa chuyển đến viện kiểm sát nên còn rất nhiều thời gian để lo liệu. An Lan an ủi anh: “Đừng sợ, em sẽ tìm cách cứu anh. Bây giờ cậu nhóc kia thế nào rồi?”

Nghe đến đây, Lý Khách quay mặt đi không muốn nói chuyện.

An Lan hơi nóng: “Mẹ nó anh lại còn tỏ thái độ với tôi! Ông đây mặc kệ anh.”

“Anh không biết bây giờ cậu ta thế nào.” Lý Khách hơi bức nói: “Hôm đó anh uống rượu, sau đó thì nằm trên giường ngủ, anh hoàn toàn không chạm vào Kiều Kiều. Sáng hôm sau vừa tỉnh dậy đã thấy cảnh sát đứng khắp phòng rồi.” Anh vừa tức vừa vô tội nói: “Liên quan gì đến anh!”

An Lan nắm chặt tay hận không thể nhét cái đầu gỗ của anh xuống vai. Hắn đứng dậy khom lưng nói bên tai anh: “Chiếc giường đó nằm trong nhà anh đúng không? Anh có cung cấp chai rượu đó không? Anh có lừa gạt tên nhóc kia vào phòng không? Lúc gã đó ngược đãi Kiều Kiều anh có đứng bên cạnh nhìn không?”

Lý Khách há miệng nhìn hắn, ngơ ngác gật đầu.

An Lan nhìn vào mắt Lý Khách nói: “Vậy thì không thể xem là vô tội được. Lý Khách, đó là tội ác tày trời.”

Lý Khách lại im lặng, mấy giờ qua anh bị vây trong trạng thái hoảng sợ và lo lắng, tinh thần của anh sắp sụp đổ rồi. An Lan biết mình là cộng rơm cứu mạng duy nhất của anh nên không kích thích anh bằng lời nói nữa, hắn an ủi anh mấy câu, trước khi đi lại dặn: “Nếu mấy người ngoài kia hỏi anh những vấn đề em vừa hỏi thì anh nhớ khóa cái miệng mình cho chặt đấy.”

An Lan rời khỏi chỗ Lý Khách để liên hệ với bạn học ngày trước, tìm cho anh một luật sư giỏi biện hộ cho các vụ xâm hại. Sau đó, hắn hỏi thăm rất nhiều nơi để tìm được bệnh viện Kiều Kiều đang nằm.

Khi hắn đến, Kiều Kiều vừa trải qua một cuộc phẫu thuật trực tràng, tác dụng của thuốc gây mê vẫn chưa hết, cậu đang nằm trên giường nghỉ ngơi. An Lan đứng ngoài lớp kính thủy tinh nhìn một lát, hắn không

vào. Hối bác sĩ chủ trị thì biết được trực tràng của Kiều Kiều bị rách rất nặng, dù có chữa trị thành công cũng sẽ để lại di chứng cả đời.

An Lan với Kiều Kiều chỉ có duyên gặp mặt, không được tính là rất thân nhưng thấy một cậu thanh niên chỉ mới hai mươi tuổi đầu đã gặp phải kiếp nạn thế này, lòng hần cũng thấy đau. Rồi khỏi bệnh viện, luật sư gọi điện thoại bảo Lý Khách muốn gặp hần.

An Lan ghen một bụng lửa, sắc mặt âm u theo luật sư đi gặp Lý Khách.

Đây là lần gặp mặt chính thức của đương sự với luật sư nên tất cả cảnh sát phải ra ngoài.

Luật sư nói cho Lý Khách nghe biện pháp tốt nhất bây giờ chính là thuyết phục Kiều Kiều hủy đơn kiện.

“Anh Lý và người bị hại đã ở chung với nhau nửa năm, xem như đang yêu đương nhỉ.” Luật sư nói: “Vụ án cưỡng hiếp này à, nói nó lớn thì nó lớn mà nói nó nhỏ thì nó nhỏ. Nếu nói nó lớn thì đây là tổn thương ác ý, ít nhất phải phán quyết năm năm. Nếu nói nó nhỏ thì đó chỉ đơn giản là tụ tập dâm loạn. Cái này thuộc về hành vi quản lý trị an nên chỉ cần chi chút tiền là OK. Nếu Anh Lý và anh An có thể làm công tác tư tưởng với người bị hại để người đó thay đổi lời khai trước mặt cảnh sát thì vụ này sẽ được đề xuống.”

Mắt Lý Khách chợt sáng lên, anh nói: “Cậu ấy, thật ra cậu ấy rất thích tôi.” Anh nhìn sang An Lan: “Em đến xin Kiều Kiều tha thứ giùm anh được không? Đúng là chuyện anh làm rất bỉ ổi, chờ được thả ra anh sẽ quỳ xuống xin lỗi cậu ấy. Lòng cậu ấy mềm lắm, em nói cậu ấy nể tình những tình cảm của bọn anh trước kia, xin cậu ấy rộng lòng tha thứ cho anh đi.”

An Lan chờ anh ta nói hết, hần suy nghĩ rồi mới nhẹ nhàng lên tiếng: “Tình cảm đáng bao nhiêu tiền.” Hần thở dài nặng nề nhìn Lý Khách: “Cũng may em không yêu anh như Kiều Kiều.”

Mắt Lý Khách cứng đờ: “Ý em là gì?”

An Lan không đến đây để cãi nhau với anh, hần quay lại vấn đề chính: “Lý Khách, bây giờ trong tay anh có bao nhiêu tiền? Cộng hết tất cả nhà, xe, đồng hồ cổ lại.”

Lý Khách cúi đầu suy nghĩ, nói: “Anh... Thật ra anh không có nhiều tiền, xe đã chạy bốn năm rồi, nếu cộng lại sơ sơ thì khoảng hai trăm vạn.”

An Lan biết rõ tình trạng của Lý Khách nên không thể không đập bàn nổi giận: “Lý Khách, anh đừng có vớ vẩn! Bây giờ anh đang bỏ tiền ra để mua mạng đó! Trừ bộ đồ trên người anh, tất cả những tài sản còn lại đứng tên anh bao gồm tất cả cổ phiếu, chứng khoán có giá trị và những món đồ đáng giá, cộng hết lại là bao nhiêu!”

Lý Khách run run, cúi đầu suy nghĩ một lát mới nói: “Chắc khoảng bốn trăm vạn, nhưng cổ phiếu với chứng khoán không thể lấy ra ngay được.”

An Lan tính tính rồi gật đầu nói: “Không tệ lắm.”

“Em định làm gì?” Lý Khách trợn mắt hỏi.

“Đưa Kiều Kiều chứ làm gì.” An Lan trả lời như lẽ đương nhiên.

Lý Khách im lặng, hơi không cam lòng nói: “Đưa... Đưa hết hả?” Anh không phải người tham tiền, nhưng dù sao số tiền này cũng là công sức mười mấy năm của anh đó.

Luật sư bên cạnh cũng không nhịn được chen miệng: “Mức bồi thường có vẻ hơi lớn.”

An Lan lườm Lý Khách nói: “Lý Khách, chút tiền của anh đối với những tổn thương về thể xác và tinh thần của Kiều Kiều hoàn toàn không đáng kể.” An Lan không biết những cảm nhận trong lòng Kiều Kiều, nhưng hần tưởng tượng nếu Cố Thần tự tay đưa mình cho một tên ác quỷ làm nhục, hơn nữa còn đứng bên cạnh vừa nhìn vừa nói này nói nọ thì tim hần sẽ vỡ tan thành từng mảnh.

An Lan xoay qua nói với luật sư: “Đừng lo anh ta sẽ biến thành kẻ khố rách áo ôm. Phí đại diện của anh do tôi trả.”

Vì thế cả hai người đều câm miệng.

42. Chương 42

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

Ra khỏi phòng tạm giam, An Lan chạy vội đến bệnh viện không muốn lỡ một phút giây nào. Lúc này Kiều Kiều vừa tỉnh lại từ cơn mê man, đau đớn ở miệng vết thương dần trở nên rõ ràng, cậu nằm nghiêng người trên giường, mặt vàng như nền, đôi mắt mở to đại ra mãi vẫn không nháy mắt, hệt như một món đồ gốm hay một bức tượng sáp vậy.

An Lan ngồi trên chiếc ghế cạnh cậu. Phòng bệnh im ắng và trống trải, mặt bàn trống trơn không có hoa tươi, trái cây hay thực phẩm dinh dưỡng. Đây là một phòng bệnh không có người thân chăm sóc.

“Khoảng thời gian này cậu không thể ăn thức ăn dạng rắn, tôi đã mua cho cậu sữa và cháo yến mạch.” An Lan đặt những thứ vừa mua ngoài cửa bệnh viện lên bàn. Tất nhiên Kiều Kiều không để ý đến hân, An Lan tiếp tục nói: “Tôi đã mời điều dưỡng, cô ấy sẽ chăm sóc cậu 24 giờ. Tôi đã đưa đơn xin phép đến trưởng cậu, bảo là cậu muốn ra nước ngoài du lịch. Tôi không liên lạc được với cha mẹ cậu, cậu có thể cho tôi biết số điện thoại của họ không? Nếu cậu không muốn nói chuyện này với bọn họ, tôi sẽ giấu diếm giúp cậu.”

Im lặng một lát Kiều Kiều mới khẽ nói: “Không có gì đâu, bọn họ mặc kệ em.”

Cuối cùng cũng nghe cậu đáp lời, An Lan thầm thở phào nhẹ nhõm, hân dè dặt nhìn sắc mặt cậu, chậm rãi nói: “Gần đây tôi đang bận chuyện vụ án của Lý Khách, cậu có yêu cầu gì có thể nói với điều dưỡng, cô ấy sẽ liên lạc với tôi.”

Hai chữ Lý Khách vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Kiều Kiều hơi đổi, ánh mắt cậu tối đi trong nháy mắt. Đôi môi trắng bệch run rẩy: “Đừng nhắc đến anh ta.”

An Lan lấy tờ chi phiếu mới tinh đặt lên gối Kiều Kiều, mở miệng: “Chúng ta không nói đến anh ấy, chỉ nói đến tiền.”

Kiều Kiều dùng bàn tay không truyền dịch cầm lấy tờ chi phiếu, khẽ nhú mắt lại, nhìn thật kỹ những số 0 trên đó, cậu liếc mắt nhìn An Lan, giọng nhẹ nhàng nhưng lạnh như băng: “Ý gì đây?”

“Đây là số tiền cao nhất Lý Khách có thể trả.” An Lan lại gần chiếc giường, dịu dàng nói: “Cậu cầm số tiền này, sau khi khỏi bệnh có thể bắt đầu một cuộc sống mới, quen thêm vài người bạn tốt. Tôi biết cậu hận Lý Khách, nhưng cậu không có thù với tiền.”

Hàng mi Kiều Kiều rũ xuống, không nói gì.

“Đúng là chuyện tôi đang làm rất hèn hạ. Nhưng Lý Khách là bạn cũng từng là người yêu của tôi. Tôi không thể trơ mắt nhìn anh ấy ngồi tù. Đôi lúc đầu óc con người đó không đủ sáng suốt, đối với chuyện đêm đó, anh ấy hoàn toàn không ngờ tới.” An Lan nhẹ nhàng nói: “Hai người cũng còn trẻ, con đường tương lai rộng mở, đừng vì chuyện này để lại trong lòng một bóng ma hay vết nhơ nào.”

Kiều Kiều thả chi phiếu xuống gối, khẽ thở dài nói: “Em cần suy nghĩ.”

Tảng đá lớn trong lòng An Lan rơi xuống một cách nặng nề, vẻ mặt hân vẫn không thay đổi, gật đầu nói: “Được, mai tôi lại đến thăm cậu.”

Rời khỏi bệnh viện đã là chạng vạng tối, từ lúc nhận được điện thoại của cục cảnh sát sáng nay hân đã chạy không ngừng cả một ngày, bụng đói sôi lên sùng sục, vừa nhận được điện thoại của luật sư nên hai người hẹn nhau ở một tiệm lẩu.

Gặp nhau rồi An Lan vẫn không mở miệng nói chuyện, sột soạt bỏ nửa bàn thịt dê và thịt viên vào nồi nước trước mặt, cầm đũa bắt đầu chiến đấu anh dũng. Nửa cân thịt vào bụng An Lan mới thở phào nhẹ nhõm, bưng ly nước chanh uống một ngụm, cuối cùng cũng chuyển ánh mắt về phía luật sư đối diện.

Luật sư ngồi ngay ngắn ở đó trợn mắt há mồm, nồi lẩu trước mắt anh ta vẫn chưa sôi, chỉ bốc lên chút khói.

“Chúng ta nói về tiến triển của vụ án đi.” An Lan ngồi thẳng người nói.

Cuối cùng miệng của luật sư cũng khép lại, cà lăm: “Anh, hay là anh cứ ăn tiếp đi.”

An Lan ngấm ngấm một lát, gạt đầu, cầm muống múc một viên thịt thả vào đĩa, lấy đũa chọc vài lỗ rồi rưới tương tương đen và dầu vừng lên. Lúc này hần đã thả chậm tốc độ, ăn đâu vào đấy, trật tự rõ ràng.

Sau bữa cơm, cuối cùng hai người cũng nói đến chuyện chính. An Lan nói công tác tư tưởng bên phía người bị hại đã làm được khá khá, luật sư rất vui, anh ta cũng đã tìm được một ít bằng chứng chứng thực quan hệ người yêu của Kiều Kiều và Lý Khách.

Nói gần xong thì rốt cuộc luật sư cũng mở lời thử dò hỏi: “Anh An này, về đương sự họ Hoàng kia, chúng ta có cần tiếp xúc chút không?”

“Không cần thiết!” An Lan nói không chút do dự.

“Nhưng dù sao người đó cũng là đồng phạm với Lý Khách.” Luật sư đẩy mắt kính trên mũi, cẩn thận nói chuyện với người thuê mình: “Muốn giúp anh Lý thoát tội thì khẩu cung của tên họ Hoàng kia cũng rất quan trọng.”

“Tôi mặc kệ nó có quan trọng hay không.” An Lan nổi giận: “Tôi sẽ không đi gặp cái loại khốn nạn như gã đó đâu.” Hần chưa gặp Hoàng Sinh bao giờ, hơn nữa hần không định gặp, chỉ nghe những lời kể lại của người ngoài mà An Lan đã ghê tởm muốn chết rồi.

Mới Luật sư mấp máy, cuối cùng vẫn không nói gì.

Về đến nhà đã là mười hai giờ đêm, An Lan rửa mặt qua loa, trong đầu là lịch trình ngày mai, hần thiếp đi trong tâm sự nặng nề.

Hôm sau thức dậy, lúc hần chuẩn bị bữa sáng trong bếp thì nhận được điện thoại của luật sư.

“Anh An, đã xảy ra chuyện rồi, anh đến bệnh viện một chuyến đi.”

“Chuyện gì vậy?” An Lan kẹp điện thoại vào vai, hai tay xé túi sữa, điềm đạm nói: “Đừng vội, anh nói chậm thôi.”

“Ai da, ai da, ai da.” Luật sư liên tục cảm thán, giọng sau cao hơn giọng trước, dường như có chút hỗn hển: “Anh An à, xảy ra chuyện lớn rồi, tính chất vụ án đã thay đổi, đến tôi cũng không còn cách nào.”

Điện thoại cứ lâu nhà lâu nhà, An Lan hít sâu tắt cuộc gọi nghĩ đây mà là luật sư nổi tiếng á, hình như hơi sai thì phải, chỉ nói có một câu mà cũng không rõ ràng. Hần thầm nghĩ chẳng biết có nên đổi người không.

An Lan uống hết ly sữa, lái xe đến bệnh viện.

Luật sư nói rất đúng, đúng là trong bệnh viện đã xảy ra chuyện lớn.

Phòng bệnh Kiều Kiều bị đập lung tung, các dụng cụ và thiết bị đã ngừng hoạt động, dây điện, băng gạc và ống truyền nước biển nằm ngổn ngang trên sàn. Vài y tá được trang bị đầy đủ đang đè tay chân Kiều Kiều để tiêm thuốc an thần.

An Lan không thấy được vẻ mặt cậu, chỉ nhìn thấy cơ thể đang run lên dữ dội dần dịu xuống. An Lan chợt nhớ đến con bướm xinh đẹp đang hấp hối hần gặp được thuốc thiếu thời.

Khi y tá đặt Kiều Kiều lên giường hần mới thấy lòng bàn chân cậu cắm một cây kim truyền dịch. Chỉ có ống nối nhựa còn nằm bên ngoài, phần kim đã đâm hết vào trong. Có lẽ lúc vừa mới nối diên cậu đã đi chân trần giẫm nát những kim truyền dịch rải rác trên sàn. Một y tá lấy nhíp nhổ kim tiêm ra bỏ vào khay. Sau đó họ đi mất.

Bác sĩ chủ trị, An Lan và luật sư đứng bên ngoài lớp kính thủy tinh xem. An Lan cảm thấy rất hoang mang: “Hôm qua vẫn còn tốt mà, sao hôm nay lại phản ứng mạnh thế?” An Lan ngấm ngấm một lát, hỏi bác sĩ: “Cậu ấy có tiền sử bệnh động kinh không?”

Sắc mặt bác sĩ âm u, không nói gì. Luật sư ‘chặc’ rồi tiện đà thở dài, dứt khoát nhấc chân bỏ đi.

“Cậu đến phòng làm việc của tôi một chuyến.” Bác sĩ nói với An Lan.

An Lan dần cảm thấy mọi chuyện đang phát triển theo chiều hướng bất ngờ. Trong phòng làm việc, bác sĩ không nói thẳng về bệnh tình của Kiều Kiều, ngược lại ông ta hỏi về quan hệ của hai người. An Lan nói ngắn gọn: Từng gặp nhau vài lần, không có tình cảm gì.

“Lúc trước người cục cảnh sát từng đến mấy lần, tôi cũng có biết một chút về vụ án.” Bác sĩ nói: “Bản thân bệnh nhân không có vấn đề gì. Vấn đề nằm trên người của gã bạo dâm.”

“Gã họ Hoàng à, gã bị gì vậy?” An Lan ngạc nhiên.

Bác sĩ than thở ‘ôi’, vẻ mặt lạnh lùng từ trước tới nay mang theo chút thương tiếc và giận dữ, ông ấy khó khăn nói: “Đó là một người mắc bệnh AIDS.”

Trong nháy mắt An Lan cảm thấy mình bị dội một thùng nước đá, mất mấy giây hấn mới hoàn hồn, lắp bắp nói: “Cố, có chắc không?”

“Sao mà không chắc được?” Giọng bác sĩ có vẻ căm phẫn: “Bệnh án đã có hai năm rồi. Gã từng ở trong viện điều dưỡng Quảng Đông một thời gian ngắn, sau đó không biết tại sao lại chạy đến đây. Gã chuyên chọn những người đồng tính trong xã hội để phát sinh quan hệ, mục đích trả thù xã hội. Đã có ba người con trai xét nghiệm thấy dương tính HIV sau khi quan hệ với gã.”

Đầu An Lan cứ ong ong, hấn không nghe rõ những lời bác sĩ nói nữa. Ra khỏi văn phòng, An Lan gặp được luật sư ở cuối hành lang.

Hai người chạy xe đến cục cảnh sát, luật sư thở dài: “Sao lại có người như thế, ôi, cậu nhóc kia quá đáng thương. Anh Lý cũng thật là, ai cũng dám dẫn về nhà.” Anh ta quay đầu nhìn An Lan, nói: “Nói thật nhé anh An, anh Lý có người bạn là anh đúng là phước từ kiếp trước. Thật lòng tôi không muốn làm luật sư cho một người như thế.”

An Lan dựa đầu vào cửa sổ, cảm giác lạnh lẽo giúp đầu óc hấn tỉnh táo hơn nhiều, hấn lạnh nhạt nói: “Không muốn làm thì đừng làm. Cứ để cho anh ta chết quách đi cho rồi.”

Đến cục cảnh sát hỏi thăm, quả nhiên mọi chuyện đúng với những gì người bác sĩ đó nói. Vụ án này phải tạm ngừng một thời gian, chờ kết có kết quả xét nghiệm máu của hai người Lý Khách và Kiều Kiều rồi mới quyết định tội lập án.

Chuyện này với người ngoài mà nói thì chỉ nghe thôi đã rợn hết cả người. Còn đối với người trong cuộc thì đó là cú sốc mang tính hủy diệt. Cả Kiều Kiều và Lý Khách đều sụp đổ. Bọn họ từ chối gặp bất kì ai, tinh thần bị giam trong trạng thái khép kín.

An Lan không biết nên thông cảm hay nên hận, hấn chỉ có thể âm thầm cầu nguyện. Biết đâu Lý Khách có thể gặp may, nhưng Kiều Kiều thì..... An Lan nhớ tới vũng máu lớn trong hiện trường. Trong tình huống đó, muốn không bị lây nhiễm gần như là không thể.

Rất nhanh, điều dưỡng An Lan thuê đến đưa đơn từ chức: “Tôi không cần không việc này nữa, có tăng tiền lương gấp đôi gấp trăm lần cũng không làm.” Có thể thấy điều dưỡng đã nghe được tin từ đâu đó, lại còn khóc thút thút nói: “Anh à, anh đang muốn hại người sao?”

Từ chức vào lúc này là hợp tình hợp lý, An Lan thanh toán tiền lương cho cô ấy, một mình đến thăm Kiều Kiều.

Kiều Kiều được sắp xếp trong phòng bệnh tăng cường bảo vệ. Vết thương cả cậu ấy không quá nghiêm trọng, không có tư cách được hưởng phòng bệnh kín đáo thế này. Cậu như bây giờ, đó là yêu cầu của tất cả nhân viên và bệnh nhân.

Phòng bệnh nằm ở một góc xa xôi trên tầng hai, nó như một hòn đảo đơn độc, không đến lúc cần thiết thì y tá và bác sĩ sẽ không lên đây. Nhưng căn phòng này lại có phong cảnh đẹp và lấy ánh sáng tốt nhất.

Ánh mắt trời chiều hắt vào qua cửa sổ, những chiếc lồng kính và dụng cụ trắng tinh trong phòng phát ra ánh sáng rực rỡ. Kiều Kiều nằm trên chiếc giường bệnh mềm mại thoải mái, hai mắt nhìn thẳng, lặng im không lên tiếng. Cậu thường giữ cái tư thế đó cả ngày dài.

An Lan ngồi bên cạnh, thấy tới giờ cơm chiều, hẩn lấy túi bột củ sen trong ngăn kéo ra, múc hai muống vào chén nhựa đi đến máy nước nóng lấy nước, cầm muống khuấy đều. Chờ nhiệt độ giảm bớt, hẩn đút cho Kiều Kiều từng muống một.

Có vẻ tinh thần cậu đã tan rã, ăn được mấy muống thì quên há miệng. An Lan chưa từng hầu hạ ai nên không đủ kiên nhẫn, dứt khoát đặt cái chén xuống bàn nói: “Tôi đi đây, trong ngăn kéo và tủ quần áo đều là đồ ăn, cậu đói bụng thì tự đi mà lấy.”

Kiều Kiều cứ như đầu gỗ.

An Lan suy nghĩ rồi lại ngồi xuống giường, vuốt tóc cậu dịu dàng nói: “Đừng nghĩ nữa, mai sẽ có kết quả thôi. Cậu yên tâm, đây là bệnh mãn tính, ở các nước phương Tây, chỉ cần uống thuốc đúng hạn, thậm chí có thể sống đến mười mấy năm. Đến lúc đó tôi đưa cậu ra nước ngoài chữa trị, thuốc đắt cách mấy chúng ta cũng mua. Thật ra anh An của cậu có rất nhiều tiền.”

An Lan nói đến mấy chữ ‘anh An’ thì chợt nhớ đến lần đầu gặp Kiều Kiều cậu vẫn còn là một tên côn đồ tóc vàng bị Lý Khách đánh cho răng rơi đầy đất, lần gặp tiếp theo, cậu ấy đã phá hôn lễ của Lý Khách, vì thế lại bị An Lan và Lý Khách đánh bất tỉnh nhân sự. Cậu nhóc này cứ như chó mèo hoang vậy, rất đáng yêu, nhưng lại không được người ta yêu thích. Đánh thì không đi, thương thì cậu ta lại không biết cảm ơn.

An Lan nghĩ đi nghĩ lại, chỉ thấy lòng tràn ngập chua xót.

~Hết chương 42~

43. Chương 43

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

An Lan vượt qua một đêm rất khó khăn, sáng sớm hôm sau hẩn đã đến bệnh viện, đã có kết quả xét nghiệm máu. Bác sĩ tách hai bản xét nghiệm của Lý Khách và Kiều Kiều ra đưa cho An Lan. Tay An Lan run rẩy nhận lấy, trên giấy chỉ chút chữ tiếng Anh và một chuỗi ký hiệu hóa học. Hẩn giở Anh văn nhưng giờ phút này hẩn lại không đọc được chữ nào trên giấy.

“Kết quả là gì?” An Lan lau mồ hôi lạnh, đặt giấy tờ trên bàn.

Bác sĩ ngồi sau bàn làm việc, thông thả nói rất rõ ràng cứ như sợ An Lan nghe không hiểu: “Kết quả xét nghiệm máu của Kiều Kiều là âm tính.”

Tâm trạng An Lan đã thoải mái hơn, tiếp tục hỏi: “Lý Khách thì sao?”

Bác sĩ mỉm cười: “Cũng âm tính, hai người bọn họ rất may mắn.”

“Ai.” An Lan đứng không vững phải vịn vào cạnh bàn thở phào nhẹ nhõm. Hẩn hít thật sâu để ổn định tinh thần, nói cảm ơn với bác sĩ. Bác sĩ nhắc nhở: “Bây giờ hai người họ vẫn đang trong giai đoạn quan sát. Không thể nói kết quả của lần xét nghiệm này chính xác trăm phần trăm, qua một đoạn thời gian phải xét nghiệm thêm vài lần nữa.”

An Lan không còn nghe rõ những lời bác sĩ đang nói nữa, hẩn thuận miệng đáp qua loa mấy câu rồi ra khỏi phòng làm việc. Lòng hẩn tràn ngập vui sướng và cảm kích, nhưng hẩn không biết mình nên cảm ơn ai. Chỉ một lát nữa thôi Lý Khách sẽ biết kết quả, có lẽ anh sẽ vừa khóc vừa cười.

An Lan ngồi ngoài hành lang tưởng tượng ra cảnh Lý Khách biết được kết quả xét nghiệm, khoe miệng không nhịn được nhếch lên. Hẩn rất muốn đi gặp Lý Khách, rất muốn là người đầu tiên nói tin vui này cho anh nhưng đó chỉ là suy nghĩ thôi. Hẩn đã đứng dậy ra cổng bệnh viện mua một bó hoa tươi và trái cây để đến phòng bệnh Kiều Kiều.

Ước chừng tin này đã lan ra khắp bệnh viện, An Lan trông thấy điều dưỡng đến đưa cơm ngoài cửa. Hắn mở cửa phòng, căn phòng tràn ngập ánh sáng, trong không khí vương chút hơi nước, có lẽ điều dưỡng vừa mới lau sàn.

Đầu Kiều Kiều đầy cuộn tóc, mặc bộ đồ bệnh nhân sọc xanh trắng ngồi trên giường. Trước mặt cậu là một bàn cơm trong suốt, trên đó có cháo gạo vàng sòng sánh, cà rốt cắt hạt lựu, rau chân vịt xanh biếc và một cái bánh bao trắng như tuyết.

Kiều Kiều cầm cái muỗng bạc nhỏ, ngẩng đầu cười với An Lan như một đứa trẻ, cánh môi phấn hồng còn dính hạt gạo, cậu nuốt đồ ăn trong miệng rồi lên tiếng: “Bác sĩ đã nói em biết kết quả xét nghiệm.” Cậu thở dài, ngậy người một lát rồi lại cười lên: “Đúng là may mắn.”

Kiều Kiều cầm bánh bao đưa cho hắn: “Anh vẫn chưa ăn sáng nhỉ, cùng ăn đi.”

An Lan vẫn không thấy quá vui, tuy hai người đã thoát chết nhưng một trong số đó vẫn đang ngồi trong tù.

Một mình Kiều Kiều ăn hết cả bữa sáng lớn, cậu nhảy xuống giường bắt đầu thu dọn đồ đạc. Vết thương trên người cậu đã tốt lên từ lâu rồi, cậu ở lại bệnh viện chỉ để chờ kết quả xét nghiệm thôi. Kiều Kiều nhanh nhẹn cởi quần áo bệnh nhân, mặc áo sơ mi, quần bò và mang đôi giày thể thao vào rồi nhét tất cả đồ của mình vào túi du lịch nâu. Nhìn quanh một vòng, cậu lấy tờ chi phiếu trắng trong ngăn kéo ra đưa cho An Lan, giọng rất bình tĩnh nhưng rất kiên quyết: “Em đã suy nghĩ rất lâu, em vẫn không cần tấm chi phiếu này.”

Lòng An Lan chợt lạnh, hắn vội đứng lên nhưng không nhận lấy mà cười gượng: “Kiều Kiều, số tiền này không có ý gì khác, coi như bồi thường tinh thần cho cậu.”

Kiều Kiều lắc đầu, vẻ mặt tiêu tụy, cậu nghiêm túc nói: “Số tiền này không thể bù được những tổn thương em đã chịu.”

“Vậy cậu muốn gì?” An Lan có vẻ gấp gáp.

“Em muốn những người đã làm em tổn thương phải chịu sự trừng phạt: ” Kiều Kiều thản nhiên nói.

Chuyện đã đến nước này, An Lan chỉ đành bó tay. Hắn hoàn toàn có thể lấy khí thế của một người đàm phán, dùng tất cả những thủ đoạn trong tối hoặc ngoài sáng để ép Kiều Kiều lùi bước. Nhưng đối mặt với một Kiều Kiều đến bước đi còn lảo đảo, An Lan không thể ra tay được. Dù thế nào thì Kiều Kiều cũng là một người bị hại, yêu cầu của cậu ấy liên quan đến tôn nghiêm tối thiểu của một con người.

Luật sư liên tục gọi điện cho An Lan, nội dung đơn giản là: Lý Khách muốn gặp anh. Chuyện của Kiều Kiều thế nào.

An Lan hẹn anh ta gặp mặt ở công viên, hai người cầm trong tay chút hạt ngô rải cho bồ câu ở quảng trường. Khác với dáng vẻ bưng bưng khí thế nhất định phải cứu được Lý Khách của mấy ngày trước, bây giờ hắn có vẻ bình tĩnh và lạnh nhạt, thuận theo tự nhiên.

“Bên Kiều Kiều không thể khuyên được.” An Lan lắc đầu, lấy một nắm ngô quăng ra, một chú bồ câu vội vã bay đến cổ tay hắn. An Lan xua nó đi, tiếp tục nói: “Vụ hắn này không có cách nào giảm án, chẳng mấy chốc sẽ đến lúc khởi tố, anh phải hao tâm tổn sức rồi.”

“Anh Lý vẫn nói muốn gặp anh, anh không đến, anh ta hoàn toàn không chịu phối hợp với tôi” Luật sư rất bất đắc dĩ.

An Lan dựa vào lưng ghế gỗ nghiêm túc suy nghĩ, bình tĩnh nói: “Nếu anh ấy không phối hợp, anh có thể từ từ khuyên anh ấy, nói cho anh ấy biết những cái lợi và hại trong vụ án này. Không phải lúc trước anh từng đại diện cho rất nhiều vụ án tử hình tâm lý biến thái à? Chắc Lý Khách không khó hơn mấy người đó đâu nhỉ?”

Luật sư ngẹn không đáp lại được, anh ta nhận ra trong giọng An Lan có chút tức giận nên dần đo lên tiếng: “Anh An à, nếu vụ án bước vào thời kỳ tố tụng, anh định tiếp tục ủy thác cho tôi hay sẽ mời một người khác giỏi hơn?”

“Anh đã theo vụ này bao lâu rồi, tôi mời người khác làm gì.” Ngẫm lại, hắn thả chậm tốc độ nói: “Khoảng thời gian này anh hãy hoãn những vụ án trong tay lại, tập trung vào vụ của Lý Khách, cố hết sức tranh thủ hoãn án hoặc là giảm hình phạt, lôi tất cả những mối quan hệ anh có ra dùng, tiền không là vấn đề.”

Luật sư nghe được câu này như uống được thuốc an thần: “Anh yên tâm.”

“Sau này tôi sẽ không đến gặp Lý Khách, anh cũng đừng nhắc tới anh ấy với tôi nữa.”

Luật sư hơi ngạc nhiên, nói: “Nhưng hình cứ anh Lý rất ỷ lại vào anh. Anh phải biết là tâm lý của nghi phạm rất yếu ớt, nếu anh không xuất hiện, anh ấy sẽ nghĩ anh vứt bỏ anh ấy.”

“Lý Khách học tâm lý học, anh ấy không yếu ớt đến mức đó đâu.” An Lan khẽ nói: “Cứ để anh ấy hiểu lầm đi. Tôi... Tôi không thể gặp anh ấy.”

An Lan không nữ, cũng không có mặt mũi nào đến gặp Lý Khách. Lý Khách là người thân nhất của hắn nhưng bản thân hắn lại không có năng lực để bảo vệ anh. Không phải hắn hết cách —— Đe dọa Kiều Kiều này, chụp hình khỏa thân này, đánh cậu ta này, hắn dư sức đối phó với một đứa nhỏ hai mươi tuổi chỉ mới bước chân vào đời, nhưng An Lan không nữ. Hắn đã tàn nhẫn bao nhiêu năm nhưng chỉ riêng lần này hắn muốn mình nhân từ. Hắn thấy rất xấu hổ.

Ngoài chỗ Kiều Kiều không thể ra tay thì những mặt khác An Lan đã dùng hết vốn liếng mình có. Đầu tiên hắn cho một số tiền lớn đi trước, tiếp đó là dùng hết tất cả các mối quan hệ có thể dùng tới. Hắn đã bày ra không biết bao nhiêu gương mặt tươi cười, đóng không biết bao nhiêu vai cháu trai rồi còn phải ngày ngày đưa cơm đến cục cảnh sát, gần như hắn đã quen hết tất cả các cán bộ cấp cao trong hệ thống kiểm pháp.

Sau ba tháng, cuối cùng phiên tòa cũng mở. Vì vụ án liên quan đến vấn đề riêng tư của đương sự nên tòa quyết định không công khai phiên tòa. An Lan đã đến từ sớm, hắn ngồi một mình trên chiếc ghế dài ngoài tòa án. Ngồi không bao lâu hình ảnh lang vang đến tiếng bước chân nặng trĩu. An Lan đứng lên nhìn về phía ngã rẽ, có một đám người đang đi tới. Người đi giữa mặc chiếc áo sơ mi màu vàng sáng, đầu trần, vẻ mặt hồ hững kia chính là Lý Khách. Về ngoài và khí chất con người anh đã thay đổi rất nhiều. Khoảnh khắc đó An Lan đã tưởng mình được trông thấy Lý Khách của mười năm sau. Anh không nhìn thấy hắn, trên thực tế anh chẳng trông thấy bất kì ai.

Hoàng Sinh không lên tòa, theo lời luật sư nói thì do bệnh tái phát nên gã chỉ có thể nghỉ ngơi trong phòng bệnh gia tăng người canh giữ. Kiều Kiều đeo kính mang khẩu trang bước vào phiên tòa với tư cách là người bị hại.

An Lan ngồi ngoài đợi năm sáu tiếng đồng hồ, đến hơn một giờ chiều phiên tòa mới kết thúc. Người bên trong lần lượt bước ra, luật sư đi đến chỗ An Lan, nhỏ giọng báo lại cho hắn những tiến triển trong phiên tòa: “Quan tòa bảo chờ ngày tuyên án, nếu theo đúng luật thì có lẽ thời hạn thi hành án của anh Lý sẽ từ ba đến năm năm.”

An Lan nghe xong lập tức nổi giận. Luật sư vội giơ túi tài liệu lên che, nói khẽ: “Xử vậy là khoan hồng lắm rồi. Anh có biết công tố viên khởi tố Lý Khách tội gì không? Tội cố ý giết người đó!”

Họ đang nói chuyện thì Lý Khách bị cảnh sát dẫn ra, anh hết như người máy, máy móc di chuyển hai chân. An Lan chợt nhớ đến cái ngày hắn tự tử vì Thần Dạ, chàng trai dịu dàng đó đã ngồi cạnh hắn trông chừng cả ngày lẫn đêm, dùng mấy cái lý thuyết tâm lý sứt mẻ để khuyên nhủ. Sau này hai người sống cùng nhau bình yên và âm áp biết bao. Cùng nhau đi làm rồi lại tan làm, cùng góp tiền mua nhà mua xe, khi khó khăn thì chia nhau một ly mì ăn liền, lúc khăm khá thì cùng đi Hawaii lướt sóng.

Bọn họ đã từng tốt đẹp như thế, không biết tại sao lại đi đến ngày hôm nay.

An Lan chợt gọi: “Lý Khách.” Hắn chạy tới đẩy đám cảnh sát ra nắm lấy cổ tay lạnh như băng của Lý Khách. Anh dừng bước định rút tay về nhưng không đủ sức. Mặt anh xám xịt như tro tàn, tay chân lạnh như băng, anh đã biến thành cái xác không hồn từ lâu rồi.

Cảnh sát xung quanh cũng biết một khi phạm nhân vào tù sẽ rất khó gặp được người thân nên không đẩy An Lan ra, họ chỉ thúc giục bước chân của Lý Khách.

An Lan đỡ lấy tay Lý Khách, chậm rãi bước xuống cầu thang như một đôi vợ chồng già. Lý Khách mang dép lê, trên người vẫn là chiếc áo sơ mi mùa hè và quần dài, da anh chịu lạnh nên tái xanh.

Lý Khách không than nhưng An Lan lại có vẻ sợ lạnh, hẩn rúc cả người vào người anh.

“Mấy ngày nữa em sẽ đến thăm anh.” An Lan dịu dàng nói: “Em sẽ mang theo chiếc áo khoác nhưng Pháp và quần dài vào cho anh.” Hẩn kéo áo sơ mi của Lý Khách, xoa tay anh cho đỡ lạnh. Lý Khách như một tảng băng, hờ hững chẳng buồn quan tâm tới.

“Lý Khách, xin lỗi anh.” Thấy anh thế này lòng hẩn khó chịu muốn khóc. Lý Khách từng kéo hẩn về từ Quỷ Môn Quan* còn hẩn chỉ có thể trở mắt nhìn anh rơi xuống vực thăm.

(*) Quỷ Môn Quan: Cửa âm phủ.

Có một chiếc xe áp giải phạm nhân đỗ trong sân tòa án, hai cảnh sát đẩy Lý Khách lên xe. An Lan biết lần này xa nhau không biết khi nào mới gặp lại, hẩn ôm lấy vai anh, hai tay dùng rất nhiều sức như muốn ôm nát người anh. Hẩn cúi đầu nức nở.

Lý Khách thờ ơ nhìn hẩn, sau một lúc lâu anh cọ cằm vào tóc An Lan, khe thở dài. Sao lại không có tình cảm được chứ, mười năm bên nhau trong lúc hoạn nạn, tình cảm đó còn sâu nặng hơn cả tình yêu.

Lý Khách bị cảnh sát đưa đi, một mình An Lan đứng đó chờ đợi. Hẩn lau mắt, nấn chí lái xe đi. Chiếc xe chạy khỏi tòa án không xa thì An Lan trông thấy một bóng người quen ở ven đường.

Kiều Kiều mặc đồ thể thao, đeo túi vải đi chậm rì rì. Bước chân của cậu rất nhẹ những rất dứt khoát, có vẻ tâm trạng tên nhóc này rất tốt, có lẽ cậu rất hài lòng với phiên tòa xử án lúc này.

An Lan thả chậm tốc độ nhìn chằm chằm bóng lưng đó, lòng hẩn chợt nảy sinh sự thù hận. Hẩn hận Kiều Kiều thấu xương. Nếu không có Kiều Kiều thì tại sao Lý Khách lại làm ra một chuyện ngu ngốc như thế?

An Lan dừng xe cạnh Kiều Kiều, hẩn kéo kính xe xuống cười nói: “Đi một mình à?”

Câu hỏi của hẩn làm Kiều Kiều sợ. Cậu nhảy sang bên kia mấy bước, thấy An Lan, ánh mắt cậu tràn ngập cảnh giác, cà lăm: “Đúng, đúng vậy.”

Mặt Kiều Kiều gầy chỉ còn da bọc xương, hốc mắt hõm sâu, sắc mặt ảm đạm hết như một đóa hoa bị vùi dập trong nước.

An Lan ngây người, hẩn thấy rất hoang mang. Trong chuyện này, Lý Khách đáng thương, Kiều Kiều lại càng đáng thương, vậy thì ai đáng hận nhất? Có lẽ là Hoàng Sinh, nhưng gã cũng là một người bị hại không phải sao?

“Anh không có chuyện gì nữa nhỉ? Vậy em đi trước đây.” Kiều Kiều thấy An Lan gõ tay lái không nói gì nên hờ hững chào tạm biệt. Cậu biết rất rõ quan hệ của An Lan và Lý Khách, cậu đứng trên tòa chỉ tội Lý Khách, chắc chắn An Lan hận cậu thấu xương.

Nhưng cậu chỉ ăn ngay nói thật thôi mà.

An Lan ngừng suy nghĩ, hất cằm chỉ vào ghế bên cạnh: “Lên xe.”

“Chi vậy?” Kiều Kiều đứng yên.

“Đánh cậu.” An Lan nửa đùa nói: “Có dám vào không?”

Kiều Kiều chần chờ nhìn hẩn. Thoạt nhìn An Lan rất hiền rất dịu dàng nhưng có đôi lúc hẩn lại hờ hợt đến lạnh lòng người. Kiều Kiều cúi đầu suy nghĩ rồi vòng qua đầu xe mở cửa ra ngồi vào.

~Hết chương 43~

44. Chương 44

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

Trên xe Kiều Kiều cứ lắc la lắc lư mãi không chịu ngồi yên. Lúc thì ngó ra ngoài lúc thì chọt hộp sấp thơm, không chịu yên một giây nào. An Lan dừng xe trước cửa một nhà hàng mời cậu vào ăn trưa.

Chắc vì đã qua giờ cơm nên bàn ghế bên trong được xếp rất gọn, không có mấy khách nhưng máy lạnh vẫn mở phà phà. An Lan gọi một tô canh cá, một phần đậu hũ sốt cay và một tô cơm. Hắn cởi áo khoác ra vắt lên lưng ghế rồi kéo ra ngồi xuống, ánh mắt tà tà quan sát Kiều Kiều.

Kiều Kiều ôm túi dựa vào ghế với cái vẻ cà lơ phất phơ. An Lan không thích cậu ấy trông thế này nhất, hắn lạnh lùng nói: “Ngồi xuống.”

Kiều Kiều liếc nhìn chiếc ghế gỗ đỏ, cậu thả túi lên, xếp bằng quai đeo biến nó thành đệm lót rồi mới khom lưng chậm chạp ngồi xuống.

An Lan nhíu mày: “Cậu làm cái quái gì vậy?”

Kiều Kiều chỉ nhìn hắn mà không trả lời, cậu mở dụng cụ ăn, lấy hai chén trà nhỏ xếp cạnh nhau, xách ấm trà đổ vào một phần ba nước, lắc lắc rồi đổ đi. Tiếp đó cậu lại rót đầy trà, đưa một chén cho An Lan.

Trà Trúc Diệp không quý, An Lan thấy mùi vị của nó rất lạ nên không dụng tới còn Kiều Kiều lại cầm chén uống không ngừng. Cậu đã nhận ra An Lan không định trả thù mình, chỉ đơn giản là tiện đường nên dẫn cậu đi ăn thôi.

Món ăn được đưa lên, An Lan lẳng lặng ăn không nói lời nào. Khi chén cơm thấy đáy hắn mới ngẩng đầu lên, thấy chén cơm trước mặt Kiều Kiều vẫn dung đầy nên lấy muống múc một đồng đậu hũ bỏ vào: “Mau ăn đi.”

“Ấy.” Kiều Kiều giậm chân, thả đũa xuống bàn cứ như đang làm nũng: “Em không ăn đâu.”

An Lan không phải là đối tượng làm nũng tốt, mặt hắn tối đen: “Không ăn thì đổ!”

An Lan không để ý tới cậu. Kiều Kiều lấy một cái đĩa nghiêm túc lựa đồ ăn trong chén ra, cuối cùng khi trong chén chỉ còn một ít cơm thì cậu rót nước vào, ăn sột soạt hết sạch chén cơm trà rồi đứng dậy ta ngoài chơi với cún con.

An Lan vừa vén màn ra khỏi nhà hàng vừa nghĩ Kiều Kiều càng sống càng đi lùi, cứ như trẻ con không chịu ngồi yên như thể chiếc ghế đó có gai vậy. Nghĩ tới đây, đầu hắn chợt lóe lên một tia sáng. An Lan cúi người gọi Kiều Kiều: “Kiều Kiều, cậu lại đây.”

Kiều Kiều bỏ chú cún lại đi đến chỗ An Lan ngẩng đầu lên hỏi: “Chuyện gì vậy?” Cậu còn bảo: “Không sao đâu, em tự bắt xe về được, anh không cần phải để ý tới em.”

An Lan đặt tay lên vai cậu, Kiều Kiều lùn hơn hắn một cái đầu nên hai người đứng cùng nhau trông khá giống anh em.

“Vết thương của cậu vẫn chưa khỏi à?” An Lan khẽ hỏi.

Cơ thể Kiều Kiều cứng đờ, cậu liếc An Lan.

“Anh chỉ hỏi vậy, cậu không muốn nói thì thôi.” An Lan thấy mình hơi hơi quá.

“Vết thương đã lành rồi.” Giọng cậu rất nhỏ: “Nhưng bác sĩ nói nơi đó từng phẫu thuật nên thành mạch máu rất mỏng, không thể chịu nổi sức ép.” Sau khi cúi đầu suy nghĩ cậu lại đứng dậy nói tiếp: “Không sao, chỉ là không thể ngồi quá lâu thôi còn lại không ảnh hưởng gì nhiều.”

Lúc này An Lan đã tận mắt thấy Kiều Kiều đã lo lắng đến mức nào khi ngồi trên ghế, hắn bóp lấy bờ vai gầy yếu kia, thở dài: “Vậy sao này cậu định thế nào?”

Kiều Kiều rất ghét người khác thương hại mình nên mất kiên nhẫn nói: “Em đã bảo là không sao mà.” Có lẽ nhận ra được An Lan có ý tốt nên giọng cậu dịu đi: “Em đang cố gắng để được vào danh sách ở lại trường

giảng dạy. Nếu em có thể làm thầy giáo thì hằng ngày chỉ cần đứng trên bục giảng bài cho sinh viên thôi. Vậy chẳng phải rất tốt sao?”

An Lan thấy suy nghĩ này rất ngây thơ, chỉ có người như Kiều Kiều mới nghĩ ra được. Hắn gật đầu cười: “Đúng là rất tốt, nhưng anh nghe bảo sinh viên ở lại trường giảng dạy thường là những người rất giỏi về mọi mặt. Chắc cậu không đủ tư cách đâu nhỉ?”

Kiều Kiều bị sát muối vào vết thương, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nhưng vẫn cố cãi chày cãi cối: “Đã bảo là em đang cố gắng mà.”

An Lan thấy hi vọng này quá xa vời. Sau khi suy nghĩ, hắn chân thành nói với Kiều Kiều: “Hay là cậu theo anh đi.”

“Được.” Kiều Kiều đồng ý mà chẳng cần nghĩ ngợi gì. Không hiểu tại sao trong suy nghĩ của cậu An Lan là một người rất tài giỏi. Đồng ý xong cậu mới hỏi: “Theo anh làm gì?”

“Anh vẫn chưa nghĩ ra.” An Lan ngẩng đầu nhìn trời và đọc một câu: “Biển rộng mặc cá nhảy, trời cao mặc chim bay.” Hắn vỗ vai Kiều Kiều: “Tóm lại cậu cứ đi theo anh là được.”

An Lan ba hoa khoác lác vậy chứ đáng tiếc là chính hắn cũng đang thất nghiệp. Tất nhiên vốn xoay vòng trong tay hắn rất nhiều nhưng hắn chỉ có thể đầu tư chúng vào một cái gì đó thực tế. Nếu hắn bước vào chiếm giữ thị trường tài chính, tất nhiên làm ăn có lời thì tốt nhưng lỗ mà lỗ thì cả đời hắn sẽ không thể xoay người được nữa.

Đang chần chừ thì hắn lại nghe được một tin cực tốt, ông chủ tiệm lẩu dưới lầu định ra nước ngoài định cư với con trai nên phải sang lại cả cửa hàng lẫn mặt tiền. An Lan nhìn chằm chằm miếng thịt béo này từ lâu nhưng hắn lại không lên tiếng vội. Có vài tốp người ra ra vào vào tiệm lẩu, hầu hết họ đều hài lòng mặt tiền cửa hàng nhưng vẫn do dự không dám vội vàng ra tay. Chờ đến khi khách đến dần thưa thớt An Lan mới lượn đến trao đổi với chủ tiệm.

Hai người vốn là bạn, hơn nữa ông chủ lại sốt ruột ra nước ngoài nên chủ động giảm giá, hai người sảng khoái kí thủ tục chuyển nhượng. Một tuần sau, ông chủ leo lên máy bay đi Mỹ còn An Lan thì trở thành chủ tiệm lẩu này.

Diện tích tiệm rất lớn, tính tổng cả trên lầu lẫn dưới nhà khoảng hơn một nghìn mét vuông, có thể xếp được hơn ba trăm bàn. Vì việc buôn bán rất tốt nên vào chủ nhật thường xuất hiện cảnh chật kín người. Nhân viên phục vụ và đầu bếp đều là người do chủ cũ để lại, rất thạo việc nên quản lý cũng khá đơn giản.

Vài ngày sau, Kiều Kiều hào hứng đến nhận việc. Cậu mặc bộ đồ phục vụ đen trắng, đeo nơ vào, ưỡn bụng tên bé nhỏ lên đứng ở quầy tính tiền lát đá cẩm thạch. Kiều Kiều chính là quản lý nhỏ chỉ xếp sau mỗi mình An Lan.

Cậu rất hài lòng với công việc này. Một mặt là vì công tác nhàn rỗi, nhiều quyền lợi mà lương lại cao, mặt khác là vì người như cậu rất khó tìm được một công việc tương tự ngoài xã hội. Kiều Kiều cảm động muốn rơi nước mắt, hận không thể lấy thân báo đáp An Lan—— Tiếc là An Lan không cần cậu nên Kiều Kiều lấy lùi để tiến, chuyển đến nhà An Lan làm giúp việc.

Giúp việc chỉ là cách nói của Kiều Kiều. Trên thực tế, cậu ở lì trong nhà An Lan làm khách trọ miễn phí. Cậu không có bao nhiêu tiền, số đó chỉ đủ để ra ngoài thuê một căn phòng nhỏ chừng mười mấy mét vuông. Một ngày Kiều Kiều tình cờ đến nhà An Lan một chuyến, trông thấy toàn cảnh 360 độ căn hộ lớn trong truyền thuyết, cậu hâm mộ đến rơi nước nước, sống chết xin An Lan thu nhận mình.

An Lan là kiểu người sao cũng được. Dù hắn đã quen ở một mình nhưng nhiều người hơn cũng chẳng sao.

Dẫu vậy, ở chung với một người không quá thân vẫn có chút phiền phức. Trời mưa suốt mấy ngày, An Lan ngồi một mình trong phòng khách xem TV, hắn là ông chủ nên chuyện đến quán hay không phải xem tâm trạng. Kiều Kiều thấy ông chủ nhàn rỗi ở nhà nên thuận miệng xin nghỉ, bây giờ đang ngồi trong phòng tắm chơi bong bóng.

Nhà An Lan rất lớn nên hai người mỗi người chơi một chỗ thì đáng ra nước sông phải không giống nhưng tánh Kiều Kiều là một khi đã quen thì cậu sẽ xem nơi đó là nhà mình và An Lan cũng là người một nhà.

Sau khi tắm xong, Kiều Kiều lượn ra, từ trên xuống dưới chỉ có mỗi đôi guốc gỗ ẩm ướt gõ lộc cộc. Cậu đi tới đi lui lộc cộc lộc cộc trong phòng khách, thì thào: “Quần lót của em đâu nhỉ.”

Cậu ngồi xổm trước ngăn tủ cạnh TV mở lần lượt từng ngăn một để tìm quần lót, bờ mông trắng ngần xuất hiện trước mặt An Lan. Đầu hấn đầy vạch đen chụp lấy điều khiển né sang chỗ khác, cố tình lờ đi sự tồn tại của Kiều Kiều.

Đây không phải là lần đầu tiên Kiều Kiều dẫn chim đi dạo giữa ban ngày ban mặt. An Lan không phải là người thích bới lông tìm vết nên thường thì hấn chẳng buồn ý kiến mấy thói xấu con con không ảnh hưởng gì mấy này, nhưng ngày nào cũng bị bắt nhìn cơ thể gầy guộc kia, mắt hấn đã bị tàn phá quá đủ, bây giờ chỉ cần nhìn thấy thịt luộc hấn lại buồn nôn.

Kiều Kiều không tìm thấy quần lót, thế là cậu đứng trước mặt An Lan hoang mang gãi đầu. Cuối cùng An Lan cũng không nhịn nổi nữa, hấn gào lên: “Cậu mặc đồ vào đi!”

“Em không lạnh mà.” Kiều Kiều nói với vẻ vô tội.

“Đi mặc quần áo vào đi.” An Lan dịu giọng hất hất tay: “Nhìn cậu như thế tôi khó chịu.”

Khó chịu này chỉ là khó chịu theo nghĩa đen đơn thuần vậy mà khi Kiều Kiều ra ban công lấy áo sơ mi, cậu vừa cài nút vừa suy ngẫm rồi nhìn An Lan cười: “Anh An, sao anh lại khó chịu? Nói em nghe thử đi.”

Nụ cười của cậu rất xấu xa, An Lan hơi đau đầu. Hấn nghi ngờ mình ở chung với cậu về lâu về dài sẽ mất hết hứng thú với tất cả phái nam trên đời.

Những khi đêm dài tĩnh lặng, An Lan sẽ ngồi bên bàn máy tính tập trung viết thư. Mỗi ngày một lá có dài có ngắn, tất cả đều được gửi cho Cố Thần ở bên kia đại dương. Hấn cũng không biết tại sao ngày nào mình cũng có nhiều lời muốn nói với anh đến vậy. An Lan nghĩ một ngày nào đó mình sẽ mất kiên nhẫn nhưng ít nhất không phải là bây giờ.

Cố Thần trở về Đức được vài tháng trước luôn giữ liên lạc với An Lan, sau đó chắc vì phải điều trị nên ngừng lại. An Lan không biết Cố Thần bây giờ thế nào. Cố Thần không cho hấn gọi điện thoại, cũng chẳng trả lời bức thư nào.

Thời hạn thi hành án của Lý Khách nói dài thì không dài nhưng dù sao một tiến sĩ tâm lý học xem như hoàn toàn thân bại danh liệt. Sau khi anh vào tù, từ đầu đến cuối cha mẹ và đồng nghiệp chưa từng liếc mắt nhìn anh một cái. Đối với Lý Khách mà nói đây là một chuyện tốt, đến bản thân anh cũng không biết nên đối mặt với họ thế nào. Tất cả xảy ra rất bất ngờ, cứ như một cơn ác mộng. Có vài đài truyền hình và nhà báo muốn phỏng vấn anh vì câu chuyện của Lý Khách mà viết lại sẽ ra được một bài báo động trời với khẩu vị cực nặng. Nhưng, tất cả phóng viên đã bị Lý Khách đuổi đi hết.

Anh như một đứa trẻ phạm phải việc tày trời. Cả thế giới mắng anh, cười nhạo anh. Chuyện duy nhất anh có thể làm chính là khóa cửa lại thật chặt, nhốt mình trong phòng, sống hay chết gì cũng không liên quan đến ai.

An Lan từng đến thăm Lý Khách vài lần nhưng anh lại không chịu gặp, hấn hết cách đành phải đưa đồ đạc và quần áo nhờ giám ngục đưa cho anh. Dù Lý Khách có giết người đốt nhà thì đó vẫn là Lý Khách, An Lan không thể bỏ mặc anh.

~Hết chương 44~

45. Chương 45

Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

Đông đi xuân đến, nháy mắt mà một năm đã trôi qua. Một buổi trưa cuối xuân đầu hạ, An Lan tỉnh dậy từ giấc ngủ say. Tay hần vẫn còn cầm điều khiển nhưng TV đã tối đen. An Lan ngồi dậy lau nước miếng, liếc sang phòng Kiều Kiều. Cửa phòng mở toang, có lẽ cậu đã đến tiệm.

Không biết do thời tiết hay gì mà càng ngày tình trạng giấc của An Lan càng kém, tối nào cũng phải nhờ đến thuốc mới ngủ được vài tiếng đồng hồ. Ban ngày thì chẳng cần biết thời gian là gì, cứ bạ đâu ngủ đó.

Nhìn thì thấy cuộc sống của hần thống nhất theo một quy luật nhất định nhưng nó lại ẩn chứa những chua xót, đau khổ và gấp gáp không nói nên lời. Trông hần với Kiều Kiều vẫn sống rất yên ổn nhưng trong lòng họ đang chịu dày vò. Dường như họ không thể bàn chuyện tình cảm với ai một cách bình thường được nữa, vậy nên cả hai cùng thống nhất sẽ im lặng chờ đợi, chỉ là không ai nói rõ được mình đang chờ cái gì.

An Lan dụi mắt đi chân trần vào nhà vệ sinh. Lúc rửa mặt, hần trong thấy một vết bầm màu tím dưới đáy bồn tắm. Màu sắc này rất sáng rất đẹp, nó không giống một thứ nên có trong nhà của hai con người độc thân. An Lan khoác tay lên thành bồn quan sát một hồi vẫn không biết nó là gì. Hần nghĩ tới một thứ chẳng liên quan gì mấy..... Phấn mắt.

Nhưng suy nghĩ này quá buồn cười vì cả hần lẫn Kiều Kiều đều không có sở thích trang điểm nên không thể dùng tới thứ này. An Lan không đoán ra, hần cũng không định tốn thời gian để nghĩ. Rửa mặt xong, hần ra ban công lấy quần áo vào thay, định sẽ đến tiệm một chuyến khi trời gần tối.

Một năm bốn mùa, lúc nào việc buôn bán của tiệm lẩu cũng náo nhiệt. Khi An Lan lái xe đến tiệm, hần vẫn không tìm thấy chỗ đỗ xe như thường lệ. Lượn quanh một vòng, cuối cùng hần phải đỗ xe dưới hầm của một siêu thị. Ra khỏi bãi đỗ, người bên ngoài đông như kiến. Mặt trời chiều dần lặn xuống sau những tòa nhà cao tầng, trong không khí tràn ngập hương vị bỏng ngô.

An Lan đứng trên vạch dành cho người đi bộ đợi đèn xanh. Hai bên đường là những con người xa lạ hối hả ngược xuôi. Mắt An Lan lướt sang phía đối diện, người hần chợt cứng đờ, tâm trạng tĩnh lặng bỗng có ngàn vạn đóa hoa nở rộ bay phấp phới.

Cố Thần lẳng lặng đứng ở phía đối diện, anh nghiêng mặt nhìn về phía chiếc xe đang phóng nhanh.

Mắt anh hơi gầy nhưng nó lại được nhuộm lên sắc lúa mạch khỏe khoắn. Vẫn là ánh mắt lạnh lùng, sóng mũi cao thẳng, đôi môi mỏng và khuôn cằm vuông vức ấy. Một chiếc xe hơi chạy lướt qua rất nhanh, cơn gió nhẹ đã thổi bay góc áo khoác xám anh mặc để lộ ra chiếc thắt lưng đen.

Tất cả giống hệt lần gặp mặt đầu tiên, An Lan ngỡ ngác đứng đó, khước miệng hần cong lên nhưng đôi mắt lại ướt đẫm.

Đèn tín hiệu chuyển màu, những người đi đường khác đã hối hả đi trước còn hần vẫn đứng đó nhìn Cố Thần sải bước đến đây.

Cố Thần cầm một cây kem ốc quế, bước chân có vẻ vội vàng nhưng khoe môi anh lại cong lên ý cười yếu ớt. Anh mang theo gió và hơi nóng đi về phía An Lan và rồi lướt qua, đi xa.

An Lan ngỡ ngác đứng đó. Hần xoay lại và trông thấy Cố Thần đang ngồi xổm cạnh một bé gái năm sáu tuổi. Anh đưa cây kem cho bé, hôn má rồi ôm bé lên, tay dẫn theo cô gái bên cạnh, ba người nói nói cười cười đi mất.

Thấy ba người dần xa, An Lan lấy lại tinh thần chạy tới thật nhanh. Hần cản một nhà ba người lại.

Bốn người cùng đưa mắt nhìn nhau. Lý Thư Văn nhìn An Lan rồi lại nhìn Cố Thần, còn anh thì chỉ lẳng lặng nhìn An Lan một lát rồi lịch sự hỏi: “Cậu có chuyện gì không?”

Anh ấy không quen mình!

Vui sướng lúc này đã hóa thành giá rét và tuyệt vọng trong nháy mắt. Cơ thể An Lan run run, tâm trạng rơi xuống đáy. Hần tự dặn mình phải bình tĩnh kiềm chế lại nhưng nước mắt cứ tuôn trào.

“Anh từ Đức về rồi à?” An Lan dụi mắt, cố bình tĩnh lại.

Cố Thần bình tĩnh, anh bước tới hỏi: “Cậu là bạn của tôi ở đây phải không?” Anh ngại ngần chỉ vào đầu mình nói: “Tôi bị thương ở đây nên không thể nhớ được những chuyện đã xảy ra ở Trung Quốc.”

Mắt của người đứng trước mặt đỏ bừng, có vẻ như hấn đang cố nén khóc. Cố Thần hơi xúc động, chắc hẳn lúc trước quan hệ của anh với người này rất tốt.

Lý Thư Vân ôm con vào lòng, cô vẫn nói bằng tiếng Đức: “Đây là đồng nghiệp kiêm cấp dưới của anh trước kia.”

An Lan ngẩng mặt lên nở nụ cười, gật đầu nói: “Đúng vậy, nhưng tôi đã từ chức rồi.” Hấn giơ tay chỉ đại một ngã tư đường phía trước, vội vàng nói: “Bây giờ tôi đang kinh doanh một nhà hàng, Cố tổng có rảnh thì nhớ đến ủng hộ nha.”

Lúc nói đến đây, ánh mắt hấn không nhìn Cố Thần mà chỉ hoảng loạn nhìn xuống mặt đất. Sau đó, hấn khoát tay chạy trời chết cứ như một tên trộm hay tội phạm trốn trại gì đó.

Trong tiệm toàn người là người, Kiều Kiều mặc áo sơ mi trắng gile đen đứng trước quầy nở nụ cười nghề nghiệp: “Chào ông chủ.”

Đầu An Lan cứ ong ong, hấn không thể nghe thấy gì. An Lan nhấc chân lên lảo, đi đến một căn phòng nhỏ hẹp trong góc, mở cửa bước vào. Không gian bên trong rất nhỏ hẹp, trừ bàn làm việc ra những nơi khác chất đống tờ rơi quảng cáo và sổ sách linh tinh.

An Lan trông thấy chiếc ghế da, hấn vươn tay vịn bàn định ngồi xuống nhưng ngón tay lại không có sức, mất đi chỗ dựa khiến người hấn lảo đảo ngã ngồi. Ngồi xong hấn lại không còn sức để dậy nữa.

Kiều Kiều nhận ra sắc mặt An Lan không ổn nhưng đang đứng trước mặt mọi người nên cậu không thể chạy theo được. Một lát sau, chờ đến khi khách trong tiệm với bớt Kiều Kiều mới né tránh ánh mắt mọi người để lên lầu, đứng trước cửa văn phòng.

Bình thường tính tình An Lan rất tốt, nhưng những lúc không tốt thì hơi bất thường. Kiều Kiều đứng đó chần chừ không dám vào. Cậu vòng ra trước kính thủy tinh, cách một lớp thủy tinh mờ, cậu thấy một cục đen thui đang ngồi trên sàn nhà.

Kiều Kiều gập ngón trở nhẹ nhàng gõ lên kính thủy tinh, khẽ nói: “Ông chủ à, anh có đói bụng không? Chúng ta đi ăn cơm đi.”

Sau khi cậu hỏi, trong phòng có phản ứng, đồng đen thui đứng lên khỏi mặt đất hóa thành một bóng người cao gầy. Chiếc bóng lượn một vòng quanh phòng rồi xoay người, cầm ghế lên đập mạnh xuống bàn.

Văn phòng phát ra tiếng vang long trời lở đất, Kiều Kiều run lên theo bản năng. Âm thanh đó như một phần mở màn, tiếp đó cả căn phòng không ngừng vang đến tiếng đập phá dữ dội làm cả sàn nhà rung chuyển.

Đám nhân viên chạy lên tìm hiểu đã bị Kiều Kiều đuổi xuống, cậu lấy ghế sang lẳng lặng ngồi nghe những âm thanh như bão tố bên trong.

Mười lăm phút sau, có lẽ đã không còn gì để đập, để quăng nữa nên cuối cùng căn phòng cũng yên tĩnh lại.

Kiều Kiều nghĩ đập lâu vậy chắc tay hấn hết sức rồi nên nếu cậu xông bừa vào chắc cũng không bị đánh, thế là một khe hở nhỏ đủ để xem tình trạng bên trong được mở ra. Vật dụng cứ như bị xe cán đường chạy qua, tất cả đã biến thành những miếng gỗ mỏng manh nằm rải rác đầy đất.

An Lan ngồi giữa đống vụn gỗ, tay hấn đỏ bừng, đầu ngón tay nhỏ máu tí tách nhưng ánh mắt vẫn rất bình tĩnh, không thể tìm ra chút dấu hiệu nổi điên nào.

Kiều Kiều ngồi nhìn một lát, cậu biết mình ăn nói vụng về, không biết nói mấy câu ấm lòng nên dứt khoát ngậm miệng. Cậu mò tìm được một miếng băng dán vẫn còn sạch nên kéo ngón tay An Lan qua tìm vết thương băng lại.

An Lan vẫn bình tĩnh mặc cho cậu xử lý. Bỗng, tay hấn siết chặt lấy cổ tay Kiều Kiều, đứng dậy. Hấn bước qua bước lại lên vụn gỗ rồi lại nhẹ nhàng thở dài: “Anh ấy nợ tôi.”

An Lan không ngờ Cố Thần lấy lại được trí nhớ cũ lại quên mất mình. Điều này khiến lòng hấn như tro tàn. Thật ra từ đầu hấn đã xem Cố Thần là Thần Dạ để yêu, đến khi hấn không phân biệt được mình yêu người nào nhiều hơn thì An Kỳ lại nhảy ra nói tình yêu của Cố Thần dành cho hấn chỉ là một trò đùa.

Thay vì nói đó là một trò đùa thì nên nói đó là một món quà dành cho An Lan. Món quà này làm hấn nhận ra trừ Thần Dạ, thế giới này vẫn còn người đáng để yêu. Nhưng nếu món quà này đã được tặng cho mình thì tại sao lại mang anh đi mất?

Lúc đi Cổ Thần từng nói rằng không cần biết xảy ra chuyện gì tôi vẫn sẽ yêu em.

Bây giờ có lẽ anh đã quên mất những lời này.

An Lan hồn bay phách lạc trốn trong phòng hai ngày, người trong tiệm lẩu cứ chạy lên chạy xuống liên lạc với thợ điện và thợ mộc để sửa lại cái phòng rách nát của ông chủ.

Sang ngày thứ ba, An Lan uể oải đến tiệm. Chạy bàn nào thấy hấn cũng lẫn mất tăm, chỉ có Kiều Kiều không sợ chết chạy đến chỗ hấn. Hai người ngồi trên ghế cao sau quầy, mặt bàn để sẵn hạt dưa. Kiều Kiều vừa cắn hạt dưa vừa khuyên bảo: “Không cần phải vậy, trên đời đầy rẫy đàn ông, không đáng để anh phải thất cổ trên một thân cây.”

An Lan cúi đầu nhìn mặt đất không nói gì.

Đúng lúc này, một chạy bàn lớn gan chạy tới, dè dặt báo lại: “Anh An, hai ngày trước có một người đàn ông tới ăn cơm đã hỏi anh có ở đây không.”

“Tên gì?” An Lan yếu ớt nói.

“Em quên hỏi rồi.” Chạy bàn vò tóc, cậu đột nhiên chỉ vào chiếc xe dừng bên ngoài nói: “Là người đó đó.”

An Lan chuyển tầm mắt ra ngoài tiệm, chiếc xe tối màu đang dừng đó, cửa xe được mở ra, một người đàn ông cao to đeo kính râm bước xuống, ‘rầm’ đóng cửa xe lại.

Kiều Kiều suýt trượt khỏi ghế, lắp bắp nói: “Trời ạ, đẹp trai quá.” Cậu nhìn cậu trai chạy bàn hỏi: “Cậu chắc chắn anh ta đến để tìm ông chủ hả? Không hỏi gì đến tôi à?”

Chạy bàn lắc đầu, thấy vẻ mặt ông chủ sai sai, cậu ta vọt đi mất.

Cổ Thần vừa đi vừa cất chìa khóa xe vào túi. Anh tháo kính, đẩy cửa thủy tinh ra, vừa liếc mắt đã trông thấy An Lan, mỉm cười nói: “An Lan.”

Hấn trượt xuống ghế bình tĩnh đáp lời nhưng ánh mắt chỉ lướt qua người anh một lần, chẳng dám nhìn lâu vì càng nhìn càng đau lòng.

Cổ Thần tìm hấn có việc thật, tuy Kiều Kiều háo sắc nhưng cậu không dám công khai làm bóng đèn nên bỏ hạt dưa vào túi rồi lưu luyến bỏ đi.

Trong tiệm có nhiều người tới tới lui lui nên An Lan miễn cưỡng đứng dậy leo lên lầu, hấn nói: “Lên phòng làm việc của em rồi nói.”

46. Chương 46

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

Phòng làm việc của An Lan đang được sửa sang lại nên sàn nhà chất đầy ván gỗ và những vũng nước đọng, hai thợ sửa đang cầm máy khoan điện khoan tường khiến hạt vôi không ngừng rơi xuống. Nơi này không thể đặt chân được.

An Lan hơi ngượng nhưng Cổ Thần vẫn tốt bụng nói đỡ cho hấn: “Không sao, tôi chỉ đến để hỏi cậu một chuyện, hỏi xong tôi sẽ đi ngay.”

Hai người đứng ngoài ban công đơn sơ, xung quanh là những bồn hoa xanh mát, một nhân viên bưng hai chén trà đến cho họ. Tạm thời không có ai nói chuyện, dường như họ đang chờ đối phương mở miệng trước.

An Lan bưng trà dựa vách tường, ánh mắt tập trung thưởng thức lá phong lan. Cuối cùng Cố Thần cũng lên tiếng: “Có phải lúc trước quan hệ của chúng ta rất tốt không?”

An Lan bình tĩnh liếc nhìn anh, ánh mắt hần dừng lại trên chiếc nhẫn đeo ở ngón áp út, đó là một chiếc nhẫn kim cương rất chói mắt. Hần nhìn sang hướng khác, nói: “Quan hệ cấp trên cấp dưới, không thân lắm.”

Cố Thần nhú mày bước tới, anh cúi người nhìn vào mắt hần, hỏi: “Tôi đã hỏi nhân viên công ty rồi, họ bảo trước kia chúng ta cứ như hình với bóng.”

“Ừ.” An Lan gật cho có, hần muốn đuổi anh đi: “Khi đó anh vừa tới Trung Quốc nên chưa quen với sinh hoạt ở đây. Tôi là cấp dưới, trừ phối hợp với anh trong công việc thì đôi lúc tôi cũng có xuất hiện cùng anh bên ngoài.”

Cố Thần nhìn hần rồi xoay đi, anh dạo quanh ban công nhỏ hẹp và nói rằng: “An Lan, cậu đang nói dối.”

Cố Thần lấy điện thoại di động trong túi ra lắc lắc trước mặt An Lan: “Sau khi về Trung Quốc, tôi đã tìm thấy chiếc điện thoại từng dùng trước kia trong phòng mình.” Anh cúi đầu bấm điện thoại, sau đó giơ màn hình ra cho An Lan xem.

Trên màn hình là tấm ảnh An Lan ngồi trên cỏ nghiêng mặt không biết đang nhìn gì, tay dặt một chú dê con, khoe miệng cong lên nụ cười khê.

“À.” An Lan cụp mắt, thản nhiên nói: “Chúng ta từng nuôi con thú này cùng nhau nên đôi khi cũng có chụp hình.....”

“Rồi sao nữa?” Cố Thần nhìn chằm chằm vào mắt hần.

“Sau đó...” An Lan không muốn nói lắm: “Dê con lớn, đến tuổi tìm bạn trai nên tôi đã đưa nó đến vườn thú rồi.”

“Tôi không hỏi chuyện này.” Cố Thần cắt đứt lời hần: “Tôi hỏi chuyện chúng ta.”

An Lan bậm môi không nói.

Tấm hình này chỉ là bắt đầu, trong điện thoại có bốn năm trăm tấm, nội dung chỉ có một. An Lan ăn cơm miệng dính đầy mỡ, An Lan cắn bút khi làm việc, An Lan đá hòn đá nhỏ trên đường. Có lẽ những tấm ảnh này được chụp lên, có thể tưởng tượng ra người chụp có ham muốn chiếm giữ và yêu thương An Lan say đắm.

“Lần này tôi đến Trung Quốc một mặt là đi nghỉ phép với vợ và con gái, mặt khác là để nhớ lại những gì đã xảy ra trong hai năm tôi ở đây. Đồng nghiệp nào trong công ty thấy tôi cũng rất nhiệt tình, bọn họ nói quản lý An thân với tôi nhất.” Cố Thần cười thờ ơ: “Nhưng hôm đó khi gặp cậu trên đường lại hoàn toàn không giống. Lần đó cậu chưa nói được bao nhiêu câu đã bỏ đi. Sau đó tôi đến đây, cậu lại trốn tránh tôi. Đến khi gặp được thì cậu lại làm bộ như chúng ta không quen biết gì.”

“Đúng là có một khoảng thời gian chúng ta là..... Bạn rất thân.” Mắt An Lan sáng ngời nhìn Cố Thần, nói: “Nhưng bây giờ anh đã không nhớ nữa, dù em có kể cho anh nghe những chuyện xảy ra mỗi ngày trong hai năm qua cũng vô dụng. Anh đã quên em rồi.” Hần thở dài với vô vàn bi thương: “Cố Thần, anh đi đi. Không nhớ thì đừng nhớ, không phải bây giờ anh đang rất tốt sao.”

“Chuyện của tôi thì tất nhiên là tôi muốn biết rồi.” Cố Thần cương quyết nói.

An Lan đặt tách trà xuống, tay hần siết chặt rồi lại thả ra, thả ra rồi lại siết chặt. Bây giờ hần hận Cố Thần thấu xương, lúc trước hần quỳ xuống cầu xin anh đừng đi, kết quả anh vẫn đi. Một khi đã như vậy thì đi thật xa đừng trở về, về đến lại dùng một câu ‘tôi không nhớ’ để chối bỏ tất cả.

Cố Thần thấy hần lúc thì nổi giận lúc lại đau lòng nên không ép hỏi nữa, anh lịch sự nho nhã chào tạm biệt.

Kiều Kiêu chống hai tay lên bàn ngưỡng cổ lên hết như mấy con ngỗng, thấy Cố Thần xuống lầu, cậu thân thiết mở lời: “Anh à, sao không ở chơi thêm chút nữa?”

Sau khi anh đi, An Lan mang theo gương mặt trắng bệnh xuống lầu, Kiều Kiều chạy tới kéo hần ra sau quầy, hai tay nâng cằm hỏi: “Người anh An thích là anh ta đó hả?”

An Lan khẽ lắc đầu.

Kiều Kiều không thềm tin, cậu vẫn cứ nói: “Ai da, hai người thật sự rất xứng đôi.”

An Lan giơ hai tay lên, ngón cái tay phải quấn quanh ngón áp út tay trái, nói: “Anh ấy đã kết hôn.”

Kiều Kiều nheo mắt, vẻ mặt cậu thay đổi trong nháy mắt. Sau khi cúi đầu im lặng thật lâu, cậu bảo: “Vậy thôi.” Cậu sờ mặt An Lan: “Đừng buồn.”

An Lan lắc đầu, dù có quên đi thì hần vẫn sẽ đau buồn.

Cố Thần lái xe về nhà, đây là nơi anh từng ở hai năm nhưng bây giờ anh lại không có chút ấn tượng nào, phải nhờ cấp dưới cho địa chỉ anh mới tìm được tới đây. Cố Thần nhìn cửa sổ cao mấy chục mét, trong ấn tượng của anh căn nhà đó là một nơi rất ấm áp rất lãng mạn nhưng anh lại thấy thiếu đi thứ gì đó.

Nhưng thiếu cái gì mới được chứ?

Cố Thần suy nghĩ, anh khởi động xe quay đầu chạy đi.

Xe anh dừng trước cửa một khách sạn năm sao, bên trong đang tổ chức một buổi triển lãm tranh nên sảnh lầu một và lầu hai có trưng bày một số tác phẩm của những tác gia trong và ngoài nước. Cố Thần không có hứng thú với mấy thứ này, anh lên lầu hai và trông thấy Lý Thư Văn đang đứng trước một bức tranh mang phong cách hiện đại.

Lý Thư Văn mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản phối với váy dài, cô đang trò chuyện với người phiên dịch về bức tranh. Cố Thần thở phào nhẹ nhõm, anh giảm mạnh bước chân đi đến chỗ hai người, lên tiếng: “Thư Văn, em đang xem cái gì vậy?”

Lý Thư Văn thẳng sống lưng, nhưng cô không nhìn Cố Thần mà chỉ hờ hững nói: “Tranh.”

Người phiên dịch là một người nước ngoài, anh ta cười với Cố Thần rồi bỏ đi. Lúc này chỉ còn mỗi hai người bọn họ, Cố Thần nói: “Theo anh về đi, đâu phải chúng ta không có nhà, tại sao em phải ở khách sạn?”

“Em ở khách sạn quen rồi.” Lý Thư Văn máy móc nói: “Lần trước anh đến Trung Quốc em chưa từng dám bước vào nhà anh.”

“Lúc đó anh bị mất trí nhớ.” Cố Thần đã giải thích vì chuyện này không biết bao nhiêu lần: “Những năm đó anh không nhớ ra em, cũng chẳng nhớ được cha mẹ và bạn bè nên tất nhiên anh sẽ xem mọi người thành người xa lạ.” Anh dịu dàng nói với Lý Thư Văn: “Bây giờ tất cả đã trở lại bình thường rồi.”

Lý Thư Văn nở nụ cười thương hại, không biết cô đang thương bản thân mình hay đang thương anh: “Anh nói một câu không nhớ rồi đối xử với mẹ con em như người xa lạ, em đau lòng bao lâu, giờ đã quen sinh hoạt một mình rồi. Anh vừa mới nói tất cả đã trở lại bình thường á? Thần, anh không phải con nít, thể giới này cũng không xoay quanh anh. Chúng ta nên có cuộc sống của riêng mình.”

“Cuộc sống của anh chính là em và con.” Cố Thần nói rất thản nhiên nhưng cũng rất mạnh mẽ và kiên quyết.

Lý Thư Văn rũ mắt kéo tay trái Cố Thần qua, chỉ vào chiếc nhẫn mới tinh chói mắt, nói: “Anh đã đánh mất chiếc nhẫn đó từ vài năm trước, dù có mua lại một chiếc giống như đúc cũng vậy thôi.” Cô cười khổ: “Thần, chúng ta đã ly hôn rồi.”

“Không có chuyện đó đâu!” Cố Thần nói to: “Anh mất trí nhớ, chuyện đó không tính.”

“Anh mất trí nhớ, nhưng anh không điên.” Lý Thư Văn mất kiên nhẫn, lạnh nhạt nói: “Chính miệng anh đã nói với em rằng anh đã tìm được người mình yêu ở Trung Quốc, bây giờ lại làm bộ như không nhớ, làm gì có chuyện tốt đẹp thế.”

Cố Thần hoàn toàn không biết Lý Thư Văn đang nói gì nhưng anh đã bị chọc giận. Anh dứt khoát bỏ đi không để ý đến cô ấy nữa.

Cố Thần muốn tìm được những dấu hiệu của cuộc sống trước kia từ căn nhà, chính anh cũng thấy rất sâu não và uể oải vì cái người được gọi là ‘bạn thân’ không để ý đến anh còn vợ anh lại đối xử với anh như người xa lạ. Cố Thần nghĩ tới nghĩ lui, anh cảm thấy mình có thể tìm thấy câu trả lời cho tất cả các câu đố từ chỗ vị “người yêu” kia.

Lý Thư Văn nói anh có người yêu ở Trung Quốc, nhưng anh đã đến đây một thời gian dài, tại sao bên cạnh anh không xuất hiện một cô gái xa lạ nào? Cố Thần cũng không tìm được gì về cô gái đó trong nhà.

Nếu là người yêu của anh vậy khi anh quay về Đức tại sao cô ấy lại không giữ anh? Bây giờ anh về, cả đồng nghiệp cũng đến đón vậy tại sao cô ấy lại không liếc mắt nhìn anh lấy một lần?

~Chương 46~

47. Chương 47

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

Trong quán trà yên tĩnh, An Lan và Cố Thần ngồi ở một gian nhỏ được ngăn cách bằng những tấm ván gỗ. Hương trà lượn lờ bay lên từ tách trà hồng tím. Quán đang phát một bài hát khá thô tục nhưng lại đang được yêu thích. Xa xa, những người trẻ tuổi đang cười cười nói nói chẳng chút kiêng dè.

An Lan đặt tay lên bàn bưng tách lên rồi lại thả xuống, hần bị Cố Thần ép ra đây nhưng gặp được nhau rồi mà hai người lại chẳng có gì để nói.

Cố Thần đi thẳng vào vấn đề, anh hỏi: “Trong hai năm ở Trung Quốc, tôi có hẹn hò với cô gái nào không?”

An Lan khó hiểu liếc nhìn anh, thần nhiên lắc đầu: “Không có.”

Cố Thần không tin: “Thật không?”

“Sao lại hỏi chuyện này?”

Cố Thần không muốn nói hần nghe tình trạng hôn nhân của mình, anh chỉ nói ngắn gọn: “Tôi nghe được từ nơi khác, tôi không thể lẻ loi một mình suốt khoảng thời gian ở Trung Quốc được.” Cố Thần không đoán bừa, anh là một người đàn ông có sức hấp dẫn, rất khó xuất hiện tình trạng phòng đơn gối chiếc.

An Lan dựa người vào ghế suy nghĩ một lát mới ngập ngừng nói: “Có... Có một người, hai người từng rất yêu thương nhau.”

“Cô ấy là ai? Tại sao lại không đến tìm tôi?” Cố Thần mở to hai mắt.

An Lan bất đắc dĩ cười khổ nói: “Anh đã quên người ta thì người ta tìm anh làm gì? Để nhìn anh đoàn tụ với vợ con à?”

Cố Thần nghẹn họng. Anh cho rằng An Lan đang nói nhảm nhưng bản thân lại không tìm được lý do để phản bác.

An Lan cầm tách trà lơ đãng uống một ngụm, hần chỉ thấy lòng chua xót. Một lúc sau, hần chuyển đề tài: “Anh định ở lại Trung Quốc bao lâu? Em đi dạo xung quanh với anh.”

An Lan chỉ khách sáo vậy thôi nhưng Cố Thần lại chẳng khách sáo gì: “Được, đúng lúc tôi đang thiếu một người dẫn đường.”

Anh lấy điện thoại di động ra hỏi: “Địa chỉ hộp thư của cậu là gì? Tôi gửi lịch trình tháng này cho cậu.”

An Lan ngạc nhiên nhìn anh, hần hỏi hần muốn cần lịch. Lịch trình cả tháng, anh định đi dạo hết cả Trung Quốc đấy à?

“Gần đây công việc trong tiệm rất bận.” An Lan dè dặt nói, hần muốn rút lại câu lúc nãy: “Có lẽ em không thể trích ra quá nhiều thời gian, nếu anh muốn đi chơi ở những thành phố lân cận thì em có thể đi với anh.”

Cố Thần hơi thất vọng nhưng dù sao anh cũng không thân với An Lan mấy nên không thể làm phiền hẳn.

Uống hết một bình trà, hai người đứng dậy ra ngoài. Đã hai ba giờ chiều nên rất ít người đi ngoài đường, cả thành phố chìm trong không khí của giấc ngủ trưa. An Lan khẽ ngáp, trà cũng không cứu vớt nỗi thói quen ham ngủ của hẳn, bây giờ hẳn chỉ thầm muốn nằm lên sofa ngủ một giấc.

Cố Thần đứng ở ven đường cực kì hào hứng nói: “Chúng ta đến sở thú đi.”

An Lan ngồi xổm xuống đất chôn mặt vào đầu gối, qua quýt: “Hai tên đàn ông chui vào sở thú làm gì.”

Cố Thần rất chuyên quyền và độc đoán, anh bắt một chiếc xe nhét An Lan vào. Mười lăm phút sau hai người đã đến trước cổng sở thú. Cố Thần chạy tới quầy mua vé, An Lan dựa vào lan can trắng gật gù như con lật đật nhìn bóng lưng anh thở dài: Không chịu nói lý, mất trí nhớ là thế, lấy lại trí nhớ rồi vẫn vậy.

Sở thú chẳng có gì để xem, chỉ có mấy bạn nhỏ mới la hét chói tai đối với các loài động vật đến từ khắp nơi trên thế giới. Cố Thần dẫn hẳn đến đây chủ yếu là để gặp con dê kia. Dựa theo những lời An Lan nói, nếu con dê là thú nuôi của Cố Thần vậy thì anh sẽ có chút ấn tượng với nó.

Bọn họ vào khu của động vật ăn cỏ, xung quanh vẫn là mùi phân và cỏ khô, tuy không đến nỗi gay mũi nhưng nó vẫn khó ngửi. Bên trong hàng rào nhỏ bé là những chú dê vàng, dê trắng đứng rải rác lẻ tẻ.

Khi trông thấy chúng, anh giật mình đứng lại nghĩ lúc mình mất trí nhớ chắc chắn đầu óc bị động kinh nên mới nuôi con vật quái gở và bẩn thỉu này. An Lan thì đã leo rào chạy tới chỗ Thần Thần từ lâu.

Con dê kia quen được bạn mới và người yêu trong sở thú nên đã quên luôn người từng nuôi nấng mình. Thấy An Lan nhìn nó, bạn dê lễ phép cọ đầu vào ngực hẳn.

An Lan vuốt lông nó, lông của nó rất dài, trên đầu có một nhúm lông thật dài che mắt hai mắt. An Lan ngồi xổm dưới đất thấy phần lông đó rất chướng mắt, hẳn nhìn quanh, sau khi tìm được một cây kéo trong phòng dụng cụ, hẳn lưu loát tỉa cho con dê một cái mái ngang.

Tuy chú dê không biết mình đang bị An Lan hủy kiểu tóc nhưng nó chẳng đủ kiên nhẫn để mặc cho hẳn sắp xếp, nó lắc đầu muốn chạy trốn. An Lan thả kéo xuống nhìn, hẳn rất hài lòng nên con dê đã được giải thoát. Hẳn cất kéo về chỗ cũ rồi đi lấy một ít cỏ khô bỏ vào lòng bàn tay đút cho con dê.

Cố Thần vịn lấy hàng rào đứng xa nhìn. Con dê không đẹp nhưng An Lan lại rất đáng xem. Anh không thể nói được đó là cảm giác gì nhưng anh cảm thấy những hình ảnh này rất ấm áp.

An Lan vẫy tay: “Cố Thần, anh vào đi, chúng nó không cắn đâu.”

Cố Thần đỏ khốc đỏ cười, anh chỉ ngại trong đó bẩn thỉu.

Anh bước vào, cẩn thận tránh đi mấy thứ bẩn thỉu. An Lan vừa đút cỏ cho con dê vừa nói: “Em gọi anh là Cố Thần được chứ, dù sao bây giờ anh không phải là sếp của em.”

“Không sao.” Cuối cùng Cố Thần cũng tìm thấy một nơi sạch sẽ để dừng chân, bốt chút thời giờ nói chuyện: “Vật nhỏ này chính là thú cưng tôi từng nuôi à?” Anh bật cười: “Lúc đó ánh mắt của tôi không bị gì chứ?”

An Lan bực bội liếc anh, mặt hẳn nhăn nhó, một lát sau mới nói với vẻ không tình nguyện: “Thật ra lúc đó anh không thích nuôi thú cưng, chủ yếu là để người anh thương vui thôi.”

Cố Thần thích thú nhìn hẳn, cười nói: “Thì ra tôi từng làm một chuyện nhầm chán như thế.”

An Lan ném cỏ xuống, phải tay xoa người đi mất. Cố Thần theo sau hẳn hỏi: “Cô ấy trông thế nào? Sao tôi lại thích cô ấy?”

Không ai có thể trả lời câu hỏi của Cố Thần, An Lan bịt tai cảm tức liếc anh, nén giận nói: “Sao em biết! Anh đừng nhắc tới người đó nữa!”

Cố Thần tốt bụng nói: “Vậy thì không nhắc nữa.”

Lúc về hai người không bắt được taxi, họ đợi ở ven đường hơn nửa tiếng, An Lan lại bắt đầu ngáp. Hôm kia hẳn đã uống hết thuốc ngủ rồi nên tối qua đã mất ngủ cả đêm, trời vừa sáng là hẳn lại không kiểm chế

được bắt đầu ngáp đến chảy nước mắt, nhưng hết lần này đến lần khác đầu óc hắn cứ nặng trĩu không thể ngủ nổi.

Hắn không mở mắt ra được, lông mi thấm nước mắt ướt đầm. Cố Thần dè dặt hỏi: “Bình thường cậu hay dùng mấy loại thuốc có tính y lại hả?”

“Không.” An Lan quả quyết.

Đúng lúc này, một chiếc xe buýt dừng ở ven đường. Thấy không bắt được xe nên hai người đành phải leo lên, may mắn trong xe cũng không chật lắm. Cố Thần ngồi chỗ gần cửa sổ, có thể thấy anh đã xem xe buýt thành xe ngắm cảnh rồi. An Lan ngồi cạnh anh che miệng ngáp, cơ thể mềm nhũn gục dần xuống, gục tới một lúc nào đó hắn sẽ bừng tỉnh, xoa mắt chỉnh lại tư thế ngồi.

Hắn cứ gục tới gục lui như thế, lúc sau Cố Thần không nhìn nổi nữa nên mới đá hắn: “Muốn ngủ thì về nhà ngủ.”

An Lan duỗi chân, hắn buồn ngủ mắt mở không lên, thì thào: “Cho em dựa một lát.” Dứt lời, hắn cẩn thận dựa đầu vào vai anh. Cố Thần đẩy hắn mấy cái, không phản ứng, nhìn hắn buồn ngủ quá đáng thương, anh đành phải mặc kệ.

Xe buýt chạy trên đường lắc lư lắc lư, đầu An Lan cũng lặn tới lặn lui theo nó. 20 phút sau, nửa người An Lan đã nằm dài trên đùi Cố Thần. Hắn ngủ ngon như sắp tắt thở tới nơi, hô hấp lúc nhanh lúc chậm nhưng vẫn không tỉnh.

Không còn thuốc nào có thể chữa được chứng mất ngủ của An Lan, ban đêm không ngủ được, ban ngày thì chỉ ngủ bù được mấy tiếng. Lâu rồi hắn không được ngủ một giấc ngủ bình yên và ngọt ngào như vậy.

Khi chiếc xe đến trạm, cuối cùng Cố Thần cũng không nhịn nổi nữa đẩy hắn ra, nắm áo lôi hắn xuống xe. Quần áo anh dính chút nước miếng, anh ghét bỏ cởi áo khoác ra ném cho An Lan.

Nửa mặt An Lan đỏ bừng, tóc thì nửa ngay ngắn nửa rối tung hết như mấy học sinh tiểu học lười biếng nằm ngủ trên lớp. Hắn nhìn quanh, mơ màng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Cái cậu này, sao nói ngủ là ngủ vậy?” Cố Thần cau kinh nói.

“Ừm.” Bây giờ An Lan mới phát hiện ra mình đang cầm áo của Cố Thần.

“Tôi không cần áo nữa.” Cố Thần lạnh lùng nói.

An Lan ôm áo anh, trong cơn gió đêm lạnh lẽo, đầu óc hắn dần tỉnh táo lại. Hắn giơ tay cản một chiếc taxi, mở cửa xe cho Cố Thần. Chờ anh ngồi vào xong An Lan mới cúi người nhỏ giọng nói: “Em sẽ đưa áo đến tiệm giặt giúp anh.”

“Đã bảo là không cần nữa.” Cố Thần định kéo kính xe xuống.

An Lan đưa tay chặn lại, hắn có thể lờ mờ đoán được mình đã làm chuyện gì trên xe làm Cố Thần khó chịu. Cố Thần không phải người đồng tính, chắc anh rất bài xích việc tiếp xúc với người cùng giới.

“Ban đêm tôi mất ngủ rất nghiêm trọng, ban ngày thường không khống chế được sự mệt mỏi.” An Lan áy náy giải thích: “Em không hay vậy đâu, anh đừng để bụng.”

Cố Thần nghe hắn nói, giọng anh dịu đi đôi chút: “Không sao.” Anh đẩy tay An Lan ra: “Về nghỉ ngơi sớm đi.”

~Chương 47~

48. Chương 48

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

Kiều Kiều đang ở độ tuổi đôi mươi tràn đầy sức sống nhưng cậu lại không ăn chơi lêu lổng như những thanh niên khác. Chiều nào tan làm cậu cũng về nhà sớm, ăn cơm xong thì chạy bộ quanh công viên nửa giờ, về tới nhà thì tiếp tục trốn trong phòng đọc sách chơi máy tính.

An Lan người nhạo cậu bước vào cuộc sống của người cao tuổi quá sớm nhưng Kiều Kiều chỉ người mà không phản bác. An Lan biết cậu có bệnh khó nói, không thể chịu quá nhiều áp lực nên hẳn hơi thương hại Kiều Kiều, thỉnh thoảng hẳn sẽ gọi Kiều Kiều đi tản bộ với mình. Vậy mà Kiều Kiều lại không biết ơn tí nào, cậu khóa cửa phòng ngủ thật chặt, nói: “Ông chú à, cháu không muốn đi chơi với chú đâu.”

Kiều Kiều chê An Lan là ông chú vì dường như hoạt động giải trí của An Lan chỉ có đi tản bộ, tám chuyện với bác gái ở ngã tư, chơi mạt chược ngoài quảng trường và cao cấp nhất là nói chuyện phiếm với thầy bói dưới chân cầu vượt thôi.

Cuộc sống của hai người cứ yên ả như thế, có thể thấy ai cũng muốn trốn trong nhà.

Đến đêm An Lan lại mất ngủ nên hẳn đi thay bộ đồ cũ rồi lấy chổi và đồ hót rác đi quét từng tắc từng tắc sàn nhà.

An Lan gõ cửa phòng Kiều Kiều, bên trong không có tiếng trả lời. Hắn vịn tay nắm nhưng lại phát hiện cửa bị khóa, hẳn gọi: “Này, cậu khóa cửa làm cái gì đấy?”

“Gì vậy?” Kiều Kiều ậm ờ hỏi.

“Quét nhà.”

Kiều Kiều a một tiếng, chạy bịch bịch ra mở cửa phòng. Cơ thể trần như nhộng xuất hiện trước mặt An Lan, cậu ân cần nhận lấy cây chổi: “Để em để em.”

An Lan bước vào ngồi trên chiếc giường lộn xộn, tuy phòng Kiều Kiều rất loạn nhưng lại rất thơm, hơi giống mùi son phấn. Hắn ngạc nhiên không biết Kiều Kiều cần gì phải khóa phòng.

Kiều Kiều cong móng chậm chạp quét từ góc phòng, có lẽ do lạnh nên cậu tiện tay cầm khăn mặt khoác lên vai, thông thả nói: “Lúc trước em ở nhà thuê bên ngoài một mình nên có thói quen tiện tay khóa cửa.” Nhưng một lát cậu lại nói: “Anh An à, nếu anh không chịu nổi nữa thì đi khám đi!”

“Hả?” An Lan khó hiểu nhìn cậu.

Kiều Kiều đứng trên sàn nhà vừa cầm chổi vừa chống nạnh, nghiêm túc nói: “Tối nào anh cũng lên cơn thế này không phải là chuyện đơn giản đâu.” Cậu cầm điện thoại An Lan quơ quơ: “Bây giờ là một giờ đó anh ơi.”

“Trễ vậy rồi á?” An Lan hơi ngạc nhiên, hẳn giờ đồng hồ lên nhìn, an ủi: “Không sao, dù sao mai tôi cũng không cần đi làm.”

“Ông ngủ à, còn em thì sao?”

“Cậu hả, đến đúng giờ.” An Lan nói.

Kiều Kiều buồn bực chu miệng: “Xí, nhà tư bản.” Cậu đưa chổi cho An Lan: “Em đi ngủ đây.”

An Lan cầm chổi lượn ra ngoài như một con ma, trong lúc vô tình cúi đầu hẳn trông thấy trên chổi dính một miếng lông đen. Hắn tò mò ngồi xuống bóc ra một miếng đen đen, không phải sâu mà là một đoạn lông mi cong.

Kiều Kiều đang định đóng cửa thì thấy An Lan cau mày nên hỏi: “Anh nghiên cứu cái gì trên cây chổi vậy?”

An Lan giơ miếng lông mi giả ra cho Kiều Kiều xem, không giận tự uy: “Cậu nói xem đây là cái gì?”

“Lông mi giả.” Kiều Kiều nhìn lướt qua, bình tĩnh đáp.

An Lan nhớ đến phần mắt mình thấy vài ngày trước lại càng giận: “Cậu dẫn phụ nữ về nhà qua đêm đó hả? Cậu dám làm loạn ở nhà tôi thì cút ngay!”

Kiều Kiều ôm vai dựa cửa bất đắc dĩ nói: “Anh đừng ngạc nhiên, có lẽ nó bay vào từ ban công. Em là gay 100%, em qua đêm với gái cái gì chứ.”

Kiều Kiều nói mình là gay không đủ để chứng minh, An Lan từng thấy rất nhiều người lưỡng giới, một mặt thì hẹn hò kết hôn với phụ nữ, mặt khác lại lên giường với đàn ông.

Kiều Kiều thấy hần không tin nên đành phải giải thích thêm: “Anh biết hoạt động thường ngày của em mà, em dẫn ai về có thể qua mắt anh được chắc?” Kiều Kiều khê thở dài. Cậu nhón chân vuốt tóc An Lan, dịu dàng nói: “Em thấy ngoài chúng mất ngủ ra anh còn bị hoang tưởng nhẹ đó. Tìm một bác sĩ tâm lý khám thử, không thì anh đi tìm người yêu đi.”

An Lan bực bội cầm chổi chọt cậu: “Cút.”

Kiều Kiều yên tâm cút đi ngủ. An Lan quét nhà thêm một lượt rồi bắt tay vào giặt quần áo, sau đó hần đôi bụng nên vào bếp nấu một tô mì thịt bò. Hần bưng tô mì vừa ăn vừa chơi trò chơi. Mãi đến hơn bảy giờ sáng, cái giờ mà người ta dậy đi làm thì cuối cùng An Lan cũng kiệt sức ngã xuống sô pha, bắt đầu buồn ngủ.

Kiều Kiều rửa mặt đánh răng lách ca lách cách, dù cậu đã cố tình bước rất nhẹ nhưng vẫn làm An Lan khó chịu. Hần buồn ngủ không nhấc nổi ngón tay, mắt mở không lên nhưng những tiếng động xung quanh dù nhỏ cách mấy vẫn lọt vào tai hần.

Sau khi Kiều Kiều đi, An Lan yên tĩnh ngủ được nửa giờ, sau đó hần bị tiếng ô tô dưới lầu, tiếng đứa nhỏ nhà bên khóc và tiếng rao từ hàng quán bên đường làm tỉnh giấc. Cả hần cũng rất ngạc nhiên không biết từ khi nào khả năng nghe của mình lại trở nên nhạy cảm như thế.

Lăn lộn trong tình trạng nửa tỉnh nửa mơ một lúc lâu, cuối cùng hần tỉnh ngủ vì một cuộc điện thoại. Cổ Thần gọi tới mời hần đi cưới ngựa, An Lan dựa sô pha mệt mỏi hỏi: “Ở đâu?”

Cổ Thần ngập ngừng nói: “Nếu cậu bệnh thì không cần tới.”

An Lan đành phải nói to lên ra vẻ mình đang rất khỏe mạnh: “Em không sao thật mà! Anh đang ở đâu?!”

Sau khi nghe anh nói địa chỉ, An Lan tắt điện thoại mở tủ ra nghiêm túc lựa giày và quần áo. Hần biết hành động của mình có hơi buồn cười, đã biết rõ là không thể quay lại với Cổ Thần nhưng hần vẫn muốn được nhìn thấy anh nhiều hơn, được ở bên anh lâu hơn vì ít nhất trong giây phút đó bản thân hần được vui vẻ.

Giữa trời nắng nóng chói mắt, An Lan ngồi trong xe chậm rãi khởi động máy chạy đến trường đua. Hần đeo mắt kính, mặc áo sơ mi ngắn tay màu xanh nhạt phối với quần tây xanh và một đôi giày da. Những sắc màu mạnh mẽ ấy mặc lên người hần lại rất hợp, đặc biệt tôn lên vẻ điềm đạm và lạnh lùng của hần.

Trên sân chỉ có hai ba người chậm rãi cưỡi ngựa đi dạo, An Lan tháo kính ngồi xuống chiếc ghế trong mái che. Hần lấy một chai nước trong tay phục vụ vừa uống vừa tò mò nhìn quanh.

Cổ Thần mặc bộ đồ cưỡi ngựa gọn gàng, anh cầm dây cương từ xa phi đến chỗ An Lan. Lúc đến gần mái che, anh ghìim dây cương, con ngựa gờ hai chân lên hí vang rồi lại thả xuống. An Lan ngẩng đầu nhìn anh, giờ phút này hần cảm thấy Cổ Thần rất cao lớn.

Động tác của Cổ Thần chỉ đơn giản là làm màu, tuy anh cũng không biết tại sao mình lại làm màu với một người con trai nhưng hình như rất hiệu quả, cứ nhìn cái vẻ trợn mắt há miệng của An Lan là biết.

Cổ Thần xoay người leo xuống quảng dây cương cho phục vụ, anh mang theo nắng và gió đi đến chỗ An Lan, cười nói: “Cậu đến thật nhỉ.”

An Lan bật dậy khỏi ghế, hần lịch sự nhưng vẫn thân thiết nói: “Ở nhà mãi cũng chán, huống chi em đã đồng ý làm hướng dẫn viên du lịch cho anh rồi.”

Cổ Thần gờ tay lấy nước uống, ánh mắt lướt nhìn An Lan từ trên xuống dưới, động tác khựng lại vài giây tay mới chạm tới chai nước có ga. Anh chuyển tầm mắt, ngồi xuống ghế như không có chuyện gì xảy ra. Đối mặt với An Lan, anh bỗng quên mất những lời cần nói!

Cũng may An Lan đã chuẩn bị rất nhiều câu thoại mở đầu khác nhau để tránh tình trạng tế nhị xuất hiện giữa hai người. Hần nói: “Kỹ thuật cưỡi ngựa của anh không tệ.”

Ánh mắt Cố Thần lướt qua chiếc sơ mi xanh trên người hắn, quần áo xanh biếc càng tôn lên cổ tay và xương quai xanh trắng nõn như con gái. Cố Thần lại bắt đầu suy nghĩ viển vông nhưng đương nhiên anh không để nói những điều đó ra được nên thuận miệng hỏi: “Cậu biết cười ngựa à?”

“Không biết.” An Lan khiêm tốn nói.

“Vậy sao cậu lại biết kỹ thuật của tôi không tệ?” Cố Thần hỏi thẳng.

An Lan ghen không nói nên lời, nghĩ: Anh có biết nói chuyện phiếm không vậy!

Hai người nói chuyện kiểu râu ông nọ cắm cằm bà kia hết nửa ngày, ai cũng mệt mỏi. An Lan vừa phải cẩn thận che giấu lòng mình vừa phải lịch sự ân cần tán gẫu với anh mấy vấn đề linh tinh như một người bạn. Còn Cố Thần thì lại bị cách ăn mặc như chim công của An Lan làm mất tập trung nên An Lan hỏi một đàng anh lại trả lời một nẻo.

May thay lúc đó phục vụ lại đến bảo cơm trưa đã được chuẩn bị xong để cứu một màn thua trông thấy. An Lan lau mồ hôi bật dậy bỏ đi trước cứ như được giải thoát.

Trong trường đua ngựa có khách sạn, Cố Thần lên phòng thay quần áo còn An Lan thì nằm dài lên giường xem TV chờ phục vụ đưa cơm vào. Cố Thần thay quần áo xong bước ra vào đúng lúc phục vụ đẩy xe thức ăn vào.

Anh chơi từ sáng tới giờ nên rất đói, chờ các món được xếp xong anh lập tức cầm dao nĩa lên nói với An Lan: “Đừng lè mề nữa, mau lại đây ăn cơm đi.”

An Lan vùi vào gối, mí mắt nặng như tạ không thể điều khiển chính mình. Mùi hương Cố Thần để lại trên giường cứ như thuốc ngủ, An Lan không thể nhịn được cơn ngáp dài.

Cố Thần thấy hắn nửa sống nửa chết nên không thêm để ý nữa, tự ăn một mình rồi gọi cho vài người bạn đi tắm suối nước nóng gần đó. Lúc chuẩn bị đi, thấy An Lan vẫn nằm nguyên tư thế co quắp trên giường, Cố Thần không hiểu trong đầu mình đang nghĩ gì mà lại đến gần An Lan, khom người cởi giày cho hắn, sau đó luồn hai tay qua nách kéo hắn lên gối, rút chăn ra đắp lên.

Một loạt các động tác cực kì lưu loát như thể anh từng làm nó vô số lần. Cố Thần cảm điều khiển từ xa chỉnh nhiệt độ đến khoảng mười lăm độ rồi mới lặng lẽ đi mất.

An Lan nằm ngủ hết cả buổi chiều, lâu lắm rồi hắn không có một giấc ngủ say đến thế. Trong mơ, trở về thời đại của biển vào mấy trăm triệu năm trước, hắn là một con giun màu vàng vui sướng vùng vẫy trong làn nước biển ấm áp, xung quanh toàn là đồng loại, biển rộng rất ư là dịu dàng hơn nữa trong nước còn tràn ngập mùi hương thuộc về Cố Thần.

Cố Thần tắm suối nước nóng rồi trở về khi trời nhá nhem tối, căn phòng tối đen làm anh tưởng An Lan đã đi mất. Mở đèn lên xem thử anh lại không nhịn được nhếch miệng cười, An Lan không chỉ không đi mà hắn còn ngủ đến quay cuồng. Hắn co thành một cục như sâu róm vùi mặt vào gối, đề tới mức mặt đỏ bừng.

Cố Thần lay hắn tỉnh rồi hai người thu dọn đồ đạc đi về. Đầu óc An Lan vẫn còn mơ hồ nhưng lúc nhìn thấy Cố Thần hắn lại hơi xấu hổ, chẳng hiểu tại sao hắn lại nằm trên giường người ta ngủ lâu đến vậy.

An Lan lấy nước lạnh rửa mặt rồi ngồi trên sofa ngắm người. Cố Thần thấy hắn ngơ ngác thì vừa bực vừa buồn cười, anh với hắn nói chuyện thì không đâu ra đâu, làm việc thì không ăn ý, rốt cuộc tại sao hai người lại thành bạn thân vậy?

Lúc về trạng thái tinh thần của An Lan không ổn, không thể lái xe nên ngồi vào xe Cố Thần.

Dọc đường đi, xe cô rất thừa thớt, rất yên tĩnh. An Lan chưa hết buồn ngủ, đầu bắt giắc dựa vào tay Cố Thần, thiếu chút nữa đã đụng trúng cần gạt số.

Cố Thần nổi giận đẩy vai hắn ra bực mình nói: “Cậu có sao không vậy?”

An Lan ngồi thẳng lại, đưa tay xoa bờ vai vừa bị anh đẩy, lực đẩy rất mạnh không có chút tình cảm nào. Tuy tay không đau nhưng lòng hắn lại lạnh buốt. Hắn rũ mắt không nói lời nào, cả mấy câu khách sáo cho có cũng chẳng còn sức thốt ra.

Đi được khoảng mười mấy phút thì Cố Thần không nhịn được nhìn hần qua kính chiếu hậu, An Lan càng im lặng lòng anh càng thấm thẫm. Tự ngẫm lại, hình như anh không nói gì quá nặng mà nhỉ. Cứ như được làm từ thủy tinh ấy. Cố Thần khinh thường nghĩ. Nhưng nhớ đến chuyện hần phí cả ngày đi theo mình thì anh lại dịu giọng nói: “Sao cậu cứ buồn ngủ suốt vậy, có phải bệnh rồi không?”

Im lặng một lát An Lan mới đáp: “Em hơi thiếu ngủ.”

Cố Thần khẽ cười: “Tôi thấy trước mặt tôi cậu ngủ rất ngon.”

“Đúng vậy.” An Lan đỏ mặt nhìn anh cười cười.

~ Hết chương 48~

49. Chương 49

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

Vài ngày sau, Cố Thần đột nhiên muốn đi một chặng đường dài hơn mấy cây số lên núi chơi. Đó là một ngọn núi nổi tiếng, núi non trùng điệp, suối chảy róc rách. Trên đỉnh núi có khách sạn suối nước nóng và chùa chiền, là một địa điểm du lịch rất tuyệt.

Tất nhiên Cố Thần đi chơi thì không thể quên kêu An Lan đi cùng.

An Lan nhận được điện thoại của anh mà dở khóc dở cười, lần nào hai người gặp nhau cũng tan rã trong không vui, nhưng cứ cách vài ngày anh lại gọi điện tới hẹn hần.

“Anh từng đến ngọn núi đó rồi.” An Lan nói.

“Đến rồi hả? Tôi không nhớ.” Cố Thần nói thẳng: “Tám giờ sáng mai tôi lái xe đến đón cậu.” Lúc sắp tắt điện thoại anh lại cảnh cáo: “Không cho cậu ngủ gà ngủ gật nữa.”

An Lan then, hần cũng đâu có muốn vác cái vẻ mệt mỏi đó đi gặp người ta. Tối đó hần thấp hương trong phòng tắm, tắm xong thì uống thuốc ngủ leo lên giường nằm ngay ngắn. Chỉ là cái tiết tấu này quá giống tự sát nên hần phải lần đi tìm điện thoại, chọn một khúc nhạc êm đềm để tự thôi miên bản thân.

Khúc nhạc của Mozart lặp lại liên tục khoảng mấy ngàn lần, An Lan nghĩ mình sắp thăng thiên tới nơi thế nhưng cơn buồn ngủ vẫn chậm chạp không chịu tới. Trời mờ sáng, tiếng rao của xe hàng bánh trứng, bánh quẩy và sữa đậu nành vang lên ở ngã tư đường. An Lan lười biếng tắt nhạc, ý thức bắt đầu chìm xuống, người hần giật giật và rồi nó lại ngoi lên.

An Lan có rất nhiều kinh nghiệm, biết mình sắp được ngủ nên kéo chăn lên, chọn một tư thế thoải mái bảo vệ tia buồn ngủ yếu ớt này thật cẩn thận.

Ngủ được một tiếng thì bị tiếng điện thoại của Cố Thần đánh thức. Mặt trời đã lên cao, ánh nắng xuyên qua rèm cửa hắt lên chăn và sàn nhà. An Lan dụi mắt bật dậy thay quần áo ngay không dám lè mè. Hần không dám ăn mặt qua loa, phải đứng trước gương soi tới soi lui một lúc hần mới cười thật tươi xuống lầu. Những bậc thang đón lấy ánh mặt trời, muôn vàn đóa hoa tranh nhau khoe sắc, một chiếc ô tô xám đậm dưới lầu, kính xe được kéo xuống.

An Lan vịn lan can nở một nụ cười vừa ngốc vừa đáng yêu, hần biết trước kia Cố Thần thích mình cười như thế nhất.

Nhưng Cố Thần chỉ vội vàng liếc hần rồi bực bội chỉ vào đồng hồ: “Cậu nhìn đi! Bây giờ là mấy giờ rồi hả?”

Nụ cười chỉ mới cong lên được một nửa đã cứng đờ, hần cúi đầu bước vội, vòng qua đầu xe mở cửa ghế lái phụ rồi chọt ngay người. Lý Thư Văn trang điểm khá đậm đang ngồi chễm chệ trên ghế.

An Lan tưởng bọn họ đang đi hẹn họ nhưng hần đã lầm, lúc này đây anh thật sự đã biến hần thành hướng dẫn viên du lịch.

An Lan tiếp tục gặp thêm người thứ tư khi mở cửa sau. Đó là một người đàn ông khoảng tầm ba mươi tuổi, vẻ ngoài khá bình thường. Anh ta bình tĩnh gật đầu chào hỏi. An Lan khom lưng ngồi vào, yếu ớt tán gẫu vài câu. Bây giờ hẳn đang rất hối hận, biết vậy không đến. Vợ chồng người ta đi du lịch, hẳn theo làm cái quái gì, hơn nữa bên cạnh còn tặng kèm một núi băng.

Đọc đường, thỉnh thoảng bốn người nói được với nhau vài câu An Lan mới biết núi băng bên cạnh là một người phiên dịch. Hẳn nghĩ thầm, dẫn hướng dẫn viên du lịch theo thì không nói, xách thêm một phiên dịch viên làm gì nữa? Tiếng Hán của Cố Thần rất lưu loát, Lý Thư Văn thì là người gốc Hoa, sau này mới đổi sang quốc tịch Đức, hoàn toàn không cần dẫn theo người phiên dịch.

An Lan nhớ lúc còn ở công ty ZL hẳn có nghe đồng nghiệp nữ trong công ty bàn tán rằng vị phu nhân của Cố Thần xuất thân từ một gia đình bình thường ở thành phố hạng ba, sau này có cơ hội ra nước ngoài du học thì gặp được Cố Thần cao phú soái ở Đức. Sau khi hai người kết hôn thì Lý Thư Văn không còn nói một câu tiếng Trung nào và cũng ít khi về nước.

An Lan và Lý Thư Văn từng gặp nhau vài lần nhưng đúng là hẳn chỉ nghe cô nói tiếng Đức. Phiên dịch viên là người Singapore, tiếng Hán của anh ta khá bập bẹ, nói chuyện phải dùng đến cả tay lẫn chân để thể hiện trọn vẹn những gì cần nói, cũng may là anh ta nói tiếng Anh khá lưu loát.

Ba người ngồi trên xe, một người nói tiếng Đức, một người nói tiếng Hoa, người khác lại nói tiếng Anh cứ như đang mở hội nghị quốc tế. May mà lái xe Cố Thần học rộng hiểu nhiều nên nói chuyện cũng không quá khó.

Tiết trời nóng bức, bậc thang trên núi vừa dài vừa dốc, bốn người mới đi được một nửa mà mồ hôi đã ướt đầm. Quanh các bậc thang là hoa lá cây cối và những chú chim nhỏ, thêm vào đó là thác nước nhỏ đổ từ trên xuống, hạt nước lạnh lẽo bắn lên mặt cực kì thích thú.

Lý Thư Văn đi sóng vai với phiên dịch viên, ngược lại Cố Thần và An Lan lại bị đẩy ra sau. An Lan không có nhiều sức, hẳn nén những cơn ngáp để đuổi theo Cố Thần, muốn nắm lấy tay anh nhưng nó chỉ tồn tại trong suy nghĩ vì hẳn không dám làm. Vợ người ta chỉ cách có mấy chục mét phía trước kia.

“Sao con gái anh không đi theo?” An Lan kiểm chuyện để nói.

“Con bé còn phải đi học nên về nước rồi.” Cố Thần nhẹ nhàng bước về phía trước, anh thầm ghét bỏ An Lan cản trở nhưng thấy sắc mặt và môi hẳn trắng bệch như tờ giấy nên không nhẫn tâm bỏ hẳn đi.

“Hôm qua cậu không ngủ được, hôm nay không muốn đến thì đừng đến.” Cố Thần nói. Lần nào anh gọi An Lan ra ngoài chơi hẳn cũng mang cái vẻ ốm yếu tiều tụy nhưng vẫn gắng gượng đi cùng mình. Cố Thần càng nghĩ càng thấy có gì đó sai sai nhưng nghĩ kỹ thì anh lại không hiểu tại sao, cuối cùng anh cho ra một kết luận: An Lan rất thích đi chơi.

An Lan cúi đầu suy ngẫm, hẳn nhấm giọng: “Em muốn được ở cùng anh, được ngày nào hay ngày đó.” Sau đó hẳn bổ sung: “Chúng ta từng là bạn, hiếm khi có dịp tụ tập với nhau, ai biết được đến khi nào anh mới quay về Trung Quốc lần nữa.”

“Thật ra.....” Cố Thần thuận miệng thốt lên, nhưng anh không nói tiếp. Thật ra anh rất thích Trung Quốc, định qua một thời gian nữa anh sẽ bàn giao với tổng công ty ZL để được tiếp tục ở lại Trung Quốc làm việc. Lý Thư Văn không thích Trung Quốc, cô ấy cũng không muốn ở lại nơi này. Dù sao hai người bọn họ cũng đã ly hôn nên không mấy hạn chế lẫn nhau trong việc đi hay ở lại.

Nhưng giờ phút này Cố Thần vẫn rất do dự, trí nhớ của anh vẫn dừng lại ở tiệc mừng tân hôn hết sức ngọt ngào và hạnh phúc với Lý Thư Văn. Anh không hiểu tại sao khi tỉnh lại mình đã ly hôn với cô và không rõ những năm mình ở Trung Quốc đã trải qua những chuyện gì. Nhất là con người trước mặt này, đối với Cố Thần mà nói hẳn là bí ẩn lớn nhất. Hẳn nói Cố Thần là bạn, nhưng khi ở cùng nhau họ lại không thoải mái như những người bạn.

Ánh mắt anh hướng về An Lan, anh có cảm giác trong đôi mắt lạnh lùng kia chất chứa một câu chuyện xưa bí ẩn và đau lòng.

An Lan bước được vài bước thì xoay người lại, phát hiện Cố Thần chỉ đứng yên đó nhìn mình. Một cơn gió núi thổi qua, quần áo hai người bay phấp phới. An Lan nhìn anh rồi vội chuyển tầm mắt. Hẳn nhớ cậu

thanh niên hai mươi tuổi Kiều Kiều từng nói rằng: Nếu có người nhìn anh quá năm giây thì anh có thể hôn người đó.

An Lan liếm môi, gơ chân lên đạp anh: “Đứng ngơ ngác ở đó làm gì, đi mau lên.”

Khi bốn người lết lên tới đỉnh núi, ai cũng mệt lả, chẳng còn tâm trạng đi ngâm suối nước nóng, cũng chẳng còn sức đi viếng chùa. Họ đến thẳng khách sạn nghỉ ngơi. Đã là giữa trưa, khá nhiều khách lui tới khách sạn, đợi đến lúc họ đặt phòng thì chỉ còn hai phòng hai người.

“Vậy thì lấy hai phòng.” An Lan nói trước.

Cố Thần nhìn hần, ngắt lời: “Chúng ta đến khách sạn khác xem thử đi.”

An Lan thắc mắc nhưng Lý Thư Văn và người phiên dịch đã đi theo Cố Thần.

Sao lại không ở đây? Phòng vừa mới vừa tốt, hơn nữa đây là khách sạn cao cấp nhất, mấy chỗ còn lại vừa cũ vừa tồi tàn, nhìn chẳng thích tí nào.

Cuối cùng bọn họ nghỉ lại ở một khách sạn bình dân, Lý Thư Văn và phiên dịch viên ở một phòng, An Lan và Cố Thần ở một phòng. Nhìn cả ba người đều lấy thẻ tự về phòng, trong đầu An Lan tràn ngập khó hiểu.

Nhưng dù sao đó cũng là việc riêng của người ta, dù An Lan có tò mò cũng không thể xông đại tới hỏi vợ chồng người ta là: “Sao hai người lại không ở một phòng? Tình cảm tan vỡ hả? Hay ai đã ngoại tình?”

Hần nuốt đồng câu hỏi vào bụng và trở về phòng như không có gì xảy ra. Vài món đồ bị quăng trên giường, trong phòng tắm có tiếng nước ào ào. Cố Thần nghe thấy tiếng mở cửa nên nói to: “Chiều nay cậu nằm ngủ một giấc đi, tối chúng ta đi ngâm suối nước nóng.”

An Lan ngồi trên giường thả hồn. Áo khoác của Cố Thần, quần, áo sơ mi và quần lót bị quăng lung tung trên giường. An Lan quay sang chỗ khác, mặt hần hơi đỏ. Cơ thể của Cố Thần, thậm chí là quần áo của anh đều có lực hấp dẫn chí mạng với hần.

Hần đưa tay cầm áo sơ mi lên trải ra, vuốt lại từng nếp như trước kia vẫn làm. Làm được một nửa thì hần dừng lại, tự cười thầm bản thân đang làm chuyện ngớ ngẩn. Hần vò quần áo lại quăng lên giường còn mình thì ngồi lên một chiếc giường khác, mở TV hờ hững ngồi xem phim hoạt hình.

Mười lăm phút sau, Cố Thần khoác áo tắm trắng bước ra, anh vừa cầm khăn mặt lau tóc làm giọt nước văng khắp nơi vừa nói: “Cậu mau đi tắm đi, đừng xem TV nữa.”

An Lan liếc nhìn anh, trước kia hần ghét nhất là Kiều Kiều không mặc quần áo chạy khắp nơi, giờ hần lại tiếc nuối vì Cố Thần không có sở thích này.

Cố Thần lau được một nửa, thấy An Lan vẫn nằm dài trên giường mãi không chịu nhúc nhích nên anh bước qua, gơ những ngón tay thon dài lạnh lẽo ra nhéo mặt hần hỏi thúc: “Mau đi tắm đi, lát còn phải đi ăn cơm nữa đó. Cậu lè mề vậy tôi không chờ cậu đâu.”

Trên người anh có mùi bạc hà nhàn nhạt, có lẽ là từ sữa tắm. An Lan đẩy tay anh ra, đầu ngón tay chạm nhau, một bên nóng bỏng còn bên kia lạnh như băng. An Lan không thể mặt dày đứng trước mặt Cố Thần cởi quần áo nên hần ôm đồ dùng tắm rửa vào nhà vệ sinh.

Cố Thần ngồi ở mép giường, mắt nhìn chăm chăm màn hình TV, thỉnh thoảng lại tán gẫu với An Lan. Tuy hai người họ thường bất hòa, có lúc còn cãi nhau nhưng chẳng hiểu tại sao Cố Thần lại cảm thấy mình không ghét An Lan.

An Lan tắm xong, hần lau khô người, chọn một cái áo sơ mi rộng thùng thình và một cái quần đùi cùng màu mặc vào. Hần mở cửa phòng tắm, đứng trước gương lau tóc.

Gương bị phủ một tầng hơi nước, người trong gương mờ đen môi đỏ, da thịt trắng như tuyết, đó là một người cực kì xinh đẹp. Giờ phút này An Lan không thể kiềm nén sự tò mò của mình nữa, hần dè dặt mở lời: “Không biết Thư Văn ở một mình có sợ không nhỉ?”

“Cô ấy đâu phải con nít.” Có vẻ Cố Thần không thích chủ đề này.

“Ừm.” An Lan gượng gạo nói: “Xem như em xen vào việc của người khác vậy, anh là chồng người ta còn không quan tâm thì em để ý cái gì chứ.”

Cố Thần hơi khó chịu, từ chồng này làm lòng anh đau nhói. Lần này sang Trung Quốc một là để tìm hiểu những chuyện đã xảy ra trong quá khứ, hai là để anh nối lại tình xưa với vợ mình.

Anh nhận ra Lý Thư Văn đã hết hy vọng với mình từ rất lâu. Nối lại tình xưa gì gì đó chỉ là một câu không chịu đối mặt với sự thật thôi.

~Chương 49~

50. Chương 50

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

Đêm đó ánh sao rất sáng, suối nước nóng đã ngoại lộ thiên tản ra làn sương trắng, mùi lưu huỳnh nhàn nhạt lơ lửng trong không khí. Khách du lịch tùm nập năm tùm ba ngâm mình trong nước hoặc ngồi xung quanh tán dóc.

An Lan thay quần đùi trắng, ôm một chiếc túi lưới to tìm kiếm kiếm hồ suối Cố Thần đang tắm. Nước hồ ánh lên những cơn sóng sáng dưới ánh sao. Phiên dịch viên nằm ngửa trên thành ao, lấy khăn che mặt không nhúc nhích. Cố Thần đang nằm chán, thấy An Lan đến thì rất vui vẻ: “Cái cậu này, gì mà cầm cả túi lớn vậy.”

An Lan thấy anh cười nên cũng vui vẻ lên, hẩn ngồi bên cạnh hồ, vụng về thả mình vào nước, tay vẫn cầm chiếc túi, cười nói: “Anh đoán..... Ai da!”

Mũi chân An Lan chạm đến thành đá nóng bỏng, hẩn sợ hãi đạp chân, la toáng lên.

Phiên dịch viên vén khăn nhìn trong khi Cố Thần đã qua tới nắm lấy tay hẩn, đỡ lên, vừa bực vừa buồn cười nói: “La cái gì?”

Mặt An Lan biến hồng, cũng may nhờ bóng đêm che lấp nên không đến nỗi xấu hổ. Hẩn bám vào đá bơi ra khỏi vòng tay Cố Thần, gơ cái túi ngâm trong nước lên thành hồ, mở ra, bên trong là bia, thịt xông khói và sâm banh.

Cố Thần và phiên dịch viên ngâm nước mềm nhũn cả người, cực kì khoái chí, thấy được mấy món ăn khuya hai mắt lập tức phát sáng nhào qua khen An Lan chu đáo.

An Lan được Cố Thần khen nên vui sướng nhưng thấy phiên dịch viên mặt dày chạy lại ăn ké thì không nhận được oán thâm: Hẩu ăn!

Khi hai người bận mở túi đóng gói, sâm banh và bia thì An Lan thông thả bơi qua hướng khác. Tay hẩn khoát lên thành đá ấm áp, thả hồn về phía bầu trời sao và cây cối. An Lan chẳng có ham muốn gì nhiều, hẩn thấy được như bây giờ đã là tốt lắm rồi, cùng ngâm suối nước nóng, ăn vặt và tán dóc với người mình yêu

~ Nếu có thể xóa đi phiên dịch viên và tất cả khách du lịch trong vòng năm trăm mét đi thì càng tốt.

Cố Thần cầm bia đưa tới tay An Lan, hẩn xua tay liên tục, không nhận lấy mà giải thích: “Em không ăn khuya.”

“Vậy mà cậu còn lấy cho lắm.....” Chưa nói hết lời thì Cố Thần đã nhận ra tất cả những thứ này được chuẩn bị cho mình. Suy nghĩ đó vừa xuất hiện, anh chợt nghĩ thấy mùi vị khác thường. An Lan rất tỉ mỉ và chu đáo với anh, không cần biết là những thay đổi cảm xúc hay ăn, mặc, ở, đi lại, hẩn luôn mang đến chính xác thứ anh cần.

Cố Thần liếc nhìn An Lan, anh chợt có cảm giác được yêu sinh lo sợ.

“Yêu thương” này đến rất một cách rất kì lạ, “sợ” là vì không thể tưởng tượng nổi.

An Lan lặng lẽ xoay đi, vẻ mặt vẫn bình thản nhưng trong đầu lại ảo não muốn cắn đứt lưỡi mình. Lúc này xúc động nên lỡ nói thật, Cổ Thần là người kỹ tính nên sẽ không khó để anh nhận ra mình để tâm.

Lỡ đầu anh ấy lại ghét mình thì phải làm sao bây giờ?

An Lan rất sầu não, hẳn thâm hận bản thân mình không có tiền đồ, đã biết rõ sẽ không có gì đáp lại mà vẫn lao đầu vào xum xoe.

Cổ Thần nhìn bả vai An Lan, da thịt trắng nõn như ngọc sáng dưới ánh sao. Hắn có dáng người rất chuẩn, nếu cơ thể này thuộc về một cô gái thì sẽ bị xem là yêu nghiệt, mặc dù giờ phút này nó cũng có lực hấp dẫn đến mất hồn, chỉ là tác phong của hắn rất chính trực, dù người khác có ý cũng không đủ can đảm đi tưởng tượng linh tinh.

Cổ Thần dẹp đi những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu. Anh gơ bàn tay rắn chắc lên đánh vào lưng An Lan cái ‘bốp’, nói to: “Xem như cậu có tâm, làm rất tốt.”

Một câu miến cưỡng đánh tan xấu hổ. Vai An Lan run lên, cú đánh này quá nặng, nó đau đến mức nước mắt phải rơi xuống. Vậy mà Cổ Thần lại không biết thương hoa tiếc ngọc, đánh An Lan xong lại tiếp tục ăn.

Ngâm suốt thẳng đến nửa đêm, mọi người lục tục rời khỏi hồ nước, mặc quần áo quay về phòng. Ba người đàn ông mặc áo tắm dài đi tìm Lý Thư Văn ngâm suốt một mình ở một hồ nước nhỏ. Lúc cô ấy lên bờ đã xảy ra chuyện, gang bàn chân bị cạnh đá sắc nhọn làm chảy máu. Da Lý Thư Văn rất mềm, máu tươi nhỏ xuống đất từng giọt nhưng cô ấy không nói tiếng nào, chỉ ngồi một mình trên đất chờ ba người kia tìm đến.

An Lan còn đang thắc mắc tại sao Lý Thư Văn lại ngồi đó thì Cổ Thần và phiên dịch viên đã chạy qua.

“Đau không?” Cổ Thần ôm cô ấy vào lòng ầm lên, đau lòng xuýt xoa: “Cô gái ngọc này, em không biết gọi bọn anh à?”

Phiên dịch viên đi trước dẫn đường, bảo: “Tôi biết một chỗ có phòng y tế ở gần đây. Hướng này.”

Hai người ôm Lý Thư Văn đi như một cơn gió. An Lan cũng chẳng đứng yên, hẳn đi nhặt vật dụng tắm rửa của Lý Thư Văn lên rồi theo sau bọn họ.

Phòng y tế là một căn phòng rất giản dị, rất bình thường nhưng nó cực kì sạch sẽ. Bên trong có một bác sĩ lớn tuổi và một y tá trẻ. Lý Thư Văn ngồi trên ghế, chân bị thương gác lên đùi Cổ Thần. Tuy cô ấy đang dựa vào ngực anh nhưng vẻ mặt lại cứng đờ chẳng dụi dằm chút nào. Phiên dịch viên khoa tay múa chân với bác sĩ, nói lại nguyên nhân Lý Thư Văn bị thương.

Vết thương rất cạn, xử lý đơn giản là xong nhưng vì đó là vết thương gây ra ở gần nước nên phải tiêm một mũi ngừa uốn ván. Y tá gơ ống tiêm lên, kéo tay Lý Thư Văn qua. Cổ Thần ôm vai cô ấy khẽ an ủi. Phiên dịch viên đứng ngoài cửa nhìn rồi nhìn đồng thuốc trong tủ. An Lan cảm thấy mình rất dư thừa nên ngồi trên tảng đá phía ngoài đợi.

Vài phút sau, vị bác sĩ già viết toa thuốc con Lý Thư Văn, nói cô ấy bị thiếu máu nên cần nghỉ ngơi. Lý Thư Văn cúi đầu không nói gì. Nhưng khi Cổ Thần ôm lấy thì cô ấy lại chột chống cự đẩy anh ra.

“Sao vậy?” Cổ Thần dịu dàng nói: “Chân em bị thương, không đi được đâu.”

Lý Thư Văn hít sâu có vẻ rất mất kiên nhẫn.

Tất nhiên Cổ Thần có thể hiểu ánh mắt cô ấy nhưng anh lại không nể mặt, gằn giọng nói: “Lúc nào rồi mà còn cáu kỉnh!”

Anh trở mặt, Lý Thư Văn đành phải cụp mắt cúi đầu không nói gì mặc cho anh ôm lấy mình.

An Lan đứng nhìn âm thầm chặc lưỡi, lúc trước hẳn cứ tưởng Cổ Thần chỉ ngang ngược với mình, ai dè với người khác anh cũng vậy.

Chờ ba người đi mất, An Lan mới bước vào hỏi xin bác sĩ mấy viên thuốc ngủ. Bác sĩ già ở trên núi suốt ngày nên cực kì buồn chán, thấy An Lan không có bệnh lại tự chuốc lấy bệnh bèn lôi kéo hắn xuống lầu

nhải: Tâm bệnh phải có tâm được trị, uống thuốc chỉ trị được phần ngọn, không trị được phần gốc. Chi bằng cậu cứ nói những phiền não trong lòng ra, tôi có thể khuyên bảo cậu vài câu.

An Lan nghe ông ấy nói đến Mật Dược, cảm thấy vị bác sĩ này là một người hài hước. Hắn đứng dậy đi đến quầy thuốc lấy mấy loại thuốc như Ma Hoàng này nọ, mấy thứ này cũng có tác dụng gây tê liệt thần kinh. Với những câu hỏi của bác sĩ già, hắn chỉ qua loa vài câu cho có. Hắn biết bác sĩ già đang buồn chán nên mới xem tâm sự của người ta là một chuyện thú vị mới mẻ để nghe.

Bị ông ấy hỏi nhiều, An Lan quăng đồng hộp thuốc lên bàn, mắt kiên nhẫn nói: “Bác này, bác cứ tập trung làm công việc bác sĩ của bác thôi, cần gì phải hỏi nhiều vậy? Ai lại không có tâm sự giấu trong lòng, tại sao nhất định phải nói với bác.”

Bác sĩ già vuốt râu cười thần bí: “Dù cậu không nói tôi cũng đoán được tám chín phần.” Ông ấy nén giọng, đến gần nói: “Cậu với một trong ba người lúc này có khúc mắc rất lớn.”

Tim An Lan đập thành thịch, cười nói: “Chắc lúc trước bác là thầy bói nhỉ?”

Bác sĩ bị người ta lật tẩy quá khứ nhưng vẫn không đỏ mặt, thần bí nói: “Lúc nhỏ có học được mấy mảnh khoe vậy thôi.”

An Lan không muốn nói nhảm với ông ấy, hắn chọn vài hộp thuốc, trả tiền rồi bỏ đi.

Bác sĩ già sau lưng chậm rãi nói: “Cậu không cần phải lo lắng, là của cậu thì chạy không thoát, không phải của cậu cũng đừng cưỡng cầu.”

An Lan cảm thấy mấy câu đó có ý nghĩa rất sâu xa nên dừng bước hỏi: “Cái gì thuộc về cháu? Cái gì không thuộc về cháu?”

Bác sĩ già cười ha hả: “Tất nhiên là cô gái kia.”

An Lan thở phào nhẹ nhõm, hắn cũng bật cười: “Cháu với cô ấy.....” Hắn đùa giỡn: “Cô ấy là của cháu hả?”

“Cái này không thể nói chắc được.” Bác sĩ già nói: “Muốn nói phải xem coi đứa bé trong bụng cô ấy thuộc về ai.”

Đầu An Lan ong ong, hắn gắng gượng vịn lấy khung cửa: “Cô ấy có thai?”

“Đúng vậy, tôi bắt mạch là biết ngay, cậu không biết hả?” Bác sĩ trợn mắt.

An Lan chỉ thấy đầu mình đau như muốn nứt ra, cơ thể hắn như cây bông vải bị giẫm nát, lảo đảo quay về khách sạn. Ba người kia đang ngồi trong phòng ăn ăn cơm, trông thấy hắn bên kia lớp kính thủy tinh nên gọi tới. An Lan làm lơ lửng lên phòng như một hồn ma, hắn ngơ ngác ngồi trên giường, tâm trạng rối bời như bị bỏ vào nồi đảo tới đảo lui.

Hắn cứ tưởng rằng kết quả tệ nhất chính là Cố Thần quên hắn, ở cạnh một người con gái khác, thì ra vẫn còn chuyện tệ hơn—— Cô gái ấy đã mang thai đứa con của anh. Hắn thật buồn cười, yêu thầm đơn phương và những suy nghĩ đen tối ấy chẳng những hèn mọn mà còn đáng khinh.

Bên ngoài có tiếng cửa mở lạch cạch, Cố Thần đi tới. Anh cầm theo một cái khay đồ, thịt xông khói, bánh mì kẹp thịt và nước trái cây bên trong đều là những món An Lan thích ăn.

“Tôi gọi cậu ăn cơm mà sao cậu không để ý tới tôi vậy?” Anh cười thả khay cơm xuống. Nhìn sắc mặt An Lan, anh ân cần bước tới: “Không sao chứ, sắc mặt tệ vậy?”

An Lan bỗng đứng dậy, tránh né anh như tránh rắn độc.

Hắn mở hành lý, tiện tay nhét đồ dùng hàng ngày và quần áo vào. Hắn muốn đổi phòng với phiên dịch viên.

Cố Thần thấy hành động của hắn rất khó hiểu, anh giật hành lý lại, nói: “Đã mấy giờ rồi mà cậu còn đi đổi phòng. Tại sao lại không ở đây, chắc không phải vì cậu ghét tôi đó chứ?”

Cậu cuối mang theo chút trêu đùa. Cố Thần biết An Lan không ghét mình, thậm chí là hơi..... Thích. Chỉ là anh chưa từng tìm hiểu tính chất của loại ‘thích’ này.

Nếu là lúc trước, An Lan thấy anh giận hăn sẽ chịu thua. Nhưng giờ phút này An Lan đã nản chí, hăn đã hoàn toàn hết hy vọng với Cổ Thần. Hăn lại xách hành lý, khẳng khái bỏ ra ngoài. Cổ Thần vẫn muốn cản lại nhưng An Lan bỗng xoay người, trợn mắt, gần như là gào lên: “Anh, anh không cần phải lo cho tôi! Anh, anh là cái thá gì!”

Hăn gào khí thế ngất trời, câu cú lại ngất quãng liên mạch, có thể thấy hăn đã không còn khả năng tư duy nữa.

Cổ Thần chưa từng bị người khác đối xử như thế, anh lạnh mặt: “Thần kinh!” Rồi không thèm để ý tới hăn nữa.

Khi An Lan đối phòng với phiên dịch viên, tuy anh ta không muốn nhưng nghe chuyện hai người An, Cổ khắc khẩu nên miễn cưỡng đồng ý.

Tối đó, ba người kia ngủ rất ngon còn An Lan vẫn mất ngủ như thường lệ. Hăn lôi đồng thuốc giảm đau và thuốc cảm ra uống lần lượt vài viên. Thuốc vẫn chưa phát huy tác dụng, đầu hăn đã bắt đầu choáng váng đau nhức.

Hăn cô đơn nằm trên giường, chợt nhớ khoảng thời gian mình được một đôi vợ chồng nghiện rượu mê cờ bạc nhận nuôi, hăn thường bị ép ra đường trộm đồ, vào quán bar bán rượu, đêm tới thì bị họ đánh đập. Lúc đánh phải cởi hết quần áo, xóm nghèo không có vách tường ngăn cách nên nam nữ già trẻ trong xóm ai cũng đứng xem hăn bị đánh đến trời đất quay cuồng.

Mỗi lần nhớ lại những ngày tháng tuổi thơ hăn lại buồn bã. Mãi đến khi gặp được Thần Dạ, tất cả đã trở nên tốt hơn. Mặc dù Thần Dạ là thần chết nhưng anh lại đối xử với hăn rất ấm áp và trù mến. Anh chính là ánh mặt trời lặng lẽ và ấm áp.

Sau đó hăn lại gặp được Cổ Thần, anh rất giống Thần Dạ. Giống vẻ ngoài, giống khí chất, giống cả những ý thức sâu trong tâm hồn.

Nhưng dù sao Cổ Thần vẫn không phải là Thần Dạ. Cổ Thần là gió không ngừng bay lượn, không thể nắm lấy. Cơn gió đó từng đến bên hăn nhưng cuối cùng vẫn bay đi.

An Lan suy nghĩ cả đêm, sáng tỉnh lại cổ họng hăn đau rất. Há miệng nhưng lại không phát ra tiếng, chiếc gối bên cạnh lạnh như băng, chăn bông anh rét như đá. An Lan gắng gượng đứng dậy, ngoài kia là ánh mặt trời tươi tắn nhưng người hăn lại lạnh run. Biết là mình đang sốt, nhưng vì có tâm lý cam chịu nên không buồn để ý, vẫn đi tắm nước lạnh như đang tự ngược rồi tìm đại một bộ đồ cũ khoác lên ra ngoài.

Ba người đã chờ trong phòng ăn rất lâu, thấy An Lan vào tới, Lý Thư Văn và phiên dịch viên không tiện trách, Cổ Thần lại nói thẳng: “Bất người ta chờ lâu thật đấy.”

An Lan vịn lấy bàn ngồi xuống không ngẩng đầu lên, hăn bưng chén im lặng ăn cơm, cháo trắng như tuyết đổ vào miệng lạnh như băng chẳng có chút vị.

Cổ Thần thấy hăn không để ý tới mình nên anh cũng giận, dứt khoát không nhìn đến hăn, hào hứng bàn lịch trình đi chơi hôm nay với Lý Thư Văn.

Lý Thư Văn đẩy trứng ốp đầy dầu và bánh quẩy qua một bên, cầm muỗng đảo cháo trong chén, nói bằng tiếng Đức: “Tháng sau trường Susan có hoạt động gia đình, em muốn về Đức sớm.”

“Ồ?” Cổ Thần hứng thú thả muỗng xuống: “Ngày mấy tháng sau? Anh và em cùng đi.”

Tay Lý Thư Văn khựng lại. Cô ấy hít sâu, cuối cùng cũng lên tiếng: “Thần, quyền nuôi dưỡng Susan thuộc về em, anh không thần quan tâm đến con bé.”

“Anh biết.” Cổ Thần dịu giọng nói: “Nhưng dù sao anh cũng là ba con bé, trên pháp luật anh có quyền thăm nuôi.”

“Cạch.” Chén cháo lăn trên bàn, An Lan che miệng ho khan dữ dội, mặt đỏ bừng.

Hăn ho long trời lở đất khiến mọi người trong phòng ăn phải quay sang nhìn. An Lan uống vài ngụm nước lạnh, cuối cùng cũng dịu xuống, hăn trợn đôi mắt đỏ bừng nhìn Cổ Thần và Lý Thư Văn, nói bằng giọng khàn khàn: “Hai người ly hôn rồi hả?”

Lý Thư Văn gật đầu. Cố Thần lấy khăn đưa hần, thuận miệng nói: “Ly hôn lâu rồi, nhưng tôi hoàn toàn không biết gì.”

An Lan lau hạt gạo trên mặt và tay, ngẩng đầu liếc nhìn Cố Thần, dịu dàng nói: “Không sao, anh sẽ nhớ thôi.”

Hần nhìn chén cháo bị đổ, tiếc nuối nói: “Em muốn ăn một chén nữa.”

Cố Thần đưa chén mình cho hần: “Ăn chén này đi, tôi chưa đụng vào đâu.”

An Lan cực kì vui vẻ nhận lấy. Cố Thần cười cười: “Cứ như con nít vậy. Hôm qua đã quây ầm trời rồi sáng nay lại tiếp tục ầm ỹ.”

~Chương 50~

51. Chương 51

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

Cảm xúc của An Lan thay đổi quá thất thường, thật sự không thể đoán được. Mấy ngày trước vẫn còn than thở, sau khi ăn sáng xong lại như đập dây thần kinh lượn lờ xung quanh, nóng lòng muốn chen một chân vào.

Ngoài trời có mưa nhỏ nên kế hoạch tạm thời bị hủy, bọn họ ngồi trong sảnh lớn khách sạn đánh bài. Tuy An Lan bị sốt nhưng tâm trạng của hần lại rất vui nên đi xách thùng ra sân nghịch nước với mấy đứa nhỏ như không có gì.

Chơi được nửa giờ, quần áo của hần ướt nhem, gió lạnh thổi qua cái là không nhịn được rung mình, cảm giác bệnh không nhẹ nữa nên vội vàng chạy về phòng tìm quần áo thay.

Phiên dịch viên và Cố Thần đang ngồi trên giường chơi bài, thấy An Lan vào tới ai cũng bỏ bài xuống gọi hần chơi cùng.

An Lan đứng ngoài cửa ngại ngần lên tiếng: “Tôi muốn đổi phòng lại.”

“Cậu lại muốn làm gì?”

“Hồ đồ.”

Cả hai đều mất bình tĩnh. An Lan cũng thấy ngại, hần mặt dày cầu xin. Phiên dịch viên bị hần dính lấy nên hết cách, đành phải dọn đồ về. An Lan lại trở về căn phòng này, hần vội vàng xả nước ấm đi tắm, mặc áo ngủ, xốc chăn lên nằm xuống.

Ánh sáng trong phòng khá yếu ớt, không khí ẩm ướt, hần nghiêng mặt để lộ ra một mắt nhìn Cố Thần.

Cố Thần ngồi trên chiếc giường còn lại, anh mặc áo sơ mi đen dọn dẹp bộ bài quăng vào ngăn tủ rồi mở máy tính xách tay trên bàn lên xem thư. Im lặng một lát, anh thông thả nói: “Không ngủ đi, nhìn tôi làm gì?”

An Lan quay đi, đỏ mặt cười cười, hần ngược ngần nói: “Anh có thấy em có tổ chất bệnh thần kinh không?”

Cố Thần nghiêm túc suy nghĩ, anh nói: “Trước thì nổi cáu với tôi, sau lại làm nũng, chắc chắn phải có cái cớ của nó.” Không đợi An Lan mở miệng, anh tiếp: “Cậu bệnh rồi, nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Dứt lời, anh thả máy tính xuống bỏ ra ngoài.

An Lan thầm muốn anh ở cạnh mình, hần vội hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

Cố Thần cầm áo khoác đứng ngoài cửa đổi giày, khó hiểu liếc hần: “Tôi đi xem vết thương của Thư Văn.”

“Chẳng phải anh với cô ấy đã ly hôn rồi à?” An Lan buột miệng.

Quả nhiên Cố Thần trở nên nặng nề, anh hơi tức: “Đâu phải tôi muốn ly hôn với cô ấy! Cũng tại người kia.” Người Cố Thần nói chính là người yêu bí ẩn của anh khi mất trí nhớ. Nói hết lời, chính anh cũng biết mình đuối lý. Dù mất trí nhớ nhưng chẳng có ai ép anh ký tên lên đơn ly hôn cả.

Lý Thư Văn nằm trên giường mệt mỏi định ngủ thì nghe thấy tiếng đập cửa ‘rầm rầm’ nên không thể nhin cơn tức, đầu đầy vạch đen đi ra mở cửa. Thấy Cố Thần, cơn tức biến thành oán giận. Cô lên nuốt chúng vào bụng, trưng ra vẻ mặt cá chết: “Chuyện gì?”

Cố Thần đã quen với thái độ này, anh không ngại, quen thuộc bước vào phòng hỏi: “Em uống thuốc chưa?”

Lý Thư Văn quay về giường ngáp, khoanh chân lại, kê cằm lên gối ngẩn người.

Cố Thần muốn ngồi lên giường nói chuyện nhưng Lý Thư Văn rất gai mắt, thậm chí có muốn gọi điện thoại báo nguy nên Cố Thần đành phải kéo ghế qua ngồi cách xa ba mét ôn lại những chuyện thời đi học của hai người.

“Lúc đó em là người theo đuổi anh.” Cố Thần cười khê: “Lần nào đi học anh cũng lấy trên bàn có sẵn bữa sẵn, dây dưa hơn một năm trời, nếu em không chủ động đến gần thì anh đã hoàn toàn không chú ý đến em.”

“Ừm.” Lý Thư Văn lười biếng đáp. Cô hoàn toàn không cảm động với những gì anh đang nói.

“Ngày anh xảy ra tai nạn xe cộ là sinh nhật hai tuổi của Susan, anh đặt một cái bánh kem siêu lớn bỏ vào cốp xe.....”

“Đó là những chuyện xảy ra rất lâu rồi.” Lý Thư Văn bắt đắc dĩ: “Năm nay Susan đã tám tuổi.”

“Nhưng với anh mà nói những chuyện đó chỉ mới xảy ra thôi.”

“Thần.” Lý Thư Văn không thể không cắt lời: “Anh đã mất trí nhớ, em đã nói cho anh nghe những chuyện xảy ra trong những năm qua. Anh hoàn toàn không nhớ ra em và Susan, cứ như một người xa lạ. Dù chúng ta cố gắng bồi dưỡng tình cảm cũng chỉ công cốc thôi. Em không thể làm vợ chồng với một người xa lạ và anh cũng không chấp nhận được gia đình xa lạ này nên chúng ta đã ly hôn trong hòa bình.”

“Em cứ xem như anh xa nhà một chuyến đi, bây giờ anh về rồi.” Giọng Cố Thần pha lẫn chút đau thương.

Lý Thư Văn thầm cười khổ, cô không nói gì, nghĩ ai lại chờ anh tận sáu năm được chứ.

Hai người không thể tìm nổi đề tài chung, ngồi đó nhàm chán hồi lâu, cuối cùng Cố Thần đành phải đứng dậy chào ra về. Lúc gần đi anh chợt hỏi: “Thư Văn, mấy năm nay em có thích người nào khác không?”

Lý Thư Văn giật mình nhưng mặt vẫn bình tĩnh nói: “Không có.”

“Vậy là tốt rồi, nếu không.....” Cố Thần liếc nhìn cô ấy, đóng cửa bỏ đi.

Về tới phòng, Cố Thần ngạc nhiên khi thấy chẳng biết từ lúc nào An Lan đã chạy sang giường mình ngủ. Chăn bông trắng quăn thành một cục, trên gối có một cái đầu đen thùi lùi, hàng mi rũ xuống, ngủ rất ngon.

Cố Thần ngồi lên giường, đệm lún xuống khiến An Lan bừng tỉnh. Trông thấy Cố Thần, hấn lập tức bật dậy cứ như tên trộm bị bắt quả tang tại trận, mắt tròn tròn giật mình hoảng sợ.

“Ngủ đi.” Cố Thần đè hấn xuống còn anh thì dựa vào thành giường nghịch điện thoại, tinh thần có vẻ không tốt lắm.

An Lan lẩn trong chăn, chóp mũi cọ vào vạt áo sơ mi của anh, mùi nước hoa tản ra từ hông anh tràn ngập mũi hấn.

Cố Thần đẩy đầu hấn ra, trách mắng: “Cậu cọ vào người tôi làm gì!”

An Lan xấu hổ, ấp úng nói: “Em lạnh.”

Cố Thần cười nhạt, anh chẳng tin cái cơ này tí nào. Im lặng một hơi anh lại nói: “Lúc trước tôi từng nuôi một con chó, sức khỏe của nó rất yếu, rất thích dính lấy tôi. Đêm đến lúc đi ngủ nó cũng thích chui vào chăn tôi, nhưng mẹ tôi sợ chó rụng lông, thường đuổi nó xuống giường.”

An Lan nhận ra những lời anh nói chẳng hay ho gì nên chụp lấy tay anh: “Đừng nói nữa, không cho nói.”

“Nhưng rời khỏi tôi nó lại không chịu ngoan ngoãn nằm ngủ. Sau này tôi phải lấy quần áo cũ bỏ vào đệm nó mới chịu ngủ yên.” Cổ Thần cúi người nắm cầm hần, cười nói: “Chắc cậu là con chó đó đầu thai chuyển thế rồi.”

An Lan đỏ mặt giận dỗi: “Xí! Anh mới là chó đó, ai thèm ngủ giường anh!” Ngoài miệng thì nói vậy nhưng vẫn dựa vào thành giường bao biện: “Giường em rất lạnh.”

Cổ Thần hơi mất tự nhiên dịch người, giữ khoảng cách với An Lan. Anh hắng giọng đề nghị: “Cậu mở máy tính xách tay lên, chúng ta chơi đối chiến đi.”

An Lan không muốn lãng phí thời gian quý báu này vào chuyện chơi game nên lấy cớ đau đầu để từ chối.

“Sau khi tôi lấy lại trí nhớ, thỉnh thoảng cũng bị đau đầu.” Cổ Thần chỉ vào đầu mình: “Di chứng của trị liệu bằng điện.” Anh hỏi An Lan: “Lúc tôi mất trí nhớ tôi là người thế nào?”

An Lan suy nghĩ, vẻ mặt hần dần trở nên dịu dàng, hần cười khê: “Là một người rất dịu dàng, dù có đôi lúc anh tức giận nhưng anh làm việc rất nghiêm túc, rất biết an ủi người khác, hơn nữa..... Rất đẹp trai.”

Cổ Thần xụ mặt: “Vậy cậu thấy tôi bây giờ tốt hay tôi khi đó tốt?”

An Lan ngây người, hần cúi đầu suy nghĩ một lát mới khốn khổ nói: “Anh bây giờ là tốt nhất.” Hần cười khổ: “Chúng ta đừng nói chuyện của quá khứ nữa, chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Cổ Thần thì thào: “Nếu Thư Văn cũng nghĩ như cậu thì tốt quá.”

An Lan chỉ thấy nhói lòng, Cổ Thần chẳng chịu dành chút tình yêu nào cho hần.

Chiều đến thời tiết chuyển biến tốt lên nên bọn họ đi viếng chùa. Bốn người đều là người theo chủ nghĩa vô thần* nên họ đến chùa chỉ để xem những trạm trở trên tường trên cột, phòng thiền và cây cảnh. Kiến trúc cũng bình thường chẳng có gì ngạc nhiên, một tiếng sau, bọn họ chán nản ra khỏi chùa. Ngoài bậc thềm có hàng bán kem ly, mấy bạn nhỏ giờ cây ốc quế giòn chờ người bán hàng múc những viên kem rục rở trong thùng ra.

Cổ Thần dịu dàng hỏi Lý Thư Văn: “Anh nhớ em thích ăn món này lắm, chờ anh một lát.” Dứt lời, anh đi đến quầy kem, Lý Thư Văn phía sau gọi theo: “Đừng đi, em không ăn cái đó đâu.”

An Lan khê nói với phiên dịch viên: “Trùng hợp quá, tôi cũng thích ăn.”

Phiên dịch viên nhìn An Lan bằng ánh mắt kì quái: “Tôi mua cho cậu.”

“Mau lên.”

“Chân cậu đau có gãy, tay cũng chẳng bó bột!” Phiên dịch viên trừng mắt, anh ta mừng vì trình độ tiếng Hoa yếu kém của mình.

Cổ Thần cầm một ly kem đi tới đưa cho Lý Thư Văn.

Lý Thư Văn không nhận lấy, cô nghiêm mặt nói: “Thần, em đã nói là em không ăn anh không nghe thấy à?”

“Em thích mà.” Cổ Thần khẳng khái nói: “Mau cầm đi.”

“Em nói em thích ăn loại rẻ tiền như thế bao giờ?” Lý Thư Văn nén lửa giận nói: “Anh đừng có đẩy sở thích của người yêu mình lên đầu em.”

“Người yêu cái gì?” Cổ Thần bực bội nói: “Anh có lòng tốt mua cho em ăn, em cáu kỉnh cái gì?”

Lòng Lý Thư Văn đầy sầu muộn nhưng không thể hiện ra ngoài, cô lạnh mặt xoay người bỏ đi bỏ lại Cổ Thần đứng đó cầm ly kem màu sắc rục rở, cực kì lúng túng.

“Cổ Thần, em thích cái này, cho em đi.....” An Lan tới giải vây cho anh.

Lời còn chưa dứt Cổ Thần đã tiện tay quăng ly kem vào thùng rác. Mặt An Lan trắng bệch trong nháy mắt, tay chân lạnh lẽo đứng đó.

Cố Thần phủ tay, bình tĩnh nói với hắn: “Đừng ăn cái đó, tôi mua ly mới cho cậu.”

“À.” An Lan thấy lòng mình lúc thì nặng nề lúc lại bay bổng, nhịp độ kiểu đòi mạng. Hắn ngoan ngoãn đứng yên chờ anh về. Còn phiên dịch viên Lý Thư Văn thuê đến chỉ còn cách theo đuôi chủ đi mất.

Cố Thần xếp sau một đám bạn nhỏ, khó lắm mới tới phiên mình vậy mà người bán hàng lại giơ cái thùng lên cho anh xem, ý là hết rồi, bán xong rồi. Cố Thần giữ cái thùng xem, đúng là hết sạch. Anh buồn bực uể oải quay về xin lỗi An Lan: “Bán hết rồi.”

“Không sao.” An Lan xoa tay liên tục, an ủi: “Em không khát.”

Cố Thần canh cánh trong lòng, nhận lời người ta rồi lại không làm được nên thấy rất mất mát, anh nói: “Chúng ta đi dọc theo đường núi xem có còn bán không.”

Hai người chậm rãi đi dọc theo các bậc thang thật, vừa đi vừa tán gẫu mấy chuyện rêu rĩa. Hiếm khi Cố Thần cẩn thận được một lần, anh giải thích cho hành động vừa nãy của mình: “Tôi không muốn đưa đồ Thư Văn không cần cho cậu. Tôi muốn mua lại cho cậu phần khác.”

An Lan cười gật đầu: “Em biết rồi.”

Nhưng dọc đường không có hàng kem ly, An Lan thì không sao nhưng Cố Thần lại buồn bực rất lâu. Anh không ăn cả cơm chiều, một mình trốn trong phòng xem thư công việc.

*Chủ nghĩa vô thần: Theo nghĩa rộng nhất, là sự thiếu vắng niềm tin vào sự tồn tại của thần linh. Theo nghĩa hẹp hơn, chủ nghĩa vô thần là sự bác bỏ niềm tin rằng thần linh tồn tại. (Nguồn: Wikipedia)

~Chương 51~

52. Chương 52

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

Bụng Lý Thư Văn vẫn chưa nổi lên, cô ăn mặc dày ơn những cô gái bình thường một chút. Bên ngoài là chiếc áo choàng lông dê trắng, vẻ mặt bình tĩnh. Lý Thư Văn là một cô gái rất độc lập.

Sáng nay lúc ăn cơm, trên chiếc bàn tròn nhỏ xếp đầy trứng ốp đầy dầu mỡ và một đĩa thịt xông khói. Lý Thư Văn chỉ liếc mắt nhìn một lần đã lấy tay áo che miệng chạy ra ngoài.

Cách một lớp kính thủy tinh, An Lan thấy cô ấy ngồi xuống cạnh cây nguyệt quế, vai hơi run, có thể thấy cô ấy đang nôn. Cố Thần lấy ly rót nước ấm chạy vội ra. Anh không ngại bẩn, một tay vỗ lưng còn tay kia đưa nước lên môi cô.

An Lan quay đi không nhìn hai người họ.

Mất vài phút, Cố Thần lại đỡ Lý Thư Văn ngồi xuống lớn tiếng gọi phục vụ tới đổi bữa sáng dễ tiêu hơn. An Lan và phiên dịch viên đang vươn đầu tới chỗ thịt xông khói, ai cũng khó chịu khi thấy phục vụ đến dọn bàn.

“Thư Văn không thích mùi vị này, hai người thông cảm chút đi.” Cố Thần nói.

Phiên dịch viên đã bụng dạ trốn sang chỗ khác ăn nhưng An Lan vẫn ngồi yên nhìn chằm chằm vào bụng Lý Thư Văn nghĩ gì đó, hắn quay sang Cố Thần: “Cô ấy bị sao vậy?”

“Chắc là tôi qua ăn đồ gì hỏng rồi.” Cố Thần dụi dụi nhìn Lý Thư Văn, anh còn nói: “Em muốn ăn gì? Anh dặn nhà bếp đi làm.”

Tóc Lý Thư Văn rũ xuống che khuất nửa khuôn mặt. Cố Thần lặng lẽ nhìn, anh giơ tay vén tóc lên cho cô ấy nhưng ngón tay còn chưa chạm tới người ta đã né đi.

“Em muốn ăn chút rau xanh.” Lý Thư Văn lên tiếng.

Cố Thần cười: “Anh đi lấy.”

Sau khi anh đi mất, An Lan kéo ghế đến gần Lý Thư Văn nhìn cô ấy thật kĩ rồi thông thả lên tiếng: “Mang thai còn đi leo núi, chắc là mệt lắm nhỉ.”

Lý Thư Văn cứ như bị kích thích, cả người căng cứng nhìn An Lan bằng ánh mắt đề phòng, gần giọng nói: “Anh nói cái gì?”

Cố Thần bưng hai đĩa rau đi tới, thấy hai người ngồi rất gần nhau nên tò mò hỏi: “Hai người đang nói gì vậy?” Anh đặt đĩa trước mặt Lý Thư Văn: “Gần đây những món em ăn rất nhạt, em đang giảm cân à?”

Sắc mặt Lý Thư Văn rất khó nắm bắt, cô vùi nửa khuôn mặt vào chiếc áo khoác lông dê, vươn những ngón tay mảnh khảnh ra lấy muỗng, im lặng đảo cháo.

An Lan thần thần bí bí nháy mắt với Cố Thần: “Cô ấy không có giảm béo, anh không thấy càng ngày bụng cô ấy càng lớn à?”

Sắc mặt Cố Thần hơi khó coi, dáng người vợ trước bị một người đàn ông xa lạ đánh giá thì sắc mặt ai cũng không tốt nổi.

An Lan không thêm quan tâm, hắn đặt hai tay lên bàn thành hình tam giác, đầu ngón tay chống cằm cứ như đang ngồi ở buổi họp thương mại công bố sản phẩm mới vậy. Hắn tiếp tục nói: “Cố Thần, gần đây cô Lý Thư Văn có một chuyện vui, cô ấy vẫn chưa kịp nói cho anh biết. Thế anh có muốn nghe không?”

Cố Thần nhìn hắn nghi ngờ, anh cảm giác nụ cười của An Lan có ẩn chứa ác ý. Anh chuyển tầm mắt sang Lý Thư Văn, không đáp trả mà chỉ nhỏ giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

An Lan thần nhiên cười, hắn bê ly cà phê trước mặt lên bình tĩnh ngồi uống. Hắn đang có cảm giác đặc ý khi nắm chắc thắng lợi trong tay.

Lý Thư Văn im lặng thật lâu, cuối cùng cô ấy ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt nhưng khóe miệng lại cong lên ý cười lạnh như băng quay sang Cố Thần nói: “Anh An cũng có một chuyện muốn kể cho anh nghe đấy!”

Cố Thần không biết bọn họ đang móc mĩa gì nhau, anh vẫn bát phong bát động*: “Thế à?”

“Về người yêu bí ẩn kia của anh ấy, thật ra anh đã gặp người đó rồi. Không tin anh cứ hỏi An Lan.” Lý Thư Văn nói hết lời, ánh mắt cô ấy nhìn lướt qua An Lan rất sắc.

Nụ cười trên mặt An Lan tắt ngúm, hắn quay đi.

“Hai người đang trêu đùa tôi đó hả?” Cố Thần giả vờ nổi giận nhìn hai người. Anh ngồi xuống cầm dao nĩa lên, trải khăn ăn ra, bình tĩnh nói: “Không cần biết hai người muốn nói gì, dù sao tôi cũng không có hứng nghe.” Anh cầm muỗng xới cơm chỉ vào hai người: “Hai người không ai có ý tốt cả.”

Cố Thần ăn cơm xong thì quay về phòng ngủ xử lý thư. An Lan và Lý Thư Văn tâm hữu linh tê* ra khỏi khách sạn tản bộ dọc theo đường núi.

An Lan bỏ hai tay vào túi giấu phong cảnh xung quanh. Hắn không có gì để nói với một cô gái thủy tính dương hoa* lừa gạt tình cảm của người khác, nhất là cô ấy lại lừa đúng người mình yêu thương và quý trọng.

“Đừng nói chuyện tôi mang thai cho Cố Thần nghe.” Lý Thư Văn khề nói: “Anh nói điều kiện ra đi.”

“Cha của đứa bé là ai?”

Lý Thư Văn cắn chặt môi, rừ mắt không nói gì.

An Lan nghiêng răng, hắn giận thay Cố Thần, lạnh lùng mở miệng: “Tôi sẽ không trơ mắt nhìn Cố Thần chịu sự nhục nhã này.”

“Tôi đã ly hôn với anh ấy rồi.”

“Ly hôn rồi mà cô còn dính lấy anh ấy!” An Lan to tiếng: “Cô đừng có nói là Cố Thần bám lấy cô. Chẳng phải cô đã tự nguyện đi dạo phố, leo núi, ăn cơm với anh ấy à?”

“Tôi không muốn đến, nhưng tôi phải đến?” Lý Thư Văn cúi đầu khẽ nói, hàng mi dài giương lên nhìn những dãy núi xa xa.

“Tại sao?” An Lan cười lạnh.

Lý Thư Văn nhìn hẩn, cô bình tĩnh nói: “Vì tiền.”

Lý Thư Văn là một cô gái rất thực tế. Cô xuất thân từ gia đình bình thường, sự ham muốn công danh và tài lộc của cô rất mạnh, từng hành vi cử chỉ của cô đều có sự tính toán và mưu trí. Nhưng cô đã cố tình quên đi tình yêu. Cô yêu một sinh viên nghèo, sau đó mang theo. Đến bản thân mình người sinh viên ấy còn không nuôi nổi chứ đừng nói đến việc chăm sóc mẹ con Lý Thư Văn.

Lúc ly hôn Cố Thần từng hứa sẽ cho cô phí nuôi dưỡng cực cao, đủ để cô tiếp tục cuộc sống thoải mái của bà chủ lớn, nhưng điều kiện tiên quyết là cô phải sống độc thân. Nếu Lý Thư Văn gặp được người bạn đời mới thì Cố Thần không còn nhiệm vụ chăm sóc cô ấy nữa.

Lý Thư Văn cúi đầu sờ bụng, cô nhẹ nhàng nói: “Sau khi kết hôn với Cố Thần tôi luôn ngồi ở nhà làm tròn vai bà chủ nên không đi làm rất nhiều năm rồi, bản thân tôi không có khả năng nuôi dưỡng đứa nhỏ.”

“Nếu không nuôi nổi thì đừng sinh.” An Lan không bị thuyết phục.

Lý Thư Văn nhìn hẩn, cô phát hiện trái tim con người này rất cứng, không dễ làm hẩn cảm động. Cô không lãng phí tình cảm của mình nữa mà nhanh chóng chuyển đề tài: “Anh An, tôi muốn nhắc anh một câu, với cách làm của anh bây giờ, mười ngàn năm sau anh cũng không tóm được Cố Thần.”

“Cô nói linh tinh cái gì vậy!” An Lan hơi bối rối.

“Được rồi, ai cũng là người thông minh cả, đừng giả vờ nữa. Mắt anh cứ phóng điện với Cố Thần suốt, anh tưởng tôi mù rồi chắc?”

“Cô muốn gì?” An Lan đề phòng: “Dù Cố Thần biết tôi thích anh ấy cũng chẳng sao, sớm muộn gì tôi cũng sẽ nói với anh ấy.”

Lý Thư Văn cười: “Tôi chỉ muốn giúp anh thôi mà. Bên cạnh Cố Thần không thiếu người đẹp vậy mà anh thấy tôi rồi đó, chẳng được xem là đẹp nhưng tôi lại quen với anh ấy từ thời đại học, vừa tốt nghiệp lập tức kết hôn. Bên nhau tận mười năm, anh ấy chưa từng ngoại tình, anh không muốn biết tôi làm thế nào hả?”

Về mặt An Lan hơi mất lúng túng, hẩn bực bội nói: “Tôi không biết.”

Lý Thư Văn đứng lại, bình tĩnh nói: “Để theo đuổi một người như anh ấy, anh có biết tôi phải phí bao nhiêu tinh thần và kỹ xảo không? Trước lần gặp mặt đầu tiên với anh ấy, trong máy tôi chứa hơn 200 gb tin tức cá nhân của anh ấy. Đó chỉ mới là bắt đầu, đến khi bọn tôi ở bên nhau, từng bước chân, từng câu nói của tôi đều được chọn lọc rất tỉ mỉ.” Nhìn về mặt trơn mắt há mở của An Lan, cô mỉm cười kết lại: “Cố Thần là một ngọn núi cao và quanh co, chỉ có Ngu Công như tôi mới sẵn lòng phí nhiều công sức để mở ra một con đường lên ngọn núi ấy. Tôi có thể đánh dấu đường đi cho anh, anh có thể thoải mái nắm lấy trái tim anh ấy.”

An Lan không kịp phản ứng, hẩn có cảm giác mình vừa bước qua cánh cửa dẫn đến một thế giới mới. Những lời Lý Thư Văn vừa nói hẩn chưa bao giờ được nghe. Thật lâu sau An Lan mới gượng gạo đáp: “Không, tôi... Tôi không muốn tính kế anh ấy.”

Lý Thư Văn nở một nụ cười đẹp mắt, cô nhìn An Lan từ trên xuống dưới: “Có vẻ anh không thiếu tiền, vậy nên anh không theo đuổi Cố Thần vì thỏa mãn nhu cầu vật chất.”

An Lan ôm vai, nói rất chậm: “Có lẽ cô đã đoán được thật ra người yêu của anh ấy chính là tôi.”

“Vậy thì anh quá đáng thương.” Lý Thư Văn vui sướng khi thấy người khác gặp họa, cô liếc An Lan: “Bác sĩ từng nói đoạn trí nhớ khi Cố Thần ở Trung Quốc mãi mãi không thể tìm về được nữa.”

“Ừm.” An Lan rầu rĩ đáp.

“Nhưng nếu tôi nói anh nghe những kỹ xảo thì.....” Nụ cười hiện trên khóe môi Lý Thư Văn, cô nói rất rõ: “Tôi nay anh có thể..... Ừm, làm chuyện khó nói với anh ấy rồi.”

An Lan bị sặc. Mặt hần đỏ lên ngồi ở ven đường kho khan, mất một lúc lâu hần mới đứng thẳng dậy lau khóe miệng nói: “Cô cô cô, nói thật á?”

Không đợi Lý Thư Văn đáp lời An Lan đã nghiêm túc nói: “Cô đừng nói, tôi không nghe. Tôi đã nói là tôi sẽ không bầy anh ấy rồi. Tạm thời tôi sẽ không nói với Cố Thần chuyện cô mang thai, nhưng sau khi đứa bé đầy tháng cô phải nói sự thật cho anh ấy biết. Cố Thần không phải nhà từ thiện, tại sao anh ấy phải nuôi con cho cô?”

Lý Thư Văn nghe hần nói vậy mới thở phào nhẹ nhõm được. Cô nở nụ cười: “Được.”

~Chương 52~Chú thích:

- Bát phong bất động: Đứng vững trước cơn bão tố.
- Tâm hữu linh tê: Hiểu ý, câu này đồng nghĩa với câu tâm linh tương thông.
- Thủy tính dương hoa: Chỉ một phụ nữ lãng lơ, bắt cá hai tay.

53. Chương 53

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

Chuyến du lịch vài ngày ngắn ngủi kết thúc rất nhanh, sáng hôm rời đi trời lại đổ cơn mưa phùn, thời tiết u ám. Sáng lúc thức dậy Cố Thần đã lôi cái áo khoác len của mình ra còn An Lan thì lục lọi tứ phía tìm được một bộ âu phục đơn giản mặc vào, đứng trước gương ngó tới ngó lui.

Quần áo rất vừa vặn, lưng quần được cắt may rất tỉ mỉ ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, dễ dàng ôm lấy. Cố Thần đang cúi đầu chỉnh lại khuy áo thì vô tình lướt mắt nhìn hần, ánh mắt dừng lại đó vài giây mới dời đi.

“Sao lại ăn mặc như thế.”

An Lan cười khổ: “Em không mang theo quần áo dày, bộ này mới mua năm ngoái, xấu lắm hả?”

Cố Thần ngáp ngừng một lát, anh nghĩ một đằng nói một nẻo: “Cũng thường.”

Bốn người tập hợp ngoài cửa khách sạn, phiên dịch viên mặc chiếc áo lông cảm đã xin màu nhìn rất giống dân chạy nạn. Lý Thư Văn quần mình thành cục bông, ánh mắt hai người dừng lại trên người An Lan. Phiên dịch viên tự ti vì quần áo của mình, chưa xót nói: “Anh An ăn mặc cứ như sinh viên ấy.”

An Lan cảm thấy những lời anh ta nói có gai nên không đáp lại. Lý Thư Văn cúi đầu cười thầm kéo hần đến một chỗ vắng vẻ nói: “Anh nghĩ kỹ chưa, anh không muốn tôi giúp anh theo đuổi anh ấy thật hả.”

An Lan bị gió núi thổi lạnh đến giậm chân nhưng thái độ vẫn rất kiên quyết: “Không cần, tôi không muốn dùng tới mấy chiêu trò đó.”

Lý Thư Văn cười lạnh không thêm nhắc lại.

Bốn người ngồi cấp treo xuống núi, gió lùa vào từ bốn phía nên mọi người chen chúc lại gần nhau để sưởi ấm. Mấy người khác còn đỡ, bộ đồ Tây của An Lan bị gió lạnh thổi một cái là lạnh đến thấu xương. Hần đành phải nhắm mắt chịu đựng, khuôn mặt bị đông lạnh cứ như phủ sương.

Chợt cả người được bao phủ bởi cảm giác ấm áp, An Lan vội mở mắt đón lấy ánh mắt trầm lắng tối đen của Cố Thần.

Cố Thần khoác chiếc áo nặng nề của mình lên người An Lan, thuận tay cài lại khuy áo trên cùng, thoát nhìn rất giống áo choàng của tướng quân.

Mũi An Lan chưa xót, đang định lên tiếng thì Cố Thần đã mỉm cười ôm lấy Lý Thư Văn sưởi ấm. Lý Thư Văn đang là cục bông nên cô ấy có thể tha thứ cho hành động lỗ mãng của Cố Thần.

An Lan ngơ ngác nhìn hai người họ, Lý Thư Văn gác cầm lên vài Cổ Thần, sắc mặt hồng hào, khoe môi mang ý cười lẫn chút nghiêng ngả nhìn An Lan.

An Lan bướng bỉnh chuyển tầm mắt, hấn nhắm mắt lại làm ngơ.

Vài ngày sau, bên nhà giam báo cho An Lan biết Lý Khách được thả. Đáng ra thời hạn thi hành án là ba năm nhưng vì biểu hiện của anh trong nhà giam khá tốt, hơn nữa An Lan vẫn luôn rót tiền vào nên anh bị giam hơn một năm thì kết thúc.

Ngày ra tù, An Lan lái xe đến đón anh một mình. Khi ấy tiết trời âm u, gió lạnh gào thét, đất đá bay mù trời.

Cửa tù giam mở rộng, một người đàn ông trung niên xách theo chiếc túi ni lông bước ra. Người hơi gầy, khuôn mặt mờ ảo, trong chiếc túi là mấy đôi giày giải phòng và một cái thau đỏ.

An Lan thấy anh như thế lòng hấn lại bắt đầu lên men vội đẩy cửa ra đón, nhận lấy mấy thứ trong tay anh bỏ vào cốp rồi lại mở cửa xe cho anh vào.

Lý Khách yên tĩnh hơn nhiều, anh thản nhiên chào An Lan rồi không nói gì nữa. Lý Khách cứ như con rối gỗ ngơ ngác ngồi trên xe, hai tay đặt trên đùi co quắp.

“Chúng ta ăn cơm trước hay là về nhà trước?” An Lan xoay tay lái, cười hỏi anh: “Có một nhà hàng hải sản mới mở, cua ở đó rất lớn.”

“Sao cũng được.” Lý Khách rầu rĩ nói.

An Lan lái xe về thẳng nhà Lý Khách. Vì có quét dọn rồi nên căn phòng khá sạch sẽ và thoải mái. Chiếc bàn trước mặt có bó hoa tươi sáng và bong bóng như thể đang muốn mở tiệc.

Về tới khung cảnh quen thuộc, vẻ mặt Lý Khách mới có tinh thần lên được một chút, anh chỉ vào bong bóng và bó hoa hỏi: “Chúng dùng để đón anh hả?”

“Đúng đó.” An Lan đưa dép cho anh, nói: “Anh đổi giày trước đã, em đi nấu cơm.”

Lý Khách ‘ồ’ lên một tiếng, ngơ ngác thay giày. Anh đứng ngoài cửa một lúc lâu mới khiếp sợ bước vào phòng khách, vuốt tay vịn sofa, chậm rãi ngồi xuống.

An Lan nhanh tay nấu hai tô mì trứng, sau vài phút, màu trắng của trứng gà và màu rau xanh, phía trên là một lớp tôm, An Lan bưng một tô ra đưa cho Lý Khách.

Lý Khách vội đứng dậy, anh gần như là được chăm sóc sinh lo lắng, nói: “Để anh tự làm, để anh tự làm.”

Hai người ngồi quanh chiếc bàn ở phòng khách, cầm đũa ăn mì sột soạt. An Lan vừa ăn vừa nói đùa với anh, hấn và Lý Khách đã thân từ rất lâu rồi, nói rồi lại nói, cuối cùng Lý Khách cũng nở nụ cười.

“Tài sản của anh em vẫn giúp anh xử lý.” An Lan nói: “Anh yên tâm, chỉ có nhiều hơn không có ít đi. Anh chơi một thời gian đi, em mở một nhà hàng, anh không có việc gì thì tới chỗ em.....” An Lan chợt ngừng lại vì hấn nhớ ra Kiều Kiều vẫn đang là quản lý của nhà hàng lẩu.

“Quên đi, anh không đi thì tốt hơn. Nhà hàng ám mùi khói dầu suốt cả ngày nên không dễ ngủ.” An Lan nói. Hấn đứng dậy nhường người đến trước mặt Lý Khách, hỏi: “Anh ngủ xem trên người em có mùi lẩu không?”

Lý Khách nghiêm túc hít vào rồi nói: “Thơm.” Anh bảo: “Mùi nước hoa.”

An Lan cười cười, thuận thế ngồi cạnh anh. Hấn cầm cổ tay anh khẽ nói: “Lý Khách, cuộc sống sẽ lại bắt đầu, anh yên tâm, có em ở đây.”

Lý Khách ừ.

“Thời gian dài như thế, hai chúng ta chính là anh em ruột thịt, chưa chắc vợ chồng có thể giống được em với anh. Khi anh vào đó, không phải là em không muốn cứu anh mà là em không đủ năng lực. Anh đừng hận em, cũng đừng giữ khúc mắc trong lòng.....”

“Anh không hận em.” Lý Khách ngẩng đầu lên liếc nhìn hắn, ánh mắt rất trầm tĩnh: “Sao anh có thể hận em được đây?”

Anh nhìn chăm chăm ngón tay mình, chậm rãi nói: “Anh làm gì còn mặt mũi để đi hận người khác nữa chứ?”

Anh cầm ngược lại cổ tay An Lan, khẽ hỏi: “Có vẻ em gầy đi nhiều nhỉ?”

“Gần đây em đang giảm béo đó.” An Lan nhìn chăm chăm gương mặt tươi cười của anh: “Anh có vẻ béo lên đấy, thức ăn trong đó ngon lắm à?”

Lý Khách hơi ghét chủ đề này nên anh quay đi, buông tay An Lan ra tiếp tục ăn.

“Rốt cuộc có ngon không?” An Lan lắc vai anh hỏi.

“Phiền quá.” Lý Khách bưng tô mì định né đi chỗ khác nhưng cuối cùng anh chỉ dịch lên sô pha một chút thôi. Anh vẫn muốn ngồi cùng An Lan nhiều hơn một lát.

Cơm nước xong, Lý Khách rửa chén trong bếp còn An Lan thì dựa cửa cầm máy tính cứng nhắc chơi trò chơi. Trong bồn đầy bọt bong bóng mềm mại, Lý Khách thấy hắn chơi say mê lên vốc một nắm bọt làm bộ như muốn quệt lên mặt An Lan. An Lan cười cười, hắn có cảm giác hai người lại quay về thời gian trước kia.

“Hôm nay em có về không?” Lý Khách bỏ tô vào tủ âm tường, hỏi: “Bây giờ khuya rồi.”

“Vậy thì không về nữa.” An Lan nói như không có gì: “Em ngủ sô pha là được rồi.”

Ánh mắt Lý Khách tối đi nhưng anh lập tức lấy lại bình tĩnh: “Chúng ta ra ngoài đi dạo một lát đi.”

Lúc An Lan đứng dậy đi lấy áo khoác thì phát hiện điện thoại mình có vài cuộc gọi nhỡ, không ngờ tất cả đều là cuộc gọi của Lý Thư Văn.

“Anh làm gì vậy, sao lại không nhận điện thoại?” Lý Thư Văn ở đầu dây bên kia hỏi rất nghiêm khắc.

An Lan chẳng hiểu mô tê gì, quan hệ của hắn với Lý Thư Văn không quen thuộc mấy, không cần phải khai báo hành tung chứ nhỉ.

Hóa ra ngày mai Lý Thư Văn sẽ lên máy bay về Đức nên tối nay cô ấy tạm biệt mọi người.

“Vậy thì chúc cô thuận buồm xuôi gió.” An Lan thản nhiên nói: “Tôi muốn đi ngủ.” Hắn nhìn qua Lý Khách, anh lấy áo khoác trên tay mặc vào cho hắn, nở nụ cười.

“Ồ, nhưng Cố Thần đang ở chỗ tôi.” Lý Thư Văn nói: “Anh ấy uống rượu, cứ ầm ỹ bảo muốn về Đức với tôi, nếu anh không đến thì chắc sẽ không được gặp lại anh ấy nữa.”

An Lan thả điện thoại xuống, cầm lấy chìa khóa trên tủ giày, vội vàng nói với Lý Khách: “Em có việc nên đi trước đây.”

“Em chờ đã!” Lý Khách hơi tức giận, anh đặt tay lên cửa chặn đường đi của hắn: “Đã bảo là đi tản bộ với anh rồi mà em lại nói đi là sao?”

“Để lần sau đi, hôm nay em có chuyện rất quan trọng.” An Lan hơi ách nói.

“Chuyện hôm nay còn quan trọng hơn cả anh á?” Lý Khách cao giọng.

An Lan phát hiện ra câu đó có gì đó sai sai, hắn trả lời qua loa: “Rất nhiều chuyện quan trọng hơn anh.”

Hắn đẩy cửa ra bỏ đi không quay đầu lại.

An Lan tưởng Cố Thần say không biết trời trăng gì, say bí tỉ nhưng ai ngờ khi tới nơi lại thấy Cố Thần và Lý Thư Văn lặng lẽ ăn cơm. Thức ăn trên bàn không được đụng vào bao nhiêu nhưng chai rượu đỏ lại sắp thấy đáy.

Hai người yên tĩnh cứ như hai người đang yêu nhau, An Lan chợt phát hiện ra bản thân mình hơi dư thừa. Quả nhiên, Cố Thần liếc cái là trông thấy hắn, anh thuận miệng hỏi: “Sao cậu lại tới đây?”

An Lan lúng túng đứng đó không biết nên đi tới hay lùi về. Lý Thư Văn vội lên tiếng hòa giải: “Là em đã gọi anh ấy đến.” Rồi vỗ chỗ ngồi bên cạnh, nói: “Anh mau tới đây.”

Sau khi An Lan ngồi xuống, Lý Thư Văn cười nói: “Tôi không thể uống rượu, Thần uống một mình sắp chán chết rồi, cũng may có anh đến, anh uống được chứ nhỉ?”

An Lan còn chưa kịp trả lời đã bị Lý Thư Văn đá cho một cái dưới bàn. Hắn ngáp ngừng không nói, Lý Thư Văn lại cười bảo: “Thì ra anh cũng không uống được, vậy thôi bỏ đi.” Cô ấy cầm chai rượu quơ quơ, gọi nhân viên phục vụ: “Lấy thêm một chai Vodka nữa.”

An Lan nhú mày nói với Cổ Thần: “Anh uống ít lại đi.”

Cổ Thần trợn mắt liếc hắn, anh uống một hơi cạn sạch cái ly trong tay, mặt đờ không nói câu nào.

Hình như tâm trạng Cổ Thần không tốt, anh uống hết ly này đến ly khác để giải sầu còn Lý Thư Văn thì cứ gọi hết chai này đến chai khác cho anh. An Lan không nhìn nổi khuyên Cổ Thần vài câu thể nhưng anh hoàn toàn không nghe.

Trên bàn là những món ăn đầy màu sắc. Lượng cơm Lý Thư Văn ăn rất lớn, hơn nữa vì chẳng mấy chốc sẽ được thoát khỏi Cổ Thần nên tâm trạng cô ấy rất thích thú, cúi đầu hào hứng lột tôm hùm. An Lan thấy tâm trạng Cổ Thần không tốt thì trong lòng cũng hơi khổ sở, hắn cúi đầu gấp trứng ốp thả vào cái đĩa trước mặt anh, khẽ nói: “Đừng uống rượu mãi thế, anh ăn chút gì đi.”

Cổ Thần nhìn hắn bằng ánh mắt quái dị, anh đẩy đĩa trứng qua một bên và không tính đụng vào bàn thức ăn kia một lần nào nữa.

Khi mấy chai rượu trên bàn đều bị uống cạn thì ba người mới đứng dậy. Lý Thư Văn cầm áo khoác mặc vào đi ra ngoài trước. Cổ Thần vịn bàn đứng lên, bước chân hơi lảo đảo nên An Lan vội đỡ lấy anh. Anh cứ rầu rĩ uống hết bốn chai rượu, lúc ngồi thì không sao, đứng lên cái là cồn bắt đầu phát tác, gần như không thể đi đường nổi.

An Lan và Lý Thư Văn đưa Cổ Thần về nhà, cứ mở miệng là anh lại than thở, nằm lên giường rồi vẫn không chịu yên. Anh nắm lấy góc áo Lý Thư Văn, khẽ nói: “Thư Văn, em đừng về Đức.”

Lý Thư Văn hất tay anh ra, bước ra ngoài trên giày cao gót. Cô ấy gọi An Lan tới, lướt vào vào trong, thần bí bí bí nói: “Tối nay anh phải nắm chắc lấy cơ hội này. Không thì cả tôi cũng không giúp được anh.”

An Lan hơi khó hiểu: “Cơ hội gì?”

Lý Thư Văn giậm chân gọi ‘này’, cô thấy hắn cứ như trẻ nhỏ khó dạy. Cô nói: “Anh không biết con người Cổ Thần đâu, đầu óc anh ấy cứ như khúc gỗ vậy, anh ấy chẳng có tí năng khiếu nào trên phương diện tình cảm. Anh tiếp cận với anh ấy bằng tinh thần sẽ không có chút tác dụng nào, chẳng bằng anh xảy ra chút quan hệ xác thịt với anh ấy, có vậy thì anh ấy mới để anh trong lòng.”

An Lan nheo mắt, hắn hơi khinh thường.

“Các người đều là đàn ông, về chuyện này chắc là anh sẽ hiểu rõ hơn tôi.” Lý Thư Văn không thèm để ý nói: “Dù sao tôi cũng đã nói tới vậy rồi, làm hay không là chuyện của anh.” Cô khoát tay tạm biệt An Lan.

Sau khi tiễn cô ấy đi, An Lan đứng trong phòng khách do dự. Hắn bưng một thau nước ấm trở lại phòng ngủ. Cổ Thần uống rượu xong chẳng quấy phá gì, anh nằm trên giường ngủ như một đứa trẻ. An Lan ngồi lên giường, một tay cầm khăn ấm còn tay kia thì run rẩy cởi khuy áo sơ mi.

Người Cổ Thần rất nóng, cơ bắp săn chắc dần lộ ra khi từng chiếc khuy áo được cởi xuống. Chắc anh rất chăm tập thể hình nên dáng người rất đẹp, đi làm người mẫu luôn cũng không thành vấn đề.

Nóng tay An Lan lướt từ xương quai xanh xuống hông anh, nhiệt độ ở đầu ngón tay dần lan ra toàn thân. Hắn thả khăn ấm xuống, dùng một tay tự cởi lấy khuy áo sơ mi của mình. Còn chưa cởi xong hắn đã dán lên người Cổ Thần.

Cổ Thần gơ tay sờ lưng An Lan, mơ màng nói: “Là Thư Văn phải không?”

An Lan vùi mặt vào ngực anh, mũi ề ằm, khẽ nói: “Là em.”

Tay Cố Thần khép lại ôm chặt lấy hắn, xoay người đè hắn xuống giường. Anh vừa cúi thấp lưng vừa nói: “Anh nhớ em lắm.”

An Lan phối hợp nâng người lên, cởi quần áo, hai tay ôm lấy gối đầu khẽ đáp lại: “Em cũng thế.”

Một đêm rực lửa. Trời gần sáng hai người mới quần quít lấy nhau nặng nề thiếp đi.

Gần giữa trưa thì Cố Thần tỉnh giấc. Cơ thể anh cứ như chiếc xe thể thao được tháo ra và lắp lại, trạng thái và tính năng cực kì tốt. Anh duỗi lưng cho đỡ mỏi, động tác rất nhẹ để tránh đánh thức người bên cạnh.

Lâu rồi không có một đêm rung động lòng người như thế, nghĩ đến đây thì anh lại mỉm cười, trùi mền vươn tay sang chỗ cô gái nằm bên cạnh. Làn da mịn màng như phô mai nhưng lại không có mái tóc dài mềm mại.

Cố Thần hơi khó hiểu kéo vai người đó qua.

Cùng lúc đó, An Lan tỉnh giấc. Hắn bật dậy trong nháy mắt, hai mắt tròn tròn thấp thỏm nhìn Cố Thần cứ như một tội phạm tử hình đang chờ xem hoàng đế sẽ ân xá hay hành hình.

Mặt Cố Thần trắng xanh, anh không thể tin nổi nhìn hắn. Rất lâu sau đó khẽ răng mới nhả ra được một chữ: “Cút.”

~Chương 53~

54. Chương 54

=Edit: Tiểu Ma Bạc Hà=

Khi chữ ‘cút’ được nói ra, An Lan đã suýt sập đổ nhưng hắn đã che giấu tâm trạng mình đi rất nhanh. Hắn xốc chân nhảy xuống giường nhặt quần áo dưới sàn lên, để chân trần chạy ra khỏi phòng ngủ.

Sắc mặt Cố Thần khá tệ, anh ngồi trên giường thở dốc, nghĩ kiểu nào cũng không nghĩ đến chuyện mình sẽ ngủ với nam giới. Quan trọng nhất là người đó cứ khẳng khẳng nói là bạn mình.

Đầu óc rối bời, anh ngồi chờ đợi trên giường một lúc lâu mới xuống giường lục quần áo dưới sàn. Lúc mặc vào, chân anh hơi lão đạo. Đúng là đêm qua có hơi túng dục quá độ, anh chưa bao giờ có được cảm giác mất hồn đó. Nhưng, vừa nghĩ tới chuyện người nằm dưới mình triển miên là đàn ông thì da đầu anh lại run lên.

Anh đẩy cửa phòng ngủ ra, đối diện với An Lan đang đứng ngoài cửa, hai mắt ngấn nước nhìn mình.

“Sao cậu còn chưa đi?” Cố Thần hơi lúng túng quay đi. Những lời anh vừa nói quá vô tình nhưng anh biết phải làm sao đây, ôm một người đàn ông an ủi, anh không làm được.

An Lan cúi đầu không nói gì, tay gượng gạo vắn góc áo.

Cố Thần cao lớn đứng trước mặt hắn, hai người đứng rất gần, gần đến mức mùi cơ thể cứ lẫn lẫn xung quanh. Cố Thần suy nghĩ rồi nhấc chân vào bếp, một lát sau anh bưng hai ly sữa và một đĩa bánh ra gọi An Lan lại ăn chút gì đó lót dạ.

Bàn ăn hình chữ nhật mang phong cách rất Châu Âu nhưng vì thời gian dài không được sử dụng nên được xếp vào vật trang trí. Cố Thần ngồi ở đầu bàn, An Lan ngồi cạnh anh. Bánh hơi khô, sữa không đủ nóng, hai người im lặng ngồi ăn không tạo ra chút tiếng động nào.

“Tôi qua cậu đã đưa tôi về hả?” Cố Thần đã chấp nhận sự thật rất nhanh, hơn nữa anh đã bắt đầu suy nghĩ đến cách giải quyết.

“Đúng, là em.” An Lan cầm bánh gật đầu.

“Xin lỗi, có lẽ tôi đã xem cậu thành người phụ nữ khác.” Cố Thần bình tĩnh giải thích.

An Lan sững sốt. Hấn ngẩng đầu lên nhìn Cố Thần: “Anh rất muốn biết người yêu thần bí trong khoảng thời gian anh mất trí nhớ là ai đúng không?” Hấn nói từng chữ từng chữ: “Là em.”

Cố Thần sắc. Anh trợn mắt nhìn An Lan, nổi giận: “Cậu đang đùa gì vậy?”

An Lan bình tĩnh nói: “Chính xác là em, không thì là ai được chứ?”

“Không thể nào.” Cố Thần nói lớn, anh bị dọa: “Sao tôi lại ở bên một người đàn ông được chứ?”

An Lan mỉm môi cúi đầu, hấn nói chậm lại: “Đêm qua anh đã thử rồi đó.”

Mặt Cố Thần xanh mét, trong đầu anh lại nhớ về đủ loại hình ảnh khi ở cùng với An Lan, có rất nhiều hành động cực kì thân thiết, đúng là về mặt muốn nói lại thôi đó không phải là đáng về mà một người bạn nên có.

Hai người im lặng thật lâu, cuối cùng Cố Thần cũng lên tiếng, anh khẽ nói: “Vậy chắc thời gian qua cậu đã rất khổ sở.”

An Lan ngạc nhiên nhìn anh, mắt ngấn nước. Một lát sau, hấn lắc đầu cười nói: “Không có, mỗi một giây được ở cùng anh đều rất vui.”

Cố Thần tránh né ánh mắt của hấn, anh lấy ra một cái chìa khóa từ túi tiền giơ lên, nói: “Đây là chiếc xe tôi mới mua, cho cậu.”

“Ý của anh là gì?” Ánh mắt An Lan nhìn anh rất bén nhọn.

“Ý là bây giờ tôi không thích cậu, cậu đừng có dính lấy tôi nữa.” Cố Thần lại còn bình tĩnh nói: “Tôi hoàn toàn không phải người đồng tính, tôi không thể thích cậu được. Cậu hãy đi tìm một người sẵn lòng yêu cậu đi.”

Nói xong, Cố Thần đứng dậy dọn bàn, bày ra đáng vẽ muốn đuổi khách: “Sau này chúng ta đừng liên lạc nữa, tôi không muốn đoạn tình cảm đó ảnh hưởng tới cuộc sống sau này của mình.”

An Lan chờ đến đứng lên cầm lấy chiếc chìa khóa trên bàn, mặt hấn tái nhợt nhìn Cố Thần, cánh môi không còn một giọt máu giật giật như muốn nói gì đó. Cố Thần quay đi bày ra vẻ xa cách.

Một lát sau, anh nghe thấy tiếng mở cửa nhà. Cố Thần xoay người thấy An Lan đã đi mất rồi, anh thầm thở phào nhẹ nhõm. Lúc này anh mới cố gắng bước vào phòng ngủ định rút hết tất cả đệm giường và vật dụng trên đó.

Khi gom đệm lại, bên trong có một vật rơi xuống tạo ra tiếng kim loại rơi xuống đất. Đó là thất lưng của An Lan, giá trị rất xa xỉ. Cố Thần định ném đi nhưng nghĩ lại thì dù sao nó cũng là đồ dùng cá nhân của người ta. Anh nhìn xuyên qua cửa sổ ngó xuống dưới lầu, xe An Lan vẫn còn đậu ở đó. Cố Thần cảm thất lưng chạy xuống như bay.

Trong bãi đỗ có rất nhiều xe, Cố Thần thấy An Lan ngồi trên xe không nhúc nhích. Anh hơi khó hiểu nên đến gần vài bước, thấy An Lan gục xuống tay lái, hai vai run rẩy dữ dội. Cổ tay áo và tay lái bị nước mắt thấm ướt đầm, có vài giọt theo má rơi xuống.

Cố Thần không biết một người đàn ông lại có thể đau lòng đến mức này, anh trợn mắt há hốc mồm đứng đó không nhấc nổi một bước chân. Đầu anh rối bời, cảm giác đau đớn khó hiểu truyền đến từ tim anh.

Một lát sau, Cố Thần lặng lẽ bỏ đi.

Vài ngày sau, tiệm lẩu có một đầu bếp mới tới rất giỏi phối hợp các nguyên liệu nấu lẩu. Để kiểm tra năng lực của đầu bếp, xế chiều hôm đó khi khách tới tiệm khá ít, đầu bếp Từ đã nấu hơn mười loại nước lẩu bỏ vào nồi đặt trong văn phòng An Lan.

An Lan và Kiều Kiều ngồi xuống cầm đũa hết sức hào hứng gắp rau và thịt viên.

Kiều Kiều ăn đến mức miệng đỏ hồng, cậu phục tài nấu ăn của đầu bếp sát đất, cảm thán: “Ngon thật đó, đàn ông biết nấu ăn đẹp trai lắm nha.”

Đầu bếp là một mảnh nam cơ bắp cuồn cuộn, Kiều Kiều thích anh ta không muốn buông tay, hận không thể lấy thân báo đáp. Tiếc là đầu bếp rất thẳng, trông không giống một người có thể bị bẻ cong nên Kiều Kiều chỉ có thể âm thầm ỷ.

An Lan thờ ơ ngồi ăn, hắn thấy mùi vị không ngon lắm nhưng ai cũng khen nên chắc là rất ngon. Hắn nói với Kiều Kiều: “Sau này cứ mua nguyên liệu theo những công thức này đi.”

Đang nói thì cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Cố Thần mặc quần áo đơn giản mang theo hơi ẩm đi tới.

“A, anh Cố——” Hai mắt Kiều Kiều sáng rỡ, hết sức vui vẻ chào đón anh: “Bọn em đang ăn lẩu đây, anh có muốn ăn chút gì không?”

Cố Thần thấy cậu hơi ồn ào, An Lan thì trực tiếp nói với Kiều Kiều: “Cậu ra ngoài trước đi, nhớ đóng cửa.”

Sau khi cửa đóng lại, trong phòng chỉ còn mỗi hai người họ. Nhưng trong không khí tràn ngập mùi lẩu, nơi này cũng không được tính là nơi lãng mạn gì.

An Lan cụp mắt đi mở cửa sổ và máy thông gió, hắn châm một điếu thuốc nhàn nhã ngồi trên ghế da. Thuốc lá được đồng nghiệp khác bỏ vào, hắn không thích hút, đó chỉ là thứ để giải sầu.

Cố Thần đặt túi giấy lên bàn làm việc của An Lan, anh nhìn hắn như thể đang nghĩ tới điều gì đó.

An Lan mở túi nhìn lướt qua, thản nhiên nói: “Ném đi.” Ngừng lại một lát, hắn lại cười khổ nói: “Cảm ơn anh.”

Cố Thần kéo ghế ngồi đối diện hắn, cách chiếc bàn làm việc rộng lớn, hai tay Cố Thần đặt trên bàn quan sát An Lan thật cẩn thận. Anh phát hiện ra tuy trông hắn hơi hốc hác nhưng không tới nỗi hồn bay phách lạc thì mới yên tâm. Cố Thần dẫn đo lên tiếng: “Có lẽ những lời tôi nói hôm đó quá nặng, cậu đừng buồn……”

“Anh đang lo lắng cho em đó hả?” Mắt An Lan sáng ngời nhìn anh.

Cố Thần nghẹn họng không trả lời được. An Lan ép hỏi từng bước: “Anh vẫn còn thích em mà phải không?”

“Không có.” Cố Thần vội vàng phủ nhận.

“Vậy thì anh đến để làm gì?” An Lan bật dậy, hắn gần như sụp đổ rống lên: “Chính anh đã nói là sau này đừng liên lạc nữa, cũng chính anh bảo em dứt đi. Anh còn tới đây làm gì! Đâu phải anh không biết em yêu anh đến mức nào! Em không nỡ xa anh đến mức nào chứ!”

An Lan nắm chiếc túi trên bàn quăng vào tường thật mạnh. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi lườm Cố Thần, trong đôi mắt tối đen lấp lánh hơi nước: “Anh đừng để em nhìn thấy anh nữa được không? Cố Thần, anh hoàn toàn không thể nhớ ra em, mỗi lần nhìn thấy anh tim em đau như muốn vỡ tan ra vậy.”

Cố Thần đứng lên, chân tay anh luống cuống. Anh biết mình sẽ không chấp nhận An Lan, nhưng anh lại không nỡ nhìn hắn đau lòng thế này.

“Cậu đừng vậy……” Cố Thần lẩm bấp: “Thật ra tôi không ghét cậu……”

An Lan thở gấp mắng: “Anh dứt đi xa chút được không?”

“Thật đó, tôi, tôi nghĩ chúng ta có thể thử.” Đầu óc Cố Thần đột nhiên chập mạch, nói ra xong anh lập tức hối hận. Nhưng thấy ánh mắt An Lan sáng lên được một chút, anh không dám rút lại.

“Anh không cần phải thương hại em.” An Lan khề nói.

Cố Thần âm thầm cười khổ, tại sao anh lại không thể ghét An Lan vậy chứ.

“Cứ vậy đi.” Cố Thần không muốn nói tiếp, anh vội vàng cắt đứt cuộc nói chuyện: “Trước mắt tôi đang là tổng giám đốc của công ty ZL, sau này chúng ta…… thường xuyên liên lạc nhé.”

Sau khi anh nói câu ‘tôi không ghét cậu’ thì bắt đầu hối hận. Những lời anh nói hoàn toàn trái ngược với tính toán ban đầu, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào tình huống lại phát triển thành thế này.

Sắc mặt An Lan thoáng dịu đi, ít nhất hắn không còn tuyệt vọng như khi nãy nữa. Hắn đẩy cửa phòng ra, bình tĩnh nói: “Em tiễn anh ra ngoài.”

Cố Thần gật đầu nhắc chân đi, anh chạy nhanh như ma đuổi.

Lòng An Lan như gương sáng, hẳn biết Cố Thần nói những lời đó để an ủi mình, nhưng ít nhất có những lời đó thì hẳn vẫn có thể lừa mình dối người cho rằng hai người vẫn còn cơ hội. Có lẽ trong lòng Cố Thần, hẳn vẫn chiếm được một góc nào đó.

~Chương 54~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quay-lai-nhin-toi-cuoi>